

Giới thiệu Khế Ước Tình Yêu

Thể loại: Hiện đại, lãng mạn

- - - - -

Quá khứ dù có đau thương hay vui sướng, đó là thứ mà luôn lưu lại trong trí nhớ, để có những lúc, ta lại hồi tưởng về nó, và dù cảm giác ra sao, chúng ta cũng không có cách nào thay đổi được.

Du An Kỳ của năm đó, đã chết rồi. Là do các người đã đẩy cô ấy vào đường cùng.

Dùng thủ đoạn để hại tôi, còn muốn lấy mạng tôi. Khiến tôi thành người như bây giờ, lại muốn tôi phải nói hai từ " cảm ơn " sao?

Nên nhớ, tôi quay trở về đây, chỉ đơn giản là để " trả thù ", là " tính nợ mới, đòi nợ cũ ". Những đau khổ mà tôi đã từng trải qua, lần lượt, lần lượt cũng sẽ cho kẻ hại đã tôi nếm thử mùi vị của nó.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trở về

9 giờ sáng, thời điểm mọi người đều bận rộn trong công việc của mình. Có người đang làm việc chăm chỉ, có người lại vừa ngủ muộn nên trễ giờ làm, lo sợ lại bị ông sếp già khó tính la mắng.

Cũng là một buổi sáng, có người tắt bật ngược xuôi lo công việc của mình. Nhưng cũng có những người, hiện tại trong lòng tràn đầy hào hứng và chờ đợi người thân của mình.

Cùng thời điểm này, tại sân bay quốc tế ở thành phố F lại kín người. Dòng người tấp nập vào vào ra ra là chuyện đương nhiên tại sân bay.

Nhưng, mọi lời bàn tán xôn xao liền xuất hiện khi nhìn thấy một người đàn ông đang đẩy hành lý.

- Anh ấy là ai vậy? Thật nổi bật.

- Là mình tình nào sao?

Ồi, đẹp trai quá!

- Xem mũi anh ấy cao chưa kia?

Chắc tôi yêu mất...

Đó là những lời bàn tán của những cô gái xung quanh anh, nhưng Trương Thần hoàn toàn không để tâm đến chúng. Anh vẫn bình tâm chờ đợi một điều gì đó.

Không lâu sau, một chiếc xe màu đen dừng ngay trước mặt anh. Người lái xe bước xuống, vội vàng chạy đến và mở cửa xe mời anh vào, không quên cung kính nói lời chào:

- Thiếu gia.

Trương Thần nghe vậy, cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu như đáp lại rồi vào trong xe ngồi. Người lái xe sau khi mang tất cả hành lý của anh để sau xe thì liền chạy về chỗ lái của mình. Khi đã vào trong xe và thắt dây an toàn, người lái xe quay đầu lại hỏi anh:

- Thiếu gia, bây giờ cậu muốn đi đâu?

Giọng nói thể hiện sự không do dự của Trương Thần

- Đưa tôi về Trương gia trước.

- Dạ.

Người lái xe sau khi biết được câu trả lời liền nghe theo anh. Trên suốt đường đi, Trương Thần không nói lời nào.

Anh thông qua cửa xe, nhìn cảnh vật bên ngoài thay như thế nào. Quả nhiên, là thay đổi rất nhiều, so với lúc anh còn ở đây thì không thể đa phần Trương Thần không nhận ra lúc trước nó đã từng như thế.

Do mãi ngắm nhìn, rất nhanh sau đó cũng đã đến Trương gia. Người ở Trương gia hôm nay biết tin Trương Thần về, ai nấy đều chuẩn bị thật chu đáo để không xảy ra bất cứ sai sót nào. Họ đã đứng đợi từ trước để chào mừng anh về.

Trương Thần vừa đặt chân bước khỏi xe, tất cả mọi người ai nấy đứng ngay ngắn, đều đồng thanh nói:

- Cung nghênh thiếu gia trở về.

Trương Thần nhìn mãi về hướng ở giữa hai hàng người, tại sao không thấy họ xuất hiện?

Anh vừa nghĩ xong, một đôi vợ chồng trung niên liền xuất hiện. Hai người nắm chặt lấy tay nhau. Lúc bước xuống bậc thang, người chồng nhìn vợ mình với ánh mắt đầy nâng niu. Còn người vợ lại nhìn chồng mình với ánh mắt yêu thương, liền nở nụ cười hiền hậu.

Thấy đôi vợ chồng đang dẫn tiến về phía mình, Trương Thần không kiềm được mà cười vui vẻ mặt hạnh phúc. Anh liền nhanh đi đến gần đôi vợ chồng này. Khi đã đứng đối mặt nhau, người vợ liền ôm lấy anh, nói:

- Con trai, cuối cùng con cũng đã về với mẹ rồi.

Đứt lời, bà liền ngừng ôm lấy anh.

Trương Thần nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, ông nói:

- Chào mừng con quay về, con trai.

Cả ba người cùng nhau bước vào trong nhà.

Trương Thần rót nước cho cha mẹ mình. Trương phu nhân vừa nhìn thấy anh thì liền hạnh phúc không nguôi. Miệng lúc nào cũng cười tươi, nói, nhưng khi nói chuyện này, bà liền có chút xót thương

- Những năm qua, con đã vất vả nhiều rồi. Cực khổ cho con rồi.

Trương Thần lại không nghĩ như vậy, anh liền xoa dịu:

- Chút cực khổ này chỉ là chuyện con con, con đều vượt qua được. Quan trọng là con đã học được những gì từ những lúc vất vả, cực khổ ấy.

Trương lão gia nghe anh nói vậy, liền cảm thấy vô cùng hài lòng. Anh thật không phụ lòng ông tin tưởng và kỳ vọng.

Trương phu nhân biết lúc này Trương lão gia đang vui mừng liền nói với ông:

- Ông xã, anh xem, cách nói chuyện chẳng khác anh chút nào.

Quả nhiên, là cha con giống nhau.

- Con trai, thời gian con ở Pháp, lúc nào mẹ con cũng cảm thấy bất an trong lòng.

Bây giờ thấy con vẫn tốt, mẹ con liền vui như vậy.

Trương Thần vẫn không nói lời nào. Tuy khoảng thời gian anh sang Pháp làm anh nhớ đến những chuyện khi xưa. Nhưng ngay bây giờ khi quay về đây, những chuyện ấy vẫn không thể làm cho Trương Thần quên được.

Sẵn ngay ngày vui, mừng Trương Thần quay về, Trương lão gia nhìn Trương phu nhân, thấy bà nháy mắt, ông gật nhẹ đầu rồi quay sang nói với anh.

- Trương Thần này, nhân ngày hôm nay con trở về, cha muốn nói với con một chuyện.

Hiện tại, công ty của chúng ta đã phát triển mạnh. Cha lại không thể quản lý mãi được, cũng cần có người thay thế để quản lý.

Nhân dịp con quay về, cha muốn con thay cha điều hành Quang Thái. Con thấy thế nào?

Trương Thần biết Trương lão gia muốn anh thay ông quản lý công ty, liền phản đối

- Cha à, con nghĩ con vẫn chưa phù hợp....

Trương phu nhân sớm biết những gì anh định nói liền ngăn lại, nói tiếp lời của chồng mình:

- Con à, cha mẹ chỉ có một mình con.

Việc quản lý công ty, sớm hay muộn đều giao lại cho con thôi.

Con 15 tuổi đã theo cha mình đến công ty học hỏi. 16 tuổi đã giúp ông ấy xem và giải quyết các hợp đồng quan trọng. Còn nữa, những năm qua con ở Pháp, chẳng phải con đã giúp cha con trong những buổi họp quan trọng hay sao? Con nói xem, con không phù hợp chỗ nào?

Trương Thần còn chưa nói được lời nào, Trương phu nhân liền nói tiếp:

- Hay là, con không còn thương chúng ta nữa.

Ông xã, chúng ta đúng là gia môn bất hạnh mà...

Trương phu nhân vừa nói, bà vừa tựa mặt vào ngực Trương lão gia khóc nức nở.

Tình cảnh này thật khiến cho Trương Thần không nói lên được lời nào. Anh cũng không thể từ chối, cũng đành chấp nhận nghe theo lời cha mẹ mình.

Theo lời Trương lão gia thì cuối tuần sau sẽ mở một buổi tiệc chào mừng anh quay về. Cùng lúc đó cũng sẽ nhường lại chức vị Tổng Giám đốc lại cho anh.

Trương phu nhân cũng không quên căn dặn Trương Thần, hôm ấy phải dẫn theo một cô gái làm sắc mặt anh trở nên khó coi.

☐background music☐

My Heart Will Go On (live) - Jessie J

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thiên thần

Buổi trưa hôm ấy, Trương Thần thà người rơi xuống giường. Anh nhắm hai mắt lại, nghĩ đến những lời Trương phu nhân nói lúc nãy. Không còn cách nào khác, anh liền lấy điện thoại trong túi quần, gọi điện cho một người. Khi đầu dây bên kia bắt máy, Trương Thần liền cất lời:

- Tôi đã trở về rồi. Bây giờ tôi có chuyện rất quan trọng. Lát nữa chúng ta gặp nhau, tôi sẽ nhắn địa điểm sau.

Phía bên kia nghe vậy, liền trả lời. Anh gửi địa điểm cho đối phương.

Trương Thần tắt máy. Anh bật người, đứng dậy rời khỏi giường, tiến đến tủ quần áo, lấy ra một bộ quần áo đặt lên giường rồi đi vào nhà tắm.

Hơi nước bốc lên làm nhà tắm dần trở nên mờ ảo làm cho thân hình của Trương Thần lại càng trở nên hấp dẫn. Vòi sen xả nước liên tục không ngừng những giọt nước ấy lại rơi xuống nơi anh đứng. Trương Thần đứng dưới vòi sen, ngược mặt hứng chịu những tia nước.

Thoáng chốc, anh lại nghĩ đến yêu cầu của Trương phu nhân. Trương Thần dùng tay vuốt tóc làm nước bắn ngược về phía sau. Cùng lúc ấy, anh tắt vòi sen.

Anh rời khỏi nhà tắm, phía dưới được quần lại bởi một chiếc khăn. Trên tay cũng cầm theo một chiếc khăn khác để lau khô tóc. Thân thể vẫn còn đọng lại những giọt nước, lăn tăn lăn xuống dưới.

Trương Thần tiến đến giường, mặc quần áo vào rồi rời khỏi phòng. Quần áo tuy đơn giản nhưng vẫn đủ toát lên khí chất của anh.

Nghe tiếng bước chân phát ra ở trên lầu, đang dần gần đến. Một người phụ nữ trung niên đang dọn dẹp bàn ăn liền quay người lại xem thì thấy Trương Thần đang đi xuống. Anh còn căn dặn:

- Di Quế, tôi ra ngoài có việc.

Dứt lời, anh liền rời khỏi.

Di Quế nghe vậy liền đi ra mở cổng cho anh lái xe ra ngoài. Cho đến khi xe của anh đi xa đến không còn trong tầm mắt, Di Quế mới từ từ đóng cổng lại.

Trương Thần đến địa điểm cần gặp, là một quán cà phê nằm trên một con phố. Anh vừa bước vào, lập tức liền vô những ánh mắt hướng về phía anh.

Giữa nhiều ánh mắt đang nhìn về Trương Thần, đột nhiên có cánh tay giơ lên, anh liền tiến đến bàn có người giơ tay. Một anh chàng với gương mặt đang tươi cười nhìn lấy anh. Khi cười, nhìn anh ta thật đẹp đến khó tả. Trương Thần ngồi xuống đối mặt với anh ta.

- Trương thiếu gia, vừa về đã hẹn tôi ra gặp đến như vậy. Có chuyện gì quan trọng sao?

Người đang nói chuyện với Trương Thần chính là Lý Đồng Lương - là một người bạn thân của anh. Lý Đồng Lương hiện là người điều hành một công ty lớn tại thành phố F. Anh được biết đến là Tổng Giám đốc và còn là người bạn chí cốt của Trương Thần.

Lý Đồng Lương vừa cất lời, Trương Thần như được nhìn thấu tâm can, trả lời:

- Sắp tới, cha tôi định mở tiệc mừng tôi trở về. Ngoài ra trong buổi tiệc, ông ấy định trao lại việc quản lý công ty cho tôi.

Lý Đồng Lương vừa nghe Trương Thần nói vậy, liền thắc mắc nói:

- Cậu đã về Trương gia thăm họ rồi sao?

Trương Thần gật đầu, anh nói:

- Có đến thăm.

Sau đó thì quay về biệt thự nghỉ ngơi.

Lý Đông Lượng nghe Trương Thần trả lời, trong lòng cảm thấy có chút yên tâm, liền chuyển sang nói đến vấn đề chính của buổi gặp mặt.

- Việc cha cậu muốn cậu thay ông ấy quản lí Quang Thái, đó là chuyện tốt.

Vậy cậu hẹn tôi đến đây để làm gì?

Anh nghe người bạn của mình nói vậy, bực bực nói tiếp:

- Bởi vì mẹ tôi muốn trong buổi tiệc ấy, tôi phải dẫn theo một nữ nhân.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Trương Thần, Lý Đông Lượng không nghĩ ngợi liền trấn an.

- Được rồi, tôi sẽ giúp cậu.

Lý Đông Lượng nói tiếp.

- Tôi có biết một quán cà phê " *trá hình* ". Thực ra, đây là nơi cho thuê " *bạn gái* " được thành lập bởi một người bí ẩn. Cậu có muốn thử không?

Ánh mắt nghi hoặc của Trương Thần nhìn Lý Đông Lượng. Anh nghĩ, bây giờ còn có công việc cho thuê " *bạn gái* " nữa sao? Trung Quốc đúng là một đất nước tiến bộ.

Lý Đông Lượng dùng điện thoại của mình để cho Trương Thần xem những cô " *bạn gái* " xinh đẹp tại đây. Khi Lý Đông Lượng nhấn vào khung " *nổi bật* ", hàng loạt các cô gái được nhiều người đánh giá 5 sao sẽ xuất hiện. Khi ấn vào xem ảnh, bên dưới sẽ hiện lên tên và tuổi của họ, kéo xuống nữa sẽ là phản hồi từ những người đã từng thuê " *bạn gái* ". "

Ngay lúc phản " *nổi bật* " vừa hiện lên, ảnh đầu tiên chính là của một cô gái với vẻ ngoài trẻ trung và tràn đầy năng lượng. Đôi môi lúc mỉm cười nhìn rất cuốn hút.

Trương Thần nhìn chăm chăm vào bức ảnh của cô gái. Thấy anh đột nhiên bất động, Lý Đông Lượng liền lên tiếng kêu, anh mới hết ngẩn người.

Trương Thần liếc nhìn phần tên của cô gái rồi lẳng lặng ghi nhớ: Du An Kỳ.

Cái tên thật dễ nhớ, ý nghĩa cũng rất hay. An Kỳ, người như tên gọi, thiên thần.

Trong ánh lúc cô mỉm cười, giống như một thiên thần tràn đầy lòng nhiệt huyết, mang lại hy vọng đến cho tất cả mọi người.

Lúc này, khỏe mỗi Trương Thần liền nhếch lên, Lý Đông Lượng biết chắc rằng anh đã chọn được một người. Quả nhiên, là một cô gái đầu tiên trong phần " *nổi bật* ".

Trương Thần nhanh chóng, nhờ Lý Đông Lượng giúp anh hẹn gặp cô gái này. Anh nghĩ, chỉ có cô gái này là vừa mắt của anh thôi. Ngoài ra, khi nhìn ảnh, cô còn để lại cho anh ấn tượng khó quên đi.

☐ **background music** ☐

Tuyết Xích Bích - Lâm Tuấn Kiệt

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp mặt

Tại quán cà phê Moah Moah nằm trên một con phố đông người, một cô gái với thân hình nhỏ nhắn, khoác trên người bộ quần áo tuy bình thường nhưng khi mặc lên lại rất dễ thương.

Cô đang chăm chỉ dọn dẹp bàn cà phê thì nghe tiếng có người kêu mình.

- An Kỳ, em có đơn đặt hàng này.

An Kỳ nghe vậy liền xoay người chạy đến, đứng bên cạnh cô gái vừa gọi, vui vẻ nói:

- Thật vậy ạ?

Lần này không biết phải đóng giá bạn gái trong việc gì đây?

Dứt lời, An Kỳ khẽ thờ dãi.

- Dù sao thì đây cũng là lần cuối cùng em được làm việc này mà.

Nghe cô gái đứng kế bên nói vậy, Du An Kỳ có chút chau mày, hỏi:

- Ý chị là sao?

Sao lại là lần cuối cùng?

Cô gái này biết Du An Kỳ vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, liền kể lại:

- Chị nghe được, bà chủ định làm hết đợt này sẽ tạm ngừng công việc cho thuê bạn gái này.

Chị cũng cảm thấy thắc mắc, nhưng dạo này không thấy bà ấy đến quán nên không hỏi thăm được gì.

Giọng nói đầy cảm thán của cô gái khiến Du An Kỳ có một cảm giác tiếc nuối dâng trào. Cô thầm nghĩ:

- Nếu đã là lần cuối, vậy nhất định phải làm cho thật tốt.

- An Kỳ này, đối phương muốn hẹn em trưa mai gặp mặt để trao đổi.

Du An Kỳ vừa dứt suy nghĩ thì cô gái này lay tay cô, nói. Nghe vậy, An Kỳ mỉm cười rồi gật đầu.

- -----

Sang hôm sau, Trương Thần đang làm việc tại công ty. Tuy rằng anh vừa trở về, nhưng Trương lão gia lại muốn anh đến công ty thật sớm để chỉ dẫn thêm.

Từ khi anh bước vào Quang Thái, không một ánh mắt nào có thể ngừng dõi theo Trương Thần. Không phải ánh mắt ngưỡng mộ thì là ánh mắt muốn câu dẫn anh.

Vào giờ nghỉ trưa, anh đang ngồi trong phòng nghỉ ngơi thì điện thoại đột nhiên có thông báo, nhắc nhở anh có một cuộc gặp gỡ. Trương Thần liền nhớ đến thì nhanh chóng khoác áo lên và rời khỏi công ty.

Khi đã đến điểm hẹn, anh vừa ngồi vào ghế không lâu thì một dáng người nhỏ nhắn đẩy cửa bước vào. Chỉ vừa nhìn thoáng qua, Trương Thần cũng đã nhận ra là Du An Kỳ.

Nhưng vì không biết mặt mũi người hẹn mình như thế nào, Du An Kỳ liền gọi điện cho anh, vì lúc gửi tin nhắn đến, anh có kèm theo số điện thoại.

Khi chuông điện thoại của Trương Thần reo lên, Du An Kỳ cũng theo bản năng nên nhìn xem âm thanh phát ra từ đâu. Và rồi, cả hai người đã cô tình chạm mặt nhau. Du An Kỳ dừng cuộc gọi, cô đi đến và nhẹ nhàng ngồi xuống phía đối diện Trương Thần.

Cô cũng tự giới thiệu bản thân mình với anh:

- Tiên sinh, chào anh.

Tôi tên Du An Kỳ.

Nói rồi, cô lịch sự đưa bàn tay nhỏ nhắn ra phía trước, định bắt tay với anh. Thấy vậy, Trương Thần cũng lịch sự, bắt tai với cô.

- Không biết nên xưng hô với anh như thế nào?

- Tôi tên là Trương Thần.

- Vậy tôi sẽ gọi anh là Trương tiên sinh. Trương tiên sinh, không biết anh muốn thuê tôi làm bạn gái trong việc gì?

Du An Kỳ vẫn bày ra vẻ mặt hiểu khách, miệng luôn cười tươi như hoa.

Để không làm mất thời gian, cô đã vào thẳng vấn đề của buổi gặp mặt này.

- Tôi muốn cô giả làm bạn gái tôi trong buổi tiệc tại nhà hàng. Hy vọng sẽ không quá khó khăn với cô.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức. Chỉ là không biết tiền thưởng ra sao?

Nói đến việc này, Du An Kỳ không nhìn Trương Thần. Cô hơi cúi mặt xuống.

- Vậy còn phải xem cô như thế nào.

Trương Thần nghĩ, rồi nói tiếp:

- Hay là như thế này.

Nếu như hôm ấy cô diễn tốt, tôi sẽ trả cho cô 5000 nhân dân tệ (~ 16 triệu VND) trong 1 giờ.

Nghe Trương Thần nói vậy, trong đầu Du An Kỳ liền có suy nghĩ:

" Cái gì! 5000 nhân dân tệ trong 1 giờ.

Đúng là đại gia có khác! "

Thấy cô mãi suy nghĩ, anh liền gọi cô vài tiếng:

- Du tiểu thư, cô thấy giả tôi đưa ra có được hay không?

Có cần điều chỉnh gì nữa không?

" Nếu anh đã là đại gia, như vậy thì..." "

Du An Kỳ vừa nghĩ nói đầy thẳng thắn:

- Trương tiên sinh, anh nói tôi sẽ được 5000 nhân dân tệ trong 1 giờ.

Tôi thấy con số này không phù hợp với mình.

Tôi nói thẳng, tôi muốn gấp 2 lần con số ấy. Anh thấy sao?

Trương Thần không hề đắn đo, anh đã đồng ý với đề nghị của Du An Kỳ.

- Vậy cho hỏi, khi nào buổi tiệc của anh mới được tổ chức?

- Là chủ nhật tuần này, địa điểm là nhà hàng Kim Hoa.

Hôm ấy, 7h30 tôi sẽ ở trước cửa nhà hàng đợi cô.

Chỉ vừa nghe đến tên nhà hàng Kim Hoa, Du An Kỳ liền biết anh chính là một đại gia đích thực.

Nhà hàng Kim Hoa là một nhà hàng 5 sao, lớn nhất tại thành phố F này. Một bữa ăn bằng 1 tháng lương cô đi làm. Đến hôm đó, cô nhất định phải ăn chi thật nhiều để không cảm thấy hối hận với cơ hội lớn như vậy.

Trước khi cả hai người rời khỏi quán, Trương Thần cũng không quên nhắc nhở Du An Kỳ:

- Du tiểu thư, tôi đã trả giá tiền như cô mong muốn. Hy vọng hôm ấy, cô sẽ không làm tôi thất vọng.

Dứt lời, Trương Thần liền rời khỏi quán.

Trên đường trở về quán cà phê Moah Moah, dọc đường đi, cô không ngừng suy nghĩ:

" Hôm ấy nhất định phải cố gắng, chỉ cần kiếm được thật nhiều tiền là tốt rồi. Đến khi ấy, không cần phải nghĩ đến việc nay ăn mai nhịn.

Du An Kỳ, cơ hội lớn như vậy, nhất định phải cố gắng hết sức. "

Đến quán, cô được biết từ nhân viên khác, lúc này bà chủ có đến đây. Biết An Kỳ gặp được một khách hàng lớn liền tặng cho cô một món quà. Nhưng lại cần cẩn rất kĩ, món quà này có liên quan đến chuyện cô đến dự buổi tiệc. Vậy nên bà chủ muốn trước khi đi, cô hãy mở nó ra.

Tuy rằng Du An Kỳ rất hiếu kỳ nhưng vẫn nghe theo lời dặn của bà chủ. Cũng đã khá lâu rồi, hai người chưa gặp nhau.

▣background music▣

Gặp gỡ - Tôn Yến Tư

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xuân xanh

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cuối cùng cũng đã đến ngày tổ chức tiệc.

Tối hôm đó, nhà hàng Kim Hoa đóng kín người, đa số là những người đến dự buổi tiệc tối.

Nhà hàng Kim Hoa vì biết đây là tiệc nhà Trương gia nên đã chuẩn bị mọi thứ vô cùng chu đáo. Quản lí cao cấp của nhà hàng cũng đã đích thân xuống kiểm tra tất cả mọi thứ. Kiểm tra độ sạch bóng của ly rượu cho đến sân khấu của buổi tiệc.

Nhà hàng này cũng không muốn xảy ra bất kì sơ xuất nào. Nếu không, sẽ đắc tội với khách hàng lớn như Trương gia đây.

Mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Trương lão gia và Trương phu nhân xuất hiện. Cả hai người nắm chặt tay nhau bước ra, tuy cả hai đã không còn trẻ nhưng kiều tình tứ này khiến ai ai cũng phải ngưỡng mộ. Ngoài ra, trang phục hôm nay hai người mặc chính là những bộ quần áo thuộc hàng sang trọng khiến ai cũng phải ngó nhìn.

Trong lúc Trương Thần chưa xuất hiện, cha mẹ anh đã thay anh tiếp các vị khách quý.

Lát sau, Trương Thần cùng với bộ y phục của Canali, thần thái vô cùng xuất sắc khiến không ít các vị tiểu thư phải say mê với vẻ điển trai của anh.

Anh đảo mắt nhìn, rồi bước đến chỗ cha mẹ mình. Trương phu nhân thấy anh đi đến, liền hỏi:

- Con không dẫn theo ai sao?

Trương Thần nghe mẹ mình hỏi vậy, liền đáp lại rằng:

- Lát nữa cô ấy sẽ đến.

Dứt lời, anh nhìn xuống chiếc đồng hồ được đeo ở tay trái, rồi nghĩ:

- Có lẽ giờ này cô ta đang trên đường đến.

Chiều hôm ấy, Du An Kỳ đang ở nhà, chuẩn bị mọi thứ để đến nhà hàng Kim Hoa. Cô chợt nhớ đến món quà mà bà chủ đã tặng cho mình liền đi đến bên cạnh bàn, ôm chiếc hộp vào lòng và mở nắp hộp ra.

Bên trên món quà có một lá thư, trong đó viết:

- Chị hy vọng món quà này sẽ giúp em tỏa sáng trong buổi tiệc.

Chúc em may mắn.

Đọc xong lá thư, An Kỳ lấy món quà ra. Cô ngạc nhiên, là một bộ váy, một chiếc túi xách và một đôi giày cao gót. Tất cả đều là của Christian Dior. Càng ngạc nhiên hơn, những món quà này cô đã từng nhìn thấy cách đây mấy ngày, trong một cuốn tạp chí thời trang nổi tiếng.

Du An Kỳ thật không ngờ, bà chủ lại tốt với mình như vậy.

Cũng đã không còn sớm, cô nhanh chóng trang điểm thật đẹp. Mặc váy, mang giày cao gót và xách túi, nhanh chóng đi đến nhà hàng Kim Hoa. Đúng như vậy, sau khi đã được trang điểm xinh đẹp và diện đồ, nhìn Du An Kỳ bây giờ khác so với lúc làm việc tại quán cà phê. Cô bây giờ khoác lên người sự tự tin và kiều diễm.

Ngay lúc xe taxi vẫn còn cách nhà hàng Kim Hoa khá xa, Du An Kỳ nhìn thấy hình dáng của một anh chàng đang đứng. Trông anh nghiêm túc cô cùng.

Khi xe dừng trước cửa nhà hàng, cô lúc này mới phát hiện, hóa ra là Trương Thần đã đứng bên ngoài đợi mình. Cô đưa tiền cho tài xế và nhanh chóng rời khỏi xe.

Vừa bước xuống, cô phát hiện ánh mắt của Trương Thần đã nhìn cô từ lúc nào. Vì cảm thấy không quen khi bị người khác nhìn chăm chăm, Du An Kỳ liền tìm cách bắt chuyện với anh. Cô lịch sự nói:

- Trương tiên sinh, thật ngại quá. Làm anh phải đợi lâu rồi.

Trương Thần không để ý đến lời nói của Du An Kỳ, anh nhìn đồng hồ, đáp:

- Cũng sắp đến giờ rồi, vào thôi.

- Được.

Cô vừa dứt lời, anh liền để tay ngang hông. An Kỳ hiểu ý, liền khoác tay anh. Cả hai người thản nhiên bước vào trong.

Tất cả các vị khách thấy cô gái được anh đưa đến liền không khỏi kinh ngạc và tò mò. Không biết là vị tiểu thư nhà nào lại có thể vinh hạnh được anh tận tâm đưa đến buổi tiệc. Mọi người ai cũng nghĩ, vị tiểu thư này thật tốt số. Còn những cô gái khác đều không khỏi ganh tị với Du An Kỳ.

Thấy anh đưa mình tiến đến chỗ một đội vợ chồng. Cô đoán, đây là lẽ là cha mẹ anh. Vì ở người đàn ông này và anh, có những nét rất giống nhau.

- Cha mẹ, cô ấy là Du An Kỳ.

Là người mà mẹ muốn con dẫn đến trong buổi tiệc đêm nay.

Trương Thần vừa giới thiệu xong, Du An Kỳ liền quay sang chào hỏi cha mẹ anh:

- Chào bác trai.

Nhưng khi định chào mẹ Trương Thần. Du An Kỳ ngược mặt lên nhìn bà, cô không thể cất nên lời, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào bà ấy.

Bởi vì lúc này, Du An Kỳ đang trầm trồ trong lòng.

- Quả nhiên là phong vận do tòn. (1)

Thấy cô cứ nhìn mình mãi không thôi. Trương phu nhân liền cất tiếng gọi:

- Du tiểu thư...

Du An Kỳ như bừng tỉnh, cô liền cảm thấy xấu hổ, liền chào hỏi bà:

- À! Chào bác gái.

Thật ngại quá, con đang suy nghĩ một vài việc. Thật thất lễ với hai bác.

Nghe cô đáp lại bằng lời chào và xin lỗi, Trương phu nhân mỉm cười đầy nhân hậu, nói:

- Không sao.

Du tiểu thư cứ tự nhiên.

Bà vừa dứt lời, Trương Thần liền ngó ý muốn đưa cô cùng đi đến chỗ những vị khách khác.

Hai người vừa đi, Trương phu nhân đột nhiên cảm thấy trong lòng đầy yên tâm.

Lúc Du An Kỳ vừa bước vào cùng anh, ánh mắt đầy sự tự tin ấy đã khiến cho Trương phu nhân nhớ về bản thân lúc còn xuân xanh. Vừa nhìn cô, bà đã biết An Kỳ là một cô gái nhanh nhẹn và có bản lĩnh. Vậy nên Trương phu

nhân cảm thấy yên tâm đối với Du An Kỳ.

Trương phu nhân đã thì thầm với Trương lão gia ngay khi cả hai người rời khỏi:

- Ông xã, anh xem, hai đứa nó nhìn thật đẹp đôi. Em vừa gặp mặt đã thấy có tướng phu thê.

- Bà xã, không thể biết trước chuyện của tương lai.

- Vậy chúng ta cuộc đi.

Em tin vào đôi mắt nhìn người của mình.

Trương phu nhân vừa dứt lời, vẻ mặt bà đầy chắc chắn và kiên định. Trương lão gia rất muốn phì cười, ông nhìn vào ánh mắt của bà, là ánh mắt của một cô thiếu nữ đầy tình nghịch năm đó. Ông liền lấy tay xoa đầu bà đầy mùi mẫn.

** (1): vẻ đẹp, khi chất thời trẻ vẫn còn được giữ lại.*

□background music□

Bắt nhiệm - Tát Đình Đình

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Trương Thần đề nghị

Du An Kỳ khoác lấy tay Trương Thần, cô luôn đi theo anh suốt buổi tiệc. Một số vị khách nam từ đầu buổi tiệc đến giờ vẫn luôn để ý đến An Kỳ.

Một số vị khách đã đích thân đến chào hỏi Trương Thần và Du An Kỳ, còn không ngừng trầm trồ trước vẻ đẹp của cô.

Còn có những vị khách đã không tiếc lời khen Du An Kỳ bằng bốn từ:

- Bách bản nan miêu. (1)

An Kỳ biết vậy nhưng vẫn không hề để ý trong lòng. Cô vẫn cố gắng thực hiện thật tốt nhiệm vụ hôm nay của mình.

Trong lúc bữa tiệc chuẩn bị bắt đầu, một cô gái với một bộ váy dạ hội bước vào. Ánh mắt mọi người bắt đầu hướng về cô ấy và bàn tán. Gương mặt cô lúc nào cũng nở nụ cười, đường nét trên gương mặt lại rất sắc bén.

Trương Thần và Du An Kỳ lúc này nhìn về phía mọi người đang hướng nhìn, mới thấy cô gái ấy.

An Kỳ hơi nghiêng đầu, hỏi nhỏ anh:

- Trương tiền sinh, cô ấy là?

- Dương Thi Nhi.

Anh vừa dứt, cô gái tên Dương Thi Nhi này liền tiến đến chỗ hai người đang đứng, cất giọng lạnh lùng:

- Trương Thần, đã lâu không gặp.

Anh không trả lời, chỉ gật đầu rồi im lặng.

- Vị tiểu thư này là...

Dương Thi Nhi tiếp tục quay sang nói đến An Kỳ

- Cô ấy tên là Du An Kỳ.

- Du tiểu thư, chào cô...

Dương Thi Nhi nói xong, cô đưa bàn tay ra, ý muốn bắt tay với An Kỳ. Nhưng trong lúc bắt tay, móng tay của Dương Thi Nhi đã đâm vào tay cô. Du An Kỳ vẫn không bầy tỏ vẻ mặt ra ngoài, rồi cũng nhanh chóng rút tay về. Dương Thi Nhi vẫn nhìn cô, cười với ánh mắt mỉa mai.

Du An Kỳ lúc vừa nhìn thấy cô ta thì liền có một suy nghĩ:

- Dong chỉ tục phẩn? (2)

Không lâu sau, buổi tiệc cũng đã bắt đầu. Trương lão gia cũng đã tuyên bố sẽ rút khỏi công ty và đưa Trương Thần vào thay vị trí Tổng giám đốc của ông. Còn ông, vẫn sẽ ở phía sau chỉ dạy thêm cho anh. Tất cả các khách mời ai nấy vỗ tay và nâng ly chúc mừng tân Tổng giám đốc.

Tết mục tiếp theo chính là khiêu vũ. Nhưng khi vừa đến tiết mục ấy, Du An Kỳ đã rời khỏi, cô đi dạo ngoài sân. Không ngờ đêm nay lại có trăng, cảnh vật nơi đây cũng thật đẹp. Chỉ là, lâu lâu lại có những cơn gió vô tình nổi lên làm cô bất giác run lên. An Kỳ ôm lấy tay, xoa xoa cho ấm lên.

Nhưng đột nhiên cô cảm thấy không còn lạnh nữa? Cô quay đầu lại nhìn thì thấy Lý Đồng Lượng. Anh đang khoác chiếc áo bên ngoài của mình cho cô.

Vừa nhìn thấy anh, Du An Kỳ liền reo lên:

- Anh Đồng Lượng, anh cũng có mặt ở đây sao?

- Đương nhiên rồi!

Đây là tiệc của bạn anh mà.

Lý Đồng Lượng nhìn Du An Kỳ, nở nụ cười áp áp.

- Thi ra là vậy. Vậy anh cũng chính là người giới thiệu em cho Trương tiền sinh?

Cô thắc mắc.

- Cũng không hẳn vậy.

Anh chỉ giới thiệu với Trương Thần tổ chức các em làm việc thôi.

Cả hai người cứ mãi đứng đấy nói chuyện, cười cười nói nói vui vẻ. Từ lâu đã không biết những hình ảnh ấy đã được Trương Thần nhìn thấy. Nhưng về mặt anh vẫn không chút biểu cảm.

Chính Trương Thần cũng không hiểu tại sao lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Dương Thi Nhi đứng bên cạnh bồi thêm vài câu với anh:

- Anh xem, hai người họ thân nhau thật. Cười nói đến không hề hay biết chúng ta đang đứng đây.

Dương Thi Nhi vừa nói xong, Trương Thần liền rời đi. Nhưng anh lại đi đến chỗ Lý Đồng Lượng và Du An Kỳ đang nói chuyện. Đến nắm lấy tay An Kỳ rồi đi.

- Buổi tiệc sắp kết thúc rồi, tôi đưa cô về.

Anh kéo tay cô đi, An Kỳ chưa định hình được gì trong đầu liền bị anh nắm lấy tay dắt đi. Được một đoạn, anh dừng lại, quay sang nhìn cô. Nhưng Du An Kỳ lại nhìn anh với ánh mắt đầy khó hiểu.

Trương Thần cầm lấy chiếc áo cô đang khoác trên người, thấy về phía Lý Đồng Lượng rồi tiếp tục kéo tay cô đi.

Lý Đồng Lượng thấy vậy liền bật cười. Đã lâu rồi, anh chưa từng thấy Trương Thần có thái độ như vậy. Khi anh định quay vào trong, Dương Thi Nhi cũng không còn đứng ở chỗ khi nãy nữa.

Du An Kỳ bị Trương Thần bắt đứng đợi anh tại trước cửa nhà hàng Kim Hoa, đợi anh lấy xe ra đón. Cô đứng gật gù không bao lâu thì xe anh chạy ra. Cô đi đến mở cửa, ngồi kế bên anh.

Trương Thần không nói lời nào. Cô vừa lên xe thì đã đạp chân ga chạy thật nhanh về hướng thành phố. Trong lúc anh chạy, Du An Kỳ không dám mở mắt, trong lòng đầy lo sợ, niệm Phật không thôi. Cuối cùng không kiềm được mà nói:

- Trương tiên sinh, chạy từ từ thôi, không cần gấp như vậy.

Tình mạng là quan trọng.

Cô vừa dứt câu, xe Trương Thần dừng trước một quán cà phê. Cả hai người cùng vào trong để trao đổi về buổi tiệc đêm nay.

- Trương tiên sinh, đêm nay tôi diễn như vậy được rồi chứ?

- Tốt. Nhưng mà...

Anh dừng lại giây lát rồi nói tiếp. Trong lúc ấy, quan sát về mặt của An Kỳ.

- Cô đã không nghe theo tôi, lúc này đã ra bên ngoài một mình.

- Xin lỗi, là do lúc ấy bên trong quá ngột ngạt.

Du An Kỳ nói rồi, cô cúi mặt xuống.

- Đây là tiền lương như cô yêu cầu, không dư, không thiếu.

Vì đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác nên tôi cũng có thể bỏ qua một vài sai sót.

Trương Thần lấy từ túi bên trong áo ra một tờ chi phiếu và đưa cho An Kỳ. Cô vừa nhìn thấy đã vui mừng khôn xiết. Chưa dừng lại ở đây, Trương Thần còn có một đề nghị với An Kỳ:

- Du tiểu thư, tôi muốn chúng ta có thể hợp tác lâu dài hơn. Nhưng không giống như lần hợp tác này.

- Trương tiên sinh, ý anh là?

- Trở thành nữ nhân của tôi.

** (1) vẻ đẹp khó có thể miêu tả.*

(2) sắc đẹp chi do phấn son, sắc đẹp già dối, tục tằng.

☐background music☐

Nhân sinh

nếu như lần đầu gặp gỡ - Kim Tri

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tuyệt đối không hối

Lời đề nghị đầy bá đạo của Trương Thần quả thật đã khiến An Kỳ phải đứng hình vài giây. Sau khi đã định hình lại, cô cũng đã vờ như không hiểu ý của anh:

- Trương tiên sinh, thật biết nói đùa!

- Làm nữ nhân của tôi, đảm bảo trong vòng 1 năm, số tiền mà cô có được, hơn tiền lương cô đi làm tại quán cà phê đó.

Ngược lại với thái độ đang giả vờ của cô, Trương Thần đang vô cùng nghiêm túc đối với lời đề nghị của mình.

Còn với Du An Kỳ, bây giờ cô lại có cái nhìn khác về Trương Thần.

Cô thấy nét mặt đầy nghiêm túc, cũng biết rằng anh không đùa với mình. Là nghiêm túc muốn mình trở thành nữ nhân của anh ta. Du An Kỳ lập tức thay đổi biểu cảm, giọng đầy nội lực, thốt:

- Trương tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta chỉ nên hợp tác đến đây thôi, có lẽ sẽ chẳng còn lần sau nữa.

Với lại, Du An Kỳ tôi, tuyệt đối sẽ không bán thân cho bất cứ ai.

Vậy nên, xin anh hãy dẹp ngay cái tư tưởng đó.

Dứt lời, cô liền đứng dậy và có ý định rời đi, Trương Thần liền nói:

- Nếu hối hận, hãy đến chỗ này để tìm tôi.

Trương Thần nhét vào tay cô một tấm danh thiếp. Cô cũng chẳng thèm nhìn lấy anh thêm một lần, vội bước đi đến cửa thì dừng lại. Cứ ngỡ rằng Du An Kỳ đã đổi ý, nhưng cô đã tuyên bố đầy chắc chắn:

- Tuyệt đối không hối.

Rồi cô đi ra khỏi quán cà phê. Cô đi bộ đến nơi có nhiều xe qua lại hơn. Vừa đi, lòng thầm chửi Trương Thần là đồ thần kinh.

Nhớ đến tấm danh thiếp lúc này được anh nhét vào tay, An Kỳ liền lấy ra xem. Công ty Quang Thái, đường xxx.

- Thật không hiểu nổi suy nghĩ của bọn nhà giàu. Điều gì mọi thứ có thể mua bằng tiền sao?

Cô vừa nghĩ xong thì chuông điện thoại chợt vang lên, nhanh chóng lấy điện thoại từ túi xách ra. Là bà chủ gọi cho cô. An Kỳ nhanh chóng nghe máy:

- Mọi việc hôm nay đều thuận lợi chứ, Angel? (1)

Giọng nói đầy quan tâm phát ra từ trong điện thoại của Du An Kỳ. Cô thành thật trả lời.

- Mọi thứ đều ổn hết. Nhưng mà...

Cô ngáp ngừng, không nói tiếp. Bên kia điện thoại cũng im ắng vài giây rồi hỏi tiếp:

- Em đang ở đâu vậy?

An Kỳ nhìn xung quanh nơi mình đang đứng, rồi trả lời qua điện thoại.

- Ở dưới một cái cây lớn, phía trước có rất nhiều xe qua lại. Bên đường lại khá ít người đi.

Câu trả lời của cô đã khiến người bên điện thoại phải bật ra tiếng thở dài.

- Được rồi. Em bật định vị rồi gửi qua cho chị, như vậy nhanh hơn.

Du An Kỳ lập tức làm theo. Chưa đầy nửa tiếng đã có một chiếc xe màu đen đầy sang trọng đậu trước mặt mình. Cô nhanh chóng di chuyển để vào xe.

Bước vào xe, Du An Kỳ liền thay đổi thái độ, cô vui vẻ hẳn lên, chào hỏi người ngồi bên cạnh:

- Hà Hoa tỷ.

Hà Hoa Từ nghe An Kỳ chào cũng quay sang nhìn với ánh mắt không thể không trách:

- Con bé ngốc này. Chị quên mất việc em bị mù đường. Nếu không biết đường thì nhờ đôi phương đưa mình về. Sao lại chạy ra tận ngoài này. Nhờ gặp phải nguy hiểm thì sao?

Tuy đang la mắng Du An Kỳ, nhưng vẻ mặt Hà Hoa Từ lại không hề tỏ ra vẻ hung dữ hay đáng sợ chút nào. Trái lại, thái độ của cô là thật sự quan tâm.

An Kỳ nghe cô nói vậy, liền tỏ ra uất ức:

- Là do tên khách hàng kia quá đáng ghê. Em không thể ở gần thêm 1 phút nào. Rất đáng ghét.

Du An Kỳ vừa nhắc đến Trương Thần, liền phùng mang trợn má.

- Cũng may là các vị khách trong buổi tiệc không nhìn thấy vẻ mặt này của em. Nếu không, họ sẽ chạy mất dép.

Hà Hoa Từ liền ra sức trêu chọc.

- Nhưng mà, em phải công nhận rằng, buổi tiệc của gia đình này đúng chuẩn gọi là giàu có. Còn Trương tiên sinh kia về ngoài cũng không tệ. Em chỉ giả chưa đến 1 giờ đã được rất nhiều tiền.

Quả thật, khi nói chuyện với Hà Hoa Từ, Du An Kỳ luôn nói thật lòng mình. Không có sự dối trá.

- Trương gia? Trương tiên sinh?

Hà Hoa Từ nghe An Kỳ nhắc đến liền suy nghĩ trong lòng. Do mãi suy nghĩ nên đã quên luôn việc để ý đến An Kỳ. Đến khi nghe tiếng cô gọi thì giật mình.

- Hà Hoa tỷ, không sao chứ?

An Kỳ thấy cô như vậy, có chút lo lắng, hỏi.

- Em biết tên của vị Trương tiên sinh kia chứ?

- Hình như tên hần là Trương Thần.

- Trương Thần..

Nghĩ đến cái tên này, Hà Hoa Từ liền bật cười rồi trầm nghĩ:

- Trương Thần.. cuối cùng thì..

Nghĩ rồi, cô liền thở dài lần nữa rồi lắc nhẹ đầu, rồi lái xe đưa Du An Kỳ trở về.

Nói về Hà Hoa Từ, cô chính là bà chủ của quán càffee Moah Moah. Cũng là người lập ra hội cho thuê bạn gái này.

Hà Hoa Từ có dung mạo đầy xinh đẹp và dễ dàng bị lôi cuốn với vẻ ngoài của cô.

Hà Hoa Từ luôn đối xử tốt với Du An Kỳ như đối với em gái, và An Kỳ cũng xem cô như chị của mình. Hà Hoa Từ rất ít khi xuất hiện ở quán càffee, cô tin tưởng các nhân viên trong quán nên đã cho họ tự quản lí.

Có lẽ, do lâu ngày gặp lại, Du An Kỳ đã quên luôn việc hỏi Hà Hoa Từ về vấn đề của hội cho thuê bạn gái. Dù sao thì, cô cũng không muốn biết lí do. Chỉ là cảm thấy có chút nuối tiếc với công việc này.

* (1): trong tiếng Anh, Angel nghĩa là thiên thần, người Trung Quốc phát âm Angel thành An Kỳ (安琪: An Qí), tên nữ chính cũng có nghĩa là thiên thần nên đôi lúc Hà Hoa Từ gọi cô là Angel (đây là do mình hiểu sao nói vậy, nếu như không đúng thì mọi người bỏ qua)

☐background music☐

Ngắm nhìn - Lục Hồ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hồi tâm chuyển ý

3 tháng sau khi kết thúc buổi tiệc của Trương Thần, Du An Kỳ đã không hề liên lạc với anh lần nào. Cô quay trở lại với cuộc sống vốn có của mình. Và đến bây giờ, cô vẫn chưa hề cảm thấy hối hận vì đêm của 3 tháng trước từ chối đề nghị của anh.

Tối đó, Du An Kỳ đã làm xong công việc tại quán càffee, cô thu xếp đồ đạc về nhà. Trên đường về, cô cảm thấy trong lòng đột nhiên bất an, liền vội vã về nhà hơn. Quả nhiên, trực giác của cô là đúng.

Về đến nhà, trước mặt Du An Kỳ là một mớ hỗn độn. Tất cả đồ đạc đều nằm dưới đất, và mẹ cô lại đang nằm ở dưới đất. Cô hoảng hốt, chạy lại và lay người của mẹ, liên tục gọi.

- Mẹ ơi... mẹ ơi!!!

Cô nhanh chóng lấy điện thoại và gọi xe cấp cứu đến. Mẹ cô được đưa đến bệnh viện và đưa vào phòng cấp cứu. Du An Kỳ ngồi bên ngoài đợi, cảm thấy thời gian này trôi qua thật dài.

Vị bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu, thấy cô ngồi bên ngoài, vẻ mặt đầy lo lắng bèn cất giọng hỏi An Kỳ:

- Cô là người thân của bệnh nhân vừa được đưa vào?

- Dạ phải!

Mẹ tôi có sao không bác sĩ?

- Bệnh nhân bị bệnh tim, có lẽ là do gặp phải kích thích nhẹ nên chỉ ngất thôi. Nhưng mà, bệnh nhân cần phải ở lại bệnh viện để được theo dõi.

Du An Kỳ nghe bác sĩ nói vậy, cô cảm thấy nhẹ lòng hơn. Chỉ cần tính mạng của mẹ cô không sao, đã là tốt đối với cô rồi.

Vị bác sĩ nói tiếp:

- Lần này, tiền thuốc của mẹ cô rất đắt, có thể hơn 5000 NDT. So với những lần thuốc trước mà mẹ cô điều trị thì lần này đắt hơn rất nhiều.

Du An Kỳ nghe bác sĩ nói, trong lòng như sụp đổ. Bây giờ cô đào đâu ra hơn 5000 NDT? Nhưng nếu như không có, thì mẹ cô...

- Bác sĩ, không còn thuốc nào có chi phí rẻ hơn sao?

- Nếu như cô muốn bà ấy sống với cô đây vui vẻ, thì đây là cách duy nhất.

Cô có thể suy nghĩ, sáng mai tôi sẽ ghé qua khám thêm một lần nữa cho bà ấy.

Vị bác sĩ vừa đi, Du An Kỳ đã gục ngã, cô đứng cũng chẳng vững, ngã ra phía sau tường rồi ngồi khụy xuống.

Rời khỏi bệnh viện, An Kỳ như người mất hồn. Vì lúc này trong đầu cô chỉ suy nghĩ mỗi cách để kiếm tiền trị bệnh cho mẹ mình. Nhưng, cô phải làm gì đây? Không thể tro mắt nhìn bà như vậy.

Du An Kỳ đột nhiên nhớ đến Hà Hoa Tử. Nhưng khi cô vừa định gọi điện cho Hà Hoa Tử thì cô dừng lại một chút, nghĩ:

- Hà tỷ đã giúp mình nhiều rồi.

Mình cũng không muốn nợ chị ấy.

Nghĩ rồi, cô cắt lại điện thoại vào túi xách. Lúc này, cô thấy có thứ gì đó phát ra chút ánh sáng, liền cầm ra xem. Là danh thiếp của Trương Thần, thì ra cô vẫn chưa vứt nó đi.

- Đúng rồi, mình có thể nhờ đến anh ta.

Du An Kỳ liền bắt một chiếc taxi và đưa danh thiếp cho tài xế taxi đưa cô đến công ty Quang Thái. Trên đường đi, trời đột nhiên đổ cơn mưa lớn, An Kỳ nhìn đồng hồ ở điện thoại rồi than nghĩ:

- Đã gần 8 giờ rồi, không biết anh ta rời công ty chưa?

Đến công ty Quang Thái, Du An Kỳ đi thẳng đến quầy tiếp tân và hỏi cô ta:

- Xin hỏi Tổng giám đốc Trương có còn ở đây không?

- Tổng giám đốc sao? Ngài ấy vừa mới ra ngoài.

Cô nghe vậy liền một mạch chạy ra bên ngoài, thấy một chiếc xe đang chạy đến. Nhìn từ xa, An Kỳ thấy Trương Thần đang ngồi trong xe. Cô ngang nhiên chạy đến chặn lấy đầu xe anh. Người lái xe của Trương Thần nhanh chóng thắng lại, tình huống vừa rồi thật nguy hiểm. Nếu như anh ta không thắng, chắc chắn An Kỳ đã đi rồi.

Người lái xe của Trương Thần cũng không quên mắng An Kỳ:

- Cô gái, muốn chết thì tìm cách khác.

Đừng hại người khác như vậy chứ.

Mặc lời anh ta đang mắng mình, Du An Kỳ tiến đến chỗ Trương Thần ngồi. Cô gõ cửa sổ xe của anh, anh liền cho hạ kính xuống. Du An Kỳ liền cất giọng:

- Trương tiên sinh, không biết anh còn nhớ tôi không? Tôi là Du An Kỳ, là người của đêm 3 tháng trước anh muốn gả làm bạn gái. Chúng ta có thể nói chuyện không?

Trương Thần liền kêu tài xế rời khỏi xe một lát. Du An Kỳ liền bước lên xe, cô ngỡ ý muốn mượn tiền của anh, nhưng lại không nhắc đến lý do mượn số tiền ấy.

Trương Thần lúc này liền nghĩ, hóa ra, cô cũng như những người phụ nữ khác, muốn đến với anh đều chỉ vì tiền. Anh hỏi cô:

- Vậy cô nói thử xem, tại sao tôi phải cho cô mượn?

- Không phải anh muốn chúng ta tiếp tục làm ăn lâu dài sao? Tôi đồng ý với anh. Với lại hiện tại, tôi đang rất cần đến số tiền này. Tôi nhất định sẽ trả nó sớm nhất cho anh.

Du An Kỳ trả lời đầy dứt khoát.

- Không phải lúc trước cô nói sẽ không hối hận sao? Sao bây giờ lại thay đổi nhanh đến vậy?

Trương Thần tò ý cười nhạo Du An Kỳ khiến cô không trả lời thêm được nữa

- Tôi...

- Xuống xe.

Trương Thần ra lệnh cho Du An Kỳ, cô chỉ biết nghe theo.

Khi xe anh rời đi, Trương Thần thấy cô quay người, đi hướng ngược lại với mình trong mưa gió. Trên đường trở về, Trương Thần mãi suy nghĩ đến những lời mà mình đã nói ra với Du An Kỳ. Anh liền nói với người lái xe.

- Mau quay đầu lại đi. Chạy về hướng mà cô gái vừa này đã đi.

Còn Du An Kỳ lúc này đang đi trong màn mưa. Cô vừa khóc, nước mưa lại không ngừng bắn thẳng vào mặt mình. Cô cảm thấy may mắn vì ngay lúc mình khóc thì trời đổ mưa, nếu không thì tất cả mọi người đều biết cô đang khóc.

Cô cảm thấy mình thật vô dụng. Mẹ cô đã nuôi dưỡng cô rất tốt, vậy mà bây giờ bà ấy bị bệnh, cô cũng không thể cứu bà. Nghĩ rồi, đột nhiên cô cảm thấy mắt mình như không thể nhìn thấy phía trước được nữa. Cô ngồi khụy xuống bên đường.

Trương Thần lúc này đang cho người chạy xe đi tìm cô. Thấy cô đang ngồi khụy giữa đường, trời lại mưa lớn, anh kêu tài xế dừng xe lại. Tay anh cầm theo chiếc dù, anh đi đến và che cho cô.

☐ **background music**

Si tâm tuyệt đối - Lý Thánh Kiệt

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi muốn

Du An Kỳ đột nhiên cảm nhận được mưa đã không còn tạt vào người mình. Không phải tạnh mưa vì cô vẫn còn nghe tiếng mưa? Cô ngược đầu nhìn, thấy Trương Thần đang che cho mình. An Kỳ liền đứng dậy, nói:

- Trương tiên sinh, sao anh... "

Nhưng chưa kịp nói hết câu, Du An Kỳ đã ngất đi. Trương Thần kịp thời đỡ lấy cô, liền ôm vào lòng và bế vào xe.

Bé Du An Kỳ vào xe, Trương Thần liền kêu tài xế chạy thẳng về biệt thự. Đến nơi, trời cũng tạnh mưa, anh bế cô trên tay, bước vào bên trong. Di Quế thấy vậy, liền cất giọng hỏi:

- Thiếu gia, vị tiểu thư này?

- Di Quế, mau giúp tôi gọi bác sĩ đến. Đưa lên phòng tôi.

Trương Thần vừa dứt lời, anh bế Du An Kỳ đi thẳng lên phòng của mình. Đặt cô lên giường, đột nhiên nước mắt cô chảy ra, miệng không ngừng gọi mẹ. Trương Thần liền lấy tay lau nước mắt cho cô, ngay lúc này, lòng anh có chút chua xót. Chỉ mới 3 tháng không gặp, Du An Kỳ đã ốm đến thấy rõ.

Lúc này, di Quế đang dẫn đường cho bác sĩ lên phòng của Trương Thần. Đứng trước cửa phòng, di Quế gõ cửa và nói vọng vào:

- Thiếu gia, bác sĩ đã đến.

- Mau vào đi.

Bác sĩ vừa thấy Trương Thần liền cúi chào. Anh không để ý đến, chỉ nói:

- Mau khám cho cô ấy.

Nghe vậy, ông ta nhanh chóng khám bệnh cho Du An Kỳ. Khám xong, ông ta nói với Trương Thần.

- Trương tổng, cô gái này do suy nhược cơ thể, có thể là do làm việc quá độ.

Bác sĩ sau khi kê thuốc cho An Kỳ liền được di Quế tiễn ra khỏi biệt thự.

Trương Thần lúc này đang nhìn Du An Kỳ say sưa ngủ, anh cảm thấy, cô gái này có chút gì đó khác với suy nghĩ của mình.

Nhìn gương mặt của Du An Kỳ lúc này, anh đột nhiên nhớ đến một số chuyện khác.

Khi An Kỳ tỉnh dậy, cô thấy mình nằm trên một chiếc giường lớn, căn phòng hiện giờ chỉ có mình cô. Cô ngồi dậy, liếc mắt nhìn quanh phòng, tự hỏi nơi này là đâu? Là ai đã đưa cô đến đây?

Tiếng cửa mở ra, An Kỳ nhìn ra thì thấy Trương Thần bước vào. Cô vội vã rời khỏi giường, thấy vẻ mặt cô đã khá hơn, anh hỏi:

- Cô sao rồi?

- Tôi đã không sao rồi. Cảm ơn Trương tiên sinh hôm nay đã cứu giúp. Tôi nhất định sẽ không quên ân tình này.

Trương Thần nghe cô nói vậy, cũng không trả lời lại. Anh tiến thẳng đến giường và ngồi xuống, hỏi cô:

- Cô thấy chiếc giường này như thế nào?

- Rất êm, rất tốt.

Du An Kỳ nghe anh hỏi vậy, đột nhiên có chút ngượng ngạo, trả lời. Không biết ý anh là gì?

- Trương tiên sinh, tôi... tôi có việc muốn nói với anh.

Du An Kỳ giọng nói đầy e dè.

Trương Thần vẫn không hề trả lời cô, nhưng anh lại rất chăm chú, muốn nghe điều An Kỳ định nói.

- Tôi... tôi muốn bán thân cho anh.

Cô vừa dứt lời, Trương Thần liền đưa mắt nhìn thẳng vào gương mặt đầy kiên quyết của Du An Kỳ. Anh không hiểu lý do vì sao cô lại ra quyết định này. Nhưng dù sao thì, điều đó đối với anh cũng không quan trọng.

- Vậy cô muốn tôi trả bao nhiêu cho cô?

- Tôi muốn 50000 NDT.

Du An Kỳ không suy nghĩ lâu, trả lời ngay.

- Có nghĩ, có đáng giá đó sao?

Trương Thần nghe cái giá cô đưa ra, liền nhếch mép cười với thái độ khinh bạc. Anh đứng dậy, muốn rời khỏi phòng. Đi đến cửa thì dừng lại, nói rồi rời đi:

- Ở đây đợi tôi.

Anh rời đi, một mình Du An Kỳ ở trong phòng. Cô cười khinh bỉ bản thân mình.

- Du An Kỳ, mày thật sự đáng giá 50000 NDT sao?

Khi Trương Thần quay trở lại phòng, thấy Du An Kỳ vẫn đứng đó, anh liền tiến lại gần, đưa cho cô một tờ giấy nói:

- Đọc kỹ đi, sau đó ký tên vào.

An Kỳ có chút ngỡ ngàng, nhưng cô cũng nhanh chóng cầm tờ giấy đưa trước mắt, là khế ước.

- Khế ước bán thân:

Bên B (Du An Kỳ), bán thân cho bên A (Trương Thần). Khế ước sẽ có hiệu lực kể từ ngày hai bên ký tên vào. Quy định của khế ước: Bên B (Du An Kỳ) không được từ chối bất cứ nào yêu cầu do bên A (Trương Thần) đề nghị.

Khế ước sẽ hết hiệu lực sau 5 năm. Nếu như bên B (Du An Kỳ) làm trái với quy định của khế ước sẽ phải bồi thường cho bên A (Trương Thần) 10 triệu NDT (~ 33 tỉ Việt Nam)

Du An Kỳ sau khi đọc xong tờ khế ước do Trương Thần đưa. Cô cảm thấy, chỉ còn mỗi cách này thôi. Cô ngước mặt, nhận thấy ánh mắt lạnh nhạt của anh nhìn mình, anh hỏi:

- Suy nghĩ cho thật kỹ, nếu không có ý kiến gì thì nhanh chóng ký tên.

Du An Kỳ nhanh chóng ký tên rồi đưa tờ khế ước cho Trương Thần, cô biết, sau khi ký tên vào tờ giấy này, cuộc sống của cô sẽ hoàn toàn thay đổi. Anh nói, tờ khế ước này anh sẽ giữ nó. Du An Kỳ hỏi anh:

- Vậy khi nào anh đưa tiền cho tôi?

- Sáng mai.

Như Trương Thần nói vậy, Du An Kỳ thầm vui mừng trong lòng, cô liền nở nụ cười, nghĩ:

- Tốt quá!

Sáng mai là có thể đóng tiền cho mẹ rồi. 50000 NDT này, mình có thể sử dụng lâu dài trong việc điều trị bệnh cho mẹ.

Nghĩ rồi, An Kỳ ngược nhìn Trương Thần nói với giọng đầy cảm kích:

- Trương tiên sinh, bây giờ không còn sớm nữa. Bây giờ tôi phải quay về nhà, sáng mai sẽ quay lại nơi này để lấy tiền.

Vừa dứt lời, Du An Kỳ liền rời đi, được vài bước thì bị Trương Thần nắm lấy tay và đẩy về phía giường, cô ngã xuống.

- Trương tiên sinh, anh...?

- Không phải vừa rồi cô nói sẽ không quên ân tình. Tôi không cần cô quên, chỉ cần cô trả.

Trương Thần chống một tay xuống giường, nói:

- Vậy... anh muốn tôi làm gì?

Du An Kỳ mặt đầy hoảng hốt, cô giật mình vì vừa nãy bị anh xô ngã.

- Tôi muốn thân thể của cô.

Dứt lời, tay còn lại của anh nắm lỏng cavat. Giờ thì Du An Kỳ đã hiểu, vì sao trong khế ước lại có quy định không được từ chối yêu cầu do anh đưa ra. Hóa ra, anh muốn chiếm lấy những lần đầu tiên của cô, kể cả cơ thể.

Nhưng mà, Du An Kỳ không còn lựa chọn khác, vì cứu mẹ, cô sẽ làm tất cả.

☐background music☐

Nuôi tiếc - Diệp Huyền Thanh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Vừa bắt đầu đã muốn kết thúc

Du An Kỳ đảo mắt liên hồi, cô cảm thấy lo sợ. Chỉ vì cứu mẹ, cô có thể hy sinh lần đầu của mình sao?

- Tôi.... tôi..

Cô dần đo suy nghĩ, suy nghĩ thật kỹ.

Thấy vẻ mặt của cô lúc này, Trương Thần liền ngồi dậy. Anh chỉnh lại quần áo cho từ tế, quay người lạnh nhạt nói:

- Thôi được rồi! Nếu cô đã không muốn tôi cũng không ép cô. Quyết định, vẫn là do cô thôi.

Anh dự định rời đi thì An Kỳ cất tiếng gọi. Trương Thần quay đầu lại, thấy Du An Kỳ đang ngồi dậy và đứng dưới giường, anh muốn biết cô định làm gì.

Du An Kỳ gương mặt vừa e ấp, tay cô vừa cời quần áo của mình. Từ món, từ món đồ trên người cô đều rơi xuống đất và nằm yên bên dưới. Cô bước đến gần Trương Thần, dùng tay ôm lấy gương mặt anh, cô nhắm chặt mắt mình lại, mạnh dạn hôn anh.

Anh cũng không ngờ cô gái bé nhỏ trước mặt mình lại là người mạnh dạn đến vậy. Anh ôm lấy vòng eo nhỏ bé của cô, rồi lại nhanh chóng cời đồ ra.

Khi đã lên đến giường, anh vẫn chưa chịu rời khỏi môi của cô, Trương Thần vẫn muốn tiếp tục khám phá nó. Du An Kỳ lại cảm thấy khó thở nên đã cố gắng rời môi anh. Cô gấp gấp thở, nói:

- Xin lỗi, do tôi không thở được.

Trương Thần nhếch môi cười, anh nói:

- Chưa bắt đầu đã khó thở. Vậy còn những giai đoạn sau thì sao?

- Xin lỗi, đây... đây là lần đầu của tôi.

An Kỳ mặt đỏ lên, nói khẽ.

Như cô nói vậy, Trương Thần nhanh chóng đưa chương vật từ lâu đã làm anh khó chịu. Không ngờ, nó lại thích thú đối với Du An Kỳ. Anh liền đưa vật nam tính của mình vào nơi đó của An Kỳ.

- Aaa...

Quả thật, Du An Kỳ dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý để bị tấn công, nhưng cô không ngờ nó lại đau đến vậy. Cả người cô như bị ai đó xé toạt.

Trương Thần lại chẳng vì vậy mà nhẹ nhàng với cô, anh dùng lực vào cũng chỉ muốn nghe tiếng rên của An Kỳ. Âm thanh nghe lâu dần, dần cảm thấy êm tai.

- Aaa... anh nhẹ một chút... chậm một chút.

Du An Kỳ với vẻ mặt đau đớn, gương mặt dần ửng hồng.

- Nói với tôi cũng vô dụng, cậu em của tôi dường như rất thích cô. Nó rất phấn khích.

Dứt lời, Trương Thần lấy tay xoa bầu ngực đầy đặn và trắng nõn của cô. Lúc đầu tuy hơn đau, nhưng lâu dần anh lại tạo cho cô cảm giác khoái cảm. Nhưng cảm giác đau lần đầu ấy vẫn không dứt.

Chiếc giường lúc này không ngừng rung động theo hai người, và nó cũng bắt đầu phát ra tiếng động. Cô không ngờ, cậu em của Trương Thần kích thích đến vậy, làm cô không thể nào ngừng rên được. Chỉ sợ đêm khuya, làm phiền những nhà xung quanh, như vậy thật đáng xấu hổ.

- Aa... Trương tiên sinh...

Tôi sợ... làm phiền hàng xóm

Du An Kỳ đầy mệt mỏi, nói cũng phải hít một hơi thật dài.

- Yên tâm! Phòng của tôi cách âm rất tốt.

Nói rồi, cậu em của Trương Thần không dừng ra vào khỏi cơ thể của An Kỳ.

- Aaa... đau...

Trương Thần nhìn cô với ánh mắt đầy khinh thường, nói:

- Cô không có tư cách than với tôi.

Đừng quên là cô cầu xin tôi mua cô!

- Aaa... tôi... không quên... Trương tiên sinh.

- Cô gọi tôi là gì?

- Trương tiên sinh.

- Cho cô gọi lại.

Đứt lời, bỗng nhiên anh lại mạnh bạo hơn đối với cô.

- Aa... tiên... tiên sinh.

- Tôi tên Trương Thần.

- Aaa... Thần... anh chậm lại.

Nghe An Kỳ gọi vậy, anh liền muốn bỏ qua cho cô. Nhưng lại bị cơ thể của cô mê hoặc. Em gái của cô cũng không muốn cậu bé của anh rời đi. Anh cũng chỉ có thể nhẹ nhàng một chút.

- Em gái của cô mê hoặc cậu bé của tôi. Nó không muốn rời đi.

Trương Thần thản nhiên nói, không để tâm đến sắc mặt của An Kỳ đang đau đớn dường nào.

- Vậy... khi nào mới có thể kết thúc?

Cô vừa thở, nhưng vẫn cố hỏi:

- Đến khi nó chơi chán.

Cái gì? Vậy có nghĩa là cô phải đợi đến khi cậu bé của anh chơi mệt rồi thôi sao? Vậy còn cô thì sao? Cô đã mệt là người nhưng vẫn không được nghỉ ngơi.

Khi bán thân cho Trương Thần, Du An Kỳ đã đánh cược rất lớn. Vừa bắt đầu, cô đã biết mình có kết cục không hề tốt. Nhưng nếu không đánh cược lần này, thì cả đời sau của cô, nhất định chỉ có hối hận. Bởi, cô đã để mất đi người nuôi dưỡng mình.

Lúc này, Trương Thần ghé sát vào tai An Kỳ, nói nhỏ:

- Vừa mới bắt đầu không bao lâu lại muốn kết thúc. Tôi không quan tâm là thể lực có yếu hay cô muốn giờ trò. Nhưng tôi nhất định sẽ giúp cô rèn luyện thể lực.

Anh nói tiếp:

- Đừng để tôi cảm thấy phí tiền khi mua cô.

Đứt lời, anh đánh dấu chủ quyền khắp người Du An Kỳ khiến cô không thể không thoát lên vì đau. Sau khi đã đánh dấu chủ quyền khắp người cô, Trương Thần dùng môi của mình chiếm luôn môi cô lần nữa. Đêm đó, cả hai người đã quấn quýt lấy nhau không rời. Trương Thần đã liên tục cùng Du An Kỳ làm hết tư thế này đến tư thế khác, khiến cô mệt đứt hơi. Chỉ trách sức khỏe của anh tốt, làm hết lần này đến lần khác vẫn chưa kiệt sức.

☐ **background music** ☐

Cuối cùng chúng ta không đến được với nhau - Bạch Tiểu Bạch

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thật lắm điều

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên cao, Du An Kỳ cũng đã thức dậy. Toàn thân cô đau nhức, mệt là người, chỉ việc ngồi dậy cũng cảm thấy khó khăn. Bước chân cô đi thật chậm, hai chân đầy run rẩy. Cô chậm chậm khom người nhặt lại quần áo đêm qua. An Kỳ bước vào nhà tắm. Cô xà vòi sen, đứng dưới vòi sen, nước bắn vào người cô. Cô dường như muốn được thức tỉnh?

Sau khi rời khỏi phòng tắm, Du An Kỳ rời khỏi phòng. Cô xuống lầu thì thấy di Quế đang chuẩn bị đồ ăn sáng. Thấy cô xuống, di Quế liền cất giọng chào hỏi:

- Du tiểu thư, chào buổi sáng!

- Chào bác!

An Kỳ đi đến chỗ di Quế. Thấy cô bước đến, di Quế liền kéo ghế cho An Kỳ ngồi, nói:

- Du tiểu thư, tôi đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô. Hôm qua bác sĩ nói cô bị suy nhược cơ thể nên thiếu gia liền căn dặn tôi chuẩn bị đồ ăn có nhiều dinh dưỡng cho cô.

Đột nhiên, nét mặt di Quế có chút biến sắc. Dường như di định nói tiếp việc gì nhưng lại không thể nói ra.

Đoán được điều gì đó, An Kỳ liền hỏi:

- Trương tiên sinh còn dặn việc gì nữa sao?

- Thiếu gia dặn tôi đưa cái này cho tiểu thư.

Đứt lời, di Quế lấy trong túi áo ra một lọ thuốc. An Kỳ nhận lấy thì mới biết, đây là thuốc tránh thai.

An Kỳ suy nghĩ, cũng đúng thôi, một người tuổi trẻ lại còn thành đạt như Trương Thần, sao lại có thể có con với người như cô được. Rồi, cô liền cười đầy tự khinh miệt bản thân.

Di Quế sau đó cũng đưa cho cô tờ chi phiếu 50000 NDT, nói tiếp:

- Thiếu gia còn căn dặn, cậu ấy đã chuẩn bị cho cô quần áo. Lát nữa ăn xong thì hãy thay quần áo mà thiếu gia chọn. Thiếu gia dặn cô hãy thu dọn hành lý đến đây sống, còn có, hôm nay 7 giờ tối thiếu gia sẽ về, cậu ấy muốn cô phải có mặt ở nhà trước 7 giờ tối.

Sau khi nghe di Quế trình bày một hồi một hồi, Du An Kỳ bầy ra bộ mặt đầy chán nản, hồn nhiên đáp lại:

- Tên Trương tiên sinh này thật lắm điều!

Nghe Du An Kỳ nói vậy, di Quế cũng rất ngạc nhiên liền cười. Không ngờ lại có người dám nói Trương Thần như vậy.

Ngay lúc này tại công ty, Trương Thần lại liên tục hắt hơi khiến anh cảm thấy khó chịu.

An Kỳ ăn xong thì liền mang theo quần áo mà Trương Thần đã chuẩn bị cho cô để thay. Anh chọn cho cô một chiếc váy màu trắng đầy đơn giản nhưng đây lại là mẫu váy số lượng có hạn của Chanle. Khi được Du An Kỳ điện lên người, quả thật chỉ có thể khen Trương Thần có mắt thẩm mỹ cao. Vì trông An Kỳ chả khác nào cái tên của cô, y như một thiên thần.

An Kỳ rời khỏi biệt thự, cô đến bệnh viện thăm mẹ của mình. Thấy bà vẫn chưa tỉnh lại, không lâu sau cô cũng rời đi. Cô đến quán cà phê làm việc, vừa bước vào cửa, mọi ánh mắt đều dồn vào cô, kể cả nhân viên hay khách mua cà phê. An Kỳ lại không hề phát hiện ra điều này, nhưng lại thấy hôm nay Hà Hoa Từ lại đến quán, cô liền đi đến.

- Hà tỷ, chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng, tiểu An Kỳ.

Hôm qua chị gọi điện, sao em không nghe máy?

- À.. hôm qua trời mưa, em bị mắc mưa, điện thoại lại hết pin.

Với lại..

Du An Kỳ đắn đo, không biết có nên nói tiếp hay không thì Hà Hoa Từ liền hỏi tiếp:

- Với lại chuyện gì?

- Hôm qua, mẹ em nhập viện, nên...

Nghe vậy, Hà Hoa Từ liền cảm thấy kinh ngạc. Chuyện lớn như vậy mà An Kỳ lại không báo cho cô biết, Hà Hoa Từ liền hỏi:

- Bệnh của bác Du lại tái phát sao?

Cô nghiêm trọng không? Bây giờ thì thế nào?

- Mẹ vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói là do bị chấn động nhẹ.

An Kỳ cúi mặt xuống, buồn bã nói.

- Đang yên lành tại sao bệnh cũ lại tái phát chứ?

- Lúc em về thì thấy đồ đạc bẽ vỡ, mẹ lại nằm ngất dưới sàn. Có lẽ là bọn chủ nợ đến đòi tiền.

Giọng nói của An Kỳ uất nghẹn.

- Vậy bây giờ em định như thế nào?

Hay là, để chị giúp em.

Nghe lời đề nghị của Hà Hoa Từ, An Kỳ liền thẳng thắn nói lời từ chối.

- Hà tỷ, em cảm ơn ý tốt của chị.

Nhưng mà em không thể dựa mãi vào chị được. Em sẽ cố gắng để trả nợ và trị bệnh cho mẹ.

- Con bé ngốc này, bác ấy bị vậy lại không báo cho chị biết một tiếng.

Hà Hoa Từ liền cốc nhẹ vào đầu An Kỳ, trách mắng. Còn cô chỉ ngẩng đầu mỉm cười với Hà Hoa Từ.

Khi đã nói chuyện xong với Hà Hoa Từ, An Kỳ cũng đã quay lại làm việc. Quan sát Du An Kỳ, Hà Hoa Từ cảm thấy cô có vẻ lạ hơn thường ngày. Có lẽ là do một hôm khi cả đêm không ngủ để chăm sóc mẹ.

Chiều hôm ấy, khoảng 6 giờ 30, tiệm cà phê của Hà Hoa Từ chuẩn bị đóng cửa. Lúc này, một cô nhân viên nhìn thấy Du An Kỳ đang mặc chiếc váy màu trắng thì liền chạy đến nói:

- Chị An Kỳ, em thật sự ngưỡng mộ chị đó.

- Sao đột nhiên lại ngưỡng mộ chị?

An Kỳ không hiểu ý của cô bé, liền hỏi:

- Chị thật sự rất có bản lĩnh, ý của em là chiếc váy mà chị đang mặc ấy. Đây là mẫu mới, cũng là mẫu số lượng có hạn của Chanel.

Cô bé thì trầm trồ ngưỡng mộ An Kỳ, còn cô thì lại thấy bất ngờ. Không ngờ một chiếc váy đơn giản như vậy lại đến từ một thương hiệu nổi tiếng đến vậy.

Hà Hoa Từ vô tình nghe được, liền đi đến giải tán cuộc nói chuyện của hai người. Cô quay sang nói với An Kỳ:

- Để chị đưa em về.

Trên đường về, cả hai người không ai lên tiếng. Du An Kỳ đột nhiên cảm thấy canh cánh trong lòng. Cô không biết có nên nói cho Hà Hoa Từ nghe về chuyện mình bán thân cho Trương Thần hay không. Sau khi suy đi nghĩ lại, An Kỳ liền quyết định để mặc cho số phận như vậy, nghĩ:

- Vẫn không nên nói thì hơn.

Về đến nhà, An Kỳ liền cảm ơn và chào tạm biệt Hà Hoa Từ. Cô bước vào nhà, chuẩn bị thu dọn đồ để đến biệt thự của Trương Thần. Đang thu dọn thì nghe bên ngoài có tiếng động. An Kỳ liền chạy ra xem chuyện gì. Là bọn chủ nợ, lại đến đây để quấy phá nữa sao?

☐ **background music**

Sứ thanh hoa - Na Anh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: An ủi

Nhìn thấy Du An Kỳ, mắt hai tên đòi nợ liền sáng lên. Cả hai tên đều tiến đến gần, An Kỳ lại lùi về sau, một tên nói:

- Cô bé, tiền nợ định khi nào mới trả cho bọn anh đây?

- Tôi... tôi sẽ trả cho các anh trong thời gian sớm nhất. Nhưng mà, bây giờ đồ trong nhà tôi cũng là do các anh làm vỡ, không phải các anh nên trừ tiền lại sao?

Nghe Du An Kỳ nói vậy, tên còn lại đáp:

- Cô bé, miệng mồm cũng ghê thật.

Nói rồi, hần liền nhanh chóng bắt lấy tay An Kỳ, không cho cô bỏ chạy. Du An Kỳ hoảng sợ, liền hỏi:

- Anh... anh định làm gì?

Buồng tay tôi ra.

- Cô bé, em đẹp thật đó.

Nếu không để bọn này thương thức thì thật phí. Hay là như vậy đi, đêm nay em hầu hạ bọn anh, có khi bọn anh sẽ suy nghĩ đến việc trả tiền nợ cho em.

Nghe bọn chúng nói, Du An Kỳ liền cười đầy khinh thường, nói:

- Đến lượt các người sao?

Dứt lời, Du An Kỳ liền dùng hết sức, đập thật mạnh vào chân của kẻ đang giữ tay mình. Bị chân cô giẫm lên, hần liền đau đớn hét lên. Nhân cơ hội ấy, Du An Kỳ liền bỏ chạy. Nhưng chưa ra khỏi nhà đã bị tên còn lại bắt lại. Hần đẩy An Kỳ ngã xuống đất, giữ lấy hai tay của cô và cười đầy dâm dè, nói:

- Cô bé, bọn anh nói từ từ để em không nghe, bây giờ chỉ có thể tàn bạo với em.

Đêm nay, ngoan ngoãn mà hầu hạ bọn này...

Hahaha...

Du An Kỳ nghe hần nói vậy, trong lòng cô liền lo sợ, trong lòng thầm cầu cứu. Cô không muốn trong hai ngày phải phục vụ ba người khác nhau. Nhưng vẫn không ai đến cứu cô, trong nỗi tuyệt vọng, Du An Kỳ liền hét lên:

- Cứu tôi, Trương Thần, anh mau đến cứu tôi.

Tên đang đè An Kỳ nghe cầu cứu, lại còn gọi tên Trương Thần, hần liền cười đầy ý, nói:

- Cô bé, cho dù đêm nay em có cầu cứu cũng chả có ai đến cứu em đâu. Còn tên bạn trai kia của em, đợi hần nói lời chia tay đi.

Hahaha...

Du An Kỳ nghe tên đó nói vậy, nước mắt cô bắt đầu rơi.

Tại biệt thự của Trương Thần, khi anh quay về được đi Trương báo rằng An Kỳ vẫn chưa quay về. Anh nhìn lên đồng hồ, bây giờ đã là 7 giờ 5 phút, trong lòng liền nổi trận. Trương Thần liền quay sang nói với Peter - trợ lý của anh tại công ty, cũng là người luôn đưa đón Trương Thần mỗi khi có việc.

- Đi thôi.

Peter không biết Trương Thần muốn mình đưa đi đâu, anh đi theo sau lưng của Trương Thần. Bước lên xe, Trương Thần lấy điện thoại ra và xem xem bây giờ Du An Kỳ đang ở đâu. Vì lúc sáng trước khi đến công ty, Trương Thần đã âm thầm cài đặt thiết bị theo dõi vào điện thoại của cô. Phát hiện ra địa điểm, Trương Thần liền đưa điện thoại cho Peter, nói:

- Đưa tôi đến chỗ này.

- Dạ.

Dứt lời, Peter liền chạy một mạch đến nhà Du An Kỳ.

Đến nơi, cả Trương Thần và Peter liền rời khỏi xe. Thấy cửa nhà Du An Kỳ đang mở ra, bên trong lại còn vọng ra giọng cười lớn đầy khó nghe của đàn ông, cả hai liền nhanh chóng chạy vào.

Đập vào mắt Trương Thần là cảnh Du An Kỳ đang bị tên to con kia đè lên người, hần còn đang cời thắt lưng và quần áo của mình thì nhìn thấy Trương Thần. Không suy nghĩ, anh liền đập một đạo vào người tên đó khiến hần ngã nhào xuống đất.

Anh đến đỡ An Kỳ ngồi dậy thì thấy nước mắt cô không ngừng rơi, tóc lại không được gọn gàng. Chiếc váy sáng anh tặng, bây giờ lại có một vài chỗ không còn nguyên vẹn. Trương Thần liền cởi chiếc áo bên ngoài của mình ra và khoác lên người Du An Kỳ.

Nhìn thấy Trương Thần, Du An Kỳ như được cứu sống. Cô ngược mặt nhìn anh, rồi lại tựa đầu vào áo anh khóc, vừa khóc vừa nói với giọng đầy thảm thiết:

- Tại sao bây giờ anh mới đến chứ?

Anh có biết anh mà đến trễ một chút thì tôi... tôi đã bị bọn chúng...

Du An Kỳ nói không nên lời, cô khóc đến nước mắt thấm đẫm vào áo anh.

Trương Thần có hơi lưỡng lự, nhưng rồi anh cũng choáng tay qua vai An Kỳ, an ủi:

- Được rồi, cô đã không sao rồi. Chúng ta về nhà thôi.

Dứt lời, Trương Thần liền dìu An Kỳ đứng dậy nhưng lúc cô đứng lên cảm thấy chân đau nhói liền kêu lên vài tiếng. Anh thấy vậy liền hỏi:

- Sao vậy?

- Chân tôi đau quá!

Dứt lời, cô khom người sờ vào chỗ chân bị đau, vẻ mặt khó chịu.

Thấy vậy, Trương Thần không hề do dự, liền bế Du An Kỳ. Nhưng khi anh vừa quay đầu đi thì tên còn lại, lại nhào vào định đánh anh. Lúc này, Peter liền la lên:

- Trương tổng, cẩn thận!

Dứt lời, Peter liền chạy đến và đá vào ngực hần.

Trương Thần vừa bế An Kỳ, anh chỉ thêm qua đầu lại nhìn bọn chúng, liền ra lệnh cho Peter:

- Peter, cậu mau xử lý bọn rác rưởi này đi.

Nói rồi, Trương Thần bế Du An Kỳ vào xe. Khi lên xe, cả hai lại giữ khoảng cách với nhau cho đến khi Peter đã xử lý xong bọn kia, anh lái xe đưa Trương Thần và Du An Kỳ quay về biệt thự.

☐ **background music**

Bắt nhiễm - Mao Bất Dịch

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đổi địa điểm

Hôm nay mình sẽ đăng chương 12 và chương 13. Không biết các bạn có muốn đọc vào lúc 12h đêm nay hay không? Hãy bình luận cho mình biết nha☺. Cùng nhau đón giao thừa nào♥♥

Về đến biệt thự, cánh cổng lớn mở ra, xe chạy vào bên trong biệt thự. Khi xe dừng lại, Trương Thần rời khỏi xe và bước thẳng vào nhà. Thấy dáng vẻ lạnh lùng của anh, An Kỳ cảm thấy thương xót cho chính mình. Cô vừa mở cửa xe, đi Quế từ trong chạy ra đầu cô vào nhà. Điều này khiến cho An Kỳ cảm thấy có chút ấm áp hơn khi cô phải ở trong căn biệt thự đầy lạnh lẽo này.

Điêu cô lên đến phòng, đi Quế được Trương Thần ra lệnh:

- Đi điu cô ta đến đây là được.

Chân cô ta đau nhưng vẫn có thể đi được. Chưa đến mức bị phé.

Đi Quế đầy khó xử nhưng không thể không nghe theo lời của anh. Biết đi Quế đang khó xử, Du An Kỳ cũng không muốn như vậy, cô dịu dàng xoay qua nói với đi:

- Con không sao!

Con có thể tự đi vào được, đi đừng lo lắng.

Nghe được lời này của cô, đi Quế cảm thấy yên tâm được phần nào. Đi quay xuống lầu tiếp tục công việc của mình.

Lúc này, khi đi Quế rời đi, hai tay Du An Kỳ vịn vào tường, chậm chậm bước đi. Tuy cô đi rất chậm nhưng chân vẫn rất đau. Khi đi gần đến chỗ Trương Thần đứng, đột nhiên cô bị anh kéo xuống giường, hai tay bị anh giữ lấy, giọng nói đầy lạnh lùng:

- Nói, bọn chúng đã làm gì cô?

Du An Kỳ bị anh giữ lấy hai tay nên không thể phản kháng. Nhưng cô cũng không thể nằm yên để anh tra hỏi. Cô liên tục giật tay ra nhưng cũng không thành.

- Bọn chúng không làm gì tôi cả.

- Nói thật!

Bọn chúng đã sờ vào chỗ nào của cô? Hay là, hôn chỗ nào của cô?

- Anh biết để làm gì?

Trương Thần hừ lên một tiếng, liếc nhìn Du An Kỳ, nói:

- Bọn chúng sờ vào chỗ nào, tôi sẽ siết chặt chỗ đó của cô. Bọn chúng hôn chỗ nào của cô, tôi liền ghi lên dấu vết đó.

Dứt lời, anh giơ ngón tay lên chỉ lên cổ của An Kỳ rồi từ từ trượt dài xuống ngực nói:

- Có phải là chúng đã sờ từ đây xuống đến đây.

Anh vừa nói xong thì liền đưa tay lên đôi môi đỏ thắm của An Kỳ, nói tiếp:

- Bọn chúng cũng rất muốn nếm thử môi của cô.

- Không đúng.

An Kỳ vừa dứt lời, Trương Thần liền nhân cơ hội ấy, chiếm lấy môi cô.

Anh đưa chiếc lưỡi của mình chu du trong khoang miệng của Du An Kỳ.

Lúc này, An Kỳ cảm thấy có chút sợ hãi nên chân cô đã không ngừng đá lung tung. Nào ngờ, gót chân đập mạnh vào giường liền phát ra một tiếng động lớn làm vẻ mặt An Kỳ càng thêm đau đớn.

Thấy mặt cô lại biến sắc, Trương Thần liền dừng lại. Khi anh rời khỏi môi cô, trong lòng có chút luyến tiếc vì chưa cảm thấy thỏa mãn. Nhưng còn An Kỳ, ngay khi anh ngừng hôn mình, cô gấp gáp thở, mặt cũng đỏ lên. Cô ngồi dậy ôm chân của mình.

Trương Thần chỉ liếc nhìn bằng nửa con mắt, thăm nói:

- Nữ nhân ngu ngốc.

Anh quay người bỏ đi, căn dặn cô:

- Mau đi pha nước cho tôi tắm đi.

Dứt lời, Trương Thần lập tức rời khỏi phòng. An Kỳ vẫn còn trưng vẻ mặt đầy hoang mang. Nhưng rồi, cô cũng nhanh chóng vào nhà tắm pha nước cho anh.

Trong lúc Du An Kỳ đang pha nước, cô ngồi suy nghĩ lại những chuyện diễn ra trong ngày. Do vậy, cô vẫn không hay biết Trương Thần đã bước vào nhà tắm. Cho đến lúc An Kỳ nghe tiếng quần áo rơi xuống đất thì Trương Thần cũng đã cởi sạch quần áo.

Trước mặt cô là thân rắn chắc của Trương Thần, nhưng chỉ khi "*em trai*" của anh đập vào mắt An Kỳ, cô liền lấy tay che mắt lại, hét lên:

- Aaaaa..... Anh vào từ lúc nào vậy?

Trương Thần không thêm trả lời cô. Anh đi đến bồn tắm và nằm xuống, anh nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi một chút. An Kỳ nhìn lại thì thấy anh nằm trong bồn tắm, cô lắp bắp nói:

- Tôi... tôi ra ngoài đây.

Vừa nói xong, cô định quay người rời đi, Trương Thần liền lên tiếng:

- Dừng lại!

- Còn chuyện gì nữa sao?

Cô quay đầu lại, hỏi.

- Qua đây gọi đầu cho tôi.

- What...???

An Kỳ thăm nói trong lòng. Ngay cả việc tắm rửa cho anh, sau này cũng là do cô phụ trách sao?

Nghĩ vậy, trong lòng liền chửi anh, nhưng cô không thể không nghe theo lời Trương Thần. Nếu không, cả đời này cũng không thể trả hết tiền mà cô nợ.

Du An Kỳ chậm chậm đi đến rồi ngồi xuống. Cô dùng vòi sen làm ướt tóc của Trương Thần rồi nhấn một nhấn của chai dầu gội, nhẹ nhàng thoa đều lên tóc anh. Nhưng cho dù cô có cho nhiều nước vẫn không thấy có bọt, An Kỳ cảm thấy kỳ lạ liền hỏi:

- Anh dùng dầu gội gì mà tôi không thấy có bọt vậy?

Vừa dứt lời, An Kỳ liếc lại nhìn chai dầu gội mà cô vừa nhấn, cô liền hết hoảng.

- Chết thật! Tôi dùng nhầm thành dầu xả rồi. Để tôi xả nước rồi gọi lại cho anh.

Trương Thần vẫn im lặng, anh thật sự không biết nên nói gì với cô gái ngốc này. Ngay cả dầu gội và dầu xả cũng có thể nhầm lẫn.

Sau khi gọi lại cho Trương Thần, Du An Kỳ còn miễn phí luôn cả dịch vụ massage cho anh. Lâm xong việc, cô nói:

- Xong rồi. Tôi đi đây.

Nói xong, An Kỳ đứng lên định rời đi, nhưng phía trước có nước, cô không may gẫm phải nên đã bị ngã. Nghiệt hơn là, cô lại ngã vào bồn tắm của Trương Thần.

Cô biết mình đã ngã không đúng chỗ, lại còn để lên Trương Thần. An Kỳ lập tức định đứng lên, nhưng khi vừa định thực hiện ý nghĩ lại bị Trương Thần nắm lấy tay. Anh lật người cô lại, tà mị nói:

- Vừa hay lúc này không xử được cô.

Đổi địa điểm thành trong này cũng tốt.

Trương Thần vừa dứt lời, Du An Kỳ liền tròn tròn hai mắt. Thật không thể tin được, cô lại sắp bị tên này " ăn " nữa rồi. Lần này có ai đến cứu cô hay không?

☐background music☐

Bong Bóng - Đặng Từ Kỳ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Muối?

Happy Lunar New Year 2019☐☐☐

Nhân đây mình xin chúc các bạn đọc giả có một năm mới thật vui vẻ, gia đình khỏe mạnh, công việc cũng như việc học luôn suôn sẻ.

Nhớ đến đêm giao thừa năm 2018, mình cũng đang trong quá trình viết truyện " *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* ". Mới đó mà nhanh thật. Vậy là lại kết thúc một năm nữa, chúng ta cũng đã cùng nhau trải qua những giai đoạn thăng trầm của các nhân vật trong truyện. Không biết là có bạn nào đã theo dõi mình từ quyển " *Bảo Bối Của Tổng Tài* " cho đến nay hay không? Nếu có thì, cảm ơn bạn! Cảm ơn bạn đã không " bỏ rơi " mình. Cảm ơn bạn đã cùng mình đi suốt quãng đường vừa qua. Hy vọng các bạn sẽ luôn cùng mình bước tiếp trên con đường phía trước.

Và mình cũng muốn nói với các độc giả, năm mới đã bắt đầu, chúng ta hãy cùng nhau tích cực tạo nên những kỷ tích mà người khác tưởng chừng như không thể. Những điều không vui hoặc không hài lòng, hãy bỏ lại ở năm cũ. Quá khứ không hối hận, hiện tại luôn nỗ lực.

Nãy giờ có vẻ như mình nói hơi nhiều, vậy nên, cho phép mình nói lời này trước khi " cho " các bạn đọc truyện. Gửi các bạn độc giả yêu quý, mình từng đọc một câu như thế này: " Nếu bạn không hành động, năm mới cũng không đại diện cho sự khởi đầu mới; chỉ cần bạn hạ quyết tâm, mỗi ngày đều là một khởi đầu mới ". Chúc các bạn năm mới vui vẻ.

Sáng sớm tinh mơ, Du An Kỳ thức dậy. Cô mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường, trên người không một mảnh vải, vẫn còn nlay là còn có chân phủ phía trên cơ thể cô. Cô bước chân rời khỏi giường mới thấy lưng mình đau nhức, không chỉ lưng, chân cô còn suýt không đứng vững. Cũng là do cái tên Trương Thần đáng ghét, đêm qua không ngừng hành hạ cô ra nỗi này. Trong khi bây giờ cô đang mệt mỏi,người đầy đau nhức, còn hần thì vẫn ung dung đi làm như thường ngày. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cũng phải cảm ơn thầy vì tối qua vẫn còn chút lương tâm, bẽ cô quay trở lại phòng ngủ.

An Kỳ đi xuống dưới nhà đầy vội vàng, vì lúc cô tắm xong, nhìn đồng hồ thì phát hiện sắp trễ giờ đi làm. Thấy cô đầy hoảng loạn chạy xuống nhà, di Quế không biết đã xảy ra chuyện gì, cắt giọng đầy lo lắng, hỏi:

- Du tiểu thư, xảy ra chuyện gì? Sao cô lại hốt hoảng đến vậy?

Du An Kỳ nghe di Quế hỏi, dù sắp trễ giờ nhưng cô vẫn trả lời di như thường:

- Con sắp trễ giờ làm rồi đi. Thôi, con đi đây, chào đi!

- Ah nhưng mà...

Di Quế chưa nói hết câu, An kỳ đã chạy ra khỏi biệt thự. Di thấy vậy liền thở dài rồi lắc đầu. Di lấy điện thoại ra và gọi điện:

- Thiếu gia, Du tiểu thư hôm nay không ăn sáng, cô ấy dường như sắp trễ giờ làm, đáng về rất vội vàng.

Trương Thần đang trong phòng làm việc, nghe di Quế báo cô không ăn sáng, anh liền chau mày, giọng điệu có chút khó chịu:

- Vậy đó bỏ đi.

Dứt lời, Trương Thần liền tắt máy. Anh đặt điện thoại lên bàn, phía trên điện thoại có đặt một tấm hình. Trong tấm ảnh ấy, Trương Thần cười rất tươi, trông anh rất vui vẻ. Khác xa so với vẻ mặt bây giờ.

Đột nhiên, Trương Thần nhớ đến cảnh cùng Du An Kỳ hôm qua. Thật ra anh vẫn không hiểu tại sao hôm qua mình lại muốn chiếm lấy cô đến vậy. Chẳng lẽ là do thấy cô nằm dưới bị mấy tên lưu manh kia giờ trò đùa bại? Càng không thể là do anh ghen? Nghĩ đi nghĩ lại, Trương Thần đã nghĩ ra một lý do tự mình thấy có lý. Là: Du An Kỳ vốn đã bán thân cho anh, bây giờ anh chỉ xem cô như một món đồ chơi. Mà đồ của anh, lại không thích bị người khác động vào.

Nhưng cho dù Trương Thần có đưa ra bao nhiêu lý do đi nữa, anh vẫn không thể gạt chính bản thân mình. Người hiểu rõ anh nhất không ai khác, là chính bản thân anh.

Nói đến An Kỳ, lúc này cô đang ở tiệm càfee, thật may là lúc này cô không đến trễ. Mà hôm nay hình như Hà Hoa Từ không đến tiệm. Đang suy nghĩ về những chuyện xung quanh Hà Hoa Từ, bỗng nhiên một cô bé đang đứng bên cạnh Du An Kỳ. Nhìn thấy cô, cô bé ấy đột nhiên hỏi một câu khiến An Kỳ chút nữa muốn tìm lý do chui xuống:

- Chị An Kỳ, đêm qua nhà chị có rất nhiều muối sao?

Câu hỏi đầy ngây ngô của cô bé làm Du An Kỳ phải suy nghĩ. Vì cô vẫn chưa hiểu ý của cô hỏi ấy là gì

- Không có. Chỗ chị ngủ làm gì có muối.

- Thế tại sao gần phía sau cổ của chị lại có nhiều vết đỏ vậy? Có cần em lấy gương cho chị xem thử không?

Cô bé vừa dứt lời, Du An Kỳ liền giật mình. Chết thật! Cô quên mất đêm qua tên kia liên tục cắn gần phía sau cổ của cô. Trước khi rời đi, An Kỳ còn đầy bình tĩnh trấn an cô bé kia:

- Em đừng lo, chị đi soi gương thử.

Nói rồi, Du An Kỳ liền chạy vào nhà vệ sinh xem thử. Quả thật, những vết đỏ vẫn ở đây. Cô thậm chí Trương thần, đêm qua hành hạ cô chưa đủ sao, lại còn khiến cho cô suýt nữa không biết phải giải thích như thế nào với câu hỏi lúc này. Có lẽ là do buổi sáng vẫn còn buồn ngủ nên An Kỳ không để ý đến những vết đỏ này đã xuất hiện ở cổ mình. Nhưng quan trọng hơn là, bây giờ cô phải làm sao để che nó? Cô không mang theo áo khác, bây giờ cũng không thể chạy ra bên ngoài mua khăn cheàng. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng đã có cách, cô quyết định sẽ xõa tóc. Vì sở hữu mái tóc dài nên An Kỳ hy vọng nó sẽ che mắt những dấu đỏ đêm qua. Không chỉ dấu vết đêm qua, mà còn có dấu vết đêm đầu tiên của cô, cũng cần được nó che đi.

Chưa dừng lại tại đây, Du An Kỳ còn đặt biệt gửi tin nhắn đến Trương Thần:

- Nhờ những dấu vết đêm qua anh mang lại cho tôi, mà hôm nay tôi suýt phải đi tìm chỗ để trốn.

Nhận được tin nhắn của cô, tưởng đầu anh sẽ không hồi âm lại. Nào ngờ, Trương Thần chỉ nhắn ngắn gọn một câu như này:

- Chỉ cần cô mãi nhớ đến chuyện xấu hổ này, tâm trạng tôi cảm thấy tốt hơn.

Nhận được câu trả lời của anh, Du An Kỳ vừa tức giận nhưng cũng cười một cách khó tin, cô thốt lên:

- Không phải chứ!

Cô định ném chiếc điện thoại đi. Nhưng dường như nhớ đến một điều gì đó khiến cô cất đi điện thoại. Điều mà An Kỳ nhớ chính là: điện thoại này là của mình, ném vỡ thì không có gì để sử dụng. Cũng đâu phải là anh ta cho tiền mình mua nó, tội gì phải làm vậy.

Sau khi đã nhắn tin với Trương Thần, Du An Kỳ mang theo tâm trạng không mấy vui về ra ngoài. Bước ra, cô thấy Hà Hoa Từ cũng đang ở tiệm. Vừa nhìn thấy An Kỳ, Hà Hoa Từ nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi gọi cô vào phòng nói chuyện.

▣background music▣

Anh Đang Ở Đâu Đây Anh - Hương Giang Idol

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tại sao lại là anh?

Bước vào phòng, Hà Hoa Từ đi vào trước, Du An Kỳ bước theo sau. Khi cô đóng cửa, Hà Hoa Từ nhìn An Kỳ rồi chuyển mắt nhìn chỗ khác.

Thấy vẻ mặt của Hà Hoa Từ khác với mọi ngày, Du An Kỳ có chút cân thẳng, không biết có phải là do mình chỗ nào hay không? Hay trong suốt quá trình làm việc, đã không làm vừa lòng Hà Hoa Từ chỗ nào. Nghĩ rồi, An Kỳ càng muốn biết, liền hỏi:

- Hà Hoa tỷ, không biết là em đã làm sai chuyện gì khiến chị phải khó chịu đến vậy?

Nghe Du An Kỳ hỏi, Hà Hoa Từ cảm thấy tâm tư của mình có chút xao động. Thờ một hơi dài, bảo An Kỳ ngồi xuống ghế, cô nói:

- An Kỳ, em làm việc ở đây được bao lâu rồi?

- Cũng đã hơn hai năm rồi.

An Kỳ bực bực trả lời:

- Vậy, em thấy chị là người như thế nào?

- Hà Hoa tỷ là một người tốt. Tính cách lại rất nice.

Nói đến điểm này của Hà Hoa Từ, Du An Kỳ liền trả lời một cách vui vẻ nhất.

- Vậy, em đã giấu chị chuyện gì, đúng không?

Hà Hoa Từ vừa dứt lời, vẻ mặt Du An Kỳ liền biến sắc. Cô như bị ai đó xẹt keo, liền đứng hình. Quả nhiên, không gì có thể qua mắt được Hà Hoa Từ. Chỉ là, cô không biết phải nói như thế nào?

- Tại sao chị lại hỏi như vậy?

- An Kỳ, trước giờ em chưa từng giấu chị chuyện gì. Nhưng gần đây, em rất lạ. Em mau nói cho chị nghe, đã xảy ra chuyện gì với em.

Người Du An Kỳ đột nhiên run lên, đột nhiên cô cảm thấy lo sợ. Cô sợ sau khi kể ra, Hà Hoa Từ lại khinh bỉ cô. Cô sợ Hà Hoa Từ sẽ coi thường mình. Còn Hà Hoa Từ lại biết rõ suy nghĩ của Du An Kỳ lúc này, liền trấn an:

- Em cứ kể đi, chị sẽ không trách em.

Nghe được câu này từ Hà Hoa Từ, Du An Kỳ thấy an tâm hơn liền kể lại toàn bộ cho cô nghe.

Sau khi kể xong, An Kỳ không dám ngước mắt lên nhìn Hà Hoa Từ. Cô lúc nào cũng gục mặt nhìn xuống phía dưới, nói:

- Hà Hoa tỷ, thật xin lỗi, phải khiến chị thất vọng rồi.

Trong suy nghĩ của An Kỳ lúc này, Hà Hoa Từ sẽ nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ và rồi cũng dần ghét bỏ cô. Nhưng trái ngược với suy nghĩ của cô, Hà Hoa Từ sau khi nghe câu chuyện, cô đi đến và xoa vai của An Kỳ, an ủi:

- Em không làm chị thất vọng. Chị lại rất tự hào về em, có thể hy sinh vì gia đình như vậy, không phải ai cũng làm được.

Hà Hoa Từ vừa dứt lời, Du An Kỳ mới dám ngước mắt lên nhìn cô. Lúc này, nước mắt Du An Kỳ mới chảy dài trên gương mặt xinh đẹp của cô. Hà Hoa Từ liền lấy tay lau đi những dòng nước mắt ấy, nói:

- Được rồi! Đừng khóc nữa.

Chị sẽ giúp em chuộc thân. Em yên tâm.

- Không được đâu! Em đã làm phiền chị nhiều rồi. Lần này, em muốn tự mình gánh vác mọi chuyện. Em xin lỗi, nhưng không thể chấp nhận lời giúp đỡ của chị.

Du An Kỳ kiên quyết từ chối.

- Vậy trong kế ước, em phải bán thân bao lâu?

- 5 năm..

- 5 năm? Sao lại lâu đến thế? Lúc đó em không có ý kiến gì trong tờ kế ước sao?

- Không phải em không có ý kiến, mà là từ khi chấp nhận bán thân, em đã chẳng còn tư cách để đưa ra ý kiến.

Du An Kỳ mỉm cười, nhưng vẻ mặt của cô lại hiện lên nét u buồn.

- Vậy mấy ngày nay, tên đó có làm gì em không?

Lời Hà Hoa Từ vừa dứt, An Kỳ liền vén tóc sang một bên để lộ dấu hôn trên cổ. Hà Hoa Từ như có lửa trong người, ngọn lửa này lại còn đang sôi sục, nói:

- Hửn.. em với hửn..

An Kỳ dù không muốn nhưng vẫn cố gạt đầu.

- Em nói mau, hửn tên gì? Chị lập tức tìm hửn nói chuyện?

Hà Hoa Từ đứng bật dậy, nói với vẻ rất nóng lòng muốn biết.

- Hẳn chính là người lần trước muốn em giả làm bạn gái của hắn, Trương Thần.

- Trương Thần?

Vừa nghe Du An Kỳ thốt ra cái tên này, Hà Hoa Từ liền nghĩ:

" Tại sao lại là anh, Trương Thần.

Tại sao anh lại có thể làm những chuyện như vậy chứ?

Hay là... "

Đang mãi suy nghĩ đến Trương Thần, Hà Hoa Từ không để ý đến việc Du An Kỳ đang liên tục gọi mình.

- Hà Hoa tỷ, chị biết anh ta sao?

- Biết chứ, đương nhiên chị biết Trương Thần. Lúc trước...

- Lúc trước, như thế nào?

Vừa định kể cho Du An Kỳ nghe, nhưng đột nhiên Hà Hoa Từ lại có linh cảm, chuyện này không kể thì sẽ tốt hơn. Đối với sự tò mò của An Kỳ, Hà Hoa Từ liền lấy tay xoa đầu cô, nói:

- Sau này có cơ hội, chị nhất định sẽ kể. Bây giờ, chưa phải lúc thích hợp.

Với lại, chuyện lúc trước, chỉ nên nhớ lại, không nên nói ra.

Càng nghe, Du An Kỳ liền cảm thấy khó hiểu. Không những khó hiểu, cô còn cảm thấy ngạc nhiên vì Hà Hoa Từ cũng biết về Trương Thần. Nhưng mà, đối với những chuyện cô chưa tìm được câu trả lời, An Kỳ sẽ mãi đi tìm đáp án.

- Được rồi. Em quay trở về làm việc đi.

Khi nào đến bệnh viện thăm mẹ, nhớ nói với chị, chị đưa em đi. Chị cũng muốn đi thăm bác ấy.

Hà Hoa Từ vừa dứt lời, An Kỳ liền gật đầu rồi rời khỏi phòng.

Ngay sau khi cô đi, Hà Hoa Từ liền quay lưng về phía cánh cửa. Cô đặt hai tay trước ngực, liền ngẫm nghĩ:

" Trương Thần.

Chuyện lúc trước, tốt nhất vẫn không nên kể ra. Tốt nhất, hãy để nó là bí mật, mãi mãi. Mà người biết được bí mật ấy, chỉ có chúng ta. "

❑background music❑

Bầu Trời Sao - Ngủ Nguyệt Thiên

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ác mộng

Du An Kỳ đang vui chơi tại một thảo nguyên, không khí ở đây rất dễ chịu, phong cảnh ở đây cũng rất đẹp. Cô đi cùng với mẹ, nhưng khi quay đầu ra sau xem mẹ đã đi đến đâu thì không thấy mẹ nữa. Cô vội vã chạy ngược lại, liên tục gọi mẹ thật lớn nhưng vẫn vô dụng. Mẹ đã chẳng còn trong tầm mắt của cô nữa.

Bỗng nhiên, không gian dần thu hẹp lại. Rất nhanh, xung quanh chỉ toàn một màu đen. An Kỳ đột nhiên sợ hãi, cô gọi mẹ thật lớn, nhưng mẹ vẫn chưa xuất hiện. Cô vừa dứt tiếng gọi, phía sau lại phát ra tiếng động. Du An Kỳ quay lại nhìn. Cô thấy một ánh đèn đang chiếu xuống, và người đứng dưới ánh đèn ấy là mẹ cô. Bà với gương mặt hiền từ, nhìn cô mỉm cười đầy hạnh phúc.

Nhìn thấy mẹ, Du An Kỳ định chạy đến bên cạnh bà, nhưng dường như có một bàn tay chạm vào vai của mẹ cô. Sau đó, bà quay lưng bỏ đi, ánh đèn cũng dần không còn trong tầm mắt cô. Một lần nữa, cô chạy theo bóng lưng và kêu bà, nhưng bà vẫn không hề quay lại.

Đột nhiên Du An Kỳ giật mình, cô mở to hai mắt, vẫn là trần nhà này, vẫn là căn phòng này. Hóa ra, tất cả chỉ là giấc mơ. Thật may, nó chỉ là giấc mơ. Trán An Kỳ lấm tấm mồ hôi, cô thờ hồn hên. Cô nhìn đồng hồ, chỉ mới có một giờ sáng. Trương Thần vẫn còn đang nằm ngủ bên cạnh. Hôm nay lúc về biệt thự, anh lại không chạm vào cô, cô liền cảm thấy may mắn.

Rất lâu sau đó An Kỳ mới có thể chìm lại vào giấc ngủ. Bởi vì cô sợ, cô sợ sẽ lại gặp một giấc mơ tương tự như vậy. Cũng may, cô đã tự trấn an mình rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, An Kỳ với tinh thần không tốt đi xuống nhà. Nhìn thấy cô uể oải, không giống cô thường ngày, Trương Thần liếc nhìn thật nhanh rồi tiếp tục bữa sáng của mình. Cô đi đến và ngồi xuống ghế, nhận lấy thức ăn của di Quế rồi ăn một cách đầy chậm chạp. Trương Thần ăn xong thì lập tức đứng dậy rồi rời khỏi nhà, anh đi ra xe và đến công ty.

Di Quế cũng nhận ra điểm khác thường của Du An Kỳ, liền hỏi cô:

- Du tiểu thư, đêm qua cô ngủ không ngon sao?

- Dạ phải, đêm qua con gặp phải ác mộng, nên không dám ngủ.

Du An Kỳ dù không còn chút tinh thần nào, nhưng cũng gắng gượng trả lời đi di Quế. Nghe vậy, di cũng không biết có thể giúp gì được cho An Kỳ, nhưng lại nhớ đến một chuyện, liền nói:

- À, Du tiểu thư, thiếu gia đã cho người đến nhà cô mang đồ của cô lại đây, cô không cần phải quay về đó thu dọn.

Lúc này, Trương Thần đang trên đường đến công ty. Anh đang cầm trên tay một tờ báo. Anh đang đọc tin tức về một nhóm lưu manh bị cảnh sát bắt giữ vì tội lừa gạt. Trương Thần gấp tờ báo lại và đặt về chỗ cũ, anh nhếch mép cười, tràn đầy hài lòng, nói với Peter đang lái xe:

- Cậu làm tốt lắm! Tăng lương.

- Cảm ơn Trương tổng.

Peter là người mà Trương Thần tin tưởng, nên không khó để nhận ra anh luôn được nhiều Trương Thần tin nhiệm trong nhiều việc. Nhưng trong suốt thời gian anh theo Trương Thần làm việc, đây là lần đầu tiên thấy Trương Thần hành động để bảo vệ một người.

Du An Kỳ lúc này đang trên đường đến nơi làm việc. Giống như mọi khi, cô không hề sử dụng xe mà Trương Thần chuần bị. Vì đã quen với cuộc sống vốn có của mình, một khi đã thay đổi thì khó mà sống tốt được. Và vẫn may mắn, An Kỳ lại không đến trễ. Nhưng có điều khiến cô thắc mắc, không biết vì sao dạo gần đây Hà Hoa Từ lại thường xuyên đến quán. Chắc là lại xảy ra chuyện gì rồi?

Không lâu sau đó, Du An Kỳ cũng bắt đầu làm việc của mình. Suốt quá trình cô làm việc, Hà Hoa Từ luôn chú ý quan sát. Cô cảm nhận được tinh thần làm việc của An Kỳ hôm nay không được tốt. Hết giờ làm, An Kỳ liền được Hà Hoa Từ gọi đến hỏi chuyện:

- Hôm nay em không khỏe à?

- Em không sao.

- Chị cảm thấy hôm nay tinh thần em không được tốt như mọi ngày. Hay là lại có chuyện gì xảy ra?

Quả nhiên, người nhìn ta được tâm tư của Du An Kỳ chỉ có mỗi Hà Hoa Tử. An Kỳ liền kể lại toàn bộ các chi tiết trong giấc mơ của mình cho Hà Hoa Tử nghe. Sau khi kể xong, Du An Kỳ liền nhìn Hà Hoa Tử với vẻ mặt đầy lo lắng, hỏi:

- Không biết tại sao em lại mơ thấy giấc mơ như vậy? Sau khi tỉnh giấc, trong lòng em đồ nhiên rất lo. Hà Hoa tỷ, chị nói xem em phải làm gì đây?

An Kỳ vừa dứt lời, Hà Hoa Tử ngẫm nghĩ một chút. Khi đã nghĩ ra, cô liền búng tay một cái rồi to rồi kéo tay An Kỳ, nói:

- Đi theo chị.

Dọc đường đi, An Kỳ vẫn chưa thể hình dung ra Hà Hoa Tử định đưa mình đi đâu. Cô dừng lại trước một ngôi chùa, cả hai bước xuống xe và đi vào bên trong. Du An Kỳ đã chấp tay khấn Phật cho mẹ của mình có thể bình yên vô sự.

Sau khi rời khỏi chùa, tâm trạng lo âu của An Kỳ cũng đã giảm đi rất nhiều. Có lúc này nhớ ra được một chuyện, liền xoay qua hỏi Hà Hoa Tử:

- Hà Hoa tỷ, sao dạo này chị lại thường xuyên đến quán vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Biết được An Kỳ đã nhận ra được điều mà không ai để ý đến, Hà Hoa Tử cười trong thâm lặng. Nhìn bỏ tay vào túi quần, nhìn dưới chân mình, nói đầy chán nản:

- Ông ấy lại đến tìm chị.

Du An Kỳ nghe vậy, không biết phải nói gì tiếp theo với Hà Hoa Tử, cô vừa thương vừa xót cho Hà Hoa Tử. Lúc này chuông điện thoại của An Kỳ đột nhiên reo lên. Cô nhanh chóng nghe máy:

- Alo... phải, à tôi, không biết có chuyện gì?

Không biết phía bên kia đã nói gì, nhưng An Kỳ ở bên đây với vẻ mặt tràn đầy bất ngờ, cô vui mừng đến mắt kiểm soát, nói thật lớn với Hà Hoa Tử:

- Hà Hoa tỷ, mẹ em đã tỉnh lại rồi.

❑background music❑

Sa Mạc Lạc Đà - Rabbit Bros

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đáng tiếc...

Nhận được thông tin mẹ của mình tỉnh lại, Du An Kỳ và Hà Hoa Tử lập tức chạy đến bệnh viện. Đến nơi, cả hai vội vàng đi đến phòng bệnh của bà Du. Du An Kỳ vừa mở cửa phòng đã thấy ánh mắt thương yêu của bà đang nhìn mình. Mọi thứ xung quanh bỗng chốc như ngưng lại. An Kỳ bây giờ đã hiểu được cảm giác thế nào là hạnh phúc sau nhiều ngày chịu khổ.

Cô chạy đến bên cạnh bà Du, ôm lấy bà. Có lẽ vì vui do mẹ vừa tỉnh lại, nước mắt An Kỳ không ngừng rơi. Cô khóc như một đứa trẻ, ôm lấy mẹ như muốn làm nũng. Bà Du thấy con gái mình như vậy, bà liền lấy tay xoa đầu cô, nói:

- Con gái, đừng khóc nữa. Mẹ đã không sao rồi.

Lúc này, Du An Kỳ ngược mặt lên nhìn bà, bà Du vẫn nhìn cô với mắt đầy yêu thương ấy. Hai người nhìn nhau rồi cười đầy vui vẻ.

Hà Hoa Tử thấy hai mẹ con cô như vậy cũng cảm thấy rất vui. Tuy cô chỉ là người ngoài, nhưng cũng cảm nhận được sự ấm áp mà gia đình nhỏ này dành cho nhau. Còn về bản thân mình, cô chỉ biết thờ dài.

Căn phòng bệnh không lâu sau đó cũng đã đầy ắp tiếng cười, cả ba người vui vẻ với nhau như một gia đình. Du An Kỳ gọt trái cây cho mẹ, rồi lại đưa cho Hà Hoa Tử một miếng.

Bà Du nhìn Hà Hoa Tử, bà thật sự rất biết ơn cô. Bà biết cô đã giúp đỡ cho con gái bà rất nhiều, không biết khi nào mới có thể đền đáp cho cô.

- Hà tiểu thư, mẹ con chúng tôi rất biết ơn cô. Cô đã giúp chúng tôi rất nhiều, không biết đến khi nào mới có thể đền ơn lại cho cô đây.

- Di à, di đừng nói vậy. Con xem An Kỳ như em gái của mình, có thể giúp đỡ được con bé, con cảm thấy rất vui.

- Đáng tiếc, nếu như Hà Hoa tỷ là con trai, em nhất định sẽ gả cho chị.

Du An Kỳ vừa dứt lời, mẹ cô và Hà Hoa Tử liền bật cười không ngừng.

" *Chi là, con gái của mẹ không còn sự trong trắng. "*

Du An Kỳ trầm nghĩ, cô liền buồn một thoáng.

Sau khi đã thăm mẹ của Du An Kỳ, cô có ý định ở lại cùng mẹ nên Hà Hoa Tử rời khỏi bệnh viện trước. Trước khi đi, cô không quên chào hai người.

Hà Hoa Tử vào trong xe, cô chạy đến một quán bar tại thành phố. Bên trong quán bar là một đám người nhốn nháo. Nào là nhạc, đèn lam cho không khí ở đây có phần tung bùng. Nếu như ở lâu trong này, có lẽ sẽ chẳng ai phân biệt được bây giờ là ngày hay đêm.

Không như những kẻ đang đứng ở phía bên kia đang nhảy dây hăng say, Hà Hoa Tử bước đi chậm rãi đến quầy rượu, cô nép mình vào một góc ở đó rồi uống hết ly này đến ly khác. Uống đến ly thứ năm, Hà Hoa Tử đã nằm gục lên bàn, nhưng cô vẫn còn ý thức. Cô vẫn cầm ly rượu trong tay, đưa lên ly rượu lên, tay cô liên tục li khiến rượu bên trong cũng lắc lư theo. Cô nhìn chăm chăm vào ly rượu, lại nhớ đến những chuyện của quá khứ.

- Tiểu Hà, anh hứa với em, đời này, anh chỉ yêu một mình em.

- Tiểu Hà, chúng ta chia tay đi, chúng ta không hợp nhau nữa.

Nhớ đến những lời này của bạn trai cũ, Hà Hoa Tử chỉ có thể nở một nụ cười đầy khinh bỉ.

" *Cái gì là yêu, cái gì là không hợp. Tất cả, đều là giá đổi. "*

Nghĩ rồi, Hà Hoa Tử đặt ly rượu trên mặt bàn. Cô nằm một hồi rồi lại quyết định quay về nhà nghỉ ngơi.

Rời khỏi thành phố nhộn nhịp, xe của Hà Hoa Tử chạy dọc theo con đường khá vắng vẻ nhưng bù lại, cảnh vật bên đường lại rất đẹp. Hồi sau, chiếc xe dừng trước một khu chung cư cao cấp. Đây là khu chung cư bậc nhất, đầy đủ tiện nghi, vì để tránh ồn ào với thế giới bên ngoài, Hà Hoa Tử đã đặt biệt chọn một nơi xa với trung tâm thành phố.

Hà Hoa Tử nhanh chóng đậu xe vào bãi rồi vào thang máy. Cô nhấn số tầng mà mình đang sống rồi nhanh đi chuyển vào phòng. Trên đường về phòng của mình, Hà Hoa Tử phát hiện căn phòng ngang với phòng của mình đang được dọn dẹp, chắc là có người mới dọn đến đây. Dù sao thì cô cũng không quan tâm, bởi vì thường ngày, ngoài việc thỉnh thoảng đến thăm quán và tìm Du An Kỳ thì hầu hết thời gian, Hà Hoa Tử đều ở trong phòng.

Đứng trước cửa phòng, Hà Hoa Tử nhấp một dẩy số, là mật khẩu để mở cửa phòng. Sau khi nhấp xong, một tiếng Ding phát lên, cô nắm lấy tay cầm và đẩy cửa bước vào. Hà Hoa Tử cởi giày và đặt gọn vào tủ. Cô đi thẳng vào phòng ngủ, vút túi xách một bên rồi ngã người lên giường. Cảm giác chiếc giường êm là thường.

Lát sau, Hà Hoa Tử vào nhà vệ sinh tẩy trang và tắm. Thời tiết hôm nay thật nóng, khiến cô vừa tắm xong thì mồ hôi lại không ngừng tiết ra, như vừa bước ra từ phòng xông hơi. Hà Hoa Tử với tay bật máy lạnh, rồi tiếp tục lăn trên

giường. Đột nhiên con buồn ngủ lạ thường ập đến, cộng với việc hôm nay chiếc giường thật êm lằm cho cô không thể từ chối giấc ngủ này, nên Hà Hoa Tử đã nằm ngủ ngon trên giường.

Trưa hôm ấy, cô thức dậy cũng đã gần ba giờ trưa. Hà Hoa Tử vào nhà vệ sinh rửa mặt. Đang rửa thì cô nghe tiếng bấm chuông, liền lau mặt và ra mở cửa xem là ai. Cửa mở ra, về mặt Hà Hoa Tử có chút ngạc nhiên rồi dần dần trở về vẻ mặt như bình thường. Chỉ là, giọng nói vẫn còn đầu đờ chút kinh ngạc:

- Sao lại là các người?

❑background music❑

Linh Tú - Song Sênh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tự do

Trước mặt Hà Hoa Tử, cặp vợ chồng đầy trung niên vẫn không trả lời cô, nhưng về mặt của người phụ nữ này dường như đang vô cùng hạnh phúc, vui sướng.

- Không định mời ba mẹ vào nhà sao?

Ông Hà vừa dứt lời, Hà Hoa Tử có chút luống cuống, cô nép mình sang một bên cho ba mẹ vào. Bước vào bên trong, ông bà Hà liền ngồi xuống ghế, còn cô thì vào trong lấy nước cho họ uống. Cô vừa đặt nước xuống bàn, bà Hà liền cất giọng, hỏi thăm cô:

- Con sống ở đây có tốt không? Có thiếu gì hay không, mẹ mang đến cho con? Hay là, con dọn về...

- Không.

Bà Hà chưa kịp nói hết câu, Hà Hoa Tử đã vội cắt ngang lời. Bởi vì cô biết những lời tiếp theo mà bà định nói, liền muốn ngăn lại.

- Nơi này có gì tốt chứ? Ở nhà tốt đến như vậy, tại sao con lại không muốn chứ?

Bà Hà khó chịu hỏi.

- Mẹ, người nói đúng. Ở đây không tốt như ở nhà, nhưng ít nhất, ở lại nơi này con có được tự do của mình. Và quan trọng hơn, con không bị sự quản lý của các người.

Bởi giọng nói đầy sự bất bình này của Hà Hoa Tử đã khiến cho bản thân cô bị một cái tát của ông Hà. Ông tức giận, nhìn Hà Hoa Tử, quát:

- Con... con dám nói ra những lời như vậy sau. Hoa Tử, ta và mẹ con chỉ muốn tốt cho con, tại sao con lại không hiểu chứ?

Thấy ông Hà tức giận, tát Hà Hoa Tử, bà Hà liền đi đến, khuyên ông:

- Lão già, ông đừng tức giận nữa. Con gái tuổi con nhỏ, vẫn chưa thể hiểu được. Đừng tức giận, cũng đừng dùng bạo lực để giải quyết.

Bà Hà vừa dứt lời, liền chạy đến bên Hà Hoa Tử, hỏi xem cô có bị thương hay không. Cô bất ngờ đứng bật dậy, nói:

- Ba mẹ muốn tốt cho con, con thật sự rất biết ơn. Nhưng mà, điều mà ba mẹ muốn con thực hiện, xin lỗi, con sẽ không bao giờ làm.

Mỗi lần tìm đến khuyên Hà Hoa Tử quay trở về Hà gia, đến cuối cùng ông bà Hà vẫn chẳng thể đưa cô cùng về, nhưng nhìn về mặt kiên quyết của ông Hà, bà Hà cũng chẳng thể khuyên gì. Giống như mấy lần trước, họ vẫn cùng nhau quay trở về mà không có Hà Hoa Tử bên cạnh. Ông Hà đi ra xe, ông lấy điện thoại ra và gọi, không đợi để ông đợi lâu, phía bên kia đã nghe máy, ông Hà nói:

- Bác vừa mới đến gặp con bé, nó vẫn không chịu về. Tiểu tử, chắc là phải xem hai đứa có duyên với nhau hay không rồi?

- Không cần bắt cô ấy quay về Hà gia. Ở bên ngoài cũng tốt, cô ấy có nhiều thời gian để suy nghĩ về việc quay về Hà gia. Nhưng mà bác cứ yên tâm, bằng mọi cách, con sẽ khiến cô ấy quay về Hà gia, ít nhất, cũng sẽ đồng ý chuyện này.

Ông bà Hà dường như rất tin tưởng người này. Nghe người này nói vậy, họ liền yên tâm hơn, chỉ cần con gái họ quay trở về, hoặc đồng ý yêu cầu của ông Hà, như vậy là tốt rồi.

Về phần Hà Hoa Tử, sau khi ba mẹ cô rời đi, cô vẫn còn ngồi im trên ghế. Cô nhớ đến những ngày còn ở Hà gia. Hôm ấy, Hà Hoa Tử vừa từ trường trở về, liền được ông Hà gọi vào phòng làm việc. Cô đứng bên ngoài gõ cửa, bên trong vọng ra giọng của ông:

- Vào đi.

- Ba gọi con.

Hà Hoa Tử mở cửa, cô bước vào trong, đứng trước mặt con, nói.

- Ta có chuyện muốn nói với con.

- Chuyện gì vậy ba?

Thấy vẻ mặt của ông Hà có vẻ nghiêm trọng, Hà Hoa Tử hơi lo lắng hỏi.

- Công ty ba đột vừa rồi bị thua lỗ, giá cổ phiếu của công ty bị giảm xuống tới 5%, phải bồi thường cho họ. Nhưng mà, họ bảo ta không cần trả tiền cho họ.

- Thật vậy sao? Thế thì tốt quá rồi.

Hà Hoa Tử nghe vậy liền vui mừng, reo lên.

- Bởi vì họ có kèm theo một điều kiện...

Ông Hà đáp ứng nói. Hà Hoa Tử liền nghĩ thầm:

" *Cứ nghĩ trên đời sao lại có người tốt đến vậy, thì ra...* "

Dù vậy nhưng cô cũng rất muốn nghe điều kiện mà họ đặt ra cho ba cô.

- Họ muốn con kết hôn với con trai của họ.

- Cái gì?

Hà Hoa Tử vừa nghe đã trợn tròn mắt, tại sao lại là cô?

- Ba à, chắc là họ đã hiểu lầm chuyện gì đó, hoặc là ba nghe lầm.

- Không! Ta đã hỏi rất kỹ, họ cũng rất kiên quyết với quyết định này.

- Vậy ba đã làm gì hay nói gì với họ không?

- Họ không cho ta cơ hội khác, chỉ có một lựa chọn duy nhất, chính là gả con cho con trai họ. Ta... ta đã kí tên vào tờ giấy đính ước của hai đứa.

Ông Hà vừa nói, vừa bắt an trong lòng. Ông biết tính cách của Hà Hoa Tử. Ông cũng chẳng biết làm gì trong hoàn cảnh này.

- Ba... tại sao ba lại làm như vậy? Ba thừa biết con đã có bạn trai rồi mà?

Hà Hoa Tử vừa nhắc đến bạn trai của cô, ông Hà liền nổi giận. Ông đập mạnh xuống bàn, đứng bật dậy quát:

- Đứng nhắc đến cái tên bạn trai của con trước mặt ta. Tốt nhất con cũng mau chia tay với nó đi, cũng chẳng phải là người tốt gì. Ta thấy, ta thà rằng gả con cho con trai của đối tác còn hơn là gả cho tên bạn trai của con.

- Ba, vậy con thà rằng rời khỏi đây, còn hơn phải gả cho một kẻ không quen không biết.

Vừa dứt lời, Hà Hoa Tử chạy thẳng ra ngoài phòng. Ông biết cô là một người nói thì nhất định sẽ làm, liền cho người chặn cửa, đưa cô vào phòng và nhốt lại. Nhiều ngày liền bị nhốt, Hà Hoa Tử tức giận, cô đập vỡ tất cả những thứ có trong phòng làm cho mọi người ai cũng lo sợ.

Khi ông bà Hà vào phòng kiểm tra xem Hà Hoa Tử thế nào thì phát hiện cô nào bất tỉnh dưới nền phòng. Họ vội vàng đưa cô vào bệnh viện, cô nhập viện vì kiệt sức. Để chống lại yêu cầu của ông Hà, Hà Hoa Tử đã không ăn một miếng cơm nào. Trong lúc sơ ý, ông bà Hà đã để cô trốn mất. Lúc ấy, Hà Hoa Tử đã từ bỏ thân phận thiên kim tiểu thư của mình, đi làm thêm rất nhiều nơi. Đến khi cô để dành được một số tiền thì mở quán cafe Moah Moah. Tất cả đều là do cô tự tay làm nên mà không nhờ đến sự trợ giúp của gia đình. Và đó cũng đã là chuyện của ba năm trước.

☐ background music ☐

Nữ Nhi Tinh - Henry

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Gặp lại người cũ

Hà Hoa Tử nhìn vào gương, cô đặt tay lên mặt vừa bị ông Hà tát. Cô nhìn, cười đầy bi thương, nghĩ:

" Tại sao cái tát này lại đau đến vậy? Nó khiến mình thức tỉnh về chuyện ba năm trước sao? "

Người bạn trai mà Hà Hoa Tử yêu năm đó, đã phản bội cô. Khi biết Hà Hoa Tử rời khỏi Hà gia, không lâu sau, anh ra đã quen với người khác. Cho đến này, Hà Hoa Tử cũng chẳng yêu thêm lần nào. Không phải cô không quên được tên khốn kia, chỉ là cô cảm thấy ghê tởm với đàn ông.

Hà Hoa Tử lại nghĩ, sinh ra trong gia đình thượng lưu thì sao chứ? Ai nói sống trong nhung lụa thì chẳng nếm được hương vị của khổ đau? Mỗi ngày đều phải học hết thứ này đến thứ khác. Từ sáng đến tối cũng chưa chắc có thể gặp mặt được gia đình. Từ nhỏ đã phải sống trong sự sắp đặt của người khác. Cô chỉ muốn có một gia đình bình thường như người khác. Vậy nên, từ lâu Hà Hoa Tử đã muốn bỏ đi, cuối cùng cũng đã thực hiện được.

Hà Hoa Tử nhìn vào gương và nghĩ hồi lâu, cô đi lấy nước đá để chườm vào má bị tát. Nếu không, để mọi người thấy năm dấu tay trên mặt thì thật kỳ.

Vài tháng sau...

Du An Kỳ thức dậy với vẻ mặt tràn đầy năng lượng. Chả là cô nghe đi Quế nói Trương Thần đã đi công tác, vài tuần nữa mới quay về. Vậy thì giường ngủ rộng lớn trong vài tuần này sẽ thuộc về cô. Thế nên mấy ngày nay, tâm trạng của An Kỳ tốt hơn trước. Với việc bà Du đã xuất hiện, quay về nhà cũng làm cho Du An Kỳ yên tâm hơn. Những ngày bà ấy còn trong bệnh viện, ngày nào cô cũng cảm thấy lo lắng vô cùng dù cho bà sức khỏe bà đã tốt hơn.

Du An Kỳ cũng đã nói với bà Du rằng vì tính chất của công việc nên cô đã chuyển đến chỗ làm ở, bà cũng chẳng nghi ngờ gì. An Kỳ cũng không muốn nói cho bà Du biết chuyện cô bán thân để cứu bà. Cô biết sức khỏe bà đang dần hồi phục, nhưng cũng có thể phát bệnh lại bất cứ lúc nào. Vậy nên, cô sẽ cho nó mãi mãi là một bí mật.

Tối hôm ấy, Du An Kỳ đã hết giờ làm, trong bụng lại chẳng có thức ăn. Thấy thế, Hà Hoa Tử liền mời cô đi ăn. Du An Kỳ lại rất ngại khi được Hà Hoa Tử mời đi ăn, vì Hà Hoa Tử luôn dẫn cô đến nhà hàng cao cấp, nhưng Hà Hoa Tử còn không cho Du An Kỳ trả tiền. Cảm thấy bản thân như đang ăn bám Hà Hoa Tử, An Kỳ nhiều lần cự tuyệt lời mời của cô ấy nhưng vẫn bị kéo đi.

Lần này cũng thế, nhưng Hà Hoa Tử đã hứa với An Kỳ là lần này để cô trả, và địa điểm lần này là một quán ăn bình dân. Du An Kỳ nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn quyết định đi cùng. Nào ngờ, chạy một hồi, xe lại dừng trước một nhà hàng, Hà Hoa Tử reo lên:

- Đến nơi rồi.

Nhìn qua cửa xe, đây chính là nhà hàng, còn là nhà hàng 5 sao nữa. Du An Kỳ nhìn Hà Hoa Tử với ánh mắt chẳng còn chút niềm tin, nói:

- Đây là nơi mà chị gọi là bình dân?

Hà Hoa Tử gật đầu đầy đĩnh ninh, đáp lại:

- Đúng vậy! Đối với chị, đây là nơi bình dân.

Du An Kỳ cũng chẳng biết nói gì với Hà Hoa Tử nữa. Cô lấy tay ôm mặt, đầy suy tư. Cùng lúc ấy, Hà Hoa Tử đã rời khỏi xe, bước ra ngoài nhưng cũng không quên nói với cô:

- Mau lên đi. Chị đã đặt phòng rồi.

Hà Hoa Tử được nhân viên tại nhà hàng tiếp đón đầy nồng nhiệt. Cô cũng không ngờ nhân viên ở đây lại phục vụ tận tình đến vậy. Họ đưa Hà Hoa Tử và Du An Kỳ vào phòng riêng mà cô đã đặt. Trên đường đi, Du An Kỳ gặp Lý Đồng Lượng, cô thấy ngạc nhiên nhưng vẫn vui vẻ hỏi:

- Đồng Lượng, anh cũng đến đây ăn sao?

- Đúng vậy! Em cũng ăn ở đây à?

- Dạ!

Thấy hai người thân đến vậy, và vì biết anh cũng đi một mình nên Hà Hoa Tử cũng chẳng ngần ngại mời Lý Đồng Lượng cùng ăn chung với cô và Du An Kỳ. Anh cũng chẳng thể từ chối lời mời này nên cũng đồng ý. Về việc chọn món, Hà Hoa Tử đều để cho Du An Kỳ quyết định. Đối với cô, buổi ăn này còn có ý nghĩa hơn so với việc cô đi ăn cùng với tên hôn thê không biết mặt kia. Hóa ra, hôm nay Hà Hoa Tử có cuộc gặp mặt, đi ăn cùng hôn thê của cô tại nhà hàng này. Cô liền tìm cơ để rủ Du An Kỳ đến thay vì đi gặp hẳn.

Trong lúc đợi món ăn được dọn ra, Hà Hoa Tử liền rời khỏi phòng để đi vệ sinh. Không ngờ khi trở ra, cô lại gặp phải rác rưởi. Thì ra, đó là người yêu cũ của cô. Đi cùng với hắn là một cô gái xinh đẹp nhưng ăn mặc lộc lộc. Thấy Hà Hoa Tử, biết đây là người yêu cũ của bạn trai liền cười nhếch mép rồi nói với anh ta.

- Thật không ngờ trái đất này tròn đến vậy. Đi đến đây cũng gặp người yêu cũ của anh nữa. Thật là trùng hợp. Hay là, cô cùng ăn tối với chúng tôi đi.

- Xin lỗi, nhưng tôi không có thói quen ăn chung với chó.

Hà Hoa Tử đáp lại khiến cô à cảm nín.

Nhìn thấy trên tay của cô bạn gái kia có đeo một chiếc nhẫn, Hà Hoa Tử cười rồi nói đầy châm chọc:

- Tôi thật không ngờ anh lại tiết kiệm đến vậy.

Cô quay sang nói với cô bạn gái

- Cô cũng có đeo nó nữa sao. Chiếc nhẫn này là món quà lúc trước anh ta tặng cho tôi. Thật không ngờ, cô thích sử dụng đồ cũ đến vậy.

Cô ta nghe vậy liền tức giận, dơ tay định tát Hà Hoa Từ, liền bị một bàn tay nắm chặt lại. Hà Hoa Từ cũng biết cô ta sẽ định tát mình, nên cũng đã định bắt lấy tay ả, không ngờ lại có người nhanh hơn cô. Cô quay người lại nhìn, rồi ngạc nhiên nghĩ thầm

" Sao lại là...? "

❑background music❑

Đạo Hành Tướng - Tây Bản

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Anh rốt cuộc là ai?

Về mặt Hà Hoa Từ dù kinh ngạc nhưng vẫn không thể nào che giấu được. Lý Đồng Lượng cúi đầu, hỏi Hà Hoa Từ:

- Không sao chứ?

- Không sao.

Anh nhìn cô gái với ánh mắt đầy kính trọng, nói:

- Sao vậy? Nói không lại liền sử dụng bạo lực?

Cô ả chanh chua đáp trả

- Liên quan gì đến anh? Đừng lo chuyện bao đồng.

Lý Đồng Lượng lập tức thả tay cô ta ra, rồi vẫn nhìn cặp đôi trước mắt với ánh mắt xem thường, nói với bạn trai cũ của Hà Hoa Từ.

- Chắc anh bận đến nỗi không có thời gian để dạy dỗ người của mình. Nhưng nếu như làm vị hôn thê của tôi bị thương, tôi sẽ không tha đâu.

Giọng nói của Lý Đồng Lượng lúc này chẳng hề giống hù dọa, mà cứ như muốn giết người khác. Tên bạn trai cũ nghe xong đột nhiên cảm nhận được sự nguy hiểm, anh ta quay sang máng bạn gái:

- Sao em lại có cơ gây chuyện với cô ấy chứ? Còn không mau xin lỗi.

Thật không ngờ, cô ta còn nghĩ là mình đúng liền quay sang cái lại tên kia. Hà Hoa Từ cảm thấy chẳng còn gì để ở lại chỗ ồn ào này, cô lập tức rời đi. Tên bạn trai cũ thấy cô rời đi, liền nói:

- Tiểu Hà, anh xin lỗi.

Hà Hoa Từ nghe anh ta nói vậy, liền quay đầu lại nhìn. Ánh mắt từ chứa chan tình cảm dần chuyển thành ánh mắt đầy xa lạ, kính trọng. Giọng nói đầy danh thép khiến cho tên bạn trai nghe xong liền cảm lạnh:

- Đừng nói chuyện với tôi, tôi mắc bệnh sạch sẽ.

Dứt lời, Hà Hoa Từ trở về phòng ăn, Lý Đồng Lượng thấy cô rời đi, lập tức đuổi theo. Anh đi phía sau cô, chẳng thể nào tiến đến cùng sánh bước với cô. Cũng giống như việc anh luôn ở phía sau dõi theo Hà Hoa Từ. Đột nhiên, anh đứng lại, nói:

- Quay về Hà gia đi, chỉ có ở đó em mới có cuộc sống tốt.

Hà Hoa Từ quay người lại, nhìn anh với ánh mắt thăm dò, hỏi:

- Anh rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết tôi là người của Hà gia?

- Chẳng phải lúc này tôi đã nói rõ rồi sao? Tôi là vị hôn thê của Hà Hoa Từ em. Là người đã làm cho em chia tay với tên lúc nãy.

Lý Đồng Lượng vừa dứt lời, Hà Hoa Từ liền lạnh lùng bỏ đi, anh cố hỏi:

- Kết hôn với tôi có gì không tốt, tại sao em lại trốn tránh nó chứ?

Hà Hoa Từ đứng lại, nhưng thay vì quay người lại trả lời anh như tên bạn trai cũ. Hà Hoa Từ vẫn quay lưng về phía anh, nói:

- Chỉ có anh thấy vậy thôi. Thứ tôi không thích cho dù có tốt đến mấy thì trong mắt tôi, nó vẫn là rác.

Quay vào phòng, thấy sắc mặt của Hà Hoa Từ khác với lúc bước ra. Rõ ràng lúc này còn đang rất tốt, sao bây giờ cô lại lạnh lùng, có chút giận dữ đến vậy? Du An Kỳ nghĩ rồi, đột nhiên lại tỏ ra thận trọng, hỏi:

- Hà Hoa tỷ, tỷ... sao vậy?

- Không có gì!

Cô quay sang mỉm cười với An Kỳ, lắc đầu nói. Nhưng nụ cười của cô, sao lại gượng gạo đến vậy.

Tiếng chuông điện thoại của Du An Kỳ như phá đi bầu không khí im lặng, là Lý Đồng Lượng gọi cho cô. Anh nói rằng mình có việc phải đi, không thể ở lại ăn cùng Hà Hoa Từ và cô.

Khi Du An Kỳ vừa tắt máy, thức ăn được dọn ra. Toàn là mấy món mà Hà Hoa Từ thích, cô nhìn chăm chăm vào An Kỳ, hỏi:

- Là em gọi mấy món này?

- Không phải, là anh Đồng Lượng gọi. Anh ấy nói đây là những món ngon nhất của nhà hàng này.

Nghe vậy, Hà Hoa Từ gấp đại một món được đặt trong đĩa. Cô đưa vào miệng thưởng thức. Quả nhiên, mùi vị giống như năm đó cô cùng tên khốn kia đi ăn ở bên ngoài.

- Nếu em nhớ không lầm, thì những món này Hà Hoa tỷ rất thích ăn thì phải?

Cần đến miếng thứ hai, mùi vị dần có sự thay đổi. Cùng lúc ấy, Du An Kỳ hỏi cô. Hà Hoa Từ cố nuốt, trả lời:

- Không phải, chị không thích chúng.

Từ khi Hà Hoa Từ biết Lý Đồng Lượng chính là vị hôn thê của mình, trong lòng cô cảm thấy không vui, bức tức. Cô có cảm giác luôn bất an. Nhưng nếu đầu mối trong lòng cũng chẳng phải là cách, tốt nhất cũng phải có người tâm sự với cô.

Cô chưa kịp nói với Du An Kỳ thì Du An Kỳ đã nhận ra được sự bất thường, liền hỏi:

- Lúc này có chuyện gì sao? Từ nãy đến giờ chị luôn suy tư, có chuyện gì sao chị?

- An Kỳ, em có nhớ lúc trước chị kể cho em nghe, chị rời khỏi nhà là vì gia đình muốn chị kết hôn với một kẻ không quen biết, chưa từng gặp qua.

- Em nhớ, nhưng mà nó là lý do để suy tư từ này đến giờ sao?

- Kè mà gia đình muốn chị kết hôn với hắn, chính là Lý Đồng Lượng.

Sau khi ăn xong, cả hai người ra ngoài tính tiền thì được biết, toàn bộ đã được thanh toán bởi một vị khách. Khi hỏi về người giúp mình thanh toán, Hà Hoa Tử được biết thêm, vị ấy còn được mọi người gọi là Lý tổng. Hà Hoa Tử càng khẳng định Lý Đồng Lượng đã thanh toán giúp cô. Vì tính cách không muốn nợ người khác, Hà Hoa Tử đã nhắn tin để ông Hà gửi địa chỉ nhà Lý Đồng Lượng qua cho cô. Nhanh chóng, địa chỉ được gửi đến, cô theo địa chỉ mà lần đến nhà anh.

Đến nơi, căn nhà này chẳng khác những căn nhà của giới thượng lưu là mấy. Nhưng bây giờ, cô cũng chẳng còn hứng thú với nó. Hà Hoa Tử đứng bên ngoài bấm chuông, không lâu sau đã có người ra mở cửa.

- Xin chào! Nhờ cô chuyển thứ này cho Lý tiên sinh giúp tôi. Cảm ơn!

Hà Hoa Tử vừa đưa xong, cô vội lên xe rồi đi mất. Người ra mở cửa còn chưa kịp hỏi cô là ai. Nhưng vẫn đưa nó đến tay Lý Đồng Lượng.

Trên đường đi, Hà Hoa Tử hỏi Du An Kỳ:

- Tại sao em lại che dấu chị?

- Em... em xin lỗi.

Lúc còn trong phòng ăn, Du An Kỳ đã nói cho Hà Hoa Tử biết cô đã được Lý Đồng Lượng kể hết toàn bộ sự việc. Anh cũng vì sợ Hà Hoa Tử ở bên ngoài chịu nhiều áp lực nên đã tìm Du An Kỳ để có thể cùng chia sẻ với cô. Hà Hoa Tử vừa nghe xong đã đập bàn đứng dậy đi thanh toán tiền rồi mọi việc cứ như hiện giờ.

Hà Hoa Tử đưa Du An Kỳ trở về biệt thự của Trương Thần. Du An Kỳ chưa kịp chào tạm biệt, cô đã phóng xe đi mất. An Kỳ biết, lần này cô đã thật sự chọc gậy Hà Hoa Tử rồi.

☐ background music ☐

Em, Vẫn Tốt Chứ? - Châu Hưng Triết

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hiểu lầm

Quay vào biệt thự, đi Quế thấy Du An Kỳ vừa về đến nhà liền vui mừng hẳn lên, vì từ suốt sáng đến giờ đi đều ở nhà một mình nên cảm thấy có phần buồn chán. Vừa thấy cô, đi Quế liền hỏi:

- Du tiểu thư, cô về rồi. Cô đã ăn tối chưa?

- Con đã ăn bên ngoài với bạn rồi.

- Du tiểu thư, tôi phải ra ngoài mua ít đồ. Cô có muốn mua gì không?

Du An Kỳ lắc đầu, mỉm cười. Nhưng bây giờ cũng chẳng còn sớm, đi Quế đi một mình, An Kỳ lại không an tâm.

- Di à, bây giờ cũng chẳng còn sớm, hay là để mai đi mua cũng được.

- Không được, nếu như sáng mai mua lại không kịp.

- Hay là con đi cùng với đi, có được không?

- Không cần đâu Du tiểu thư. Cô vừa mới từ bên ngoài về, hẳn rất mệt. Cô lên phòng nghỉ ngơi đi.

- Vâng, đi đi cẩn thận.

Đợi đến khi đi Quế rời khỏi cửa, Du An Kỳ mới quay về phòng. Bước vào phòng, cô ngã lên giường, nghĩ rằng hôm nay thật mệt mỏi. Còn về chuyện của Hà Hoa Tử, chẳng biết nên giải quyết như thế nào? Cô chỉ mong Hà Hoa Tử không giận mình.

Du An Kỳ nằm một hồi, cô ngồi dậy rồi bước vào nhà tắm. Cô cởi hết quần áo rồi xả vòi sen. Du An Kỳ lại ngược mặt hứng nước, cô nghĩ đến những chuyện hôm nay đã xảy ra, lại nhớ đến những ngày bình yên sống cùng với mẹ. Những ngày ấy, tuy khó khăn vất vả nhưng lại rất vui vẻ. Nghĩ lại, Du An Kỳ cười thầm, tự nghĩ, cô cũng nên biết ơn Trương Thần. Vì có anh, tính mạng mẹ cô mới có thể giữ lại được.

Cùng lúc đó, Lý Đồng Lượng đang chạy xe đến biệt thự của Trương Thần. Anh định cho Trương Thần biết mình đã gặp Hà Hoa Tử. Lý Đồng Lượng cũng không ngờ, những tháng ngày rời khỏi Hà gia, Hà Hoa Tử lại càng trở nên mạnh mẽ và độc lập hơn. Cô luôn tỏ ra bất cần với mọi thứ.

Thế nhưng, Lý Đồng Lượng cũng rất sợ sự mạnh mẽ và độc lập mà Hà Hoa Tử đang có. Vì sao ư? Khi một người phụ nữ quá độc lập, họ không cần dựa dẫm vào đàn ông, thế nên họ có thể coi nhẹ đàn ông. Với Hà Hoa Tử hiện giờ, cô quả thực là xem nhẹ đàn ông, chẳng thèm để họ vào mắt.

Đến biệt thự của Trương Thần, Lý Đồng Lượng đi đến cửa và bấm chuông nhưng không thấy đi Quế ra mở cửa. Do lúc đi, đi Quế bất cẩn không đóng sát cửa nên khi thấy cửa mở, Lý Đồng Lượng liền vào.

Thấy đèn trong nhà vẫn đang sáng, nhưng trong nhà lại không có ai. Anh gọi tên lại chẳng nghe ai trả lời. Lý Đồng Lượng liền lên phòng xem Trương Thần có ở trong phòng không. Bước vào, anh thấy đèn trong phòng cũng đang bật, anh nghĩ có lẽ là Trương Thần đang tắm nên cũng bước đến giường và ngồi đợi.

Du An Kỳ sau khi tắm xong, cô vẫn chưa hay biết là Lý Đồng Lượng đến. An Kỳ rời khỏi nhà tắm, trên người cô chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm, tóc vừa mới gội nên vẫn còn ướt. Cô thấy Lý Đồng Lượng đang ngồi trên giường, còn anh thì thấy Du An Kỳ bước ra từ nhà tắm, cả người vẫn còn ướt. Cả hai người bất ngờ, nhìn nhau đầy ngỡ ngàng. Lý Đồng Lượng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Du An Kỳ tại biệt thự của Trương Thần, liền hỏi:

- An Kỳ, sao em lại ở đây?

- Em... em

An Kỳ cảm thấy xấu hổ, cô định chạy vào nhà tắm trốn. Nhưng khi cô định vừa lui và quay đi thì bị trượt ngã. Lý Đồng Lượng nhanh nhẹn chạy đến nắm lấy tay để đỡ Du An Kỳ nhưng lại không thể đỡ được cô. Còn bị cô kéo ngã theo. Lý Đồng Lượng đề lên người Du An Kỳ, chiếc khăn trên người cô lúc này cũng chẳng còn ngay ngắn. Mặt cả hai người đều đỏ phừng phừng, tìm Du An Kỳ lại đập nhanh thành thịch... thịch thịch. Trong lúc này, trong đầu Lý Đồng Lượng liền hiện lên hình ảnh của Hà Hoa Tử.

Cửa phòng lần nữa mở ra, lần này là Trương Thần bước vào. Vừa mới bước đến cửa, thấy cảnh Lý Đồng Lượng và Du An Kỳ đang có tư thế đầy thân mật, trong lòng Trương Thần như có cơn lốc đang bùng lên. Thấy Trương Thần, Lý Đồng Lượng liền đứng dậy rồi đỡ lấy Du An Kỳ. Cử chỉ của hai người vẫn rất thân thiết. Trương Thần thấy vậy, anh ném vali sang một bên, quay người lại, nói với Lý Đồng Lượng:

- Cậu theo tôi.

Du An Kỳ trong lòng đầy lo lắng. Nhưng ngoài lo lắng, cô cũng chẳng thể làm được gì vào lúc này.

Trương Thần và Lý Đồng Lượng đi xuống lầu, cả hai ngồi vào bàn, nói chuyện. Vừa ngồi xuống, Lý Đồng Lượng đẩy khăn trương, giải thích:

- Cậu đừng hiểu lầm. Lúc này là An Kỳ bị té, tôi chỉ muốn đỡ cô ấy nhưng không ngờ lại bị té theo. Chúng tôi..

- Được rồi, cậu không cần giải thích nữa. Tôi tin cậu.

Trương Thần nói tiếp.

- Tôi biết cậu nhiều năm bạn theo dõi vị hôn thê bỏ trốn của mình, thời gian đầu để dễ ý đến nữ nhân khác chứ. Nhưng mà, hôm nay cậu đến đây làm gì? Có chuyện gì sao?

Nghe Trương Thần hỏi vậy, Lý Đồng Lượng với thái độ đầy vui vẻ, nói với anh:

- Đúng vậy, hôm nay tôi đã gặp Hà Hoa Tử. Cô ấy vẫn không hề thay đổi, không những thế, cô ấy còn trở nên mạnh mẽ và độc lập hơn trước.

- Đồng Lượng, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, phụ nữ khi đã quá mạnh mẽ và độc lập cũng không phải là điều tốt.

- Tôi biết chứ. Vậy nên tôi đợi đến khi chúng tôi về chung một nhà, tôi sẽ "*quản giáo*" lại cô ấy. Nhưng mà tại sao, An Kỳ lại ở đây? Tôi biết Trương Thần anh đầu phải là một người tùy tiện đến nỗi ai cũng cho vào nhà.

- Cô ta sao?

Nhắc đến Du An Kỳ, Trương Thần liền cười lên một tiếng, tiếng cười có sự bí ẩn, có sự coi thường, anh nói:

- Cô ta là tình nhân của tôi.

Trương Thần vừa dứt lời, vẻ mặt Lý Đồng Lượng liền ngơ ngác. Anh không tin, cũng không tin nổi, sao An Kỳ lại có thể...

- Cậu nói thật?

Trương Thần không trả lời. Lý Đồng Lượng cũng chẳng cần nghe câu trả lời cũng đã hiểu, đó là sự thật. Anh chẳng biết nói gì tiếp theo với Trương Thần, chỉ muốn nhắc nhở:

- Trương Thần, An Kỳ là bạn thân của vợ tương lai tôi. Vậy nên, cậu cũng đừng bạc đãi với cô ấy. Với lại, An Kỳ là người tốt.

☐ **background music** ☐

Bất Vấn - Mao Bất Dịch

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trùng phạt

Trương Thần vừa nghe Lý Đồng Lượng nói, anh bắt đầu ngẫm nghĩ câu nói ấy. Cả hai người nói chuyện một hồi, đi Quế cũng đã quay về, đi Quế mang đồ đi cất. Lý Đồng Lượng nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm, anh cũng nhanh chóng qua về.

Đi Quế vừa bước ra, Trương Thần dặn đi quay về phòng nghỉ ngơi sớm. Xong, anh quay trở lại phòng. Vào phòng, Du An Kỳ cũng đã mặc quần áo ngủ. Cô ngồi trên giường, có vẻ rất ngoan ngoãn. Mặt cô đầy lo lắng, dường như chỉ đợi anh vào để giải thích việc vừa rồi.

Vừa nhìn thấy Trương Thần, Du An Kỳ đứng bật dậy, không cần biết anh nghĩ gì, cô liền giải thích:

- Thật ra lúc này tôi bị trượt té, anh Đồng Lượng chỉ muốn giúp tôi thôi, nhưng không ngờ...

- Không ngờ tôi xuất hiện, cản trở kế hoạch của cô, có đúng không?

- Không phải.

Du An Kỳ đột nhiên run sợ, nhưng không phải sợ lời nói của Trương Thần. Rốt cuộc, cô đang sợ hãi điều gì?

Trương Thần vừa nói vừa tiến đến gần Du An Kỳ:

- Tôi nói có đúng không?

An Kỳ không biết được hành động tiếp theo của Trương Thần là gì, nên cứ lùi về phía sau. Đến cạnh giường, Du An Kỳ ngã xuống, hai tay cô chống phía sau. Lúc này, Trương Thần liền lấy tay nâng gương mặt nhỏ nhắn nhưng đầy xinh đẹp của cô, nói:

- Cô có biết lúc này Đồng Lượng nói gì với tôi không?

Anh nói tiếp:

- Cậu ta nói rằng cô là một người tốt, cũng kêu tôi dừng hẳn chuyện lúc này. Nhưng mà, cho dù Lý Đồng Lượng thật sự không định xảy ra quan hệ với cô, thì cũng có thể là cô muốn câu dẫn cậu ta. Tôi nói đúng chứ, Du An Kỳ?

- Không phải như anh nghĩ đâu. Xin hãy nghe tôi giải thích.

Du An Kỳ vừa định vùng lên giải thích, liền bị Trương Thần đẩy xuống giường. Anh xé toạc áo cô, cúi người hôn lên xương quai xanh của cô. Du An Kỳ hốt hoảng giãi giụa, chân cô đạp lung tung, hai tay cô liên tục dùng sức để đẩy người Trương Thần. Bực tức, anh liền nắm lấy và giữ hai tay cô lên phía đỉnh đầu. Anh nhìn cô với ánh mắt đầy hung hãn, nói:

- Nếu cô không chiều theo ý tôi, vậy thì hãy bồi thường theo quy định của khế ước.

Vừa nghe vậy, Du An Kỳ liền sợ. Cô không còn có những hành động "*không nghe lời*" nữa. Cô buông xuôi tất cả, để mặc cho Trương Thần muốn làm điều gì với thân xác cô.

Thấy cô nghe lời, Trương Thần liền hôn cô đầy hung bạo. Anh cạy hàm răng của cô rồi cũng chiếc lưỡi của cô vui chơi. Khi anh vừa rời môi An Kỳ, cô liền gấp gáp thở, bởi vì cô biết, sắp tới sẽ còn khó thở hơn.

- Nếu cô biết thức thối một chút, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ về việc nên xử trí với cô thế nào.

Anh vừa dứt lời, Du An Kỳ liền choàng tay, ôm lấy lưng anh. Tay cô liên tục vuốt ve tấm lưng dài rộng của Trương Thần, giọng nói cũng ngọt ngào hơn.

- Được rồi, người ta sai rồi. Anh hãy mau tha cho người ta đi.

- Du An Kỳ, cô có biết rằng khi cô kêu bà tử "*anh Đồng Lượng*" giọng điệu đầy ngọt ngào, thân thiết. Nhưng khi cô nói chuyện với tôi, lại tràn đầy sự giả dối. Cô nói tôi phải xử cô như thế nào?

Du An Kỳ vẫn chưa kịp hiểu chuyện được mọi việc, Trương Thần đã cời xong. Anh cúi người hôn cô một cách mạnh bạo, bàn tay xoa nắn ngực An Kỳ khiến cô đau đớn.

Dù đau đớn, nhưng cô vẫn không thể chống trả, chỉ có thể nằm im mặc anh bóp nắn. Sau khi xoa nắn ngực An Kỳ, bàn tay Trương Thần không yên định trượt xuống ôm chặt lấy eo cô, siết mạnh vào làm cô đau đến nhắm chặt mắt lại.

Nhưng cũng không phải không xảy ra phản ứng. Nhận thấy bên dưới của Du An Kỳ bất thường. Cự long của Trương Thần cũng đã trỗi dậy. Anh rời môi cô, cười một cách đầy khinh thường, nói:

- Thật không ngờ cô muốn đến vậy. Được, vậy tôi sẽ thành toàn cho cô.

Chưa kịp nói gì, hai chân của Du An Kỳ đã bị tách ra. Trương Thần một cách đầy dứt khoát, anh đâm thẳng cự long của mình cô người An Kỳ, khiến cô đau đớn phải hét lên

- Ahhhhh...

Không những thế, Trương Thần liên tục dùng sức lên người Du An Kỳ. Thân thể cô cũng bắt đầu xuất hiện những dấu vết khi quan hệ.

Cô nghĩ rằng, chẳng lẽ đây là cách mà anh muốn trừng phạt mình sao?

Trương Thần vẫn không ngừng ra vào bên trong của Du An Kỳ, còn cô lại không ngừng rên rĩ. Anh thích nhất là được nghe tiếng rên của Du An Kỳ, có lẽ là vì giọng nói của cô thường ngày rất " *đi vào lòng người* ".

Anh siết chặt lấy eo của Du An Kỳ, lại chẳng hề dịu dàng với cô chút nào. Du An Kỳ không thể nhịn, nói:

- Aaa... chậm... chậm lại...

Cô vừa nói, vừa thở dốc, Trương Thần dường như cũng nghe theo cô, bắt đầu chậm lại rồi dừng. Anh rút cự long ra khỏi người cô. Cứ ngỡ đầu cuộc quan hệ này sẽ kết thúc, nhưng không. Trương Thần lật người Du An Kỳ lại. Anh bị lưng cô mê hoặc, liền cúi xuống, hôn trượt dài lên lưng cô rồi lạnh lùng nói:

- Đổi tư thế.

Vừa dứt lời, Trương Thần lại lần nữa dứt khoát đâm cự long của mình vào trong của Du An Kỳ. Và lại một lần nữa, cô đau như bị xé toạt ra.

Đổi sang tư thế nằm sấp này, Trương Thần cũng mãnh liệt hơn lúc này. Anh không ngừng khiến Du An Kỳ phải đau đớn kêu la.

- Aaa... anh... mau dừng lại...

Du An Kỳ đỏ mặt, vẻ mặt đầy yêu kiều, nhưng Trương Thần cũng chẳng quan tâm đến.

- Dừng làm bộ làm tịch. Không phải cô đang rất sung sướng sao? Nếu không thì tại sao nơi đó của cô không ngừng chảy nước chứ?

Cô cũng không biết tại sao lại như vậy. Chẳng lẽ nơi đó của cô thật sự thích anh đến vậy sao? Cũng đâu phải là cô không cảm nhận được hành động của Trương Thần.

Hai tiếng sau...

Du An Kỳ bị Trương Thần hành hạ suýt hai tiếng, nhưng cuộc hoan hi này vẫn chưa kết thúc. Cô vẫn còn đang bị anh giày vò.

- Trương Thần... anh.. muốn đến... bao giờ... aaaaa...

Vừa nói, cô vừa thở. Mồ hôi đã chảy ướt cả mặt, chảy luôn vào mắt khiến cô phải nhắm nghiền hai mắt lại.

- Muốn trách thì trách tiêu huyết của cô không muốn rời xa tôi.

- Aaa...sâu quá... aaa

- Aaa... xin anh... hãy tha... cho tôi..

Đợi hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng được nghe tiếng cô cầu xin. Anh hỏi:

- Vậy cô nghĩ, có nên cầu xin tôi như thế nào?

- Aaa... Trương Thần... tha cho tôi..

- Giọng nói phải dịu dàng vào.

- Aaaa... A Thần... tha cho em... có được không?

- Không được!

Quả nhiên, cô bị anh từ chối đầy phũ phàng. Cơ thể bị anh dày vò đến chẳng còn sức để chống cự. Còn anh vẫn còn đang sung sướng dạo chơi bên trong của An Kỳ.

☐background music☐

Độc Cô Thiên Hạ - Lý Ngọc Cương

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hạ mình

Sáng ngày hôm sau, Du An Kỳ thức dậy, vẫn là bản thân cô lẻ loi trong phòng lớn. Cô cố gắng gồng mình để ngồi dậy, chầm chậm đặt chân xuống đất để đến nhà tắm. Hai chân cô run lẩy bẩy.

- Chết tiệt!

Bất giác, Du An Kỳ thốt lên.

Cũng do đem qua bị Trương Thần hành hạ đến sáng, hại cô chả ngủ được, vừa ngủ được một lúc thì trời sáng. Đêm qua chẳng thèm nghe cô giải thích, lại còn hại cô phải thế thảm như bây giờ. An Kỳ chỉ hận không thể biến anh thành thái giám để sau này cô khỏi bị hành hạ.

Nhưng nhớ đến những giọt mồ hôi đêm qua trên mặt Trương Thần, An Kỳ bất giác đỏ mặt. Đêm qua quả thật nhìn anh cực kì quyến rũ. Nghĩ đi nghĩ lại, An Kỳ đành tóm tắt ngắn gọn con người của Trương Thần là: vẻ ngoài là hoàng tử nhưng khi trên giường lại là dã thú.

Nhìn vào gương, dấu vết đêm qua vẫn còn in khắp người Du An Kỳ. Đặc biệt là phần cổ. Không hiểu tại sao Trương Thần lại đặc biệt " *ưu ái* " phần cổ mà lại cho nhiều dấu vết hơn chứ. Cô nghĩ thầm trong lòng:

" *Nhờ đâu bị đồng nghiệp nhìn thấy, ngay cả Hà tỷ cũng chẳng thể cứu nổi mình.* "

Hà tỷ? Hà Hoa Tử? Vừa nghĩ, Du An Kỳ liền nhớ ra hình như đêm qua Hà Hoa Tử gần cô. Không nghĩ ngợi, Du An Kỳ lập tức đi đến tủ quần áo, tìm một chiếc váy cổ lọ dài, có thể che từ đầu đến chân rồi nhanh chóng bước vào nhà tắm.

Du An Kỳ vội vã bước xuống dưới nhà. Di Quế thấy cô xuống liền gọi:

- Du tiểu thư, tôi đã làm thức ăn sáng cho cô rồi. Cô mau vào ăn đi, để nguội sẽ không ngon.

Du An Kỳ cũng ngồi xuống rồi ăn vào miếng, rồi lại nhanh chóng rời đi, nói:

- Con ăn no rồi. Con đi làm đây.

Dáng vẻ hối hà của cô khiến Di Quế muốn cười nhưng cũng phải kiềm chế. Di lấy điện thoại và gọi điện cho Trương Thần, báo:

- Thiếu gia, Du tiểu thư vừa mới xuống ăn sáng. Nhưng lại ăn rất ít, dường như đang có việc gấp.

- Được rồi.

Nói rồi, Trương Thần tắt máy. Anh ngồi trong phòng làm việc, vừa cầm một chiếc hộp trong tay rồi nhìn chăm chăm vào nó.

Trương Thần mở chiếc hộp ra, bên trong nó là một chiếc kẹp tóc phần mái phía trước, trên lưng kẹp có đính những viên ngọc trai đầy tinh xảo. Đây là món quà mà hôm qua anh định tặng cho An Kỳ, nhưng không ngờ...

Nghĩ lại, Trương Thần cảm thấy đêm qua mình cũng thật là... Tại sao lại không nghe cô giải thích chứ? Mãi suy nghĩ về Du An Kỳ, Trương Thần không để ý đến bên ngoài có tiếng gõ cửa. Một lúc sau, khi nghe bên ngoài có tiếng gọi, anh mới trở lại bình thường.

Peter đi vào, Trương Thần liền để hộp trang sức sang một bên. Anh nhận tài liệu từ Peter rồi xem qua. Sau khi xem xong, trước khi Peter rời khỏi, Trương Thần hỏi:

- Làm cách nào để xin lỗi một người nhưng lại không quá lộ liễu.

Peter nghe Trương Thần hỏi xong cũng đứng hình giây lát. Không phải chứ? Tổng tài lạnh lùng ngày nào nay lại phải hạ mình xin lỗi người khác. Rốt cuộc là người nào lại có bản lĩnh khiến anh phải hạ mình đến vậy? Nghĩ một hồi, Peter nhớ đến An Kỳ vào mấy tháng trước lúc về nhà thu dọn đồ thì gặp bọn đôi nọ. Peter nghĩ rằng ngoài cô ra thì không còn người thứ hai.

Đang suy nghĩ, Trương Thần bất giác quay đầu nhìn vào một góc của bàn làm việc. Một khung hình được đặt ở đó. Anh nhìn người trong tấm ảnh đang cười tươi, vẻ mặt lộ rõ sự hạnh phúc. Bất giác anh thở dài, bảo Peter:

- Thôi bỏ đi. Cậu ra ngoài đi.

Lúc này, tại quán cà phê Moah Moah, An Kỳ một mặt vẫn đang chăm chỉ làm việc, mặt khác vẫn luôn trông ngóng điều gì đó. Dội mãi dội mãi nhưng chẳng thấy, hóa ra là cô đang đợi Hà Hoa Từ đến. Một cô đồng nghiệp thấy Du An Kỳ hôm nay có hơi khác thường, liền đi đến hỏi:

- Em đang làm gì vậy An Kỳ?

- Không có gì! Nhưng mà đứng ra giờ này là Hà tỷ phải có mặt ở quán rồi chứ. Sao hôm nay em lại không thấy tỷ ấy?

- Hà tỷ à? Chị ấy đang ở trong phòng làm việc. Nhưng mà có điều này rất kỳ lạ.

Du An Kỳ hiểu kì muốn nghe tiếp.

- Hình như đêm qua chị không về nhà.

Nghe vậy, Du An Kỳ thấy lo lắng, cô liền đi đến phòng làm việc của Hà Hoa Từ. Cô đứng bên ngoài gõ cửa một hồi, rồi lại đứng bên ngoài kêu nhưng cũng chẳng nghe tiếng đáp lại. Lấy hết dũng khí, An Kỳ đành tự ý mở cửa bước vào.

Bước vào phòng, đập vào mắt An Kỳ là trên bàn toàn là những chai rượu, kế bên ghế Hà Hoa Từ ngồi là những bó hoa được bó lại đầy kì công. Thấy cô, Hà Hoa Từ liền mở lời, nói:

- An Kỳ, em đến rồi sao? Lại đây ngồi với chị.

Giọng điệu của Hà Hoa Từ đã say. An Kỳ cũng chẳng còn cách nào, nghe theo lời cô. An Kỳ hỏi:

- Hà tỷ, đêm qua chị không về nhà sao?

- Nhà? Về đó chị lại bị bắt lấy cái tên không quen không biết kia.

- Hà tỷ, chị không giận em chuyện " *biết mà không báo chứ* " ?

- Sao chị có thể giận em được chứ.

Nói rồi, Hà Hoa Từ liền cười. Cô nói tiếp:

- Em xem, tên đó phiền thật, gửi một đồng hoa cho chị, ai mà thêm chứ.

Thấy cô đã uống nhiều rượu, An Kỳ liền khuyên cô dừng uống nữa. Nhưng Hà Hoa Từ không nghe, nhất quyết đòi uống. Giành qua giành lại, cuối cùng Hà Hoa Từ cũng đã gục vì mệt. Thấy vậy, Du An Kỳ liền gọi điện cho Lý Đồng Lượng. Cô báo cáo lại tình hình của Hà Hoa Từ rồi kêu anh đến đưa Hà Hoa Từ về nhà nghỉ ngơi. Đúng lúc này vào giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người đều rời khỏi quán, An Kỳ mới to gan cho phép Lý Đồng Lượng đi vào phòng, bế Hà Hoa Từ rời đi. Du An Kỳ biết Hà Hoa Từ không muốn cho tất cả mọi người biết cô vì trốn tránh kết hôn mà rời khỏi gia tộc.

Lý Đồng Lượng đưa Hà Hoa Từ trở về chung cư. Anh bế cô vào phòng rồi đặt lên giường. Anh ân cần tháo giày cho Hà Hoa Từ rồi lật đệm vào bếp để làm nước chanh cho cô để giải rượu. Sau khi cho cô uống, Lý Đồng Lượng ngắm nhìn vẻ mặt ửng đỏ vì rượu của Hà Hoa Từ, anh có chút đau lòng, anh nghĩ:

" *Sao em lại phải khổ sở đến như vậy chứ? "*

☐ **background music** ☐

Thích Em - Đặng Tử Kỳ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kẻ điên

Tối đó, Du An Kỳ làm xong thì quay trở về biệt thự như mọi hôm. Nhưng hôm nay Trương Thần lại về trước cô, anh đang ngồi ăn tối. Nhìn thấy anh, An Kỳ vờ như không có gì, cô tiến về phía cầu thang. Cô bước lên được một bậc thang, Trương Thần liền đặt đĩa xuống, cất giọng:

- Dừng lại.

An Kỳ đột nhiên nghe theo lời anh, một chân cô cũng không bước thêm một bước.

- Cô qua đây.

Nghe vậy, Du An Kỳ lại ngoan ngoãn đi đến. Cô kéo ghế bên cạnh rồi ngồi xuống, hỏi anh:

- Anh có chuyện gì sao?

- Không có gì. Chỉ là muốn cô ăn cùng tôi thôi.

- Tôi... tôi đã ăn bên ngoài rồi.

Dứt lời, Du An Kỳ có ý định rời đi. Trương Thần nói tiếp:

- Ngồi yên đó cho tôi.

Du An Kỳ thầm chửi trong lòng:

" *Chết tiệt. Bà đây chưa ăn tối còn lại phải nhìn tên này ăn. Vì không muốn ăn cùng hắn mà lại bịạ một cái lý do ngu ngốc như vậy. Đúng là tự hại mình. "*

Nghĩ rồi, Du An Kỳ cau có mặt mày, cô lấy tay đập vào trán mình. Trương Thần nhìn vẻ mặt lúc này của An Kỳ cũng thừa biết cô nói dối. Vậy nên anh mới cố tình không cho cô đi.

- Nếu cô còn dối thì cứ ăn cùng tôi. Dù sao thì một mình tôi ăn cũng không hết.

Trương Thần vừa dứt lời, An Kỳ liền cầm lấy đĩa và nói:

- Vậy tôi không khách khí.

Nhìn thấy Du An Kỳ ăn ngon lành như vậy, Trương Thần cũng không nhịn được mà cười thầm. Anh đặt biệt dặn đi Quế làm những món này vì đây toàn là món yêu thích của An Kỳ.

Trong khi cô đang ăn, Trương Thần có vẻ như đang rất lúng túng. Anh không biết phải mở lời như thế nào.

- Chuyện hôm qua, cô có muốn giải thích gì hay không?

Trương Thần vừa dứt lời, An Kỳ cũng từ từ buông đĩa. Cô nói:

- Anh chịu nghe tôi giải thích sao? Anh tin lời tôi?

- Chỉ là hôm nay Lý Đồng Lượng gọi điện đến làm phiền tôi. Nói rằng hôm qua đã giải thích mà tôi lại không tin cậu ta. Hai cô sáng nay đi làm với tâm trạng không tốt.

Đúng là sáng nay, lúc Lý Đồng Lượng đến đón Hà Hoa Từ, anh vô tình nhìn thấy những dấu vết mà đêm qua anh hành hạ Du An Kỳ. Sau khi làm nước chanh cho Hà Hoa Từ, Lý Đồng Lượng lập tức gọi điện cho Trương Thần.

Cuối cùng thì Trương Thần cũng đã giải quyết những hiểu lầm với Du An Kỳ. Cuối cùng thì anh cũng đã tin tưởng cô.

Du An Kỳ lấy trong túi xách một lọ thuốc. Cô đặt lọ thuốc lên bàn, uống một ngụm nước, dự định uống, thấy vậy Trương Thần liền hỏi:

- Cô bị bệnh à?

- À, không có.

Thấy kỳ lạ, tại sao không bệnh mà lại uống thuốc. Nhìn tên hiệu thuốc anh mới phát hiện đây là thuốc tránh thai. Du An Kỳ định lấy một viên thuốc để uống thì bị Trương Thần giành lấy rồi vứt hết vào rọt rác. Bất ngờ với hành động của anh, An Kỳ hỏi với giọng đầy ngỡ ngàng:

- Anh... làm gì vậy?

- Tại sao cô lại uống những thứ này?

- Do đêm qua chúng ta... quan hệ, anh lại không sử dụng "*áo mưa*", sáng nay tôi lại gặp nên quên uống nó. Với lại, chúng ta chỉ làm việc với nhau 2 năm, nếu để có thai thì không hay.

Vừa nói, Du An Kỳ vừa cảm thấy rất ngại, ngại một cách kì lạ.

- Sao này đừng uống những thứ đó nữa.

Trương Thần vẫn dùng giọng vui vẻ thân nhiên, nói:

- Hà...???

An Kỳ nghĩ rằng mình nghe nhầm. Cô nghe không hiểu ý của anh, nghĩ cũng không hiểu.

- Nếu cô cứ uống nó, sau này có thể dẫn đến vô sinh. Làm sao có thể sinh con cho chồng cô được.

Nghe anh nhắc đến chuyện sinh con để cái cho chồng, Du An Kỳ nghĩ rằng đời này có còn có thể lấy ai nữa chứ? Nhưng cô không hiểu vì sao, khi Trương Thần ngăn không cho cô dùng thuốc tránh thai, trong lòng An Kỳ lại có chút phấn khích đến vậy?

Trong lúc cô mãi suy nghĩ, Trương Thần đặt trước mặt cô hộp quà. Thấy một chiếc hộp nằm dưới bàn, Du An Kỳ ngẩng đầu nhìn anh đầy thất mãc. Ánh mắt cô nhìn anh như muốn hỏi đây là gì?

Không cần đợi cô hỏi, Trương Thần liền nói:

- Lúc đi công tác, vô tình nhìn thấy nó, nên mua về tặng cho cô.

Về mặt anh thì đầy bình thân, nhưng trong lòng thì bối rối. Anh không biết Du An Kỳ sẽ thấy thế nào khi nhận được quà của anh. Trương Thần nhìn thấy cô cười tươi đầy vui vẻ, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh liền giả vờ xoay qua chỗ khác.

Khi nhìn thấy món quà là một chiếc kẹp mái, có đính ngọc trai. Du An Kỳ như vỡ òa. Chiếc kẹp đầy tinh xảo khiến cô không nỡ lấy ra dùng. Nhưng cô không biết vì lý do gì anh lại tốt bụng mua cho mình. Du An Kỳ quay sang nhìn anh. Như hiểu được ý của An Kỳ, Trương Thần nói:

- Xem như đây món quà tôi tặng cô để xin lỗi việc hôm qua. Thích nó chứ?

Du An Kỳ nhìn ngắm chiếc kẹp thật kĩ. Nét mặt lúc này cũng chẳng còn vui vẻ nữa. Quay sang nói với anh:

- Không thích nữa, mà là đặc biệt thích nó. Cảm ơn anh, Trương tiên sinh.

- Tôi cảm thấy tốt nhất cô đừng gọi tôi là tiên sinh nữa.

- Được thôi. Vậy, cảm ơn anh, Trương Thần.

Dứt lời, vì quá phấn khởi, Du An Kỳ cầm theo món quà chạy một mạch lên phòng. Trương Thần thì vừa lắc đầu vừa cười sự trẻ con của cô.

Lên đến phòng, Du An Kỳ cứ mãi cầm chiếc kẹp tóc và ngắm nó. Cho đến khi chuông điện thoại cô reo lên. Thấy dòng chữ hiện lên là Hà Hoa Từ gọi, cô nhanh chóng nghe máy:

- Hà tỷ, em nghe đây.

- An Kỳ, hôm nay có phải Lý Đồng Lượng đưa chị về không?

- Dạ... dạ phải.

- Thôi được rồi. Em cũng nghỉ ngơi đi.

Hà Hoa Từ dứt lời thì liền tắt máy. Song, cô lập tức bị nhấc đầu do uống quá nhiều rượu. Cô bước đến tủ lạnh, mở tủ, thấy bên trong có ly nước chanh anh làm cho mình. Còn ghi thêm tờ giấy note dán vào ly:

"*Em nhớ uống nó.*"

Không những thế, anh còn làm sẵn thức ăn, chất trong tủ lạnh của cô. Nếu như cô đói, chỉ cần chế biến đơn giản là có thể ăn.

Bực mình vì Lý Đồng Lượng tự ý làm căng. Hà Hoa Từ tức giận nên đóng cửa tủ thật mạnh. Phát hiện bên ngoài cửa tủ lạnh cũng có dán một tờ giấy, ghi:

"*Nhớ ăn uống đầy đủ, đừng bỏ bữa sáng, Lý phu nhân.*"

Hà Hoa Từ tức giận càng thêm tức giận, cô mắng:

- Lý Đồng Lượng, anh đúng là kẻ điên, cả nhà anh cũng là kẻ điên.

Còn Lý Đồng Lượng lúc này vừa mới nháy mũi một cái. Anh liền nghĩ:

"*Lý phu nhân chắc vừa nhắc đến mình.*"

Đào Hoa Nặc - Đặng Từ Kỳ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Hàng xóm

Sáng hôm sau, Hà Hoa Từ đang đánh răng rửa mặt thì nghe có tiếng chuông cửa. Cô nhanh nhanh vệ sinh rồi chạy ra xem là ai. Vừa mở cửa, Hà Hoa Từ thấy người kêu cửa là Lý Đồng Lượng. Không do dự, cô đã nhanh chóng đóng cửa lại. Cửa chưa kịp đóng đã bị anh chặn lại. Cô dùng sức đóng cửa, anh lại dùng sức để đẩy cửa vào. Cuối cùng vẫn là cô không thắng anh.

Hà Hoa Từ tức giận, quát Lý Đồng Lượng:

- Anh đến đây làm gì?
- Anh chỉ muốn nói chuyện với em, một chút thôi cũng được.

Dứt lời, Lý Đồng Lượng nhìn Hà Hoa Từ một lượt từ đầu đến chân. Là do cô đang mặc váy ngủ màu đen đầy quyến rũ, mái tóc xõa xuống che trước ngực cô. Bình thường ăn sáng xong cô mới thay đồ, thật không ngờ anh lại đến. Thấy anh nhìn mình với ánh mắt không dằng hoãn, Hà Hoa Từ vội lấy tay che người lại, nói:

- Anh mà còn nhìn, tôi móc mắt anh ngay.
- Lý phu nhân sao có thể ra tay độc ác như vậy đối với anh chứ?
- Ai là Lý phu nhân của anh?
- Vào nhà rồi nói chuyện.

Lý Đồng Lượng đột nhiên nghiêm túc, nói. Anh thấy có vài tên đi ngang qua nhìn Hà Hoa Từ với ánh mắt say đắm. Anh chỉ hận ngay bây giờ không thể móc hết mắt họ. Lý phu nhân của anh mặc đồ ngủ là để họ nhìn sao?

- Anh chưa đủ tư cách để vào nhà tôi đâu.

Thấy cô nhất quyết không cho mình vào, Lý Đồng Lượng cũng chẳng thèm quan tâm. Anh ngang nhiên đi vào, tiến đến ghế rồi ngồi xuống.

- Anh...
- Hà Hoa Từ tức giận đến không thể nói nên lời. Cô đi đến, ngồi đối diện với anh, thô lỗ nói:
- Nói đi, đến đây làm gì?
- Đến đây để chào hỏi hàng xóm.
- Hàng xóm?
- Đúng vậy, đối diện phòng của em chính là phòng của anh.
- Anh...

Thật sự quá bất ngờ, Hà Hoa Từ lần nữa không nói nên lời. Cô cố gắng kìm chế cơn tức giận, hỏi anh:

- Nói đi, mục đích anh đến đây là gì? Nếu anh có ý định muốn khuyên tôi quay về Hà gia, tốt nhất là anh hãy quên nó đi.

Dứt lời, Hà Hoa Từ tiện tay rót nước vào ly và thản nhiên uống.

- Không, anh sẽ không bắt em quay về đó. Mà là muốn chúng ta cùng nhau vun đắp tình cảm.

Lý Đồng Lượng vừa nói xong, nước từ miệng Hà Hoa Từ phun lên người anh. Cô đột nhiên phá lên cười, đúng là hoang đường.

- Lý Đồng Lượng, tôi khuyên anh một câu: sớm tỉnh giấc đi.

Lần này, Hà Hoa Từ trở nên nghiêm túc, nhìn Lý Đồng Lượng, nói:

- Lý Đồng Lượng, tôi không biết vì lý do gì anh muốn cưới tôi? Rốt cuộc anh nhìn trúng tôi ở điểm nào vậy? Anh cứ nói, tôi không ngại sửa.

Hà Hoa Từ đưa người về phía trước cho anh nghe rõ hơn. Nghe vậy, Lý Đồng Lượng nhếch mép cười, đầy ẩn ý. Anh cũng tiến người lại gần Hà Hoa Từ, nói:

- Được, tôi nhìn trúng em ở điểm em không yêu tôi. Điểm này, em sửa được chứ?

Hà Hoa Từ nhìn Lý Đồng Lượng đầy ngán ngẩm. Những lời này, những người bình thường chẳng ai nói ra cả. Hà Hoa Từ đứng dậy, cô đi đến cửa, mở cửa ra rồi nhìn Lý Đồng Lượng, nói:

- Anh có thể về được rồi. Lần sau không cần qua đây chào hỏi tôi. Tôi không tiếp anh đâu.

Nghe cô nói vậy, anh cũng không thể mặt dày ở lại. Lý Đồng Lượng cũng đứng dậy rồi rời đi. Đi đến gần chỗ Hà Hoa Từ đứng, anh áp sát người vào tai cô, thủ thi đầy mờ ám:

- Lý phu nhân, bảo trọng.

Dứt lời, Lý Đồng Lượng liền rời đi. Anh vừa bước khỏi cửa, cô đã đóng mạnh cửa lại. Chẳng biết vì sao, Hà Hoa Từ lại thấy rất chướng tai khi nghe ba từ " *Lý phu nhân* " đến như vậy.

Cùng lúc đó, tại biệt thự của Trương Thần, Du An Kỳ vừa ăn sáng xong, cô đang chuẩn bị pha cho bản thân một ly trà. Hôm nay cô được phép nghỉ một ngày sau nhiều ngày chăm chỉ làm việc. Hiếm khi cô có thời gian rảnh nên nhất định phải tận dụng thời gian này để yêu thương bản thân. Du An Kỳ pha trà để lát nữa cô vừa đọc sách, vừa nhâm nhi trà do bản thân tự pha.

Cô mang những thứ này đến ban công, từ đây có thể nhìn thấy những bông hoa được trồng tại biệt thự. Nghe thấy bên dưới có tiếng chuông, di Quế lại vừa ra ngoài, Du An Kỳ lật đật chạy ra mở cửa. Vừa nhìn, An Kỳ liền nhận ra là mẹ của Trương Thần. Bà cũng vừa nhìn cô đã nhớ ra, là người đã cùng con trai mình đi dự tiệc.

Du An Kỳ bất ngờ khi thấy Trương phu nhân ghé qua đây. Cô không biết bà có nhận ra mình hay không? Không biết bà có ngạc nhiên khi thấy cô sống ở đây hay không?

- Du tiểu thư lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Thấy Trương phu nhân còn nhận ra mình, cô liền vui mừng. Bà nhìn cô với ánh mắt thân thiện, nói:

- Trương phu nhân, mời bác vào.

Nói rồi, Du An Kỳ cùng đưa Trương phu nhân đến ban công cùng ngồi với mình. An Kỳ rót trà, mời bà. Thời tiết hôm nay thật đẹp, phong cảnh ở đây cũng rất đẹp. Trương phu nhân trong lòng rất vui, bà uống thử trà do Du An Kỳ pha. Bà vô cùng ngạc nhiên, cô còn trẻ như vậy mà tay nghề pha trà lại có thể con đến vậy. Uống xong, Trương phu nhân không tiếc lời khen ngợi tay nghề của Du An Kỳ:

- Du tiểu thư, trà cô pha quả thật rất ngon đó. Sau khi uống vẫn còn cảm nhận được rất rõ mùi vị của nó.
- Trương phu nhân quá khen, chỉ là con thích vừa uống trà, vừa đọc sách nên cũng tìm hiểu một chút về cách pha trà mà thôi.
- Cháu gọi ta là bác gái được rồi, gọi Trương phu nhân nghe có cảm giác rất xa cách. Ta có thể gọi cháu là An Kỳ không?
- Dạ được, bác gái.

Sau một hồi nói chuyện, cả hai người dần trở nên thân thiết hơn. Du An Kỳ và Trương phu nhân nói chuyện rất hợp ý nhau. An Kỳ thấy bà là một người dễ chịu, lại rất tốt bụng. Trương phu nhân lại thấy An Kỳ là một cô bé tuy tuổi còn trẻ nhưng lại rất thích học hỏi. Nhìn Du An Kỳ, Trương phu nhân đâu đó thấy được hình ảnh lúc bản thân mình còn trẻ.

Khi Trương phu nhân rời khỏi, bà cũng cười thật tươi để tạm biệt An Kỳ. Lần này ghé qua đây, đúng là một chuyến đầy thuận lợi và vui vẻ. Về đến Trương gia, nhất định phải kể lại cho Trương lão gia nghe.

❑background music❑

Biết Không Biết Không - Uất Khả Duy, Hồ Hạ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhận nhầm

Tối hôm ấy, đã hơn 9 giờ nhưng vẫn chưa thấy Trương Thần quay trở về. Du An Kỳ dần đi Quế quay trở về nghỉ ngơi trước. Một mình cô sẽ đợi anh quay trở về. Đến gần 10 giờ, cô nghe có tiếng bấm chuông nên chạy ra mở cửa, biết chắc rằng anh đã về. Vừa mở cửa, An Kỳ thấy Peter đang dìu Trương Thần, còn anh thì say khướt. Thấy cô ra đón, Peter nói:

- Hôm nay công ty có một buổi tiệc nhỏ, Trương tổng không biết vì chuyện gì mà uống nhiều rượu, nhờ Du tiểu thư chăm sóc ngài ấy.
- Tôi biết rồi, cảm ơn anh.
- Vậy tôi về đây, chào cô.

Peter rời khỏi, Du An Kỳ liền dìu Trương Thần về phòng nghỉ ngơi. Cô đặt anh nằm xuống giường, cởi bỏ giày cho anh rồi tìm đi Quế, nhờ đi làm nước giải rượu cho anh. An Kỳ mang nước giải rượu cho Trương Thần, cô định đỡ anh ngồi dậy để uống thì nghe tiếng anh gọi. Vì anh nói nhỏ, cô không nghe nên đã hỏi:

- Anh nói cái gì? Tôi không nghe rõ.

Nói rồi, cô dần không nghe tiếng gì nữa, nhìn lại thì thấy anh đang nhép miệng chuyện gì. An Kỳ ngồi xòm xuống, đưa sát tai vào miệng anh để nghe:

- Mạn Mạn...
- Mạn Mạn?

Nghe vậy, Du An Kỳ đứng dậy, liếc anh rồi nói:

- Đã say còn nói nhầm. Tôi chăm sóc anh, anh lại không gọi tên tôi, dám gọi tên người khác. Đã như vậy, tôi không cần chăm sóc anh nữa.

Dù nói vậy, nhưng đêm đó, An Kỳ vẫn đỡ anh ngồi dậy, cho anh uống nước giải rượu. Rất khuya, cô mới có thể ngủ.

Sáng hôm sau, Trương Thần tỉnh dậy, cảm thấy đầu mình ong ong, có lẽ là do tối qua uống nhiều rượu. Anh đi xuống dưới nhà thì thấy Du An Kỳ đang làm bếp, thấy vậy, anh nghĩ rằng có lẽ là do đi Quế đi chợ. Nhìn thấy anh, cô lại liếc nhìn rồi nói:

- Xuống rồi sao? Đợi chút, tôi mang thức ăn qua.

Trương Thần vào bàn ngồi đợi, một lúc sau, cô mang thức ăn đến. Nhìn thức ăn cô mang đến, Trương Thần lại nhìn chăm chăm An Kỳ, thấy vậy, cô nói:

- Nhìn cái gì? Anh không ăn thì trễ làm bây giờ.

Cô vừa dứt lời, anh chậm chạp ăn thử đồ ăn do cô làm. Sau khi nếm thử, anh liền đặt đồ xuống, về mặt đột nhiên thay đổi, hỏi:

- Là cô làm?
- Phải, có ngon không?
- Bình thường.
- Bình thường? Không phải chứ, tôi dành cả buổi sáng để làm, vậy mà...

Nói rồi, cô có chút buồn, gục mặt xuống. Thấy vậy, Trương Thần liền thờ dài, anh cầm muỗng lên, nói rồi tiếp tục ăn:

- Cũng ngon.

Du An Kỳ nghe vậy, sắc mặt liền thay đổi. Cô ngẩng đầu dậy rồi vui vẻ cười.

Trong lúc anh ăn, Du An Kỳ cứ nhìn anh mãi. Ăn xong, cô mang chén đĩa đi rửa, còn anh thì quay về phòng lấy đồ. Trương Thần quay xuống, thấy cô đang rửa chén, anh đi đến đưa cho cô một tấm vớ của khu vui chơi. Có chút ngạc nhiên, An Kỳ hỏi:

- Đây là?
- Tôi được tặng hai vớ vào khu vui chơi. Bỏ thì phí, cũng không biết đi cùng ai. Cô có muốn đi hay không?
- Muốn.

Nghe anh nói vậy, An Kỳ không suy nghĩ, đáp ngay, tâm trạng đầy háo hức hỏi:

- Vậy khi nào chúng ta đi?
- Đợi cô rửa xong những thứ này.

Trương Thần vừa dứt lời, Du An Kỳ nhanh chóng rửa thật nhanh rồi chạy lên phòng tìm quần áo. Thấy cô vui vẻ như vậy, bất giác, Trương Thần nở nụ cười. Chọn đi chọn lại, cuối cùng An Kỳ quyết định mặc một chiếc váy trắng vai màu trắng. Cô vừa bước xuống, Trương Thần không khỏi rời mắt. Thấy anh cứ nhìn chăm chăm vào mình, An Kỳ đi đến, quơ tay trước mắt anh, hỏi:

- Nè, chúng ta đi được chưa?

Lấy lại được "hồn", Trương Thần đáp:

- Ừm, đi thôi.

Trên đường đi, Du An Kỳ luôn trong tâm trạng háo hức, cô không biết ở đó có nhiều trò vui hay không? Trái ngược với An Kỳ, Trương Thần lâu lâu lại nhìn cô, thấy kỳ lạ, cô hỏi:

- Trương Thần, anh làm gì nhìn tôi hoài vậy? Anh thấy tôi đẹp hay là... anh thích tôi rồi.

Nghe An Kỳ hỏi vậy, Trương Thần liền cười rồi đáp:

- Cô nghĩ nhiều rồi.

Trương Thần vừa dứt lời, An Kỳ liền tiếp tục liếc anh rồi phùng má.

Đến khu vui chơi, Du An Kỳ quên mất hôm nay là cuối tuần nên khu vui chơi cũng đặt biệt đông hơn thường ngày. Vì thấy có quá nhiều người nên Trương Thần đã căn dặn An Kỳ:

- Ở đây rất nhiều người, cô phải luôn đi theo tôi, nếu không sẽ bị lạc.

- Tôi biết rồi.

Trương Thần dẫn cô đi chơi tàu lượn siêu tốc, viking... đây đều là những trò mà dù có gan lớn, An Kỳ cũng không dám chơi. Không biết vì sao, khi chơi những trò này cùng Trương Thần, cô lại có cảm giác như mình chẳng sợ chút. Đến khi anh định dẫn cô đến trò chơi tiếp theo thì bị lạc mất. Cô bị lạc giữa đám đông, không phân biệt được ai với ai. Đột nhiên có một bàn tay nắm lấy tay cô rồi kéo đi. Cô vừa nhìn lên thì thấy đó là Trương Thần.

- Không phải tôi dặn cô phải cẩn thận rồi sao? Lại để tôi phải đi tìm.

- Xin lỗi, do tôi sợ quên mất.

Cô vừa dứt lời, Trương Thần cũng liền bỏ qua cho cô, anh nói:

- Thôi được rồi, chúng ta đi chơi tiếp đi.

- Anh muốn chơi trò gì?

- Đó.

Anh nói rồi, liền chỉ tay vào trò mà mình muốn chơi. Cô nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, thấy đó là một căn nhà ma.

- Anh muốn đi chơi nhà ma?

Trương Thần liền gật đầu. Du An Kỳ có chút hốt hoảng nói:

- Tôi... tôi không chơi có được không? Tôi... tôi sợ...

Nghe cô nói vậy, Trương Thần liền trả lời:

- Du An Kỳ, cô phải vượt qua bản thân mình. Cuộc đời sẽ không vì cô sợ hãi chuyện này, chuyện kia mà không gây khó khăn cho cô.

Thấy Trương Thần nói cũng có lý, An Kỳ chỉ biết ngoan ngoãn theo anh vào ngôi nhà ma. Trong quá trình chơi, Du An Kỳ luôn đi phía sau Trương Thần. Cô nắm lấy tay anh, không lúc nào buông. Sau khi chơi xong, anh thấy có hàng ghế liền nói với An Kỳ:

- Chắc cô cũng đã mệt rồi. Lại đó ngồi, tôi đi mua nước.

Khi mua xong hai chai nước, Trương Thần định quay về vac đưa cho Du An Kỳ một chai. Nào ngờ khi quay người chuẩn bị đi, anh thấy một bóng lưng quen thuộc. Anh nhanh chóng đuổi theo bóng lưng ấy. Khi đã đuổi kịp, anh kêu:

- Mạn Mạn.

Người con gái ấy quay lại, nhưng không phải là người mà anh đang tìm. Đột nhiên, ánh mắt Trương Thần ngập tràn sự thất vọng, nói:

- Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.

Khi quay trở lại tìm An Kỳ, thấy cô vẫn còn ngoan ngoãn ngồi đợi, anh đưa nước cho cô uống rồi nói:

- Hôm nay chúng ta chơi đến đây thôi.

Nói rồi, cả hai người cùng nhau quay về biệt thự.

□background music□

Don"t Wanna Cry - Seventeen

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Bạn thân của Du An Kỳ

Bốn tuần sau...

Đã mấy ngày nay, An Kỳ không đến thăm bà Du. Dù rất nhớ cô nhưng vì biết cô vì công việc mà bận rộn nên bà cũng thông cảm cho con gái mình. Nhưng dạo gần đây, tâm trạng bà Du vui hơn, vì ngày nào cũng có người đến tâm sự cùng bà. Người này nói rằng mình là bạn thân của Du An Kỳ, vậy nên bà Du cũng nhiệt tình tiếp đón. Hôm nay cũng thế, vừa thấy người này lại đến, bà Du liền niềm nở gọi:

- Cháu đến rồi à. Mau vào nhà ngồi đi, chắc cháu cũng đã mệt rồi.

- Dạ.

Giọng nói lành lỏi này không ai khác chính là Dương Thi Nhi. Được bà Du mời vào, cô ta cũng không chần chừ mà bước vào. Bà mời cô ngồi ghế rồi lấy nước cho cô uống. Bà Du hỏi Dương Thi Nhi:

- Thi Nhi à, dạo này cháu có gặp An Kỳ không?

- Dạo này tụi cháu không gặp nhau. Nhưng mà...

Dương Thi Nhi giả vờ ấp úng, mặt nhìn xuống chân, như có chuyện khó nói:

- Có chuyện gì sao?

Thấy kì lạ, bà Du hỏi:

- Dạo này, cháu nghe có tin đồn An Kỳ được đại gia bao nuôi.

Nghe tin đồn từ Dương Thi Nhi, bà Du hơi hoang mang, sau đó lại phủ định:

- Không có đâu. An Kỳ sao có thể là loại người như vậy. Con bé vốn ghét loại phụ nữ chỉ biết bám lấy đàn ông. Tin đồn này chắc là do những người không thích con bé bịa ra. Thi Nhi à, cháu cũng đừng tin đó là sự thật.

- Lúc đầu cháu cũng không tin An Kỳ là loại người như vậy. Nhưng sau đó...

- Sao đó như thế nào?

Bà Du liền hỏi với vẻ như muốn biết ngay sau đó như thế nào.

Dương Thi Nhi thấy bà Du như vậy, cô ta không trả lời. Thay vào đó, cô ta lấy trong túi một xấp hình rồi đưa cho bà Du xem.

Bà Du xem tất cả, một cách đầy cẩn thận. Có tấm ảnh cô bước ra từ một chiếc xe đầy sang trọng. Có tấm ảnh cô khoác tay một người đàn ông. Tầm cuối cùng, là tấm mà Du An Kỳ bước vào biệt thự. Xem xong, bà Du ngờ ngàng nhìn Dương Thi Nhi, hỏi:

- Đây là?

- Bọn họ nói đây là những bằng chứng chứng minh An Kỳ được người ta bao nuôi. Cháu cũng không dám tin đây là sự thật, nhưng mà...

- Cảm ơn cháu, Thi Nhi. Cảm ơn cháu đã cho bác biết tin này.

- Bác à, bác cũng đừng kích động, sức khỏe bác là quan trọng nhất.

Không lâu sau, Dương Thi Nhi rời khỏi nhà bà Du. Bà Du đi vào nhà, bà ngồi vào ghế, về mặt thần thờ. Hóa ra là An Kỳ đã gạt bà. Cô nói vì công việc nên không thể ở nhà cũng là lừa bà. Phải đến khoảng 10 phút sau, bà Du mới lấy lại được tỉnh thần. Bà gọi điện cho An Kỳ, giọng nói phải rất kiềm chế mới có thể bình tĩnh, nói:

- An Kỳ à, ngày mai mẹ phải đến bệnh viện tái khám, con đi cùng mẹ chứ?

- Dạ được.

Còn về Dương Thi Nhi lúc này, từ lúc rời khỏi " *noi ó chuột* " đó, cô ta luôn dắc ý với những gì mình làm. Về mặt đầy kiêu ngạo, nhớ về mấy tháng trước.

Mấy tháng trước, Dương Thi Nhi cho người đi điều tra về Du An Kỳ vì lúc đó, cô là người đi dự tiệc cùng Trương Thần. Sau khi cho người điều tra, Dương Thi Nhi cảm thấy có vài điểm rất khả nghi. Thứ nhất, từ khi sang Pháp, Trương Thần đã cắt đứt toàn bộ liên lạc với gia đình. Và thời gian anh quay về Trung Quốc và thời gian Trương gia tổ chức tiệc mừng anh trở về cũng như công bố anh sẽ thay Trương lão gia điều hành công ty cách nhau không lâu. Trong khoảng thời gian đó, anh là Du An Kỳ không thể nào quen nhau được. Trừ phi Du An Kỳ sang Pháp mới có thể quen biết với Trương Thần. Thứ hai, Dương Thi Nhi cũng đã cho người điều tra về gia cảnh của Du An Kỳ, được biết gia đình cô thuộc diện khó khăn. Thứ ba, Dương Thi Nhi được biết Du An Kỳ hiện tại đang sống tại căn biệt thự của Trương Thần. Và đây cũng là bức ảnh cô ta cho người chụp rồi tự mình đưa cho bà Du xem. Vậy nên, Dương Thi Nhi đã chắc chắn một điều rằng, Du An Kỳ hiện nay đang là người tình bí mật của Trương Thần.

Dương Thi Nhi ngồi trong xe, nhếch mép cười lộ ra sự bí hiểm. Cô ta nghĩ thầm:

" Du An Kỳ, cô muốn tranh giành với tôi, cô chưa đủ trình độ đâu. Còn rất nhiều " món quà " mà tôi muốn tặng cho cô. Cứ từ từ mà thưởng thức nó. "

Về mặt vênh vênh tự đắc của Dương Thi Nhi khiến ai nhìn cũng cảm thấy có chút ghê sợ. Chẳng ai biết được cô ta đang mưu tính điều gì trong đầu. Cũng chẳng ai không thân bại danh liệt khi tranh giành với Dương Thi Nhi. Nhắc đến cô ta, ai ai cũng nghĩ đến một cô công chúa có trái tim của quỷ dữ.

☐background music

Không Thể Đánh Mất Anh - Vương Thụy Ki

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thất vọng

Ngày hôm ấy, An Kỳ cùng bà Du đến bệnh viện tái khám cho bà. Khi nhận được kết quả, nói rằng sức khỏe của bà đã dần hồi phục, An Kỳ cũng vui mừng. Nhưng từ lúc trên đường đi đến bệnh viện cho đến bây giờ, về mặt bà Du luôn làm lì. Cả hai người đi đến trước thang máy, chuẩn bị rời khỏi đây thì thấy trước cửa thang máy có dán một tờ giấy, cô ghi:

- Thang máy đang sửa chữa.

Thấy vậy, An Kỳ liền thờ dài rồi quay sang mỉm cười nhìn mẹ, nói:

- Mẹ, chúng ta đi thang bộ thôi.

Nói rồi, cả hai người cùng nhau đi đến một cánh cửa gần đó. Phía sau cánh cửa là cầu thang để đi xuống tầng dưới. Có đi được vài bước thì thấy bà Du vẫn đứng yên. Cảm thấy bà có chút kì lạ, cô quay người lại và đi đến bên cạnh bà Du, khoác tay bà và hỏi:

- Hôm nay mẹ sao vậy? Hay là mẹ không được khỏe? Nếu là như vậy, con đưa mẹ quay lại khám.

Dứt lời, Du An Kỳ kéo tay bà, định đi vào cánh cửa lúc này. Lúc này, bà Du vẫn đứng yên đấy, bà nói:

- Mẹ khỏe sao? Chỉ là có một số chuyện, giữ mãi trong lòng khiến mẹ buồn bực.

- Là chuyện gì vậy mẹ?

- Đạo này công việc của con vẫn tốt chứ?

- Vẫn bình thường.

Du An Kỳ dừng một chút, cô nói tiếp:

- Không phải vì chuyện này mà mẹ buồn bực chứ. Mẹ đừng lo, vì đạo này con hơi bận nên không thể thường xuyên về thăm mẹ được. Nhưng mà sau này, cứ cuối tuần con sẽ về thăm mẹ, mẹ cứ yên tâm.

- Vậy, còn chỗ con ở tại công ty thì sao?

Đột nhiên nghe bà Du hỏi đến việc chỗ ở, Du An Kỳ trong lòng có chút bối rối. Cô không biết vì sao hôm nay bà lại hỏi những vấn đề này.

- À, chỗ ở ở đó cũng tốt. Nhưng con thấy không nơi nào tốt bằng có mẹ ở bên cạnh.

Nói rồi, cô ôm chàng lấy bà Du.

Bà Du vẫn giữ vẻ mặt không thể hiện chút cảm xúc nào. Bà từ từ gỡ tay cô khỏi người mình, An Kỳ có chút kinh ngạc. Bà quay sang nói với cô:

- An Kỳ à, đạo này mẹ có nghe một số tin đồn không tốt về con. Mặc dù chính mẹ đã phủ định chúng, nhưng mẹ vẫn muốn con xác nhận tin đồn này với mẹ.

Tin đồn? An Kỳ cảm thấy kì lạ. Bà Du trước giờ luôn tin tưởng tuyệt đối vào cô. Không biết tin đồn gì mà đích thân bà cần cô đính chính. Nghĩ rồi, Du An Kỳ lòng đầy tò mò.

Bà Du không nói gì, bà lấy từ trong túi xách một bức hình. Bức hình này chụp cánh Du An Kỳ và Trương Thần bước ra từ xe của anh, cả hai người trông có vẻ rất vui vẻ, đang tiến vào biệt thự. An Kỳ nhìn thấy liền hết hoảng. Tại sao trong tay mẹ cô lại có những bức hình này? An Kỳ ngược đầu lên nhìn bà, nhưng cái nhìn của cô chứa sự e sợ. Còn bà Du, bà nhìn cô đầy nghiêm nghị, nói:

- Họ nói với mẹ rằng con được người khác bao nuôi? Mẹ vốn không tin những thứ gọi là tin đồn, nhưng đây là bằng chứng mà họ đưa cho mẹ. An Kỳ, con hãy giải thích cho mẹ nghe đi, chuyện này là như thế nào?

- Mẹ... con.. con xin lỗi.

Nghe giọng nói úng của cô, bà Du không cần nghe cô nói tiếp cũng đoán được tin đồn cô được bao nuôi là có thật. Về mặt lo sợ của cô như bị người khác “ *nói trúng tim đen* ”.

Bà Du tức giận đến run người, mặt bà giận đến tái xanh đi. Không thể kiềm chế, bà tát một cái thật mạnh vào mặt An Kỳ, bà nói tiếp.

- Mẹ đã từng dạy con rằng, con không biết mình muốn gì cũng chẳng sao, nhưng nhất định phải nhớ kỷ bản thân không muốn làm gì.

Bà Du nói tiếp:

- Mẹ biết con ghét nhất là loại phụ nữ chỉ biết bám lấy đàn ông. Nhưng tại sao bây giờ con lại trở thành loại người mà con ghét nhất chứ?

Bà Du vừa dứt lời, cổ kiềm nén con giận của mình. Bà ngược đầu lên, cổ thò ra hết những bực tức của mình, rồi bà bình tĩnh lại, nắm lấy hai tay An Kỳ, cố gắng nói với giọng hết sức bình tĩnh, hỏi cô:

- An Kỳ à, mẹ biết con trước nay làm chuyện gì cũng có nguyên do. Con nói cho mẹ biết vì sao con lại làm như vậy? Con mau nói đi..

An Kỳ cúi mặt, không dám nhìn bà. Cho dù có chuyện gì đi nữa, cô cũng sẽ không bao giờ cho bà biết vì bà mà cô mới bán thân. Cho dù có chết, cô cũng mang theo bí mật này đi cùng.

- Mẹ, con không còn lựa chọn nào khác..

Cô ngược lên nhìn bà Du với vẻ mặt đầy kiên cường, giọng nói kiên định:

- Nhưng nếu như thời gian có quay trở lại, con vẫn sẽ quyết định làm như vậy.

Bà Du nghe lời cô nói, bà buông tay cô ra. Bà định tát cho cô thêm một bạt tai, nhưng khi thấy An Kỳ không hề có chút tránh né nào, đột nhiên bà dừng lại. Bà Du nhìn sang hướng khác, nói:

- Thật không ngờ đứa con gái mà tôi vất vả nuôi lớn lại trở thành loại người như vậy.

Bà nhìn An Kỳ, nói:

- An Kỳ, mẹ rất thất vọng về con. Con đi đi, bây giờ mẹ không muốn nhìn thấy con.

- Mẹ à, con biết con đã sai rồi. Xin mẹ, xin mẹ đừng ghét bỏ con.

An Kỳ nghe bà Du đuổi mình, cô náu lấy tay mẹ, nước mắt vừa không ngừng lăn dài trên má, vừa nói

- Đi ĐI..

Bà Du nhấn mạnh khiến cô phải lo sợ cô cũng không muốn vì vậy mà sức khỏe bị ảnh hưởng, cô nhanh chóng rời khỏi. Cô vừa đi vừa lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt. Lúc này, cô nhận được cuộc gọi đến của Hà Hoa Tử:

- An Kỳ, em đang ở đâu vậy?

- Em đang ở bệnh viện với mẹ. Hôm nay mẹ em có lịch đến tái khám, em đưa bà ấy đi.

- Chị cũng ở gần bệnh viện đó, để chị qua.

- Dạ.

Vừa kết thúc cuộc gọi với Hà Hoa Tử, Du An Kỳ nghe một tiếng hét thật lớn:

- Aaaaa...

□background music□

Niên Luân - Trương Bích Thần

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: An Kỳ đau khổ

Nhận ra tiếng hét phát ra từ hướng cầu thang, An Kỳ nghĩ:

" Là mẹ, đây là giọng của mẹ... "

Cô nhanh chóng với về mặt lo lắng, cùng với một số y tá ở đó chạy đến cầu thang. Thấy mẹ nằm bất động bên dưới, An Kỳ hoảng hốt chạy đến bên cạnh, đỡ lấy người bà, vừa lay vừa gọi:

- Mẹ, mẹ tỉnh lại đi, mẹ đừng làm con sợ mà.

Bà Du nhanh chóng được các bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu. Ở bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi, Du An Kỳ luôn thấp thòm lo sợ. Cô sợ mẹ mình thật sự xảy ra chuyện, rồi lại tự trấn an mình. An Kỳ nghĩ rằng, nếu như mẹ thật sự xảy ra chuyện, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Lúc này, Hà Hoa Tử xuất hiện, thấy An Kỳ ngồi trước phòng cấp cứu, cô nhanh chóng chạy đến, hỏi:

- An Kỳ, sao em lại ngồi đây?

- Hà tỷ, mẹ em.. bà ấy lúc này bị ngã cầu thang, bác sĩ lúc này đã đưa bà ấy vào trong phòng cấp cứu..

Hà Hoa Tử nghe vậy, đến cô cũng cảm thấy lo lắng. Nhưng nếu bây giờ cả hai đều không giữ được bình tĩnh, tình hình lại càng tệ. Cô ngồi xuống, trấn an Du An Kỳ:

- Em đừng lo, bác gái sẽ không sao đâu..

- Hà tỷ, không biết vì sao mẹ lại biết chuyện em bán thân. Lúc này vì tức giận nên bà ấy không muốn nhìn thấy em. Em vừa rời đi, thì mẹ đã..

Hà Hoa Tử nghe vậy, cô xoa xoa tay của An Kỳ. Nhưng trong lòng lại cảm thấy thắc mắc, cô nghĩ:

" Nhất định là có kẻ giờ trở phía sau... "

Nghĩ rồi, cô nhìn thấy Du An Kỳ đang lo lắng, cũng không muốn An Kỳ lo thêm. Vậy nên Hà Hoa Tử đã quyết định, cô sẽ thay An Kỳ tìm hiểu chuyện này.

Sau một khoảng thời gian ngắn mà An Kỳ tưởng chừng như qua vài năm, cuối cùng, đèn phòng cấp cứu cũng đã tắt. Vị bác sĩ cũng chậm chậm bước ra từ trong phòng. Ông bước đi với vẻ mặt nặng trĩu, ánh mắt buồn bã, từ từ tháo khẩu trang. Hà Hoa Tử và An Kỳ chạy đến. An Kỳ nắm lấy tay áo của vị bác sĩ ấy, lay lay tay ông, gấp gáp hỏi:

- Bác sĩ, mẹ của tôi sao rồi?

Vị bác sĩ với vẻ mặt đầy thất vọng nhìn cô, rồi lại chuyển mắt nhìn xuống đất, giọng đầy tiếc nuối:

- Phần đầu của bà ấy bị va chạm mạnh, dẫn đến vỡ xương. Thật xin lỗi, nhưng tôi đã cố gắng hết sức...

Nói rồi, vị bác sĩ rời đi. Để lại An Kỳ vẫn còn ngơ ngẩn với những lời ông ấy vừa nói. Cô bắt đầu không thể giữ vững cơ thể mà ngã xuống đất. Hà Hoa Tử vội đỡ lấy cô. Tuy bây giờ, cảm giác đau buồn, mắt mắt đang trầu dâng trong lòng ngực cô. Nhưng tại sao, cô lại không thể khóc?

Ngay lúc này, tại công ty Quang Thái của Trương thị, Trương Thần đang ung dung đọc từng bản hợp đồng. Peter với vẻ mặt đầy hốt hoảng, đi thật nhanh vào phòng, giọng nói như có chuyện không hay đã xảy ra, nói với Trương Thần:

- Trương tổng, không hay rồi. Tôi vừa nhận được tin tức, mẹ của Du tiểu thư vừa mới qua đời.

Peter vừa dứt lời, Trương Thần liền rời mắt khỏi bản hợp đồng. Anh ngược nhìn, ánh mắt có chút vô hồn.

Tang lễ của bà Du cũng đã được tiến hành. Tại ngày chôn cất bà, ai nấy cũng xi xầm, là xi xầm, bàn tán về Du An Kỳ.

- Bà nói xem, mẹ của con bé An Kỳ mất mà ngay cả một giọt nước mắt con bé cũng không rơi.

- Đúng là kì lạ thật, uống cho ngày thương bà Du thương yêu nó đến vậy.

Du An Kỳ cũng chính tai nghe những lời bàn tán này. Nhưng cô cũng chẳng còn tâm trạng để bận tâm đến nó. Mọi thứ đối với cô bây giờ, gần như đã vô nghĩa

Sau khi đã chôn cất bà Du, Du An Kỳ với nét mặt đầy âm đạm, cô quay về biệt thự và một mình ở trong phòng. Cô không hề bật đèn, lại còn ngồi bệt dưới đất. Bối vì cô đơn, bối vì tuyệt vọng nên cô đã ngồi bó mình trong tư thế của một thai nhi. Bây giờ cô có buồn đến đâu, có khóc to đến mấy thì mẹ cô cũng không còn ở bên cạnh cô nữa. Lúc này, Du An Kỳ mới cho phép bản thân mình khóc. Nước mắt An Kỳ mới không ngừng rơi xuống, nhưng cô cũng chẳng dám khóc lớn.

Trương Thần trở về, nghe di Quế nói Du An Kỳ đã ở trong phòng rất lâu, không thấy xuống, anh liền nhanh chóng lên xem cô thế nào. Bước vào phòng, thấy cô đang ngồi bệt dưới đất, anh đi đến, lo lắng nói:

- Đừng ngồi dưới này, để bị lạnh lắm.

Thế nhưng An Kỳ vẫn đề ngoài tai, vậy nên, anh cũng ngồi xòm xuống cùng cô. Thấy cô nước mắt giàn giụa, Trương Thần liền lấy tay nhẹ nhàng lau đi. An Kỳ vì sự dịu dàng của Trương Thần đối với mình, cô không kìm được mà khóc lớn. Cô nói với giọng đầy tuyệt vọng:

- Trương Thần, tôi đã không còn mẹ nữa...

Nghe cô nói vậy, anh cảm thấy xót xa vô cùng, lòng anh đầy nặng nề, ôm Du An Kỳ vào lòng, lời nói đầy ấm áp, an ủi:

- Bà ấy không muốn nhìn thấy cô như thế này. Đừng khóc nữa, mẹ cô không còn nhưng cô còn có tôi, An Kỳ.

- Mẹ đã dạy tôi mọi thứ, nhưng lại không nói cho tôi biết làm sao để sống mà không có mẹ.

Trương Thần biết, cho dù có nói gì, khuyên gì, thì hiện tại An Kỳ cũng chẳng thể nào ngừng đau thương. Để cô ấy khóc, có thể cũng có cách tốt nhất.

Hôm ấy, Du An Kỳ như một đứa trẻ, khóc trong vòng tay của Trương Thần.

An Kỳ tựa đầu vào ngực Trương Thần, nói:

- Mẹ chính là cả thế giới của tôi.

Cô hỏi Trương Thần, giọng đầy thê lương:

- Nếu có một ngày, anh biết anh đã mất đi "*cả thế giới*" của mình, thì thế giới ngoài kia liệu có còn quan trọng không?

Trương Thần không hề trả lời. Nhưng cả hai người dường như đã biết được câu trả lời của bản thân mình.

☐ **background music** ☐

Dear Mom - SNSD

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nhận thư

Tuần trước mình có hỏi ý kiến các bạn, có nên viết một quyển riêng về Lý Đồng Lượng và Hà Hoa Tử hay không. Theo ý kiến của nhiều bạn thì mình nên viết. Vậy nên, quyển 4 mình sẽ viết về cặp này. Tạm thời cho cặp này làm phụ cho Trương Thần và Du An Kỳ nha♥♥♥♥

- - - - -

Sau khi bà Du mất, Du An Kỳ chẳng còn tâm trạng để làm bất cứ việc gì. Một buổi tối nọ, cô cứ mãi trằn trọc trên giường, không sao ngủ được. An Kỳ quyết định rời khỏi giường, cô định đi dạo một chút cho tâm trạng tốt hơn. Đi ngang qua phòng làm việc Trương Thần. Cô thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng, hé cửa thì thấy không có ai, An Kỳ đi vào tắt đèn. Nhưng đột nhiên An Kỳ nhớ đến, từ lúc bước chân vào biệt thự, chỉ duy có phòng làm việc của anh là cô chưa vào.

Thấy trong phòng có một kệ sách, cô mạo muội bước vào xem. Đang mãi nhìn ngắm những quyển sách của anh, khi cô quay sang nhìn bàn làm việc, nhìn thấy có một khung ảnh. An Kỳ bước đến, tay cầm lấy khung ảnh xem. Sau khi xem, An Kỳ không khỏi bất ngờ, ngẩn ngơ. Bức ảnh chụp Trương Thần cùng với một cô gái khác. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười hạnh phúc như vậy. Trong bức ảnh, cả anh và cô gái nhìn rất vui vẻ. Nhưng, điều làm An Kỳ bất ngờ chính là cô gái trong bức ảnh, tám chín phần nhìn giống An Kỳ.

Đúng lúc này, Trương Thần bước vào. Thấy Du An Kỳ tay cầm bức ảnh mà anh yêu quý nhất, Trương Thần như bay đến, giắt lấy khung ảnh từ tay cô. Như sợ An Kỳ làm hỏng, hay sợ cô nhìn thấy thứ gì đó, anh lớn tiếng quát:

- Tất cả những thứ trong biệt thự cô đều có thể đụng, trừ khung ảnh này ra. Ra ngoài cho tôi.

An Kỳ không khỏi sợ mà hốt hoảng. Không ngờ chỉ vì mình cầm một khung ảnh mà Trương Thần lại hung hăng vó mình như vậy. Từ khi dọn vào biệt thự, đây là lần đầu tiên anh mắng cô lớn tiếng đến vậy.

An Kỳ cũng tự trách bản thân mình, vì quá tò mò nên mới dẫn đến sự việc như vậy. Cô tò ý nhận lỗi, nói:

- Xin lỗi, tôi không cố ý...

Dứt lời, An Kỳ cúi đầu, từ từ rời khỏi phòng.

Không biết vì sao, Trương Thần niu lấy tay cô, thái độ không còn như lúc này. Dường như anh ý thức được lúc này mình đã lớn tiếng với An Kỳ, giọng anh có chút ngượng ngùng:

- Xin lỗi, tôi không cố ý, những lời lúc này...

- Không sao! Tôi không sao đâu.

Nói rồi, Trương Thần buông tay cô, An Kỳ mang theo vẻ mặt có chút buồn bã, bước ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau, An Kỳ quay trở lại quán Moah Moah làm việc sau khi đưa tang mẹ. Về mặt và tâm trạng cô vẫn chưa nguôi ngoai sau nỗi đau mất mẹ. Mọi người trong quán đều hết lời an ủi cô, mong cô nhanh chóng vượt qua nỗi mất mát này. An Kỳ cũng biết bản thân mình phải trở nên mạnh mẽ hơn. Không thể cứ để bản thân lún sâu vào nỗi bi quan mãi được.

Trưa hôm ấy, An Kỳ đang làm việc thì nghe có người gọi:

- An Kỳ, có người gửi thư cho em.
- Dạ.

Dứt lời, Du An Kỳ cảm thấy có chút kì lạ, thời buổi hiện đại như vậy, ai lại đi gửi thư chứ?

Cô cầm lấy lá thư rồi nhẹ nhàng mở ra. Bên trong lá thư là một bức ảnh. Là bức ảnh Trương Thần chụp cùng cô gái mà cô thấy trong phòng làm việc của anh. Nhìn hai người họ vui vẻ hạnh phúc trong tấm ảnh, An Kỳ có chút sầu não. Cô không biết người gửi bức ảnh này là ai. Cũng không biết nó được gửi đến với mục đích gì. Nhưng, linh cảm cho cô biết, đây cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

An Kỳ vừa buông tấm ảnh xuống, cửa quán đột nhiên mở ra. Cô nhanh chóng đi đến phục vụ khách.

- Xin chào, xin hỏi cô muốn uống gì?

Cô vừa dứt lời, người này liền tháo kính xuống, nói với Du An Kỳ:

- Du tiểu thư, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi chứ?
- Dương tiểu thư, dĩ nhiên tôi vẫn nhớ. Không biết hôm nay cô đến đây là muốn thưởng thức thức uống nào?
- Cô cho tôi ly nước trước đã.
- Được. Dợi tôi một chút.

Lát sau, An Kỳ mang đến cho Dương Thi Nhi một ly nước rồi đặt nó xuống bàn. Cô định quay người rồi đi thì bị cô ta gọi lại:

- Du tiểu thư, hôm nay tôi đến đây là muốn nói chuyện với cô.
- Nói chuyện với tôi?
- Phải. Cô ngồi xuống đi.

An Kỳ vừa ngồi xuống, Dương Thi Nhi nói tiếp:

- Cô đã nhận được tấm ảnh rồi chứ?
- Tấm ảnh? Cô nói nó.

An Kỳ đặt tấm ảnh lên bàn, chút hoài nghi.

- Phải.

Cô ta nói tiếp:

- Du tiểu thư, tôi không thích nói vòng vo, tôi sẽ vào thẳng vấn đề. Cô gái trong tấm ảnh này, chính là bạn gái của Trương Thần, tên là Mạn Mạn.

" Mạn Mạn? Là người mà trong cơn say Trương Thần đã gọi tên. "

- Nhân tiện tôi cũng muốn cho Du tiểu thư biết một việc, Trương Thần sở dĩ muốn cô bán thân cho anh ấy là bởi vì cô giống với Mạn Mạn.

Du An Kỳ càng nghe lại càng không lọt vào tai. Gì mà cô giống với người tên Mạn Mạn gì đó. Nực cười.

- Dương tiểu thư, tôi còn có việc phải làm.
- Du An Kỳ, cô đừng có tự đắc. Không lâu nữa, khi Trương Thần cảm thấy cô không còn giống Mạn Mạn nữa, cảm thấy chán ghét cô. Lúc đó, cô chẳng khác gì là một con chó bị người khác ghét bỏ.

An Kỳ tức giận, tay cô siết chặt lại. Đúng lúc Hà Hoa Từ đang thấy khó chịu vì Lý Đồng Lượng theo cô đến tận quán. Cô đang tìm Du An Kỳ, nghe được những lời này của Dương Thi Nhi dành cho An Kỳ. Hà Hoa Từ không kiềm được tức giận, đi đến cầm lấy ly nước trên bàn rồi tạt thẳng vào mặt Dương Thi Nhi trước sự ngỡ ngàng của cô ta và An Kỳ, còn Lý Đồng Lượng đứng sang một bên, anh muốn xem xem Hà Hoa Từ sẽ làm gì tiếp theo.

Bị tạt ly nước vào người, Dương Thi Nhi điên tiết lên, hét với Hà Hoa Từ:

- Hà Hoa Từ, cô điên rồi sao?
- Phải, tôi đang tức đến điên lên đây. Cô còn không mau rút khỏi đây, nếu không thì đừng trách tôi.

Dương Thi Nhi quay sang mắng Lý Đồng Lượng:

- Anh lo mà dạy dỗ người của mình.
- Tôi có dạy dỗ cô ấy hay không, không đến lượt cô lên tiếng. Đừng làm phụ nhân của tôi tức giận. Nếu không ngay cả tôi cũng chẳng thể can được cô ấy sẽ làm gì sắp tới.
- Các người... các người được lắm..

Dương Thi Nhi càng thêm tức tối, cô ta liếc thấy có ly nước dưới bàn, liền cầm lấy tạt vào người Hà Hoa Từ.

☐background music☐

Trăm Hoa Tàn - Thôi Tử Cách

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bí mật của Trương Thần

Lý Đồng Lượng thấy Dương Thi Nhi đã nổi khùng lên, cô ta cầm lấy ly nước và tạt nó vào Hà Hoa Từ. Không do dự, Lý Đồng Lượng nhanh chóng đỡ giúp cô ly nước này. Thấy vậy, nét mặt Hà Hoa Từ có chút lo lắng, nói:

- Anh không sao chứ?

Dứt lời, cô quay sang đuổi Dương Thi Nhi:

- Dương Thi Nhi, cô mau rút khỏi đây cho tôi. Sau này cũng đừng bước chân vào quán của tôi.

Dương Thi Nhi nghe Hà Hoa Tử có ý đuổi mình, cô ta cũng chẳng muốn ở lại đây doi co với đám người này. Cô ta nhanh có lấy túi xách rồi rời đi. Lúc đi ngang qua Du An Kỳ, không quên nhắc nhở:

- Giống Mạn Mạn mấy phần chính là phúc của cô.

Giọng điệu có sự thương hại An Kỳ. Dứt lời, cô ta nở một nụ cười nhếch mép, đẩy hải long với những gì mình làm rồi cất bước rời khỏi quán.

Du An Kỳ cúi đầu thờ dài, nhìn Hà Hoa Tử. Lúc này, cả hai người mới chợt nhớ đến Lý Đông Lượng vừa hứng trọn ly nước của Dương Thi Nhi. Hà Hoa Tử quay sang nói, có phần trách móc:

- Ai cần anh nhiều chuyện đến vậy? Tôi tự biết tránh.

- Hà tỷ, mau kêu anh ấy thay áo đi, nếu không thì dễ bị bệnh lắm.

Du An Kỳ liền nói.

- Trong phòng của tôi có máy sấy. Anh vào trong đó chờ tôi đi.

Hà Hoa Tử vừa dứt lời, Lý Đông Lượng liền đi vào phòng làm việc của cô.

Nghĩ cũng thấy lạ, Du An Kỳ nói với vẻ trêu chọc:

- Thật không ngờ, Hà tỷ lại có khả năng điều khiển anh Đông Lượng đến vậy.

- Đừng quan tâm đến hắn làm gì.

Hà Hoa Tử vừa dứt lời, sắc mặt Du An Kỳ liền thay đổi, trông có vẻ như có chuyện trầm trọng hơn, hỏi:

- Hà tỷ, chị biết Dương Thi Nhi sao?

- Không những biết, mà còn đặc biệt không thuận mắt.

Hà Hoa Tử nói với giọng và thái độ ghét bỏ.

- Vậy, chị cũng biết người tên Mạn Mạn?

Nghe Du An Kỳ nhắc đến "*Mạn Mạn*", nét mặt Hà Hoa Tử liền trầm hân đi, có chút buồn bã.

- Chị biết.

Mạn Mạn là bạn học của Hà Hoa Tử, cũng là bạn gái của Trương Thần. Cô còn nhớ hôm đó là sinh nhật của Mạn Mạn, Trương Thần đã tổ chức sinh nhật cho cô ấy. Trên đường trở về, xe của Trương Thần gặp tai nạn. Hà Hoa Tử nghe nói, trong lúc Trương Thần đầu chảy đầy máu, nhưng vẫn luôn lo lắng cho Mạn Mạn. Cả hai người họ nhanh chóng được đưa đến bệnh viện. Khi cấp cứu cho Trương Hàn, bác sĩ không ngừng nghe anh gọi tên cô ấy. Nhưng thật không may, Mạn Mạn đã trút bỏ hơi thở cuối cùng trên đường đến bệnh viện.

Khi Trương Thần tỉnh lại, anh chạy đi tìm Mạn Mạn. Biết cô không qua khỏi, Trương Thần đau khổ, ôm lấy cơ thể lạnh lẽo và gương mặt đang ngủ say của cô ấy.. Sau khi Mạn Mạn mất đi, Trương Thần lúc nào cũng cảm thấy dần vật, thống khổ. Cuối cùng, anh quyết định sang Pháp và cho đến nay mới quay trở về Trung Quốc. Có lẽ, đây chính là nỗi đau lớn nhất của Trương Thần khi mất đi người con gái mà anh yêu thương. Và cũng có lẽ, đây là bí mật của anh, không muốn Du An Kỳ biết.

Hà Hoa Tử vừa kể xong, vẻ mặt Du An Kỳ càng thêm âm đạm, cô hỏi Hà Hoa Tử:

- Hà tỷ, diện mạo của em rất giống với Mạn Mạn sao?

Hà Hoa Tử suy nghĩ một lát rồi trả lời:

- Đúng vậy, lúc đầu nhìn em, chị cứ nghĩ hai người là chị em thất lạc. Nhưng sau một thời gian quan sát, chị lại cảm thấy hai người hoàn toàn không giống nhau. Em là người có tính cách mạnh mẽ, chị rất thích điều này ở em. Còn Mạn Mạn, vì là thiên kim nên cô ấy lúc nào cũng dịu dàng, lại có chút nhu nhược.

Đột nhiên, Du An Kỳ không kiềm được nước mắt, nói với Hà Hoa Tử:

- Chị có biết không? Nhiều lúc em phát hiện, Trương Thần nhìn em với ánh mắt rất dịu dàng. Em cảm nhận được sự yêu thương trong ánh mắt ấy. Nhưng cuối cùng, người hiện lên trong mắt anh ấy, không phải là em, mà là Mạn Mạn.

- An Kỳ, em đã yêu anh ta rồi.

Nghe vậy, nước mắt Du An Kỳ không ngừng tuôn ra. Cô nhắm mắt lại, những giọt nước mắt long lanh cũng dần động lại trên mí cô.

Du An Kỳ sau khi đã ngừng khóc, cô quay trở về biệt thự, vì hôm nay cô chỉ xin làm nửa ngày. Hà Hoa Tử cũng quay trở lại làm việc. Cô chợt nhớ đến còn một kẻ đáng ghét đang ở trong tiệm, Hà Hoa Tử nhanh chóng đi đến phòng của mình.

Khi cô mở cửa lại chỉ thấy Lý Đông Lượng đâu. Chỉ thấy mỗi áo của anh vẫn còn ẩm ướt. Cô định mang đi sấy thì người ở phía sau lại ôm chặt lấy cô. Hà Hoa Tử giật mình, làm rơi áo xuống đất. Cô cố thoát khỏi vòng tay của Lý Đông Lượng thì phát hiện anh đang ở trần. Cơ ngực lúc ẩn lúc hiện làm Hà Hoa Tử phải lập tức quay sang hướng khác, quyết không nhìn.

- Lý phu nhân, em sao vậy? Ngại sao?

- Tên khốn này, anh đang làm gì vậy hả?

- Không phải em nói muốn sấy áo cho anh sao? Tất nhiên phải coi nó ra rồi.

- Nhưng mà...

Nghe tiếng bước chân đang tiếng đến, Hà Hoa Tử vừa nói, cô vừa giơ tay ra để anh dừng bước tiếp. Nào ngờ, lại đặt trúng chỗ không nên trúng. Cô đặt lên ngực, phát hiện cơ thể của Lý Đông Lượng nóng hơn cơ thể cô. Không những thế, nó còn ngày càng nóng.

Vừa nghĩ xong, cô liền bị ai kia ép vào tường. Bàn tay cô vẫn còn giữ trên cơ thể săn chắc của anh.

- Lý phu nhân thích sờ nó đến vậy sao?

□background music□

Thiên Nhược Hữu Tình - A-Lin

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Bốn tuần

Lý Đông Lượng với vẻ mặt trêu chọc, nói. Hà Hoa Tử bỏ tay xuống, tỏ ý muốn bỏ đi. Lý Đông Lượng liền cảm thấy không hài lòng, anh lấy tay kia chặn đường cô.

Cô ngước nhìn anh,trừng mắt nói:

- Anh định làm gì?

- Lý phu nhân làm cơ thể anh nóng lên rồi, giờ lại muốn bỏ đi. Còn việc anh định làm gì, thì...

Dứt lời, Lý Đồng Lượng liền cường hôn Hà Hoa Tử, mặc cho cô có chút hoảng.

- Uhm... um...

Hà Hoa Tử tay tây đánh liên tục vào Lý Đồng Lượng, nhưng anh chẳng bận tâm. Cô đánh càng mạnh, anh càng hôn cô quyết liệt hơn.

- Uhm... D... dừng lại... um

Có chút bực do bị cô đánh, tay Hà Hoa Tử cũng nhanh chóng bị anh tóm gọn, đặt trên đỉnh đầu.

Cuối cùng anh chịu rời khỏi môi cô, nhưng chưa dừng lại, anh chuyển xuống hôn cổ của cô. Sợ anh sẽ làm những chuyện quá đáng hơn, Hà Hoa Tử không thể chịu được, nói:

- Anh mau dừng lại... xin... anh

Thấy giọng Hà Hoa Tử có chút nghẹn lại, Lý Đồng Lượng ngược lên nhìn, phát hiện hai mắt cô đã ướt hết. Đột nhiên anh lại cảm thấy bản thân mình thật xấu xa vì đã làm cho Hà Hoa Tử khóc. Anh nhanh chóng buông cô ra, lấy tay lau nước mắt cho cô. Nhưng chưa kịp nói lời xin lỗi, Lý Đồng Lượng đã bị cô tát thật mạnh. Trước khi bỏ đi, cô nhìn anh với ánh mắt căm ghét, nói lớn:

- Vô si

Tất cả nhân viên thấy Hà Hoa Tử lao thẳng ra quán, ai nấy cũng lấy làm lạ. Chạy nhanh như vậy, họ chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với cô.

Còn về Du An Kỳ, khi cô quay trở về biệt thự, đứng lúc ấy, Trương phu nhân cũng đến chơi. Lần này bà muốn đến thăm Du An Kỳ. Bà nghe được bà Du vừa qua đời cách đây vài ngày. Cảm thấy có chút thương xót cho cô gái nhỏ này nên muốn đến an ủi cô.

Nhìn thấy Du An Kỳ, Trương phu nhân vui vẻ hơn. Dù đã che giấu đi vẻ mặt mệt mỏi và buồn bã, nhưng An Kỳ vẫn bị bà nhìn thấu. Trương phu nhân thấy cô như vậy, bà liền lo lắng, hỏi:

- An Kỳ, bác nghe được mẹ cháu vừa mới mất. Mong rằng cháu đừng quá đau buồn.

- Bác gái, cảm ơn bác.

An Kỳ không quên nở một nụ cười, dù có chút gượng gạo.

- Khi nào cháu cảm thấy buồn, cứ nói với bác, bác nhất định sẽ đến đây chơi với cháu. Nếu như tiểu Thần ăn hiếp cháu, cháu cũng đừng ngại, cứ việc nói với bác.

Du An Kỳ nghe vậy, cô cảm nhận được một chút tình cảm gia đình khi thấy Trương phu nhân đối xử tốt với mình. Nhưng cô biết rằng, nó vốn dĩ không thuộc về cô.

Bỗng nhiên, An Kỳ cảm thấy trong người có chút khó chịu. Trương phu nhân thấy mặt cô có chút xanh xao, lập tức lo lắng, hỏi thăm:

- An Kỳ, cháu không sao chứ? Trong người không khỏe chỗ nào? Hay là bác đưa cháu đi khám?

- Cháu không sao. Gần đây cháu thường bị đau đầu và mệt mỏi, có lẽ là do cháu nghỉ ngơi chưa đủ thôi.

Du An Kỳ nói với vẻ đầy miễn cưỡng. Vì hiện tại cô cảm thấy rất khó chịu.

Vừa dứt lời, Du An Kỳ đã không chịu được, chạy vào nhà vệ sinh. Mặc dù cô chưa ăn gì nhưng lại rất buồn nôn. Cứ vậy mà cô đã nôn ra nước trong người.

Trương phu nhân lập tức kêu di Quế gọi bác sĩ đến. Vì vội vã nên An Kỳ không kịp đóng cửa nhà vệ sinh, Trương phu nhân cứ thế mà đi vào.

Thấy cô cứ nôn như vậy, lòng bà có chút thương. Bà đi đến, nhẹ nhàng vuốt vào lưng cô, không quên hỏi:

- Cháu đã thấy dễ chịu hơn chưa?

An Kỳ liền gật đầu.

- Bác đưa cháu lên phòng nghỉ ngơi, bác cũng đã gọi bác sĩ đến khám rồi.

- Bác gái, làm phiền bác.

- Nha đầu ngốc.

Dứt lời, Trương phu nhân lấy tay xoa đầu cô.

Lên đến phòng, diu Du An Kỳ nằm xuống giường. Trương phu nhân ngồi bên cạnh, hỏi:

- An Kỳ, cơ thể cháu dạo này cảm thấy khó chịu ở đâu?

- Cháu hay bị đau đầu và mệt mỏi, lâu lâu chân lại bị chuột rút. Lúc trước lưng cháu vẫn bình thường, bây giờ lại thường bị đau. Dạo này cháu cũng hay buồn nôn. Và...

- Cháu cứ nói, đừng ngại.

- Cháu cứ luôn muốn đi vệ sinh, mặc dù uống rất ít nước.

Nghe An Kỳ nói vậy, không hiểu vì sao vẻ mặt Trương phu nhân có chút vui mừng. Chỉ là bà đang cố giấu đi.

Tiếng gõ cửa và tiếng gọi vọng vào của di Quế làm tất cả sự vui vẻ này của Trương phu nhân:

- Phu nhân, bác sĩ đến rồi.

- Vào đi.

Di Quế mở cửa cho bác sĩ vào, còn di thì quay xuống tiếp tục làm việc.

Vị bác sĩ này khám cho Du An Kỳ một hồi, quay sang nói với Trương phu nhân:

- Phu nhân, chúc mừng bà, chúc mừng cô, tiểu thư. Cô đã mang thai hơn bốn tuần rồi.

- Cái gì?

Cô có thai? Hơn bốn tuần? Chẳng lẽ là đêm Trương Thần hiểu lầm cô với Lý Đồng Lượng.

An Kỳ có chút vui mừng, nhưng cũng có chút bất ngờ. Lỡ như, Trương Thần không chấp nhận đứa trẻ này thì cô phải làm sao? Thật lòng, An Kỳ cũng chẳng muốn con mình sinh ra lại không cảm nhận được tình yêu mà cha nó dành cho mẹ nó. Nếu đã như vậy, chỉ bằng đừng đem nó đến cùng nhận những đau khổ chung với mình.

Trương phu nhân lúc này vẫn còn đang rất vui. Quả nhiên, dự đoán của bà là đúng. Bà quá vui mừng, liền tục nói:

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn.

Còn Du An Kỳ lúc này chỉ biết gục đầu, tuy có sự tranh đấu với nội tâm, nhưng cô vẫn quyết hỏi:

- Bác sĩ, tôi... tôi không muốn sinh đứa bé này.

❑ background music❑

Ninh Nguyệt - Lưu Vũ Ninh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Con dâu?

Nghe Du An Kỳ nói rằng không muốn giữ đứa bé. Trương phu nhân liền ra hiệu cho vị bác sĩ ra ngoài. Bà nhìn Du An Kỳ có chút khó xử, hỏi:

- An Kỳ, cháu có nỗi khổ gì sao? Sao lại không muốn giữ đứa bé lại?

Trương phu nhân đặt tay mình lên tay cô. An Kỳ ngước đầu lên nhìn bà, cô nói với giọng đầy căng thẳng:

- Bác gái, cháu và Trương Thần vẫn còn trẻ, có em bé bây giờ thì thật sớm.

- An Kỳ, cháu nghe bác nói. Con cái là do trời ban, không thể vì nhất thời mà phá bỏ nó.

- Nhưng mà chúng cháu...

An Kỳ thật sự rất muốn nói với Trương phu nhân về chuyện giữa cô và Trương Thần chỉ đang làm việc theo khế ước. Nhưng cô biết, nếu như cô nói, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Trương phu nhân nhận ra, dường như An Kỳ đang cố che giấu bà điều gì. Bà liền hỏi:

- Cháu và tiểu Thần giấu bác điều gì sao? Hai đứa cãi nhau à?

An Kỳ im lặng, cũng chẳng có bất kì phản ứng gì.

- An Kỳ, nếu hai đứa có xảy ra mâu thuẫn, hãy ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện. Đừng vì tức giận mà quyết định bừa. Hoặc là, cháu cứ nói với bác, bác sẽ làm chủ cho cháu.

An Kỳ ngước lên nhìn Trương phu nhân, thấy bà đang nhìn mình, nụ cười hiền dịu trên môi bà bắt gặp làm cô liên tưởng đến mẹ. An Kỳ lúc này không ý thức được, liền gọi Trương phu nhân "*mẹ ơi*" và rơi nước mắt. Bà có chút sửng sốt, cũng có chút vui mừng, cô hỏi để đính chính:

- An Kỳ, cháu vừa gọi ta là gì?

An Kỳ nhanh chóng lau đi nước mắt, nói:

- Cháu xin lỗi. Lúc này cháu thấy bác giống mẹ cháu nên...

- Không sao, không sao. Nếu muốn, sau này cháu có thể gọi ta là mẹ.

An Kỳ không trả lời, chỉ cười nhẹ. Cô biết, từ "*mẹ*" này thật ra không dành cho cô gọi. Nhưng Trương phu nhân lại không nghĩ như vậy. Thấy cô cười, bà nhanh miệng nói:

- Cháu cười nghĩa là đồng ý gọi ra là mẹ đó.

An Kỳ có chút ngại ngùng, nhưng khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ của bà. An Kỳ không nỡ phản bác lại, chỉ gật nhẹ đầu.

Trương phu nhân khuyên nhủ An Kỳ hãy suy nghĩ thật kĩ về chuyện đứa bé. Bà không muốn vì nhất thời mà phải khiến cô ân hận.

- An Kỳ, con có thể nể mặt ta, cứ xem như là vì ta, giữ đứa trẻ này lại, có được không?

- Nếu... nếu mẹ đã nói đến như vậy, thì con sẽ nghe theo.

- Được, con dâu ngoan.

- Con dâu?

- An Kỳ đã gọi ta là mẹ, dĩ nhiên con chính là con dâu của ta rồi.

Quả nhiên không uống công Trương phu nhân ngồi khuyên nhủ An Kỳ. Cuối cùng, cô cũng đã quyết định không phá đứa bé.

Vì xúc động, Trương phu nhân đã ôm lấy An Kỳ, bà còn rơi nước mắt. Thấy An Kỳ lo lắng, bà liền trấn an:

- Đừng lo, ta vui quá nên rơi nước mắt thôi.

Bà nói tiếp:

- Ta lập tức cho người đi thông báo với tiểu Thần, nói cho nó biết con đã có thai, để sau này nó có thể chăm sóc con chu đáo hơn.

- Ah... khoan đã.

An Kỳ có chút khuôn trương, nói tiếp:

- Con... con muốn tạo sự bất ngờ cho anh ấy.

- Cũng đúng, cũng đúng.

Trương phu nhân lúc này đầy vui vẻ và hào hứng. Bà nói với An Kỳ rằng, sau này mỗi ngày sẽ đến đây để chăm sóc cho cô. Tuy lúc đầu An Kỳ cảm thấy rất ngại, nhưng sau khi thấy Trương phu nhân kiên quyết đến vậy, cô cũng chẳng còn cách nào.

Trương phu nhân để An Kỳ nằm trong phòng nghỉ ngơi. Còn bà quay trở về Trương gia. Bà vừa đi vừa nghĩ:

" *Thật không ngờ, mình sắp có con dâu ngoan, lại sắp có thêm cháu. Đúng là ông trời không phụ lòng người.* "

Mấy ngày sau, An Kỳ chỉ ở nhà dưỡng thai. Vì Trương phu nhân biết An Kỳ còn đi làm nên đã bắt cô ở nhà nghỉ ngơi. Cũng mấy ngày ấy, Hà Hoa Từ không thấy An Kỳ đến quán làm, cô liền một mình đến biệt thự tìm. Cô được đi Quê đưa lên phòng. Vừa mở cửa, cả ba người nhìn nhau đầy ngạc nhiên. Trương phu nhân không khỏi bất ngờ, hốt:

- Tiểu Hà, sao cháu lại đến đây?

- Chào bác Trương, mấy ngày nay không thấy An Kỳ đi làm, cháu lo lắng nên đến thăm.

Đứt lời, Hà Hoa Từ thấy An Kỳ đang nằm trên giường, cô liền ngồi ngay bên cạnh.

Lúc này, An Kỳ liền nói chuyện thủ thi với Hà Hoa Từ:

- Chị biết mẹ của Trương Thần sao?
- Chị biết hẳn ta, chẳng lẽ lại không biết ba mẹ hẳn.

Nói rồi, cả hai người tò ra vẫn bình thường, cứ như không có chuyện gì xảy ra.

- Hóa ra tiểu Hà là sếp của An Kỳ.

Nghe Trương phu nhân nói, Hà Hoa Từ vừa đáp lại, vừa cười.

- Dạ.
- Vậy con có thể cho con bé nghỉ làm một năm, có được không? Tiểu An Kỳ cần phải dưỡng thai.
- Dưỡng thai? Em..

Hà Hoa Từ xoay qua nhìn Du An Kỳ, có chút bối ngờ. Song, cô nhanh chóng lấy lại trạng thái ban đầu, hỏi An Kỳ:

- Em có thai rồi.
- An Kỳ về đây miễn cưỡng, gật đầu xác nhận.
- Tiểu Hà, ba mẹ cháu vẫn khỏe chứ?
- Họ vẫn khỏe.
- Vậy còn tiểu Lượng?
- Tiểu Lượng? Là ai?

Hà Hoa Từ cố suy nghĩ xem người mà mẹ Trương Thần hỏi là ai. Bà lại trêu cô, nói:

- Tiểu Hà vẫn thích đùa. Ngoài vị hôn thê của cháu ra thì còn ai tên là Lượng.
- Hà Hoa Từ nghe xong, liền kinh ngạc. Cô cứ nghĩ chuyện này chỉ có gia đình hay bên biết, tại sao bây giờ ngay cả Trương phu nhân cũng biết. Cô bèn hỏi:
- Bác Trương, tại sao bác lại biết...?
- Sáng nay trên báo có đăng.

Bà vừa nói xong thì nhìn đồng hồ, rồi nhìn hai người, nói:

- Tiểu Hà, cháu ở đây nói chuyện với An Kỳ, bác xuống dưới lấy canh đã hầm lên đây để tắm bộ cho con bé.

Nghe xong, cả hai đều nhẹ nhàng cười. Nhưng bà vừa rời khỏi, Hà Hoa Từ liền điên cuồng lấy điện thoại và xem tức hôm nay. Vừa xem xong, cô liền tức giận mà ném điện thoại xuống giường. Du An Kỳ không biết báo nói gì khiến Hà Hoa Từ tức giận đến vậy. Cô liền cầm lấy điện thoại, vừa đọc vừa nhăn mày:

- Tin hot: Tổng tài Lý gia xác nhận có hôn ước với thiên kim Hà gia. Sẽ kết hôn trong vài năm sắp tới.

Đọc xong, Du An Kỳ chỉ biết lắc đầu, rồi lại nhìn sang Hà Hoa Từ đang tức giận. Muốn lấy được trái tim của Hà Hoa Từ, thật khó.

☐ **background music**☐

Tỳ Bà Hành - Kỳ Nhiên, Thẩm Mật Nhân

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nước mắt lưng tròng

Hai ngày sau, nhân lúc Trương phu nhân chưa đến biệt thự, An Kỳ đã nấn nì đi Quế cho cô ra ngoài. Vì cả ngày nằm trong phòng, không có việc gì làm khiến cô buồn chán. Trương phu nhân lại vì lo cho cô nên không muốn cô ra bên ngoài, sợ cô gặp nguy hiểm. Cuối cùng, cô cũng được cho ra ngoài. Nhưng đi quế cũng không quên nhắc nhở:

- Tiểu thư, cô phải về trước mười giờ. Vì đúng giờ đó, phu nhân sẽ đến đây.

An Kỳ liền nhanh chóng gật đầu rồi rời khỏi biệt thự, tâm trạng vui vẻ vì được ra ngoài hít thở.

Cô đi dạo một hồi lại thấy mệt, liền ngồi xuống ghế gần đó. Vì xung quanh chỗ này vắng vẻ, khiến An Kỳ cảm thấy được yên tĩnh hơn. Khi cô quyết định quay về biệt thự, đột nhiên một chiếc xe chạy đến rồi dừng lại ở gần cô. Một đám người từ trong xe đi xuống, vây lấy An Kỳ:

- Các người là ai?
- Là ai không quan trọng, chỉ là tại này muốn đưa cô đến gặp một người.

Thấy cô có vẻ không nghe lời, thấy cô có ý định phản kháng, bọn chúng liền đánh thuốc mê cô. Tuy có phản kháng, nhưng cô lại chẳng đủ sức. Cuối cùng lại bị bọn chúng mang đi.

Du An Kỳ bị đưa đến một địa xa, cô cũng không biết mình bị đưa đi đâu. Khi An Kỳ tỉnh lại, thấy bản thân đang nằm dưới đất, hai tay và chân đều bị trói chặt. Cô cũng chẳng thể tự cởi dây cho mình. An Kỳ quan sát, thấy có hai kẻ đang đứng canh giữ bên ngoài. Cô liền giả vờ hết lực, hỏi:

- Các người là ai? Tại sao lại bắt tôi? Đây là nơi nào?
- Đừng nói nhiều, lát nữa sẽ biết.
- Nè... các người mau thả tôi ra...

Thấy bọn chúng không đoái hoài tới mình, Du An Kỳ càng hét lớn tiếng hơn. Một tên canh cửa thấy bực liền đi vào, ngồi xuống rồi nâng gương mặt kiêu diễm của cô, dọa:

- Nè cô em, thấy em đẹp nên không nỡ ra tay đánh, biết điều thì câm miệng lại.

Nói rồi, hắn liếc cô với ánh mắt sắc lạnh rồi rời đi.

Không lâu sau, lúc Du An Kỳ đang tuyệt vọng vì sợi dây trói buộc quá chặt, cô nghe tiếng thấy bên ngoài có tiếng bước chân đang tiến đến. Còn nghe thấy tiếng mấy kẻ bắt cóc cô đang cung kính cúi chào:

- Đại tiểu thư.

Dương Thi Nhi với vẻ mặt vênh váo đi vào. Du An Kỳ nhìn cô ta với ánh mắt có chút bình tĩnh. Đường như đã đoán được phần nào vụ bắt cóc này do người quen biết thực hiện. Hóa ra người quen biết này lại là Dương Thi Nhi.

Dương Thi Nhi nhìn Du An Kỳ với ánh mắt đầy kiêu ngạo, giọng nói cũng thế:

- Sao hả? Cô cũng đoán được là tôi làm, đúng không?

- Dương Thi Nhi, tôi đã làm gì có lỗi với cô? Tại sao cô hết lần này đến lần khác hại tôi chứ?

- Làm gì có lỗi với tôi? Cô không biết sao?

Dương Thi Nhi phá lên cười. Nhanh chóng, cô ta nắm chặt lấy tóc của Du An Kỳ, nhìn cô với ánh mắt đầy oán hận, gầm lên:

- Lỗi của cô chính là được ở bên cạnh anh Trương Thần.

- Tôi cứ nghĩ rằng, người đầu tiên anh ấy gặp sau khi quay về Trung Quốc sẽ là tôi, nhưng, tại sao lại là cô, Du An Kỳ? Tại sao, tại sao cô và Mạn Mạn đó có thể ở bên cạnh anh ấy, còn tôi thì không? Tôi tốt hơn cô gấp nhiều lần, vậy thì tại sao tôi lại không thể?

Du An Kỳ lúc này nhìn Dương Thi Nhi với ánh mắt đầy kinh sợ, cô sợ sệt, hỏi:

- Vậy vụ tai nạn năm đó của Trương Thần và Mạn Mạn, cũng là do cô làm?

Cô ta không trả lời, lấy tay đẩy Du An Kỳ ra. Lo sợ ảnh hưởng đến đứa bé, cô nhanh tay ôm lấy bụng. Dương Thi Nhi tình ý phát hiện, liền hỏi:

- Cô đang giấu gì ở đó?

- Tôi không có.

Du An Kỳ lo sợ, vội vàng lấp đầu.

Dương Thi Nhi nghe vậy, suy nghĩ một hồi, lập tức lấy điện thoại gọi người đến.

Lát sau, một bác sĩ xuất hiện, nghe lệnh của Dương Thi Nhi:

- Tôi muốn ông khám bệnh cho cô ta?

Nghe vậy, ông ta lập tức khám cho Du An Kỳ. Sau khi khám xong, ông ta quay sang nói với Dương Thi Nhi:

- Dương tiểu thư, cô gái không bị bệnh gì cả, nhưng đã mang thai hơn bốn tuần rồi.

Dương Thi Nhi nghe xong, cứ như một tát một cái thật mạnh. Cô ta đơ người một lát rồi lấy tiền ra đưa cho vị bác sĩ, không quên căn dặn:

- Chuyện hôm nay, tốt nhất là một chữ ông cũng không được hé, nếu không... ông biết kết quả rồi.

Hoàng hôn, ông ta nhanh chóng chuẩn bị càng nhanh càng tốt. Dương Thi Nhi vẫn còn đơ người ở đó. Cô ta quay sang nhìn An Kỳ với ánh mắt căm hận hơn, cười khẩy. Du An Kỳ lại sợ cô ta làm hại đến đứa trẻ của cô:

- Thật không ngờ, cả con mà hai người còn có.

Du An Kỳ thấy, khi Dương Thi Nhi nói câu này, cô ta đã nước mắt lưng tròng.

- Được rồi, nếu đã như vậy. Đừng trách tôi độc ác.

Dứt lời, cô ta liền lôi An Kỳ sang một căn phòng khác nhỏ hơn. Dọc đường đi, An Kỳ liên tục rặn hỏi:

- Cô muốn làm gì?

- Lúc đầu, tôi chỉ định đuổi cô, đứng ở bên cạnh Trương Thần. Xem ra bây giờ, muốn đuổi cô đi, tôi phải khiến cho cô chết tâm rồi.

Nói rồi, cô ta coi trời cho An Kỳ, rồi đẩy cô vào trong phòng, cô ta để ngón tay trở lên môi, ý muốn im lặng. Dương Thi Nhi cũng không quên nói:

- Chờ xem.

Nói rồi, cô ta liền đóng cửa lại. Dương Thi Nhi biết rằng, An Kỳ rất muốn biết cô ta sẽ làm điều gì tiếp theo. Nếu như cô có ý định bỏ trốn, cũng chẳng thể trốn được. Vì bên ngoài, toàn là người do cô mướn để canh gác ở đây.

☐ **background music**

Mùng 7 Tháng 7 - Hứa Tuệ Hân

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lời thâm tình

Đúng như những gì Dương Thi Nhi đoán, vì muốn biết sẽ có chuyện gì tiếp theo nên An Kỳ đã ngoan ngoãn nghe theo, ở lại trong căn phòng ấy. Cô cũng biết rõ, nếu như cô chọn cách bỏ trốn thì cũng chẳng chạy được bao xa. Nếu như bỏ trốn thất bại, mẹ con cô nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Vậy nên, ngoan ngoãn ở lại xem " *kịch* " mà Dương Thi Nhi bày ra, giúp cô có thêm chút hiểu biết.

Không lâu sau, bên ngoài có tiếng xe đang chạy đến gần và dừng lại. Tiếng bước chân đang bước vào bên trong. An Kỳ nghe thấy giọng mừng rỡ hân hận của Dương Thi Nhi:

- Anh đến rồi.

- Có chuyện gì thì nói mau đi, tôi không có thời gian.

- Sẽ không mất nhiều thời gian của anh đâu. Chỉ là, có vật của Mạn Mạn, muốn đưa lại cho anh.

Du An Kỳ nghe thật kỹ, phát hiện là giọng của Trương Thần. Nhưng cô vẫn muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Trương Thần nghe Dương Thi Nhi nói vậy, liền sốt sắng:

- Vậy thì cô mau đưa ra.

- Nhưng trước tiên, em muốn anh phải trả lời câu hỏi của em.

Trương Thần liền nhủ mảy. Không phải vì anh tức giận, mà anh muốn cô ta lập tức nói.

- Anh vẫn còn yêu Mạn Mạn chứ?

Nói đến đây, đầu Dương Thi Nhi liền quay một chút về phía căn phòng đang ở trong, miệng cô ta hơi nhếch lên, như muốn An Kỳ nghe rõ câu trả lời của Trương Thần:

- Yêu, tôi vẫn yêu Mạn Mạn, vẫn còn rất yêu Mạn Mạn.

Nói thế, nhưng Trương Thần dường như không có dũng khí để ngược mặt lên nói. Trong thâm tâm anh, anh vẫn còn rất yêu cô. Dù biết cô đã mất rất lâu, rất lâu rồi.

Du An Kỳ nghe được Trương Thần nói vẫn còn yêu Mạn Mạn, đột nhiên cô có chút đau đớn. Anh yêu Mạn Mạn, vì thế, anh vẫn luôn coi cô là Mạn Mạn. An Kỳ cố gắng bình tâm để nghe cuộc nói chuyện của hai người. Cô rất muốn, sau khi nghe xong, cô sẽ có đủ dũng cảm để từ bỏ một vài thứ...

- Vậy tại sao anh lại luôn quấn quít với Du An Kỳ? Anh biết đó, nếu như Mạn Mạn ở trên thiên đàng biết được những chuyện này, em chắc rằng cô ấy sẽ không vui.

Cô ta vừa nói, vừa nhu mày, tỏ vẻ đau buồn, không hài lòng.

- Du An Kỳ mãi mãi không thể thay thế cô ấy trong lòng tôi.

Trương Thần trả lời đầy nhẹ nhàng.

Du An Kỳ lần này nghe được, cũng chẳng thể giữ được chút bình tĩnh. Cô giận đến run người, nhưng khi nghĩ đến lỗi như ảnh hưởng đến đứa trẻ, cô liền buông xuống.

Ngay lúc ấy, có vẻ như Dương Thi Nhi đã hài lòng, như những gì cô ta mong muốn, liền xoay qua căn phòng có Du An Kỳ, cất cao giọng, gọi:

- Cô đã nghe rõ rồi chứ?

An Kỳ bên trong phòng, lưỡng lự mãi. Cô cứ định nắm lấy tay cầm cửa, rồi lại buông xuôi. Cuối cùng, cô lại quyết định bước ra ngoài. Cô biết, nếu như cô bước ra sẽ không cảm được nước mắt mà khóc. Vậy nên An Kỳ đã thỏa thuận với bản thân, sẽ không rơi một giọt nước mắt nào. Cô vừa bước ra, Trương Thần khá bất ngờ vì có sự xuất hiện của An Kỳ.

- Tại sao cô lại ở đây?

- Nếu như không ở đây, làm sao nghe được những lời đầy thâm tình này của anh, Trương tiên sinh?

Du An Kỳ với giọng đau khổ.

Trương Thần quay sang Dương Thi Nhi, nạt:

- Là cô có ý sắp đặt?

Nào ngờ anh lại bị Du An Kỳ lớn tiếng nói:

- Nếu như không có cô ấy, tôi làm sao có thể biết những chuyện này.

- Trương Thần, đối với anh, tôi thật sự không có giá trị gì sao?

Giọng Du An Kỳ trầm xuống hẳn.

- Ngoài làm ấm giường, cô hoàn toàn không có giá trị.

Trương Thần vừa dứt lời, Du An Kỳ đã nhìn anh. Cô nhìn anh với đôi mắt đầy sự tuyệt vọng, giọng đầy thê lương:

- Hóa ra, trong lòng anh, Du An Kỳ tôi mãi mãi chỉ là kẻ thay thế.

An Kỳ vừa dứt lời, cô liền phá lên cười. Giọng cười đầy chua xót, khiến người ta vừa thương lại vừa thấy khiếp đảm. Cô ngưng cười, nhìn thẳng vào mắt anh, đồng dạng nói:

- Trương Thần, mong anh hãy nhớ cho thật kĩ, TÔI HẬN ANH. Cả đời này, tôi cũng không muốn tha thứ cho anh. Cũng mong anh nhớ rằng, Du An Kỳ này, chẳng phải là kẻ thay thế cho bất kì ai.

Nói đến đây, cô liền đưa mắt liếc Dương Thi Nhi đang dương dương tự đắc.

An Kỳ vừa dứt lời, cô liền rời đi. Nhưng khi rời đi, cô không thể kiềm chế được nữa, nước mắt cứ mãi trào ra. Cô tự trách bản thân rằng đã nói sẽ không vì người không xứng đáng mà rơi một giọt nước mắt nào cả. Vậy mà bây giờ... nước mắt gần gụa. Cô vừa bước đi, lại vừa khóc đầy thê thảm.

Du An Kỳ đầy thất vọng vì ai kia. Trái tim cô bây giờ đau lắm! Bị người khác găm đạp lên, bị ai đó giết chết... cô cũng chẳng còn hy vọng gì về tương lai. Cô cứ đi mãi, đi mãi; vừa đi, vừa khóc khiến người khác nhìn vào cảm thấy đầy thương cảm.

Trương Thần và Dương Thi Nhi vẫn chưa rời khỏi. Cả hai người vẫn còn có chuyện để nói. Anh dùng thái độ đầy căm ghét, nói:

- Cô hài lòng rồi chứ?

- Cô ta vẫn còn ở bên cạnh anh.

- Cô lại muốn gì nữa đây?

- Đuổi cô ta đi, cả đời này cũng không muốn cô ta gặp lại anh.

- Chuyện này đã như ý của cô. Đùng nhiều lời, vật của Mạn Mạn đâu?

Dương Thi Nhi nhếch mép cười, về đây hài lòng với những việc mình làm:

- Em lừa anh thôi.

- Cồ...

- Nếu không lừa anh, Dương Thi Nhi em làm sao có thể mượn tay anh để đuổi Du An Kỳ đi chứ?

Dứt lời, Dương Thi Nhi liền cười, dáng vẻ đầy hài lòng về những chuyện mình làm. Trương Thần tức đến chẳng thể nói thêm gì. Anh lập tức rời đi, cũng tò mò không biết An Kỳ đã đi đâu rồi? Cô chạy xung quanh tìm nhưng không thấy. Chợt thấy lo lắng.

□ **background music** □

Human - Madilyn Bailey

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tuấn tắng

Ngay lúc này, Du An Kỳ đã về đến biệt thự. Trương phu nhân thấy cô từ bên ngoài về, bộ dạng đầy thê thảm, nước mắt vẫn còn đọng lại trên mi. Bà hoang mang, hỏi:

- An Kỳ, con bị sao vậy?

- Con mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút

- Được, ta điu con.

Dứt lời, bộ dạng lo lắng của Trương phu nhân đã an ủi An Kỳ một chút. Ít ra, cô vẫn còn có bà và Hà Hoa Tử bên cạnh.

Còn về Trương Thần, sau khi dạo xe nhiều vòng để tìm An Kỳ nhưng vẫn không thấy. Nét mặt liền có chút thất vọng, anh liền lấy điện thoại và gọi cho Peter, ra lệnh:

- Mau định vị xem bây giờ Du An Kỳ đang ở đâu?

- Tôi lập tức làm ngay.

Không lâu sau...

- Sao rồi?

- Tổng tài, Du tiểu thư đang ở biệt thự của Ngài.

Nghe vậy, Trương Thần liền tắt máy. Anh nghĩ, cô đã về đến nhà rồi sao? Cũng tốt, ít ra anh cũng bớt lo lắng hơn lúc này? Nếu anh nhìn không nhầm, lúc An Kỳ rời đi, cô đã khóc.

Nhưng suy nghĩ về cô cứ mãi hiện lên trong đầu Trương Thần. Anh tựa đầu vào vô lăng, suy nghĩ:

" Quay về nhà trước đã. "

Về đến biệt thự, anh được đi Quê thông báo rằng Trương phu nhân cũng có mặt, hiện giờ bà đang ở trên phòng cùng An Kỳ. Anh đi lên phòng, thấy cô đang nằm ngủ trên giường, Trương phu nhân ngồi ngay bên cạnh. Anh vừa mở cửa, gọi mẹ, bà liền quay sang, nét mặt có chút nghiêm trọng. Bà đưa ngón tay đặt lên môi, ý muốn anh nhỏ tiếng và xua tay, rồi bà cũng nhẹ nhàng rời đi. Hóa ra, bà sợ tiếng ồn làm Du An Kỳ thức giấc nên đã kéo Trương Thần ra ngoài nói chuyện. Cả hai người vừa rời đi, An Kỳ liền mở mắt đầy thần thờ.

Trương phu nhân kéo Trương Thần ra ngoài, nói:

- An Kỳ vừa mới chợp mắt, đừng làm con bé thức giấc. Tiểu Thần, nghe mẹ dặn, con phải nhất định chăm sóc tốt cho An Kỳ.

- Con lúc nào cũng chăm sóc tốt cho cô ấy mà. Nhưng tại sao mẹ lại nói như vậy?

- Bởi vì khoảng thời gian này, con bé cần phải nghỉ ngơi và bồi bổ.

Nói rồi, Trương phu nhân nhìn anh cười cười.

- Cô ấy bị bệnh à?

- Con trai ngốc này, An Kỳ đã mang thai, con sắp được làm cha rồi.

" Có thai? "

Trương Thần đầy bất ngờ khi biết tin Du An Kỳ mang thai. Trong lòng anh đột nhiên đầy phấn khích. Tháo nào đạo gần đây mẹ anh lại thường xuyên đến đây. Thì ra không phải lo lắng cho anh mà là lo lắng cho An Kỳ.

Trương Thần cũng nghĩ, tại sao cô không nói cho mình biết cô có thai?

- An Kỳ chưa nói cho con biết sao?

Câu nói của Trương phu nhân đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Thần. Anh liền đáp:

- Cô ấy đã nói với con rồi. Cảm ơn mẹ mấy ngày nay đã đến đây chăm sóc cho An Kỳ.

- Ngốc quá, đó là con của con, cũng là cháu của ta, An Kỳ cũng xem như con dâu ta, cần gì phải cảm ơn chứ.

Nghe bà nói vậy, Trương Thần cảm thấy thoải mái.

Mẹ anh trước anh rất khó để tiếp nhận một người. Thật không ngờ, đối với Du An Kỳ, bác lại đối xử tốt đến vậy. Điều này làm Trương Thần có chút ngạc nhiên.

Trương phu nhân nhìn đồng hồ đeo ở tay, nói rằng bây giờ bà phải quay về Trương gia. Việc chăm sóc An Kỳ hiện tại phải giao lại cho Trương Thần. Anh gật đầu cho bà yên tâm rồi cả hai người tạm biệt nhau.

Trương Thần quay lại phòng ngủ, anh thấy Du An Kỳ vẫn chưa ngủ, cô cứ nhìn chăm chăm phía trên, ánh mắt vô hồn. Biết anh vào phòng, An Kỳ cũng chẳng hề bận tâm đến. Cô xoay người sang chỗ khác để tránh mặt anh. Biết cô vẫn giữ trong lòng những lời lúc này mình đã nói, Trương Thần muốn lảng sang chuyện khác. Anh nói về đứa bé:

- Mẹ vừa nói cho tôi biết em đã có thai, tôi...

Trương Thần chưa nói hết câu, Du An Kỳ đã vội ngắt lời anh, thái độ đầy lãnh đạm:

- Đứa bé này không phải của anh.

Dù nói chuyện với Trương Thần, An Kỳ vẫn không dám nhìn anh. Cô sợ, cô sợ nếu như nhìn anh rồi nói, cô sẽ không kiềm được mà rơi nước mắt. Tuy vậy, nhưng giọng cô vẫn rất bình tĩnh, nghe như đây là sự thật.

Trương Thần nghe vậy, liền cảm thấy bị sốc, bây giờ, anh mới cảm thấy có chút đau khổ khi chính tai nghe cô nói những lời ấy. Nét mặt anh liền trầm xuống hẳn, rồi chuyển sang tức giận, giọng nói hiện rõ sự kiềm chế con giận của mình:

- Vậy em hãy mau bỏ nó đi.

Nghe lời nói đầy độc ác này, Du An Kỳ liền xoay mình, hỏi:

- Tại sao tôi phải nghe theo anh?

- Bởi vì em không có tư cách để không nghe theo lời tôi. Đừng quên rằng trong khế ước có ghi nếu như em không nghe lời thì phải bồi thường.

Vậy nên, bây giờ em có thể lựa chọn, hoặc là từ bỏ đứa bé, hoặc là bồi thường cho tôi.

Du An Kỳ nhìn anh với vẻ mặt đầy kinh sợ, nói:

- Anh đúng là một kẻ máu lạnh, ác độc.

- Nền nhớ, là em khiến tôi phải trở nên ác độc như bây giờ.

- Tôi nói cho anh biết, nếu như anh làm hại đến đứa bé này, dù phải chết, tôi cũng sẽ bắt anh phải tuần táng theo nó.

Du An Kỳ ngồi dậy, cô đưa tay để bốp cô Trương Thần, ánh mắt đầy gian ác. Tuy đặt tay lên cổ, nhưng An Kỳ lại chẳng dùng sức để bốp cổ anh. Cô chỉ muốn cảnh cáo anh trước. Bởi vì chỉ cần An Kỳ nổi giận, bản thân cô cũng không thể ngăn cản được hành động của chính mình. Trương Thần biết những gì cô nói đều là sự thật. Anh biết cô nói được sẽ làm được. Nhưng anh vẫn nỡ một nụ cười đầy coi thường, nói:

- Em có năng lực đó sao?

- Vậy anh thử xem.

☐background music☐

Sơ Kiến - Trần Tinh Húc, Bành Tiểu Nhiễm

Chương 36: Đùng đến gần tôi

Trương Thần bỏ đến gần An Kỳ, trong nháy mắt đã nhanh chóng đè người cô xuống, giọng nói cùng với ánh mắt đầy ma mị, nói:

- Trong khế ước của chúng ta, Du An Kỳ em phải ở bên cạnh tôi 5 năm. Có điều này tuy trong khế ước không có ghi, nhưng tôi vẫn muốn em biết: Thời gian 5 năm vẫn chưa kết thúc, vậy nên trong thời gian đó, em chỉ có thể thuộc về một mình tôi.

Dứt lời, anh tiếp tục nói:

- Tôi hiện tại không quan tâm đứa bé này là của ai. Nhưng ngay bây giờ, tôi muốn em là của tôi

Nói rồi, anh giữ hai tay cô hai bên vì biết cô sẽ phản kháng. Quả thật, An Kỳ liên tục ra sức vùng vẫy. Anh hôn cô đẩy mạnh liệt khiến cô bất giác run lên, song, Trương Thần chuyển xuống vùng cổ. Vì đây là nơi cô mẫn cảm nên cơ thể An Kỳ liên phản ứng. Cô lo sợ, giọng nói ngập ngừng:

- Không... không được, hiện tại... tôi đang mang thai... bác sĩ không cho phép...

An Kỳ cứ bịa đại lý do nào đó

- Vậy cũng có một bác sĩ đã từng nói với tôi, quan hệ khi người vợ đang mang thai rất có lợi cho đứa bé.

Dứt lời, anh nhanh chóng quần lấy cổ của An Kỳ. Anh muốn đánh dấu chủ quyền của mình. Còn cô hiện tại muốn bóp chết tên bác sĩ đã nói những câu này với Trương Thần, dù biết nó là đúng.

Du An Kỳ vẫn chịu khuất phục sau khi nghe Trương Thần nói, cô liên tục phản kháng. Anh liền thấy khó chịu, đe dọa cô:

- Nếu em còn phản kháng, đứa bé mà xảy ra chuyện thì cũng đừng trách tôi.

Anh biết cô rất quan tâm đến đứa bé. Quả nhiên khi nghe anh dọa, cô đã ngoan ngoãn hơn.

Không lâu sau, quần áo của hai người rơi hết xuống đất. Trương Thần nhìn cô với vẻ mặt khinh thường:

- Em xem, " *cô bé* " của em muốn thân dưới của tôi đến vậy, em lại còn gài vờ.

- Aa...ummm... anh.. im cho tôi...

Tay anh liên tục nắn ngực cô làm cô hơi đau mà la lên. Anh lại chọc ngay chỗ mẫn cảm khiến cô lại thêm phản ứng. Trương Thần còn nói thêm:

- Cả người em chỗ nào cũng mẫn cảm, thật dễ bị kích thích.

Du An Kỳ lập tức thờ dốc, cô nghĩ:

" Chỉ vài hành động của anh ta mà đã khiến người mình nóng lên đến vậy... "

Cô với thái độ bực tức, nói:

- Anh muốn làm gì thì mau đi,...

Nghe vậy, Trương Thần liền nhếch mép cười:

- Em đã nói vậy, tôi cũng không muốn đợi nữa.

Nói rồi, áo quần của anh cũng rơi hết xuống đất, nhưng anh vẫn giữ lại thất lũng. Anh lấy thất lũng để giữ chặt hai tay cô lại. Cô chau mày, hỏi:

- Anh trói tay tôi lại để làm gì? Dù sao tôi cũng chẳng thể chống cự lại anh?

- Tôi chỉ giúp em cảm thấy kích thích hơn thôi...

Dứt lời, anh liền ghi chặt lấy môi cô và Du An Kỳ cứ như thể mà bị anh gầy vò suốt cả buổi. Khi cô tỉnh giấc, cả người đều mệt mỏi. Nhìn đồng hồ, thấy đã hơn năm giờ chiều, bụng cô cũng đã kêu lên. An Kỳ chợt nhớ, trưa nay cô chưa kịp ăn thì đã trở thành " *đồ ăn* " của Trương Thần. Cô hiện tại không muốn thấy mặt anh, nếu đi xuống dưới thì sẽ chạm mặt, nhưng cô lại không thể để đứa bé bị đói. Nghĩ rồi, An Kỳ liền rời khỏi giường và mặc quần áo vào. Cô vừa định mở cửa, cửa phòng cùng lúc ấy cũng mở ra. Trương Thần bước vào, thấy cô đã tỉnh giấc, vẻ như muốn ra ngoài, liền hỏi:

- Định đi đâu?

- Tôi đói rồi.

- Ở đây chờ tôi.

Nói xong, anh đóng sầm cửa lại. Chẳng phải cô đã làm những gì anh muốn rồi sao? Tại sao nhìn thái độ của anh lại chẳng hài lòng?

Không bao lâu sau, Trương Thần quay lại phòng, trên tay cầm theo một mâm có rất nhiều thức ăn. Đây đều là những món bổ dưỡng dành cho người mang thai. Thực đơn này chắc là do Trương phu nhân cố tình sắp xếp cho cô và qua đôi tay chuyên nghiệp của di Quế thì những món này khiến Du An Kỳ ăn không thể ngừng.

Khi thấy An Kỳ đã ăn xong, Trương Thần liền xích lại gần cô. Cô hoang mang, hỏi:

- Anh lại muốn gì?

Anh không trả lời, thay vào đó, Trương Thần đặt tay lên mặt cô và cứ thế hôn cô. Du An Kỳ do mang thai nên cơ thể rất nhạy cảm. Cô ngửi thấy mùi trên cơ thể của anh liền cảm thấy buồn nôn. Nhanh chóng, An Kỳ chạy vào nhà vệ sinh và nôn ra hết những thứ mà cô vừa cho vào dạ dày.

Trương Thần không biết do cơ thể nên An Kỳ trở nên nhạy cảm. Anh nghĩ rằng là do cô ghét anh nên mới vào nhà vệ sinh nôn. Cô còn không ngừng lặp lại:

- Anh đừng đến gần tôi, nếu không ngay cả thức ăn mấy hôm trước tôi cũng nôn ra hết.

Trương Thần nghe xong liền tức giận, quay người bỏ đi xuống dưới nhà. Di Quế thấy tâm trạng anh không tốt, liền mạo muội hỏi:

- Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì sao?

- Di nói xem tại sao mỗ lần đến gần An Kỳ, cô ấy lại nôn hết lần này đến lần khác? Cô ấy không thích tôi đến thế sao?

Nghe anh nói xong, di Quế liền phì cười. Trương Thần biết được liền nhìn bà như muốn hỏi lý do vì sao bà lại cười. Di Quế vừa cười, vừa giải thích:

- Thiếu gia, cậu hiểu lầm Du tiểu thư rồi. Phụ nữ mang thai thường rất nhạy cảm, đặc biệt là khi ngửi thấy mùi hương.

- Vậy tôi nên làm thế nào?

Trương Thần vừa hỏi xong, đi Quế liền có vẻ nghĩ ngợi khá lâu. Sau đó, đi thì thăm vào tai Trương Thần. Lúc đầu, nhìn anh có vẻ như rất bất mãn, nhưng khi suy đi ngẫm lại, anh vẫn quyết định làm theo ý kiến của đi Quế.

❑background music❑

Tiểu Vũ - Lam Tâm Vũ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Máu

Một tháng sau...

Suốt một tháng này, Trương Thần đều ngủ tại phòng khác. Vì nghe theo ý kiến của đi Quế, suốt một tháng qua anh cũng rất ít khi đến gần An Kỳ. Một phần cũng là do công ty đang trên đà mở rộng nên Trương Thần cũng về nhà rất khuya. Dù rất bận nhưng hôm nào anh cũng về biệt thự mà không ở lại công ty.

Còn An Kỳ, cô mang thai cũng đã gần hai tháng. Bụng cũng đã to hơn trước một chút. Mỗi sáng cứ như thói quen, An Kỳ đều xoa bụng mình và cười rất hạnh phúc. Có lẽ đây là cách mà cô liên lạc với đứa con chưa chào đời của mình. Để nó cảm nhận được, tình yêu mà mẹ nó dành cho nó.

Trương phu nhân biết mỗi sáng Trương Thần đi làm rất sớm, không có thời gian chăm sóc cho An Kỳ nên ngày nào bà cũng đến biệt thự để chăm sóc cho cô. Một hôm, Trương phu nhân nhận được tin Du An Kỳ bị đau bụng dữ dội đang được cấp cứu tại bệnh viện. Nhận được tin, bà tức tốc chạy đến.

Đến bệnh viện, Trương phu nhân thấy Hà Hoa Từ đang lo lắng ngồi đợi bên ngoài. Bà liền chạy đến hỏi cô:

- Tiểu Hà, An Kỳ bị sao vậy? Con bé vào trong được bao lâu rồi?

- Bác Trương, An Kỳ đã vào trong được một lúc rồi.

Trương phu nhân và Hà Hoa Từ ở bên ngoài " *đứng ngồi không yên* ". Trong lòng hết lo chuyện này đến lo chuyện khác. Không lâu sau, có một y tá bước ra và hỏi:

- Cho hỏi ai là người thân của bệnh nhân Du An Kỳ?

- Tôi.

Cả Trương phu nhân và Hà Hoa Từ đều đồng thanh trả lời.

- Vậy mời hai vị theo tôi vào trong.

Nữ y tá đưa hai người vào trong phòng Du An Kỳ đang nằm. Thấy cô sắc mặt vẫn còn tốt, Trương phu nhân đi đến hỏi:

- An Kỳ con không sao chứ?

- Con không sao.

Cô cũng không quên nở một nụ cười để xoa dịu bà. Hà Hoa Từ đứng bên cạnh, quay sang hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ, em tôi bị gì vậy?

- Cô gái này à, đang mang thai nhưng lại ăn nhiều dưa hấu ướp lạnh dẫn đến đau bụng. Giờ thì không sao rồi.

- Vậy con của tôi có sao không?

Du An Kỳ lo lắng, hỏi bác sĩ:

- Đứa trẻ không sao. Lát tôi sẽ quay lại khám cho cô.

Bác sĩ vừa rời đi, Trương phu nhân liền la rầy An Kỳ, nhưng trong thâm tâm, bà vẫn rất lo cho cô. Sau khi la cô, bà nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ chiều, sợ cô sẽ thấy đói nên đã gọi điện căn dặn đi Quế lập tức mang thức ăn đến bệnh viện cho cô. Không lâu sau đó đi Quế đã mang theo một chiếc bình đựng thức ăn. An Kỳ mở ra xem, nhưng không biết đây là món gì, liền hỏi:

- Đây là món gì vậy đi?

- Là nhân sâm hầm gà. Nhân sâm này được thiếu gia nhờ người mang đến, vậy nên tiểu thư nhất định phải ăn hết để bồi bổ đó.

Nói rồi, đi cười như trên An Kỳ. Lòng cô đột nhiên cảm thấy cảm động, từ lúc mang thai đến nay, đây là lần đầu tiên anh mua đồ và nhờ người nấu để bồi bổ cho cô. Mùi hương của món này cũng rất thơm, nhưng hiện tại cô vẫn chưa cảm thấy đói. Thấy cô vẫn chưa ăn, Trương phu nhân lập tức hỏi:

- Sao con không ăn? Không hợp khẩu vị hay không thích món này?

- À không... không phải, chỉ là con chưa thấy đói.

An Kỳ vội giải thích.

- Phu nhân, tiểu thư, bây giờ tôi phải quay về biệt thự.

- Được rồi, đi mau quay về đi.

Đi Quế vừa rời khỏi, Trương phu nhân nói có một vài chuyện cần hỏi bác sĩ, bà cũng nhanh chóng rời khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn mỗi Du An Kỳ và Hà Hoa Từ, cô liền nhờ Hà Hoa Từ hỏi xem khi nào mình có thể xuất viện. Hà Hoa Từ liền vui vẻ đồng ý và rời đi. Trong lúc mọi người đều rời khỏi phòng, Du An Kỳ đã rón rén nếm thử chút ít mùi vị của nhân sâm hầm gà. Bất giác, cô nở nụ cười đầy hạnh phúc.

Lát sau, Trương phu nhân và Hà Hoa Từ gặp nhau, cả hai đang trên đường trở về phòng bệnh của Du An Kỳ. Gần đến phòng của cô, cả hai người đều nghe tiếng động liền trong phòng liền nhanh chóng chạy vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bước vào trong phòng, đập vào mắt Trương phu nhân và Hà Hoa Từ là chiếc giường không còn ngay ngắn, Bình đựng nhân sâm hầm gà cũng nằm dưới đất, và có vẻ dây cũng là thứ phát ra tiếng động làm hai người họ chạy vào xem. Du An Kỳ đang co ro nằm trên giường, cô lấy tay ôm bụng, vẻ mặt đau đớn quằn quại, trán cô lấm tấm mồ hôi. Tay cô nắm chặt lấy áo của mình, không ngừng than

- Đau quá... con của tôi... con...

- An Kỳ, con bị sao vậy?

Trương phu nhân và Hà Hoa Từ sắc mặt lo lắng. Cô nhanh chóng chạy đi tìm bác sĩ giúp. Du An Kỳ vẫn không ngừng than đau. Nhưng rồi, Trương phu nhân nhìn thấy trên giường có dính thứ gì đó. Khi nhìn kỹ, bà lo sợ mà thốt lên:

- Máu... chảy máu rồi...

Bà vừa dứt lời, Hà Hoa Từ cùng các bác sĩ ập đến. An Kỳ nhanh chóng được các bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu. Nhưng cô vẫn không ngừng xuất huyết.

❑background music❑

Một Bước Yêu Vạn Dặm Đau - Mr Siro

Chương 38: Xin lỗi

Dù bụng đau đến vậy, nhưng An Kỳ vẫn liên tục cầu xin bác sĩ hãy cứu đứa bé. Sau một hồi được cấp cứu, Trương phu nhân và Hà Hoa Tử vẫn còn đang rất hoảng. Cả hai người đều lo lắng cho tình trạng hiện tại của An Kỳ. Một nữ y tá từ phòng cấp cứu vội về vội vã, giọng nói đầy khẩn trương:

- Bác sĩ gọi hai vị vào bên trong có chuyện cần nói.

Ngay lúc này, Trương phu nhân và Hà Hoa Tử nghe vậy chợt đơ người. Bác sĩ gọi hai người vào trong để nói chuyện, chẳng lẽ đứa bé...?

Trương Thần lúc này quay về biệt thự. Đường như anh vẫn chưa hay biết gì về việc Du An Kỳ phải vào bệnh viện. Trong nhà lúc này bỗng tối om, một ánh sáng nhỏ nhoi cũng chẳng có. Anh liền bật đèn lên, không thấy di Quế và Du An Kỳ đâu, an liền gọi mãi nhưng vẫn không thấy trả lời. Anh lên phòng làm việc và bật đèn, đột nhiên thấy Trương phu nhân đang ngồi sững sững trong phòng. Vội về mặt đầy kinh ngạc, anh hỏi:

- Mẹ, sao giờ này mẹ còn ở đây? An Kỳ hay đi Quế đâu? Sao con gọi mà không ai trả lời?

Trương phu nhân vẫn im lặng, Trương Thần liền đến gần, hỏi tiếp:

- Mẹ bị sao vậy?

- Tiểu Thần, con hãy mau giải thích cho mẹ chuyện này.

Dứt lời, bà liền đặt một tờ giấy lên bàn. Trương Thần phát hiện đó là tờ khế ước giữa anh và Du An Kỳ. Ngay lúc này, anh liền áp ứng, nói:

- Mẹ, sao mẹ lại...?

- Con muốn biết tại sao mẹ lại tìm thấy nó, đúng không? Tiểu Thần, mẹ không trách con và An kỳ đã lừa dối mẹ. Mẹ chỉ muốn hỏi con, con có từng yêu An Kỳ không?

- Con... con cũng không biết. Con không biết rốt cuộc con có yêu cô ấy hay không? Chỉ là con cảm thấy An Kỳ rất giống Mạn Mạn. Vậy nên, khi thấy cô ấy vui, bản thân con cũng thấy vui theo.

Trương Thần chỉ cần trả lời có yêu hay không yêu An Kỳ cũng đã khiến anh trở nên căng thẳng hơn bình thường.

- Tiểu Thần, mẹ biết, mẹ biết con rất yêu Mạn Mạn. Thế nhưng, Mạn Mạn đã mất rồi, con không thể cứ ôm theo quá khứ mãi, chúng ta cần có sự bắt đầu mới.

Trương phu nhân nói tiếp:

- Con có biết ý nghĩa của cái tên "*Mạn Mạn*" không?

- Nghĩa là phẳng lặng.

- Đúng vậy, ý nghĩa này cũng muốn nói đến An Kỳ. Từ khi gặp và ở bên con, con bé đã chịu không ít những dả kích. Mẹ biết con cũng nhìn thấy được điều đó. Thế nên, mẹ muốn con có thể cho con bé được sự tự do.

Dứt lời, Trương phu nhân xé rớt tờ khế ước thành hai mảnh.

- Nếu như con muốn An Kỳ bồi thường cho con, vậy hãy đến tìm mẹ.

- Sẽ không đâu. Điều kiện bồi thường đó chỉ là cách để cô ấy nghe theo con mà thôi.

- Mẹ sẽ đưa An Kỳ rời khỏi đây, mẹ không muốn con bé vì ở cạnh con mà chịu thêm đau khổ nữa.

- Kể cả đứa bé?

Trương Thần ngược nhìn bà, hỏi với nét mặt đầy buồn bã.

- Con còn dám nhắc đến đứa bé? Con không yêu An Kỳ, mẹ có thể thông cảm cho con vì chưa quên được Mạn Mạn. Nhưng tại sao, tại sao ngay cả con của mình, con cũng có thể nhẫn tâm mà ra tay như vậy?

Nói đến đây, tim Trương phu nhân như nhói lên, cho đến bây giờ, bà vẫn không thể tin được, cháu nội của mình là do chính ta cha của nó nhẫn tâm giết nó. Trương Thần tỏ ra không biết gì, cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, liền hỏi lại lần nữa:

- Mẹ nói gì, con không hiểu?

- Được, vậy mẹ hỏi con, hôm nay con nhờ người mang nhân sâm đến để đi Quế nấu thức ăn bồi bổ An Kỳ, có đúng hay không?

- Đúng vậy.

Trương Thần dứt khoát khẳng định. Đúng là anh đã cho người mang nhân sâm đến để bồi bổ cho An Kỳ. Anh thấy từ lúc cô mang thai có chút vất vả nên muốn cô có thêm nhiều dinh dưỡng để nuôi đứa trẻ.

- Vậy con có biết, sau khi ăn xong món nhân sâm đó của con, An Kỳ đã xuất huyết không ngừng.

Trương phu nhân tức giận, quát. Nghe được tin, Trương Thần có chút bàng hoàng. Tại sao lại như vậy? Nhân sâm anh cho người mang đến rõ ràng đã được kiểm tra kỹ lưỡng, sao lại có chuyện...?

Rất nhanh sau đó, anh chạy đến bệnh viện, tìm đến tận phòng của An Kỳ. Chạy vào trong phòng, thấy cô đang nhắm mắt ngủ, bên cạnh là bác sĩ và Hà Hoa Tử. Nhìn thấy anh, Hà Hoa Tử không kiềm chế được sự tức giận của mình, cô đứng dậy và tát thật mạnh vào mặt của Trương Thần, lớn tiếng hỏi:

- Anh còn đến đây làm gì? Anh hại cô ấy như vậy chưa đủ sao?

Nhìn thấy An Kỳ đang ngủ, lòng anh chợt đau nhói. Anh bước đến gần và ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay An Kỳ. Anh biết chắc rằng, cô sẽ không chịu được cú sốc này. Trương Thần nhẹ nhàng hôn vào tay An Kỳ, nước mắt anh cũng bắt đầu rơi trên tay cô. Ngay lúc này, An Kỳ từ từ mở mắt, thấy cô đã tỉnh lại, tất cả mọi người, cả Trương Thần cũng đã reo lên:

- Em tỉnh rồi?

Về mặt của cô trông rất mệt mỏi, ngay khi vừa tỉnh lại, An Kỳ đã lập tức hỏi bác sĩ:

- Con của tôi... bác sĩ... đứa bé vẫn khỏe chứ?

- Du tiểu thư, xin lỗi, chúng tôi đã rất cố gắng để cứu hai mẹ con cô, thế nhưng do cô xuất huyết không ngừng, thế nên đứa bé... Chúng tôi rất xin lỗi.

☐ [background music](#) ☐

Im Lặng - Na Anh

Chương 39: Một phen xanh mặt

Bác sĩ nói xong thì liền rời đi. An Kỳ nghe họ nói vậy, tâm cô như bị giết chết lần nữa. Đứa con mà cô trông ngóng, chờ đợi nó chào đời, đứa con mà cô muốn dõi theo sự trưởng thành của nó, nay đã không còn nữa. Cô đau khổ, cứ thế mà khóc đầy thương tâm. Trương Thần rất muốn an ủi, dỗ dành cô nhưng lại không thể... Anh biết bây giờ cô sẽ nghĩ anh là người giết chết đứa bé, những lời anh nói cũng chả có ích gì.

Anh lấy tay định đặt lên vai và tìm lời để an ủi, nhưng An Kỳ liền hất tay anh ra. Cô nhìn anh, ánh mắt đầy căm phẫn, nói:

- Là anh hại chết con của tôi... là anh đã hại chết nó...

An Kỳ nhanh tay, bắt lấy con dao gần đó. Cô nhìn mũi dao nhọn, lòng cô cũng đang rất đau. Chỉ cần đâm nó vào tim, cô có thể gặp được con của mình. Chỉ cần nghĩ vậy thôi, tâm cô cũng đỡ đau một phần nào.

Thấy cô cầm dao đầy nguy hiểm, Trương Thần liền lo lắng nói:

- An Kỳ, em mau bỏ dao xuống...

Cả Trương phu nhân và Hà Hoa Tử cũng cảm thấy lo lắng, ra sức khuyên can An Kỳ:

- An Kỳ, con hãy mau bỏ dao xuống, nguy hiểm lắm...

- An Kỳ, nghe lời chị, em hãy mau bỏ dao xuống. Mọi chuyện đều có cách giải quyết.

- Giải quyết? Giải quyết như thế nào? Con em bây giờ đã không còn nữa... em không biết phải giải quyết như thế nào?

An Kỳ về đây đau khổ.

- Tuy đứa bé đó không còn nữa, nhưng tôi có thể giúp em có đứa bé khác. Nghe lời tôi, đừng làm chuyện ngu ngốc.

Trương Thần đột nhiên nói ra những lời này làm cho An Kỳ đứng hình trong giây lát. Cũng nhanh chóng, cô lấy lại được tâm ý của mình. An Kỳ cười khổ, nói:

- Mẹ tôi mất rồi, ngay cả con tôi, anh cũng nhẫn tâm ra tay giết nó, còn nói sẽ giúp tôi có con. Tôi không cần... tôi chỉ cần đứa trẻ này thôi, tôi muốn đến gặp nó.

Du An Kỳ càng nói, cô càng gào hét lớn hơn. Dứt lời, trong phút chốc, cô giờ con dao đâm vào ngực mình. Cũng trong phút chốc, Trương Thần dùng tay của mình để ngăn cản cô. Tay anh bị con dao làm bị thương, không ngừng chảy máu, nhưng anh cũng không quên nói:

- Nếu em dám "*đến gặp*" đứa bé, tôi sẽ khiến cho nó hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.

Anh nói tiếp:

- Chỉ cần em bỏ con dao xuống và đừng bao giờ làm những chuyện gây tổn thương cho mình. Tôi hứa với em, tôi sẽ nghe theo em, làm theo tất cả mọi chuyện mà em muốn.

Lúc này, nghe anh nói vậy, An Kỳ cũng đã từ từ buông dao xuống. Cô cúi đầu, nước mắt cũng không ngừng rơi, nói:

- Con... tôi muốn tìm con của tôi.

- Ngoài nó ra?

- Tự do. Tôi muốn tự do, tôi muốn rời khỏi anh.

An Kỳ vừa nói muốn rời khỏi Trương Thần, cô vừa ngẩng đầu lên nhưng cũng chẳng nhìn anh. Nghe điều kiện của cô, dù không muốn, đành vật vờ bán thân, thế nhưng anh vẫn miễn cưỡng đồng ý. Vì anh biết, chỉ cần cô không làm tổn thương bản thân, thì anh đã an tâm hơn phần nào. Hơn nữa, anh cũng có thể cho người theo dõi tình hình của An Kỳ rồi báo cáo lại cho anh. Nghĩ đến đây, Trương Thần liền đáp:

- Được, tôi đồng ý với em. Giờ thì nghe lời tôi, buông dao xuống.

Vừa nói, anh vừa lấy con dao ra khỏi tay cô. Lúc này, An Kỳ có chút thần thờ, hồn cô như phiêu diêu bên ngoài. Cô không thể nào ngừng nhớ đến con của mình, nước mắt cứ thế lăn dài trên má. Trương Thần thấy cô khóc, anh cũng thấy xót xa, bèn ôm lấy cô.

Trương phu nhân và Hà Hoa Tử cũng bị An Kỳ dọa đến một phen xanh mặt.

Du An Kỳ cũng đã trở nên bình tĩnh, trong phòng hiện tại có Hà Hoa Tử đang ở cùng với cô. Trương Thần lúc này đã ra bên ngoài. Anh đứng trầm ngâm, ngắm nhìn cảnh vật vào buổi tối. Đã lâu rồi anh chưa từng cảm thấy mọi thứ yên tĩnh đến vậy. Bất giác, anh lấy trong túi ra một bao thuốc và lấy điều thuốc, hút. Trương phu nhân từ phía sau bước đến, chạm lấy vai anh. Trương Thần bất ngờ quay lại, thấy bà, anh kêu lên:

- Mẹ.

Bà nhìn anh, dịu dàng cười. Anh liền hỏi:

- Có ấy thế nào rồi?

- Đã ổn định hơn rồi.

Nghe vậy, Trương Thần yên tâm hơn. Anh cúi đầu, hút một hơi khá dài rồi phả khói vào trong màn đêm. Trương phu nhân nhìn anh, giọng nói đầy ngạc nhiên nhưng cũng hơn buồn bã:

- Đã lâu rồi mẹ chưa nhìn thấy con hút thuốc. Có lẽ gần đây nhất là năm năm trước.

- Con không ổn, đúng không?

Bà nhướn mày, hỏi Trương Thần. Anh quay sang nhìn bà, rồi phì cười đầy khó hiểu, nói:

- Vẫn là mẹ hiểu con.

Anh quay người, hai cùi tay tựa vào lan can. Ánh mắt anh hướng về phía phòng bệnh của An Kỳ, đầy chứa chan tình cảm và nuối tiếc:

- Tuy con không biết bản thân có yêu An Kỳ hay không, nhưng điều con muốn làm ngay lúc này chính là giữ cô ấy ở bên cạnh.

- Nếu con không yêu con bé, hãy để nó đi tìm hạnh phúc của riêng mình. Con cũng thế, đừng để bản thân càng lún càng sâu.

Bà nói tiếp:

- Trên đời này, phàm là thứ chúng ta muốn lưu giữ thì lại càng khó giữ. Nhưng nếu như hai đứa là của nhau, ông trời nhất định sẽ có sắp xếp của mình.

Sau khi nói chuyện với Trương Thần, không lâu sau, anh nghe lời Trương phu nhân nên đã quay về biệt thự để nghỉ ngơi. Khi tận mắt nhìn anh lên xe và cho đến khi chiếc xe đã không còn trong tầm mắt của mình, Trương phu nhân mới yên tâm mà quay về phòng bệnh của Du An Kỳ.

Lúc này, Du An Kỳ đang bình thản đọc sách. Còn Hà Hoa Tử thì vừa lướt điện thoại, vừa suy nghĩ điều gì đó. Thấy bà vào, cả hai người đều đặt sách và điện thoại xuống. Hà Hoa Tử liền hỏi Trương phu nhân:

- Bác Trương, Trương Thần đã đi rồi sao?

Trương phu nhân lập tức gật đầu, thấy vậy, Du An Kỳ liền nhìn bà với ánh mắt và giọng nói đầy cảm kích:

- Cảm ơn mẹ đã giúp con.

□background music□

Thủ Vệ - Lâm Phong

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nhớ lại

An Kỳ nhớ lại lúc cô bị xuất huyết và được đưa vào phòng cấp cứu. Cô đã nhờ y tá gọi Trương phu nhân và Hà Hoa Tử vào. Lúc bước vào, cả hai người đều hốt hải chạy vào. Trương phu nhân rất lo lắng cho tình trạng hiện tại của An Kỳ, bà liền hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ, con bé thế nào rồi?

Bác sĩ tháo khẩu trang, vẻ mặt thể hiện sự vất vả và cứu An Kỳ, nói:

- Thật may là cô ấy chỉ uống một ít nhân sâm hầm gà, nếu không, tôi cũng không thể cứu được đứa bé.

- Bác sĩ, nhân sâm hầm gà có vấn đề gì sao?

Hà Hoa Tử sốt sắng hỏi. Bác sĩ điềm đạm trả lời:

- Tôi nghỉ ngơi trong nhân sâm hầm gà của Du tiểu thư có thuốc trục thai. Một khi đã ăn phải sẽ dẫn đến đau bụng dữ dội và xuất huyết, cuối cùng là không giữ được đứa trẻ.

- Lúc này di Quế nói nhân sâm là do...

Hà Hoa Tử nói nhưng nhìn Trương phu nhân, cô đột nhiên áp ứng.

- Không phải đâu.

Bà biết Hà Hoa Tử định nói đến Trương Thần. Bà lập tức phủ định.

- An Kỳ, nhất định là có sự hiểu lầm. Trương Thần sẽ không tàn nhẫn đến nỗi giết con của mình.

Trương phu nhân chạy đến nắm lấy bàn tay của An Kỳ. Bà muốn cô tin lời bà, tin đứa con trai của bà là vô tội. Nhưng ngay lúc này, An Kỳ chỉ có thể tin những gì đang xảy ra trước mắt.

Du An Kỳ lúc này nước mắt sắp trào ra, cô nhìn bác sĩ và Trương phu nhân, cầu xin:

- Bác sĩ, mẹ, xin hai người hãy giúp con... nói rằng do con bị xuất huyết nhiều, đứa bé cũng vì vậy mà không giữ được.

Trương phu nhân nghe vậy, liền hỏi:

- Nhưng tại sao... con lại làm vậy?

- Đây là cách duy nhất để con bảo vệ nó.

Bác sĩ nhìn Trương phu nhân, như muốn hỏi ý kiến của bà. Nghe An Kỳ giải thích, bà cũng có chút miễn cưỡng gật đầu. Thấy vậy, bác sĩ liền trấn an An Kỳ:

- Du tiểu thư yên tâm, chúng tôi sẽ giúp cô giữ bí mật chuyện này.

Bác sĩ nói rồi, liền rời đi. Không lâu sau, Du An Kỳ cũng được đưa trở về phòng bệnh của mình. Cô thấp giọng gọi Trương phu nhân:

- Mẹ, con còn có chuyện muốn nhờ người...

- Con... con cứ nói, ta nhất định sẽ giúp con.

Trương phu nhân nhìn sắc mặt của An Kỳ, đoán được cô sắp đưa ra một quyết định quan trọng. Bà cũng áp ứng trả lời.

- Con muốn rời khỏi nơi này.

Thấy ánh mắt thành khuôn của An Kỳ, Trương phu nhân cũng không thể từ chối lời đề nghị của cô. Nhưng bà vẫn suy nghĩ một lát, cuối cùng, bà đã trả lời rằng:

- Được, mẹ sẽ giúp con.

Không lâu sau, bà quay về biệt thự của Trương gia để tìm Trương Thần. Bà định hỏi anh về chuyện nhân sâm hầm gà nhưng không ngờ khi quay về lại vô tình tìm thấy khế ước của anh và An Kỳ. Sau đó, mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra...

Hiện tại, sau khi đã cảm ơn Trương phu nhân, bà cũng không quên hỏi thêm lần nữa:

- An Kỳ, lần này con quyết định đi thật sao? Không còn cách nào khác sao?

- Mẹ, con rất muốn tin tưởng Trương Thần. Nhưng nhân sâm là do anh ấy cho người mang đến. Đứa bé này cũng suýt bị ba của nó...

Nói rồi, cô cúi đầu xuống, đặt tay lên bụng, nói tiếp:

- Chỉ có rời đi, con mới có thể bảo vệ được đứa trẻ này.

- Nhưng ta sợ con sức khỏe không tốt, đi một mình sẽ gặp nguy hiểm...

Trương phu nhân lo lắng, nói. Lúc này, Hà Hoa Tử nhanh nhẩu đáp lại:

- Bác Trương yên tâm, lần này con sẽ đi cùng An Kỳ.

Trương phu nhân và Du An Kỳ rất bất ngờ khi nghe Hà Hoa Tử nói vậy. An Kỳ nghĩ rằng, chắc đã xảy ra chuyện gì nên Hà Hoa Tử mới quyết định rời đi. Nhưng cô chưa kịp hỏi, Trương phu nhân đã nhanh hơn cô:

- Nhưng tại sao con lại...???

- Từ lâu tiểu Hà đã xem An Kỳ là em gái của mình. Vậy nên con muốn ở bên cạnh để chăm sóc em ấy.

Nghe Hà Hoa Tử trả lời, Du An Kỳ liền dậm thêm:

- Mẹ, Hà tỷ nói rất đúng. Con vốn vụng về, tỷ ấy lại rất giỏi chăm sóc người khác.

- Vậy con định bao giờ rời đi?

Trương phu nhân liền hỏi:

- Con sẽ hỏi bác sĩ khi nào con có thể xuất viện.

- Ở yên đây, ta sẽ đi hỏi.

Dứt lời, Trương phu nhân sốt sắng đến gặp bác sĩ để hỏi về việc của An Kỳ.

Trong phòng hiện tại chỉ còn có Hà Hoa Tử và Du An Kỳ. Thấy Hà tỷ có chút khổ sở, An Kỳ định nói lời an ủi và dò hỏi xem vì sao cô lại quyết định rời đi cùng cô.

- Hà tỷ...

Nhưng chắc là do đã thân lâu với nhau nên Hà Hoa Tử đã đoán được cô định hỏi việc gì, liền chặn ngang không cho An Kỳ nói tiếp:

- Em đừng lo, chị quyết định rồi. Lần này rời đi, chị sẽ không liên lạc về Trung Quốc nữa.

- Ở đây rất đau khổ sao?

Hà Hoa Tử nghe vậy, liền cười lên. Nhưng trong giọng cười của cô, An Kỳ cảm nhận được sự chua xót:

- Mỗi ngày đều nhận được điện thoại hỏi thúc chị kết hôn với tên Lý Đồng Lương. Ngày ngày phải đối mặt với tên đáng ghét đó. Và mỗi ngày, trước nhà chị có không ít đám phóng viên đến làm phiền chị. Từ lúc gặp hấn, cuộc sống đời tư của chị đã chẳng còn bình yên. Và cũng từ đó, cuộc sống của chị cũng bị đảo lộn.

- Vậy còn quán cà phê?

- Chị đã sớm âm thầm nhượng lại nó rồi. Các nhân viên trong quán chị cũng đã thường thêm tiền lương cho họ.

Giọng điệu có chút đau khổ của Hà Hoa Tử vì tự tay đóng cửa nơi mình gây dựng đã làm cho Du An Kỳ cay cay sóng mũi. Cô biết Hà Hoa Tử đã rất khó khăn để đưa ra lựa chọn lần này. Cô ôm chặt lấy người của Hà tỷ, nhỏ nhẹ nói:

- Sau này, chị em chúng ta sẽ nương tựa nhau mà sống.

Hà Hoa Tử có chút cảm động, nói:

- Được.

☐ **background music** ☐

Moonlight - Tae Yeon

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nhất định sẽ kịp

Trương phu nhân sau khi đi hỏi bác sĩ thì liền quay về phòng:

- An Kỳ, bác sĩ nói hai hôm nữa là con có thể xuất viện rồi.

Về mặt bù đắp hào hứng và vui vẻ khi biết tin có được xuất viện sớm. Nhưng rồi, bà chợt nghĩ đến việc An Kỳ xuất viện sớm cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ muốn rời khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt. Trương phu nhân mạo muội hỏi cô:

- Vậy con định khi nào rời đi?

- Tuần sau.

- Nhanh như vậy sau.

Trương phu nhân cúi đầu, nhỏ tiếng, về mặt bà lúc này chợt hiện lên sự buồn bã. Bà ngẩng đầu lên, cố tỏ ra về mặt như bình thường, hỏi tiếp:

- Vậy... vậy con định đi đâu?

Hà Hoa Tử lúc này lên tiếng thay cho An Kỳ:

- Chúng con đã bàn bạc, quyết định đến New Zealand.

- Được rồi, ta sẽ sắp xếp máy bay tư nhân cho hai đứa. Nhưng còn tiểu Hà, cháu có cần bàn bạc chuyện nói với ba của mình không? Còn chồng tương lai của con...?

Hà Hoa Tử lập tức đáp:

- Từ lâu con đã không còn liên lạc với Hà gia, còn tên Lý gia kia vốn không phải chồng của con.

Nghe vậy, Trương phu nhân cũng đoán được phần nào lý do mà Hà Hoa Tử quyết định đi cùng An Kỳ đến New Zealand. Đạo này trên báo hay tin tức đều thường xuyên nhắc đến chuyện hôn ước của Lý gia và Hà gia. Có lẽ vì vậy nên Hà Hoa Tử mới quyết định bỏ đi để tìm sự bình yên của lúc đầu.

Ngay lúc này, Dương Thi Nhi đang ở trong một quán bar, cô ta ngồi thong dong uống rượu. Một người đàn ông tiến đến và ngồi bên cạnh. Dương Thi Nhi tay lắc lắc ly rượu, về mặt vẫn bình thản, hỏi:

- Sao rồi?

- Mọi chuyện đã như ý của Dương tiểu thư rồi. Tôi vừa biết được tin tuần sau cô ta sẽ bay đến New Zealand.

- Tốt. Tôi muốn cô ta từ nay về sau không bao giờ xuất hiện tại thành phố F này nữa. Anh hiểu ý tôi chứ?

Dương Thi Nhi quay sang nhìn người đang ông, nụ cười đầy gian ác. Người đàn ông gật đầu, cô ta lập tức lấy trong túi ra một sấp tiền, đưa cho tên kia. Nhận được tiền, hấn nhanh chóng rời đi như bay.

Dương Thi Nhi nhấp môi một chút rượu, nhớ lại mọi chuyện. Cô phát hiện Trương Thần mua nhân sâm, cho người mang về biệt thự. Trên đường đi, Dương Thi Nhi đã cho người sắp xếp một vụ tranh cãi dẫn đến kẹt xe, để người kia sợ y rời khỏi nhân sâm. Nhân thời cơ ấy, cô ta đã nhanh chóng bôi thuốc trục thai lên nhân sâm. Hiện tại, kết quả đúng như Dương Thi Nhi mong muốn. Con của Trương Thần và Du An Kỳ đã không còn. Du An Kỳ còn định đến New Zealand, tin tốt lành này làm cho Dương Thi Nhi cảm thấy vô cùng sung sướng.

Ngày Du An Kỳ xuất viện, Trương Thần đã cho xe đến đón, nhưng anh lại không có mặt. Anh nghĩ rằng cô không muốn gặp mặt mình nên mới quyết định không đến. Ngày hôm ấy, không nhìn thấy Trương Thần, về mặt An Kỳ có chút ủ rũ và thất vọng. Những ngày sau đó, Trương Thần cũng ở công ty mà không hề quay về biệt thự. Không phải vì anh bận công việc, anh chỉ sợ rằng nếu gặp cô, anh nhất định sẽ chạy để ôm cô vào lòng và không cho cô rời đi. Nhưng rồi cô lại tưởng rằng anh đang nhớ đến Mạn Mạn. Những ngày An kỳ ở lại Trung Quốc cũng bắt đầu đếm ngược. Nhưng ở thời điểm hiện tại, Trương Thần vẫn chưa biết cô chuẩn bị rời xa mình.

Đến ngày Du An Kỳ phải đến New Zealand, Trương phu nhân ôm chặt lấy cô, bà không quên dặn dò cô và Hà Hoa Tử giữ gìn sức khỏe và chăm sóc tốt cho nhau. Ngay lúc này, Trương Thần đang xem tài liệu tại công ty thì nhận được tin Du An Kỳ đang cân hành lý để lên máy bay. Anh hốt hoảng, nhìn đồng hồ, từ công ty đến sân bay phải mất mười lăm phút. Anh vội vã chạy kêu Peter đưa mình đến sân bay. Trong lòng anh lúc này luôn nhắc đi nhắc lại một câu:

" Nhất định sẽ kịp, An Kỳ, em hãy chờ anh..."

Ngay khi Du An Kỳ và Hà Hoa Từ bước lên máy bay, cô vẫn nhìn qua cửa sổ, xem Trương Thần có đến hay không. Bây giờ là mười giờ hai mươi lăm phút, chỉ còn vài phút nữa máy bay sẽ cất cánh.Nhưng trong vài phút ấy, cô vẫn luôn đợi anh. Không bao lâu sau, Trương Thần đã có mặt tại sân bay. Thấy anh vội vã, khuôn trương như vậy, Trương phu nhân không khỏi ngỡ ngàng mà thốt lên:

- Tiểu Thần, con...

Anh thờ hồn hèn, nhưng vẫn hỏi bà:

- Mẹ, An kỳ đâu?

- An Kỳ đã lên máy bay rồi.

Nhìn thấy Trương Thần chạy đến, Du An Kỳ cũng xem như cô chờ đợi không uổng phí. Hà Hoa Từ thấy An Kỳ ngây người, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nhìn theo hướng mắt của An Kỳ, thấy Trương Thần đến, anh dường như đang cãi nhau với Peter. Thấy vậy, Hà Hoa Từ liền nắm lấy tay của An Kỳ, dịu dàng khuyên:

- Nếu ngay bây giờ em thay đổi quyết định, cũng chưa muộn. Nếu hiện tại em cảm thấy hối hận, không muốn đến New Zealand mà muốn ở lại đây, chị cũng bằng lòng với em.

Nghe cô nói vậy, An Kỳ liền cười và lắc đầu, nói:

- Không, em sẽ không hối hận. Em nhận ra rằng, hiện tại em vẫn chưa đủ khả năng để bảo vệ con của mình. Còn suýt chút nữa lại chết nó. Chỉ khi thật sự buông bỏ, cuộc đời em mới sang trang mới.

Hà Hoa Từ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của cô.

Trương Thần lúc này đang thúc Peter kêu dừng chuyến bay lại, bởi vì anh đã suy nghĩ kĩ rồi, anh không muốn An Kỳ rời đi. Peter có chút chần chừ, tức giận, anh lập tức chạy vào trong và kêu lập tức dừng chuyến bay tự nhân liên nhân viên an ninh đưa ra ngoài. Du An Kỳ thấy anh điên cuồng như vậy, trong lòng có chút không thoải mái.

Hà Hoa Từ nghe thông báo máy bay chuẩn bị cất cánh, liền quay sang nói với An Kỳ:

- Hãy để lại những điều khiến em không vui ở đây. Chúng ta sắp bước sang một trang mới của cuộc đời rồi.

☐background music

Giấc Mơng Của Em - Jane Zhang

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vừa nhận được tin

Nghe vậy, An Kỳ liền nhớ đến một số chuyện. Cô nhớ đến ngày Trương Thần đưa mình đến khu vui chơi. Trong lúc đợi anh đi mua nước, cô đã đi tìm nhà vệ sinh. Và khi cô bước ra từ nhà vệ sinh đã thấy tất cả ở ngang đường. Cô thấy anh nhận nhầm cô gái khác là Mạn Mạn, lòng cô khi ấy có chút chua xót. Song, cô nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình và Trương Thần cũng quay trở lại. Nhớ đến lúc ấy, An Kỳ có vẻ đau lòng hơn, cô nói:

- Từ trước đến nay, trong lòng của Trương Thần chỉ có mỗi Mạn Mạn. Người anh ấy yêu, cũng là Mạn Mạn. Du An Kỳ em, vốn chỉ là kẻ thế thân của người khác. Bây giờ, em đã có thể chấp nhận một điều, anh ấy chưa từng yêu em.

- Em đã từng vọng tưởng mình có thể ở bên cạnh anh ấy, cùng anh bách niên giai lão, răng long đầu bạc. Lặng lẽ nhìn đời trôi, chỉ cần anh còn bên cạnh, như vậy đã tốt rồi. Nhưng đến cuối cùng em lại phát hiện, là do bản thân quá ảo tưởng. Ngay từ đầu, vốn dĩ đã khác biệt quá lớn, làm sao có thể ở bên nhau.

Cô vừa dứt lời, liền cười tự giễu. Điều cười này, như khinh chính bản thân mình, nhưng cũng chất chứa rất nhiều đau khổ và tổn thương. Cô chọn cách nói hết nỗi lòng của mình, chỉ mong nó sẽ không làm cô thêm đau khổ nữa.

Máy bay đưa Hà Hoa Từ và Du An Kỳ đã cất cánh, An Kỳ nhìn xuống bên dưới, rồi lại nhìn những đám mây đang bay, lòng thầm nói:

" *Tạm biệt quá khứ đầy đau thương...*"

Nghĩ rồi, cô liền đặt tay lên bụng mình, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng ánh mắt cũng đầy kiên định:

- Con ngoan, mẹ nhất định sẽ trả thù cho con.

Tro mắt đứng nhìn máy bay chở Du An Kỳ đi, bản thân lại không thể ngăn cản cô, Trương Thần ngồi xuống ghế, đỡ đầu như một kẻ mất hồn. Cùng lúc ấy, Lý Đồng Lượng vừa hay tin Hà Hoa Từ đã dọn đi, anh chạy đến quán tìm nhưng lại được báo là cô đã chuyển lại quán. Một lần nữa, anh nhận được tin Hà Hoa Từ đang ở sân bay, chuẩn bị sang nước ngoài, Lý Đồng Lượng tức tốc chạy đến sân bay. Nhưng khi anh đến, chỉ thấy Trương Thần ngồi gục đầu xuống đất, anh đi đến hỏi bằng giọng không thể giữ được bình tĩnh:

- Chuyến bay của Hà Hoa Từ đã bay chưa?

- Đã đi rồi. Cô ấy và An Kỳ đã đi rồi.

Trương Thần chẳng còn sức sống, nói. Nghe vậy, Lý Đồng Lượng với thái độ đầy khản trương, nói:

- Tôi lập tức gọi điện, kêu phi công phải đáp chuyến bay đó ngay lập tức.

- Vô ích thôi.

Trương phu nhân từ xa bước đến. Bà thấy hai kẻ đang lụy tình trước mặt, lòng bà không biết nên làm sao cho phải.

- Bác Trương, bác nói vậy nghĩa là sao?

- Đó là máy bay tư nhân của bác, không có lệnh của bác, họ sẽ không nghe theo.

- Bác Trương, con xin bác, nói với phi công lập tức đáp chuyến bay. Con không thể để mất cô ấy.

Lý Đồng Lượng về mặt đau khổ, van xin.

- Tiểu Lượng, trên đời này, nếu như hai người thuộc về nhau, cho dù có gặp nhiều trắc trở thì họ cũng sẽ quay về bên nhau. Ngược lại, nếu đã không thuộc về nhau, hà có gì cố cưỡng cầu.

Lý Đồng Lượng hiểu ý của Trương phu nhân, nhưng anh không thể từ bỏ cô.

- Mẹ...

Trương Thần cất giọng gọi, Trương phu nhân đưa mắt sang nhìn anh. Thấy anh vẫn còn ngồi trong tư thế đầy u sầu ấy, lòng bà liền thấy không yên:

- Mẹ, sau khi An Kỳ rời đi, con mới phát hiện, con yêu cô ấy.

Anh nói tiếp.

- Mẹ nói đúng, tất cả là do con. Con không nên ôm lấy quá khứ mãi. Nhưng bây giờ con thức tỉnh, đã muộn rồi... Nếu như con nhận ra mình yêu An Kỳ sớm hơn thì thật tốt.

Trương phu nhân thấy Trương Thần vẻ đầy thống khổ. Bà định lấy tay và xoa lên vai anh để anh ủi, nhưng cứ chần chờ mãi. Cuối cùng, bà lại rút tay về. Trương phu nhân quay người bỏ đi, trước khi đi, bà không quên nói:

- Đứng nín kẻo những gì xa tằm với... Mây của trời hãy để gió cuốn đi...

Bà biết rằng nói những lời này chỉ làm cho Trương Thần và Lý Đồng Lượng thêm đau khổ. Nhưng bà biết rõ hai người họ không dễ bỏ cuộc. Họ nhất định sẽ nỗ lực để tìm lại người mà mình yêu.

Trương phu nhân bước đi với những bước chân đầy nặng trĩu. Có lẽ bà cũng buồn vì An Kỳ rời đi. Thấy bà đi ra, một chiếc xe Lexus dừng lại trước mặt. Người lái xe từ trên xe bước xuống, thái độ đầy cung kính, mở cửa cho bà. Trương phu nhân từ từ bước vào, bà tựa đầu vào Trương lão gia, không nói lời nào. Xe bắt đầu chạy, thấy bà vẫn im lặng, ông liền hỏi:

- Con bé... đi rồi?

Trương phu nhân không trả lời, bà chỉ gật đầu. Ngay lúc bà gật đầu, không kim được mà rơi nước mắt. Thấy vậy, Trương lão gia liền lau đi những giọt nước mắt đang lăn trên má của bà, nói:

- Được rồi, An Kỳ đi rồi, em không cũng chẳng có ích gì. Đừng khóc nữa.

- Em cảm thấy tiếc cho tiểu Thần. Rõ ràng bản thân đã yêu An Kỳ, nhưng tại sao lại không nhận ra sớm hơn. Đến khi con bé đi thì... Em cảm thấy cuộc đời này thật nhiều chông gai.

Dù Trương phu nhân đã cố nén lại nhưng trong thái độ của bà vẫn có sự ảm ức. Thấy vậy, Trương lão gia cười một tiếng rồi nói:

- Không phải lúc chúng ta đến với nhau cũng có rất nhiều chông gai sao?

Ngay hôm sau, Trương Thần đang làm việc tại công ty, về mặt mặt môi thì Peter với thái độ hốt hoảng chạy vào, báo tin:

- Trương tổng, tôi vừa nhận được tin máy bay chở Du tiểu thư đã mất tín hiệu, không thể liên lạc được nữa.

- Cái gì!

Vừa nghe nói thế, Trương Thần đứng dậy, tay anh đập mạnh lên bàn. Đột nhiên, anh bắt đầu đứng không vững, đầu anh cũng bắt đầu đau nhói làm anh liên tục xoa vào thái dương, dần dần, anh ngã xuống ghế. Peter thấy liền lo lắng, hỏi:

- Trương tổng, Ngài...?

- Tôi không sao. Lập tức gọi điện cho người tìm kiếm chuyến bay đó, nhất định phải tìm được cho tôi.

Anh đưa tay ngăn Peter đứng đến gần, mặt cúi xuống, nói:

Lý Đồng Lượng sau khi biết được tin chuyến bay của Hà Hoa Từ không liên lạc được cũng cho người tìm kiếm. Có vẻ như anh còn lo lắng hơn Trương Thần.

☐ **background music** ☐

Into The New World - SNSD

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tìm được đáp án

Đã mấy ngày lao vào tìm kiếm nhưng vẫn không có tin tức gì về An Kỳ cũng như chuyến bay của cô. Từ đó, Trương Thần cũng dần lạnh lùng hơn với tất cả mọi người. Sau khi rời công ty, lúc nào anh cũng nghĩ và nhớ đến cô.

Một hôm, Trương Thần quay về biệt thự với con say. Trong con say ấy, anh nhìn thấy An Kỳ vẫn còn bên cạnh, chăm sóc mình. Ngay lúc ấy, Trương Thần đã tự nói rằng:

- Lúc trước em hỏi anh, nếu có một ngày anh mất đi " *cả thế giới* " của mình, thì thế giới ngoài kia liệu có còn quan trọng? Bây giờ anh đã tìm được đáp án rồi. Nếu một ngày anh mất đi " *cả thế giới* " của mình, thì thế giới ngoài kia cũng chẳng còn quan trọng. Bởi vì " *cả thế giới* " của anh chính là em. Mất đi em, anh cũng dần suy sụp.

- Nhưng mà... đã muộn mất rồi. Đến khi anh nhận ra mọi chuyện, em cũng chẳng còn bên anh nữa.

Ngay lúc này, dường như Trương Thần không kiểm chế được nữa, nước mắt anh chảy dài. Anh đã cố kiểm chế từ nhiều ngày qua, cuối cùng hôm nay lại không kiểm được.

- An Kỳ, em quay về với anh có được không? Anh biết sai rồi, anh thật sự sai rồi...

Sáng hôm sau, khi thức dậy với đầu đau nhức, anh biết rằng tất cả mọi chuyện hôm qua đều là do mình tưởng tượng ra. Vì nhớ An Kỳ nên tưởng tượng lên hình ảnh cô quay về bên mình. Anh chợt nhận thấy, ngôi biệt thự này vẫn còn đâu đây bóng dáng của An Kỳ, vẫn còn rất nhiều ký ức về cô. Anh ngồi trầm ngâm giây lát, liền rút điện thoại ra, nét mặt thần thờ, nói:

- Tôi sẽ chuyển về Trương gia. Lát nữa cho người đến biệt thự thu dọn đồ đạc.

Năm năm sau...

Thời gian trôi qua trong êm đềm. Thấm thoát cũng đã năm năm. Cũng trong suốt năm năm, Trương Thần luôn cho người dò la, tìm kiếm tung tích của Du An Kỳ nhưng hoàn toàn không nhận được hồi đáp. Thời gian nhanh chóng trôi qua, như mong muốn anh hãy quên đi cô, sớm có bắt đầu mới. Nhưng, Trương Thần đã rất nhiều lần muốn từ bỏ nhưng rồi vẫn thất bại.

Tuy hiện tại anh đang sống ở Trương gia, nhưng mỗi lần bản thân không thể thôi mong nhớ đến An Kỳ, anh liền quay về biệt thự và ở vài ngày. Hay những khi tâm trạng không tốt, anh cũng sẽ quay về đây. Anh nghĩ rằng, ít ra nơi đây còn có chút ký ức vui vẻ của anh, nó sẽ giúp anh thấy thoải mái hơn.

Cứ mỗi lần trở về biệt thự, đi vào phòng ngủ, Trương Thần đều nằm ở trên giường, phía mà Du An Kỳ luôn nằm, anh đặt tay lên trán, nói:

- An Kỳ, bây giờ anh đã biết thế nào là biệt lai vô dạng rồi (1). Em thật sự không cho anh một chút tin tức nào về em.

Dứt lời, anh liền cười đầy đau thương. Mấy năm không có Du An Kỳ, Trương Thần mới dần biết được thế nào là cảm giác thống khổ. So với lúc mất đi Mạn Mạn, cảm giác này càng đau đớn hơn gấp nhiều lần.

Sang vài ngày sau, Trương Thần và công ty của bà Hà Hoa Từ có một cuộc bàn bạc về hợp đồng. Nhưng vì có chút việc nên ông không thể đến được. Thay vào đó, ông cử nhân viên mà mình tin tưởng nhất - Giang Hải đến. Anh là một người có gương mặt tuấn tú, ăn nói khéo léo. Tuổi còn trẻ nhưng chức vụ lại cao và luôn được cấp trên tin tưởng. Ngoài ra, Giang Hải còn là mẫu đàn ông lý tưởng của các nữ nhân viên trong công ty.

Ngày hôm ấy, sau khi bàn bạc xong, việc bàn bạc cũng xem như thuận lợi đối với cả hai bên. Giang Hải nhìn xuống đồng hồ mà mình đang đeo trên tay, nét mặt suy ngẫm hồi lâu, sau đó nói với Trương Thần:

- Xin lỗi, bây giờ tôi còn có việc phải đi trước, thất lễ.

Trương Thần nghe vậy liền gật đầu đồng ý. Anh định cho Peter tiễn Giang Hải nhưng anh ta lại nhất định từ chối. Anh ta cũng nhanh chóng rời đi.

Trương Thần ngồi trong phòng, như đang suy nghĩ về một điều gì đó. Peter thấy anh ngồi yên không chớp mắt, nhẹ nhàng cất tiếng hỏi:

- Trương tổng, Ngài sao vậy?

- Không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

Giang Hải sau khi rời khỏi, lập tức đi vào xe và chạy một mạch đến sân bay. Anh liên tục nhìn đồng hồ rồi nghĩ thầm:

" Giờ này chắc sẽ không kẹt xe đâu. "

Anh tăng tốc nhanh hơn tốc độ bình thường. Đến nơi, anh lại nhiều lần nhìn đồng hồ, nói thầm

- Đáng lẽ giờ này đã xuống máy bay rồi chứ?

Dứt lời, anh ngược lên nhìn. Có một đám người đông đúc bước ra, trong đám người ấy, cặp mắt anh nhanh chóng bị thu hút bởi một người phụ nữ. Cô ta khoác trên người chiếc váy của Gucci đầy tinh tế. Gương mặt đầy góc cạnh, cộng với màu son đỏ trên môi càng làm cho cô trở nên nổi bật và sắc sảo hơn trong dòng người. Hai tay cô nắm lấy tay của hai đứa bé, một nam một nữ. Cả hai đứa tuổi đều ngang nhau và đều trông rất lanh lợi, đáng yêu. Bé trai tuy còn nhỏ nhưng lại toa ra một khí chất bất phàm. Còn bé gái lại xinh xắn và luôn nở nụ cười đầy hồn nhiên. Cả hai đứa đều vui vẻ nắm lấy tay cô, vừa đi vừa cười nói đầy vui vẻ.

Thấy vậy, Giang Hải liền cười lên một tiếng. Anh biết chắc rằng người mình đợi đã đến rồi, vì thế, anh liền cất tiếng gọi:

- An Kỳ, anh ở đây.

Dứt lời, anh liền tiến lại gần cô. Người đàn ông đi phía sau đang bận đẩy hành lý cũng dừng lại sau An Kỳ, hỏi:

- Mỹ nữ, hành lý của cô...

- Ah, anh để đây cho tôi được rồi, cảm ơn anh.

Nói xong, cô liền nở nụ cười khiến anh chàng kia như điên đảo hồn phách. Hai đứa bé thấy Giang Hải liền buông tay An Kỳ khiến cô giật mình. Chúng chạy đến Giang Hải, anh thấy vậy liền dang tay ra, chúng chạy vào vòng tay của anh, mừng vui reo lên:

- Ba Giang, chúng con rất nhớ ba.

Nghe vậy, Giang Hải liền đáp lại:

- Các con ngoan, ba cũng rất nhớ các con

Bé gái lập tức mách với Giang Hải:

- Ba Giang, mẹ thật xấu, đã hứa rất nhiều lần nhưng đến bây giờ mới cho tụi con đến thăm ba.

Anh xoa đầu con bé, dịu dàng nói:

- Con ngoan, mẹ con có rất nhiều việc phải giải quyết, không thể cho con về ngay được.

- An Nhiên, anh thấy ba Giang nói đúng. Lúc còn ở Los Angeles, có lần anh thấy mẹ thức đến khuya để làm việc.

- Vẫn là An Khải hiểu mẹ.

Giang Hải nghe bé trai bênh vực mẹ liền xoa đầu cậu, nói.

Dù An Kỳ không ngờ rằng, tuy con mình còn nhỏ nhưng lại hiểu tất cả mọi chuyện. Có lẽ cô nên cảm thấy tự hào về điều này.

** (1): mất tâm mất tích*

❑background music❑

Gặp Hay Không Gặp - La Trung Húc

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hình bóng quen thuộc

Cô nhìn một lượt những hình ảnh trước mắt mình, nghĩ:

" Đã năm năm rồi... "

- Mẹ ơi, chúng ta về nhà thôi.

An Nhiên cất lời thôi thúc, cô bé rất háo hức muốn được về nhà.

Giang Hải đưa ba mẹ con đến xe. Hai đứa trẻ ngồi phía sau. Còn anh thì ấn cần mở cửa xe cho An Kỳ, sợ cô bị va trúng đầu nên để tay phía trên. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đưa bốn người họ về nhà.

Trên xe chạy về nhà, Dù An Kỳ chống tay lên cửa xe, nhìn ra bên ngoài, như đang suy nghĩ về một điều gì đó. Cô nhìn những nhà cao tầng, những hàng cây lướt ngang. Quả nhiên, trên đời này thứ gì cũng có thể thay đổi. Cô chỉ mới rời đi năm năm, nhưng suýt chút nữa đã không nhận ra nơi này.

- Mẹ ơi, mẹ ơi...

Đang mải suy nghĩ, An Kỳ nghe tiếng gọi của An Nhiên liền giật mình. Cô liền quay sang trả lời cô bé:

- Ah, mẹ nghe.

- Ba Giang đang hỏi mẹ kìa.

An Khải đang dán mắt vào cuốn sách mà cậu mang theo, nhưng vẫn trả lời An Kỳ. Nghe vậy, cô liền thấy ngại vì đã lơ đãng trước Giang Hải, cô liền thấy ngượng ngùng, nói:

- A, em xin lỗi, do em mải suy nghĩ nên không để ý đến việc anh gọi em.

- Không sao, anh chỉ định hỏi ý em chuyện đám nhóc này muốn sang sống với anh.

Nghe vậy, An Kỳ liền tỏ ra kinh ngạc. Con cô sao lại có thể rời xa cô được. Thế nên An Kỳ quay xuống nhìn An Khải và An Nhiên, hỏi lại việc này.

- Hay đứa muốn sang sống với ba Giang sao?

- Đờng ă, tụi con đã sống với mẹ lâu như vậy. Giờ lại rất muốn biết cảm giác tình cha con.

An Nhiên nhanh nhẩu đáp lại. Câu trả lời của con bé làm An Kỳ thấy trong lòng có thứ gì đó khó tả. Nhận thấy sắc mặt An Kỳ thay đổi, Giang Hải lập tức chuyển sang chủ đề khác:

- Kê lúc nãy mang đồ ra cho em là ai vậy?

An Khải nét mặt trầm xuống, tường thuật:

- Là một tên háo sắc. Nhân lúc tụi con đi vệ sinh thì lẹi ve vãn và muốn làm quen với mẹ. Con đã cố tình gọi "*mẹ*" thật lớn mà cũng mặt dày đi theo.

An Nhiên bỏ sung thêm:

- Nhưng khi ông ta thấy mẹ có nhiều hành lý liền muốn giúp mẹ. Mẹ đã từ chối nhưng ông ta không chịu. Thật hết cách. Đến khi ông ta vừa nhìn thấy ba Giang, cứ ngỡ là chồng của mẹ liền nhanh chóng chạy mất.

Dứt lời, cô bé quay sang hỏi An Khải, giọng đầy ngổ nghê:

- Anh hai ơi, chúng ta có ba Giang, có mẹ An Kỳ. Vậy có phải ba mẹ là vợ chồng không?

An Kỳ nghe vậy liền quay xuống, nghiêm nghị nhắc nhở cô bé:

- An Nhiên, không được nói bừa.

- Không có ah. Con nhớ các bạn của con từng nói, ba mẹ là người sinh ra chúng ta. Vậy ba Giang và mẹ sinh ra tui con thì có gì sai?

Con bé này, An Kỳ thật không biết phải nói sao cho nó hiểu. Bởi vì còn nhỏ, cô lại không muốn chúng biết về người sinh ra chúng.

- An Kỳ nè, sao em lại không rù thêm Hoa Từ về chung? Có cô ấy, đám nhóc này cũng sẽ thấy vui hơn.

An Kỳ thờ dài. Đừng nói là về, chỉ cần nhắc đến thời thì cũng đủ khiến Hà Hoa Từ ăn không ngon, ngủ không yên. Đã năm năm trôi qua mà cảm giác bị ép cưới khiến cho Hà Hoa Từ vẫn còn thấy sợ.

Đến nhà Giang Hải, nhà của anh không như những gì mà người ngoài nghĩ đến. Nếu nói đây là một căn nhà cao cấp thì cũng không có gì sai. Tuy không nguy nga tráng lệ nhưng cảm giác rất ấm áp. Anh dẫn An Khải và An Nhiên vào phòng mà mình đã đích thân bố trí bên trong cho hai đứa. Căn phòng có hai giường, một giường dành cho An Khải, giường còn lại dành cho An Nhiên. Anh biết An Khải rất thích đọc sách và chơi xếp hình nên đã đặc biệt chuẩn bị tất cả cho cậu. Còn An Nhiên cũng được anh chuẩn bị cho một khung cảnh thật đẹp, để con bé có thể trỗi dậy khả năng nghệ thuật của mình.

Anh quay sang hỏi xem hai đứa thấy thế nào. An Khải với khuôn mặt không chút biểu cảm, còn An Nhiên lại cười tươi như nụ hoa. Cả hai đồng thanh đáp:

- Perfect.

Xong, Giang Hải đưa cho An Kỳ chìa khóa xe. Cô liền cảm ơn anh.

- Em nhớ nơi mình ở rồi chứ? Anh có gắn GPS trên xe, ần quên, em hãy bật nó lên.

- Em nhớ rồi. Còn chuyện mấy đứa nhóc...

- Anh biết rồi, anh sẽ chăm sóc tốt cho chúng. Tuy An Khải và An Nhiên không phải con ruột của anh, nhưng hai đứa đều gọi anh là ba, anh sẽ chăm sóc tốt cho chúng như con ruột của mình.

An Kỳ nghe anh nói vậy, tâm cô đột nhiên thấy áy náy. Anh đặt tay lên vai cô, nói tiếp:

- Đừng rồi, lần này về đây, em nhất định phải cho anh biết mặt cha ruột của đám nhóc. Anh nhất định sẽ dạy dỗ hẳn cho biết tay.

- Không cần làm phiền anh đâu. Tự tay em sẽ dạy dỗ.

An Kỳ nói rồi liền rời đi. Cô vào chiếc BMW 750Li đã gửi nhà Giang Hải, chạy về nơi mình ở. Trên đường đi, cô luôn nghĩ đến những ngày mình còn ở Los Angeles. Cô cảm thấy, nếu như lúc ấy không có Hà Hoa Từ và Giang Hải, cuộc sống cô nhất định sẽ còn còn khó khăn hơn.

Nói về Giang Hải, An Kỳ liền nhớ đến những chuyện của nhiều năm trước. Anh là anh bạn hàng xóm của cô, cả hai học chung trường nên rất thân với nhau. Thành tích của anh luôn khiến cô phải nể phục. Vậy nên khi giáo viên cho bài tập khó, An Kỳ liền lảng lạng nhờ anh giải giúp. Lúc ấy, Giang Hải cũng vui vẻ, đồng ý giúp cô, không một lời chê cô ngốc hay lười. Đến khi anh trưởng thành hơn, gia đình liền cho Giang Hải đi du học và cả hai người cũng dần mất liên lạc từ đó.

Cho đến khi An Kỳ sang Los Angeles được nửa năm, cô đang đi trên đường thì gặp phải tên cướp. May mắn, cô lấy lại được đồ mình bị cướp, mà người giúp cô bắt cướp không ai khác là anh - Giang Hải. Lúc cả hai nhận ra nhau, ai cũng thấy vui và ngạc nhiên, không ngờ lại gặp lại nhau trong tình huống này. Đến khi anh nhìn xuống bụng của An Kỳ thì càng ngạc nhiên hơn. Cô ý thức được liền lấy tay che bụng mình lại.

An Kỳ đưa Giang Hải về nhà, cô kể lại chuyện mình bị giật đồ và được anh giúp cho Hà Hoa Từ nghe. Lập tức, cô bị Hoa Từ la cho một trận. Nhưng cũng nhờ vậy, An Kỳ mới có thể gặp lại người hàng xóm đã bị mất liên lạc nhiều năm. Cả hai người đã dần thường xuyên liên lạc với nhau và còn thường mời nhau đến nhà đối phương để dùng bữa. Nhớ đến đây thì đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, An Kỳ liền dừng xe lại.

Trương Thần lúc này đang được Peter đưa về công ty. Trông lúc chờ đèn đỏ, anh nhìn phong cảnh xung quanh. Thấy ngay tầm mắt mình có một chiếc BMW 750Li, bóng người bên trong xe lại có chút quen thuộc nhưng vì kính xe quá tối, làm cho anh thấy mờ ảo. Nhưng khi nhận ra được chút gì đó, Trương Thần liền hạ cửa kính xuống và có nhìn thật kĩ. Lúc này, trong đầu anh liền hốt lên:

" An Kỳ? "

☐background music

Mọi Thứ Sẽ Trở Nên Tốt Hơn Thời - Hàn An Húc

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đã lâu không gặp

Đèn xanh đã hiện lên, các xe dừng đèn đỏ cũng bắt đầu lăn bánh. Peter thấy Trương Thần chăm chú nhìn chiếc xe chạy phía trước và rẽ sang đường khác, thắc mắc hỏi anh:

- Trương tổng, có chuyện gì sao?

- Vừa rồi tôi thấy một người, rất giống cô ấy.

Vừa nói, tay anh vừa ấn nút đóng cửa, trở lại với vẻ lạnh lùng của mình.

Nghe vậy, Peter liền có chút buồn bã. Mấy năm nay anh luôn được Trương Thần phản phó việc tìm kiếm Du An Kỳ nhưng vẫn không có kết quả gì. Anh luôn tự trách mình, nếu như năm đó làm theo lời Trương Thần, kêu dừng chuyển bay thì có lẽ...

- Trương tổng, anh lại nhớ Du tiểu thư sao?

Anh không trả lời, nhưng cả hai cũng hiểu được đáp án. Peter nói với vẻ đầy ân hận:

- Tôi xin lỗi, nếu như năm đó tôi...

- Tôi biết mấy năm qua cậu luôn sống trong ân hận, nhưng đây cũng không phải lỗi của cậu.

- Cảm ơn Ngài, Trương tổng.

Peter nở nụ cười có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng anh lúc này đã đỡ thấy nặng nề hơn trước. Song, Peter cũng nhanh chóng đưa anh quay trở về công ty.

Về An Kỳ, cô chọn đến một khu chung cư cao cấp. Giang Hải đã giúp cô chọn căn hộ, và cô cũng rất ưng ý với căn hộ mà anh đã chọn cho mình. Căn phòng rộng rãi, có đi xung quanh phòng, sau đó biết được: từ cửa ra vào bước đến mười lăm bước có sofa và một chiếc bàn nhỏ. Ngang đó là một chiếc tivi lớn. Đi vài bước nữa và rẽ trái sẽ là phòng ngủ của cô. Kế bên phòng ngủ là phòng mà An Kỳ dùng để chứa quần áo của mình. Ngang phòng quần áo sẽ là nhà vệ sinh và nhà tắm. Đi thêm vài bước nữa sẽ đến nhà bếp.

Lát sau, nhân viên giúp An Kỳ mang hành lý vào phòng. Song, cô cũng nhanh chóng sắp xếp đồ của mình vào trong các phòng. Xong, cô mệt mỏi nằm trên chiếc giường ngủ đầy êm ái và thoải mái, thờ phào. Nằm trên chiếc giường này, gọi cho cô nhớ đến chiếc giường ở biệt thự của Trương Thần. Nhớ năm đó, khi máy bay chuẩn bị bay, cả An Kỳ và Hà Hoa Từ đều cảm thấy có gì đó bất an trong lòng, liền không muốn đến New Zealand. Cả hai có gái cùng

nhanh chóng và cùng nhau quyết định sẽ đổi sang đến Los Angeles. Và chuyến bay của cô đã đổi hướng bay sang Los Angeles thay vì New Zealand. Và ở đây, cô cũng thuận lợi sinh hạ một cặp song sinh - An Khải và An Nhiên.

Sau khi đã nghỉ ngơi, An Kỳ đi đến gần sofa, ở đó có một tấm rèm lớn. Cô lấy tay mở rèm ra, ánh sáng từ bên ngoài làm cho nơi này thêm sáng sủa và ấm áp hơn khi nhận được ánh nắng mặt trời. Căn hộ này đặc biệt có một cửa kính lớn. Đứng từ đây cô thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố F rộng lớn.

Đang đứng để hứng ánh sáng, An Kỳ nhận được cuộc gọi của Hà Hoa Từ, cô nhanh chóng nghe máy:

- Hà tỷ, em nghe đây.

- Em đến lâu chưa? Bọn nhóc đâu?

- Bọn nhỏ muốn sang nhà anh Giang Hải sống, nên tạm thời ở bên đó.

- Trở về đó thì hãy nhớ chăm sóc tốt cho bản thân. Còn nữa, có chuyện gì thì lập tức gọi ngay cho chị.

- Em biết rồi, chị cũng nghỉ ngơi đi.

An Kỳ đợi khi Hà Hoa Từ kết thúc cuộc gọi, cô mới cất điện thoại. Sau đó, cô đóng rèm lại và quay về phòng nghỉ ngơi. Chỉ định nằm một chút, không ngờ lại ngủ quên. Khi An Kỳ thức dậy cũng không còn sớm. Mở điện thoại lại thấy cuộc gọi của Giang Hải cách đây vài phút, cô nhanh chóng gọi lại.

- Em nghe đây, anh Giang Hải.

- Sao anh gọi em lại không nghe máy? Có chuyện gì sao?

- Em xin lỗi, do em ngủ quên. Nhưng anh gọi cho em có chuyện gì sao? Hay tụi nhỏ không nghe lời anh?

- Không phải, chúng rất ngoan. Chỉ là anh định hỏi em có cần mua thêm gì không?

An Kỳ suy nghĩ, thấy cũng có một vài món cô đang cần nên đồng ý.

- Được, vậy 30 phút nữa anh đến đón em, có được không?

- đương nhiên là được.

Giang Hải vừa dứt lời, An Kỳ liền tắt máy. Cô chạy sang phòng để quần áo, chọn một bộ rồi đi vào nhà tắm. Sau khi tắm xong, An Kỳ vào phòng và trang điểm sao cho phù hợp với bộ đồ mà cô chọn rồi tùy tiện chọn đại một chiếc ví cầm tay.

An Kỳ đi xuống dưới sảnh đợi Giang Hải đến. Không lâu sau, xe anh đậu trước cửa chung cư, An Kỳ bước ra và lên xe. Từ lúc cô bước vào xe, Giang Hải không ngừng nhìn cô, An Kỳ liền quay sang hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì!

Nói rồi, mặt Giang Hải liền ửng đỏ.

An Khải và An Nhiên ngồi phía sau. Nhìn thấy mẹ mình, cô bé không khỏi thốt lên:

- Mẹ ơi, mẹ đẹp quá.

- Cảm ơn con gái.

Cô chọn cho mình một bộ jumpsuit không dây, ống quần dài và rộng, màu đen. Mái tóc xòa dài làm cô trông thêm nữ tính và có thêm sức quyến rũ. Chiếc ví cầm tay màu đen trùng với màu của bộ jumpsuit.

Giang Hải đưa An Kỳ đến trung tâm thương mại. Trong lúc cô đi mua đồ, anh đưa An Khải và An Nhiên đến khu vui chơi của trẻ em. Vài tiếng sau, sau khi An Kỳ mua đồ xong, cô nhận được cuộc gọi của Giang Hải:

- Em nghe đây, em đã mua xong hết rồi.

- Vậy em ngồi nghỉ một chút đi, anh sẽ đưa bọn trẻ đến chỗ của em.

- Dạ được.

Cuộc gọi vừa dứt, An Kỳ liền đi đụng trúng người ta, đồ của cô và người kia bị rơi xuống. Cả hai người đều khom người xuống nhặt chúng. Nhặt xong, An Kỳ đứng dậy và câu nói xin lỗi vừa dứt, cô đã đứng hình trông gầy lợt, vẻ mặt không lộ rõ cảm xúc lúc ấy. Người cô đụng phải không ai khác chính là Trương Thần. Nhìn thấy cô, anh cũng rất đổi ngạc nhiên. Trương phu nhân nhờ anh đến mua giúp bà ít đồ, sau khi mua xong, chuẩn bị rời khỏi đây, không ngờ lại đụng phải An Kỳ.

Trương Thần vẫn còn rất ngạc nhiên. Hóa ra lúc sáng anh không hề nhìn nhầm. Người lái chiếc xe BMW 750Li chính là An Kỳ. Trương Thần lấy được ý thức, anh bước đến gần, định ôm lấy An Kỳ. Nhưng cô biết được liền lùi về sau, tránh né. Giọng đầy khách sáo, hỏi:

- Trương tiên sinh, đã lâu không gặp. Năm năm không gặp, anh vẫn khỏe chứ?

☐background music

Người Qua Đường - A Hàm

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Có duyên?

An Kỳ nói rồi, cô cười một cách khó hiểu. Nghe vậy, Trương Thần dứt khoát trả lời:

- Không tốt. Sau khi em rời đi, cuộc sống của anh trở nên tồi tệ hơn.

An Kỳ nhếch môi, cười lên một tiếng, cất giọng:

- Trương tiên sinh thật biết đùa. Bởi vì nhìn anh, không giống một người khổ sở.

- Anh...

- Mẹ ơi...

Trương Thần còn chưa kịp giải thích, thì từ đằng xa đã nghe tiếng gọi trong trẻo của trẻ em. An Kỳ chẳng cần nhìn cũng nhận ra đây là giọng của An Nhiên. Cô quay đầu nhìn, thấy Giang Hải đang nắm tay hai đứa, đi lại gần.

An Nhiên chạy đến chỗ An Kỳ. Thấy vậy, cô liền ngồi xuống và dang tay ra, cô bé cứ thế mà sa vào lòng An Kỳ. Nhìn thấy Giang Hải đang nắm tay An Khải đi đến, An Kỳ liền cười đầy hạnh phúc. Giang Hải từ xa nhìn thấy Trương Thần, liền đến chào hỏi:

- Trương tổng, thật trùng hợp, Ngài đi mua sắm sao?

- Đúng vậy.

Trương Thần hồi lâu mới trả lời. Anh nhìn thật kỹ vào bốn người họ. An Kỳ thì bế An Nhiên trên tay, Giang Hải thì đang nắm tay An Khải. Cả bốn người đều trông rất vui vẻ, hoạt nình làm người khác liên tưởng đến một gia đình đầy hạnh phúc. Bất giác, Trương Thần nhủ thầm, lòng thấy khó chịu. Đột nhiên, An Nhiên với tay kéo tay áo Giang Hải, nói:

- Ba ơi, An Nhiên đói rồi.

- Vậy ba đưa các con đi ăn.

Nói rồi, Giang Hải quay sang nói với Trương Thần nhưng anh lại không để ý. Bởi trong đầu anh luôn nghĩ, cô bé này gọi Giang Hải và An Kỳ là " *ba mẹ* ". Đến khi Giang Hải gọi anh đến lần thứ ba, Trương Thần mới lấy lại được ý thức.

- Trương tổng, chúng tôi xin phép đi trước.

- Được.

Anh vừa dứt lời, cả bốn người cùng nhau rời đi. An Kỳ lướt qua Trương Thần một cách nhẹ nhàng, khiến anh có chút đau lòng. Lúc họ bước đi, Trương Thần lẳng lặng quay lại nhìn. Anh nghe Giang Hải nói với An Nhiên:

- An Nhiên, mẹ con hôm nay mệt rồi, để ba dắt tay con.

Cô bé nghe lời, liền rời xuống, một tay nắm tay An Kỳ, tay còn lại nắm lấy tay Giang Hải. Con bé quay sang nhìn hai người, hỏi:

- Con muốn cùng nắm tay ba và mẹ, có được không?

- Con ngoan, đương nhiên là được.

An Kỳ vuốt đầu cô bé, nhẹ nhàng nói. Xong, họ cùng nhau rời đi.

Trương Thần nghe hai đứa trẻ gọi Giang Hải là " *ba* ", gọi An Kỳ là " *mẹ* " một cách ngọt ngào, Giang Hải lại xưng anh và An Kỳ là " *chúng tôi* ". Lập tức trong lòng anh có chút không thoải mái. Chẳng lẽ, đây là con của hai người họ? Không. Trương Thần kiên quyết sẽ cho người điều tra xem việc này là như thế nào.

Giang Hải đưa ba mẹ con đến một nhà hàng để ăn tối. Sau khi gọi món, An Kỳ nhìn đăm đăm, bất giác thờ dài. An Khải thấy vẻ mặt của mẹ không thoải mái, cậu bé liền hỏi:

- Mẹ, mẹ bị gì à?

An Kỳ vội vàng giải thích:

- À, không có gì. Chắc là do mẹ mệt quá thôi, An Khải đừng lo lắng.

An Kỳ không quên cười tươi để các con và Giang Hải an tâm hơn. Đột nhiên, cô nhớ đến một vấn đề, liền hỏi ngay anh:

- Anh Giang Hải, nếu anh đi làm thì ai sẽ ở nhà giữ tụi nhỏ?

- Chúng con có thể ở một mình.

An Nhiên thân nhiên nói, Giang Hải và An Kỳ có hơi kinh ngạc. Cô cũng không đồng ý vì hai đứa vẫn còn nhỏ, Giang Hải lên tiếng:

- Không được. Hai con vẫn còn nhỏ lắm, vẫn cần có người bên cạnh để bảo vệ.

- Ba yên tâm, con sẽ bảo vệ An Nhiên. Với lại tụi con cũng đã lớn rồi, đã có thể tự lập.

An Khải chăm chú đọc sách, vẫn không hề ngước đầu lên để xem thái độ của ba mẹ. Giang Hải không biết nói gì hơn, quay sang hỏi An Kỳ:

- Em thấy sao?

- Nếu chúng đã nói vậy, chắc đã có sự chuẩn bị từ trước.

Dù An Kỳ vừa định nói tiếp thì Giang Hải lại gặp người quen. Mà người quen này không ai khác, chính là Trương Thần. Giang Hải đứng dậy, nói với anh:

- Trương tổng, lại trùng hợp. Hôm nay tôi và Ngải thật có duyên với nhau.

- Đúng vậy. Tôi vừa mới đến, nhưng nơi này đã hết bàn rồi. Không biết có thể ngồi cùng với mọi người hay không?

Trương Thần vừa dứt lời, Giang Hải không ngần ngại, liền đồng ý. Trương Thần quay sang, hỏi Du An Kỳ:

- Không biết ý của vị tiểu thư này như thế nào?

An Kỳ cười đầy miễn cưỡng, tay cô đưa vào chỗ còn trống của bàn. Lòng cô thầm nghĩ, với địa vị của Trương Thần, muốn đặt bao nhiêu bàn, không cần đặt trước mà chẳng được.

Thức ăn mang lên, Trương Thần cũng nhanh chóng gọi món giống An Kỳ. Giang Hải liền hỏi anh:

- Trương tổng, Ngải cũng thích món này sao?

- Đúng vậy, tôi đã ăn món này rất nhiều lần, nhưng lại không cảm thấy ngán.

An Kỳ đang chậm chậm cắt thịt trên đĩa, rồi gấp cho An Khải và An Nhiên. Nghe Trương Thần nói vậy, Giang Hải liền nói:

- Thật trùng hợp, An Kỳ cũng rất thích món này.

An Kỳ ngừng đầu, cười rất tự nhiên, nói:

- Đúng là em rất thích nó. Nhưng mà bây giờ, em lại cảm thấy không thích.

- Sao vậy?

- Lúc trước, em thích món này là vì nguyên liệu của nó không quá phức tạp. Vì thế, em đã bỏ qua rất nhiều món ngon khác. Sau này em phát hiện, bản thân cần buông bỏ một vài thứ, mới có thể thưởng thức những cái mới.

Nói đến đây, cô ngược nhìn Trương Thần, ánh mắt không hề né tránh.

Trong lúc mọi người đang ăn, An Kỳ đã vào nhà vệ sinh. Ngay lúc này, Trương Thần đã ăn xong món của mình. Nhưng ánh mắt của anh lại không ngừng hướng đến An Khải. Anh cảm thấy cậu bé này có vài điểm giống với mình lúc nhỏ. Nghĩ rồi, Trương Thần chợt thấy đau lòng, bởi đứa con của anh và cô vốn đã mất từ năm năm trước, sao có thể...

Thấy Trương Thần cứ nhìn An Khải, An Nhiên liền cất giọng hỏi:

- Thúc thúc, sao thúc cứ nhìn chăm chăm vào anh cháu thế?

- Thúc thấy anh cháu rất đáng yêu, cả cháu nữa.

Dứt lời, Trương Thần liền lấy ra hai chiếc hộp nhỏ, đưa cho hai đứa, nói:

- Thúc thúc tặng hai đứa.

An Khải và An Nhiên vui vẻ nhận lấy, không quên cảm ơn Trương Thần. Anh cũng không quên hỏi hai đứa:

- Hai đứa có thể nói cho thục thục biết tên không?

An Khải liền đáp:

- Cháu là Du An Khải, còn đây là em gái của cháu - Du An Nhiên.

- An Khải, An Nhiên. Hai cái tên này thật hay.

Dứt lời, anh cũng nhanh chóng lấy cớ đi vệ sinh để tìm An Kỳ.

□background music□

Cổ Mộng - Song Sênh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thay đổi

Lúc này, Du An Kỳ đang ở bồn rửa tay thì nghe tiếng mở cửa, cũng chẳng thèm quay đầu lại xem. Nhưng khi nghe thấy tiếng bấm khóa cửa, cô ngừng đầu lên xem. Thấy người đó là Trương Thần, anh vẫn còn đứng ngay cửa, cô vội vẩy tay đang ướt, nói:

- Trương tiên sinh chắc là đã đi nhầm nhà vệ sinh rồi.

Vừa nói rồi, An Kỳ định rời khỏi, liền bị Trương Thần kéo lấy tay, đè vào tường, anh tựa đầu vào vai cô, giọng đầy đau khổ, nói:

- An Kỳ, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em...

- Trương tiên sinh, anh theo dõi chúng tôi đến đây, chỉ để nói những lời này.

Anh liền đáp:

- Không, anh chỉ theo dõi mình em. Nhưng những lời này, anh chỉ nói cho mỗi em nghe thôi.

An Kỳ nghe vậy, liền cười chế giễu, nói:

- Trương tiên sinh sao lại có thể nói ra những lời đầy ấu trĩ đến như vậy? Nếu không còn chuyện gì, tôi đi đây.

Khi cô định rời đi, anh càng giữ tay chặt hơn, giọng đầy thổ thẹn:

- Anh nhớ những ngày chúng ta cùng chung sống, nhớ cả đứa con xấu số của chúng ta.

Nghe anh nói vậy, An Kỳ liền trừng mắt với Trương Thần, nhấn giọng, đầy danh thép:

- Nhớ kỹ, anh, không có tư cách nhắc đến nó.

- An Kỳ, anh biết anh có lỗi với em, có lỗi với con của chúng ta...

Trương Thần chưa nói hết câu, Du An Kỳ đã lên tiếng:

- Những chuyện trước kia, tôi cũng chẳng muốn nhớ đến, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ không tha thứ cho anh. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ...

Hai từ " *hận anh* " còn chưa kịp thốt ra, An Kỳ đã bị ai kia cưỡng hôn quyết liệt. Cô lấy tay đánh vào người anh, anh lại ghì chặt cô hơn. Cứ thế, cô dần bình tĩnh hơn rồi dần không chống trả, anh cũng buông thả cô hơn. Khi anh rời môi cô, sợi chỉ bạc cũng vừa đứt. Nhanh chóng, An Kỳ tát thật mạnh vào mặt Trương Thần. Cô tức giận nói:

- Trương Thần, anh đúng là vô liêm sỉ. Hành động của anh càng làm tôi thêm căm ghét anh hơn thôi.

Anh cười lên một tiếng đầy kỳ quái. Lại nhìn cô đầy tà mị, nói:

- Anh chỉ vô liêm sỉ với mình em thôi, An Kỳ. Anh còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa, em có muốn xem hay không?

Nói rồi, anh lấy tay lướt nhẹ nhàng lên mặt cô rồi từ từ trượt xuống cổ và sang qua vai. An Kỳ hất tay anh ra khỏi người mình, quát:

- Đứng động vào tôi, thật dơ bẩn.

- Nói vậy, em cũng giống anh rồi, vì em là người của anh mà.

Mặt anh không chút biểu cảm nào khi nói. An Kỳ không ngờ, chỉ rồi đi năm năm, Trương Thần lại vô liêm sỉ đến mức này. Cô cũng chẳng muốn tiếp tục nói chuyện với anh, liền rời đi. Đi đến gần cửa, An Kỳ dừng bước. Cô ngừng cao đầu, giọng đầy sắc lạnh:

- Nếu như anh muốn tìm Du An Kỳ của năm đó, tốt nhất là mau bỏ cuộc đi.

Cô xoay người, nhìn Trương Thần, ánh mắt có sự tà ác, mày cô nhíu lên cùng với nụ cười khinh bạc, nói:

- Du An Kỳ của năm đó, đã chết rồi.

Dứt lời, cô liền mở cửa rồi đi. Ở nơi này lâu chỉ khiến cô thấy bất an hơn thôi.

Trương Thần vẫn đứng thẫn thơ. Nghe giọng điệu của An Kỳ, Trương Thần dù đã biết được cô thay đổi đến mức độ nào. Anh không ngờ, thời gian có thể thay đổi nhiều thứ đến vậy, ngay cả người anh yêu.

Bước ra ngoài, An Kỳ thấy Giang Hải và các con cứ nhìn chằm chằm vào mình, cô thắc mắc, hỏi:

- Mặt tôi dính gì sao? Sao mọi người lại chăm chăm vậy?

An Nhiên vội nhắc nhở.

- Mọi son củ mẹ bị lem một chút rồi kia.

Nghe vậy, An Kỳ vội lấy chiếc gương nhỏ trong ví và xem. Quả nhiên là bị lem một chút, cô nhanh chóng lấy tay lau đi vết son, lòng thầm nghĩ rằng chắc là do lúc này bị tên kia cưỡng hôn.

Vừa lau xong, An Kỳ gấp gấp muốn rời khỏi đây. Giang Hải thấy vậy, liền gọi nhân viên đến thanh toán và họ nói rằng:

- Bữa ăn này đã được thanh toán rồi, thưa quý khách.

Cả hai người đều ngạc nhiên, không biết là người tốt nào đã thanh toán giúp họ. Du An Kỳ bèn kêu nhân viên miêu tả về người tốt này. Sau khi nghe nhân viên miêu tả, An Kỳ và Giang Hải liền đoán ra ngay là Trương Thần.

Trên đường đưa An Kỳ về, An Khải và An Nhiên ngồi ghế sau đã ngủ say. Còn An Kỳ thì ngồi bên cạnh Giang Hải, không nói lời nào. Thấy không khí quá đỗi im lặng, anh liền tìm chuyện để nói:

- Trương tổng thật tốt, lần đầu gặp đã mời chúng ta ăn.

- Vậy sao.

Tuy cô trả lời nhưng lại chứa đựng sự không quan tâm đến. Giang Hải kể tiếp:

- Kể ra thì hôm nay anh và Trương tổng cũng rất có duyên. Trong một ngày gặp nhau đến ba lần. Lần đầu là vào sáng nay, tại anh bàn bạc hợp đồng. Sau khi bàn xong, anh liền chạy đi đón em. Lần thứ hai là gặp tại khu trung tâm thương mại. Lần thứ ba là ở nhà hàng.

An Kỳ ngẩng mặt nhìn phía trước, rồi lại quay sang nhìn Giang Hải, ánh mắt đầy nghi ngờ:

- Anh nghĩ đơn giản đó chỉ là trùng hợp hay sao? Không nghĩ rằng anh ta có ý đồ gì sao?

Nghe An Kỳ nói vậy, Giang Hải thấy buồn cười, liền nói:

- An Kỳ, từ lúc nào mà em lại trở nên đa nghi đến vậy?

- Anh nói em đa nghi cũng được. Bởi vì em luôn tin rằng, đàn ông khi đã làm một việc, thì việc đó chắc sẽ không đơn giản chỉ là bản thân anh ta muốn.

An Kỳ nói tiếp:

- Hơn nữa, em không tin vào đàn ông.

- Kể cả anh?

- Anh sao? Anh thì ngoại lệ.

Chỉ còn vài phút nữa thì đã đến khu chung cư của An Kỳ. Nhưng dường như Giang Hải còn có điều muốn nói. Anh lại không biết bản thân nên mở lời như thế nào, hơn nữa còn trăn trở mãi. Cuối cùng, anh lấy dũng khí mà hỏi:

- An Kỳ, em quen với Trương tổng sao?

□background music□

Sau Đây - Lưu Tinh Tinh

- -----

Cho mình hỏi ý kiến các bạn việc này. Mình đang ấp ủ ý tưởng viết một quyển cổ đại. Không biết ý kiến của các bạn như thế nào?□□□

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chẳng thể tiếp nhận thêm bất kì ai

Cô hỏi ngược lại anh:

- Sao lại hỏi vậy?

Anh trả lời:

- Tuy ánh mắt của em đối với anh ta bình thường vô cùng. Nhưng cũng là một người đàn ông, anh cảm nhận được ánh mắt của Trương tổng khi nhìn em, chứa đầy sự vui mừng, nhưng cũng có chút gì đó gọi là nuôi tiếc.

An Kỳ im lặng, không trả lời anh. Giang Hải nói tiếp:

- Sao vậy? Có chuyện gì không thể nói với anh sao?

Du An Kỳ nhắm hai mắt, cô cố hít một hơi thật sâu, sau đó mới có dũng khí để nói ra sự thật:

- Đúng vậy, em quen với anh ta. Không chỉ quen, anh ta còn là người mà em muốn quên nhất trong cuộc đời này, nhưng lại không thể.

An Kỳ vừa nói xong, giọng cô có chút buồn bã. Giang Hải kinh ngạc, ấp úng hỏi cho rõ:

- Chẳng lẽ...

Giọng nói và nét mặt An Kỳ vẫn bất biến, đáp đầy thẳng thắn:

- Đúng vậy, chính là hắn.

Cùng lúc ấy, vừa đến chung cư của Du An Kỳ. Giang Hải dừng xe, cô nói tiếp:

- Năm đó là em ngu muội, tin vào tình yêu của mình. Cuối cùng, suýt chút nữa mất đi An Khải và An Nhiên.

Nghe cô nói vậy, Giang Hải cảm thấy đau lòng, anh nắm lấy tay An Kỳ, rồi ôm lấy cô, tự trách:

- Anh xin lỗi, trong lúc em khó khăn như vậy, anh lại không thể ở bên cạnh dù là an ủi em, anh xin lỗi...

Giang Hải ôm An Kỳ làm cô có chút đứng hình. Nhưng ngay sau khi nghe anh tự trách, cô lại nhẹ nhàng đẩy anh ra, rồi mỉm cười nói:

- Anh đừng nói vậy, trong năm năm qua anh đã chăm sóc rất tốt cho mẹ con em. Em thật sự rất cảm kích vì điều này.

- An Kỳ, ngoài cảm kích anh ra, em chẳng còn tình cảm nào khác sao?

Du An Kỳ đột nhiên bắt đầu động khi nghe Giang Hải hỏi vậy. Từ sâu trong lòng An Kỳ, cô luôn xem anh là một người anh tốt. Cô cũng không hề vượt quá giới hạn của bản thân. Chỉ vì đám trẻ không có "ba" nên mới gọi anh như vậy. Bây giờ Giang Hải lại hỏi An Kỳ ngoài cảm kích anh, cô còn tình cảm nào hay không. An Kỳ cũng dứt khoát trả lời:

- Em xin lỗi, trái tim em từ lâu chẳng thể tiếp nhận thêm bất kì ai nữa.

Cô biết rằng, khi nói ra điều này, tình cảm giữa cô và Giang Hải có thể sẽ rạn nứt đi một phần. Nhưng từ lâu nay, trong lòng cô vốn chẳng thể tiếp nhận thêm bất cứ người đàn ông nào cả. Có lẽ cô có ngày hôm nay đều là do Trương Thần "ban tặng".

Trước khi rời khỏi xe, An Kỳ có báo một tin với Giang Hải:

- Em sẽ đi làm.

- Có cần anh giúp em tìm công ty phù hợp không?
- Cái đó thì không cần. Bởi vì chúng ta sẽ là đồng nghiệp.

Dứt lời, An Kỳ liền cười xòa lên rồi quay người bước xuống xe. Cô tạm biệt anh và quay người bước đi.

Giang Hải nhìn bóng lưng An Kỳ rời đi, anh lại vô dụng chẳng thể làm gì. Anh không thể chạy xuống xe và ôm chặt lấy cô, bởi anh biết khi làm vậy chỉ đẩy xa khoảng cách của hai người hơn. Giang Hải cũng biết An Kỳ là người luôn thẳng thắn và dứt khoát trong chuyện tình cảm. Thời gian ở gần cô, anh cảm nhận được cô chẳng thể quên được Trương Thần, nhưng lại luôn tỏ ra rất hận anh. Người như cô, quả đúng với câu vừa yêu vừa hận.

Mấy ngày sau, Giang Hải đi làm và chờ theo Du An Kỳ đến phòng vấn. Lúc trước cô biết được tin thư ký của cha Hà Hoa Từ vì lấy chồng nên phải nghỉ việc. Lập tức, An Kỳ muốn đi phỏng vấn để làm chức vụ này. Khi đến phòng chờ để phỏng vấn, cô được người thông báo, đích thân Hà tổng sẽ phỏng vấn cô. Nhưng không vì chuyện này mà An Kỳ cảm thấy lo lắng. Ngược lại, cô càng quyết tâm hơn để thành công ứng tuyển.

Sau khi Hà tổng hỏi An Kỳ một vài câu, cô trả lời đầy nhẹ nhàng nhưng lại khiến ông cảm thấy rất hài lòng. Câu hỏi cuối cùng, Hà tổng hỏi An Kỳ:

- Tôi cảm thấy làm thư ký của giám đốc là một công việc rất khổ cực, tại sao Du tiểu thư lại chọn nó? Với sự xuất sắc của cô, làm ở những bộ phận khác, tôi tin rằng cô sẽ nhanh chóng được thăng chức.
- Tôi cảm thấy, khổ cực lúc còn trẻ không tính là khổ cực, khổ cực khi về già mới thực là khổ cực. Hơn nữa, vì công việc mà bản thân yêu thích, vất vả đến đâu cũng đáng giá.

Nghe câu trả lời này, Hà tổng quyết định chọn An Kỳ làm thư ký.

- Cảm ơn cô hôm nay đã đến phỏng vấn. Không biết tôi nên gọi cô như thế nào?
- Hà tổng gọi tôi An Kỳ là được.
- An Kỳ, chúc mừng cô. Cô đã được nhận.

Dù An Kỳ vui mừng, cô không quên cúi đầu cảm ơn ông. Trước khi An Kỳ rời đi, Hà tổng có hỏi một vài câu liên quan đến Hoa Từ:

- Hoa Từ, vẫn khỏe chứ?

Cô đáp:

- Chị ấy vẫn khỏe.

Ông hỏi tiếp:

- Con bé sống ở đó, không gặp khó khăn gì chứ?
- Cuộc sống của chị ấy luôn ngập tràn niềm vui.

Nghe An Kỳ báo vậy, Hà tổng thầm vui mừng. Ông thầm nghĩ:

" *Vậy thì tốt. Vui về một thời gian, sớm muộn gì cũng phải quay về.* "

Sau khi An Kỳ rời đi, Hà tổng quay trở về phòng làm việc của mình. Ông nhớ lại, trước khi phỏng vấn cô, ông đang bàn việc với Lý Đông Lượng. Mấy năm nay, cuộc sống của anh gặp nhiều khó khăn. Ngoài công việc, anh luôn cho người tìm kiếm tung tích của Hà Hoa Từ. Anh luôn ăn không ngon, ngủ không yên mỗi khi không tìm được cô. Vậy nên, sắc mặt anh cũng kém dần.

Quay trở lại với việc ông đang bàn bạc với Lý Đông Lượng thì bất chợt nhận được cuộc điện thoại. Là số lạ nên cũng không tiện nghe. Nhưng số điện thoại này cứ liên tục gọi làm Hà tổng cảm thấy rất phiền. Thấy vậy, Lý Đông Lượng nói với ông:

- Bác cứ nghe máy thử xem sao?

Nghe lời anh, Hà tổng liền nghe máy với tâm trạng bức tức. Ông nói với giọng đầy cộc cằn:

- Alo.

Bên kia liền nói đầy gấp gáp:

- Lão ba, là con. Lát nữa bạn của con đến xin việc, nhất định phải nhận việc cô ấy.

☐background music

Chiều Diệu - Trần Sở Sinh, Hồ Sa Sa

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Điều đau khổ nhất

Hà tổng nhận ra đây là giọng của con gái ông - Hà Hoa Từ. Ông đứng hình vài giây, không hề có chút phản ứng gì. Cô vừa nói xong thì đã vội tắt máy. Ông còn chưa kịp hỏi thăm cô. Đường như Hoa Từ sợ nếu như nói chuyện lâu hơn sẽ bị dò ra nơi ở.

Nhìn thấy vẻ mặt ông ngờ ngác, Lý Đông Lượng liền hỏi:

- Là ai vậy bác?

Ông trả lời:

- Là con nhà đầu bướng bỉnh đó.

Nghe vậy, nét mặt hóm hờ của Lý Đông Lượng hiện rõ hơn. Anh hỏi lại:

- Thật sao?

Hà tổng liền gật đầu. Thật không ngờ, sắc mặt Lý Đông Lượng lúc này đột nhiên tốt hơn. Anh lập tức cho người đi điều tra chủ số điện thoại này đang ở đâu và rồi đi trong sự phấn khích. Chỉ cần tìm được nơi gọi đến, anh có thể gặp được người mà anh yêu rồi.

An Kỳ đi làm được vài ngày, có lẽ là do mấy ngày đầu nên cô cảm thấy công việc cũng không có gì khó khăn. Mỗi ngày, cô đều được Giang Hải hộ tống đến công ty. Điều này cũng gây nên những lời đồn trong công ty. Nhưng điều kỳ lạ là, những tị đồn này đều nói hai người rất xứng đôi hoặc không lâu sau sẽ kết hôn. Dù An Kỳ cũng cảm thấy không hiểu, bình thường khi thấy nhân viên nữ đi cùng với nhân viên nam, nhất định sẽ có những tin đồn thất thiệt, không tốt. Còn làng này thì... cô không biết đây có được xem là tin thất thiệt hay không.

Một hôm, Du An Kỳ được Hà tổng gọi vào phòng làm việc, có việc cần làm. Khi cô bước vào, ông đặt trên bàn một bản hợp đồng, nói với cô rằng hãy thay ông mang nó đến công ty Quang Thái, đưa nó cho Trương tổng xem. Nếu anh ta có còn thất mắc điều gì, lập tức gọi điện cho ông biết. An Kỳ nhớ ra công ty Quang Thái là công ty của Trương Thần. Chính là kêu cô đi tìm anh ta để đưa hợp đồng? Cô hỏi ông:

- Hà tổng không đi cùng tôi sao? Tôi thấy nếu Ngài đi, sẽ tiện hơn.

- Lát nữa tôi có chuyện quan trọng, nên không thể đi được. Vậy nên mới giao cho cô nhiệm vụ quan trọng này.

An Kỳ lẳng lặng rời đi, nhưng dường như Hà tổng chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền hỏi cô:

- Thư ký Du, khi nào cô kết hôn với giám đốc Giang?

- Dạ?

An Kỳ với vẻ mặt thắc mắc, cô không hiểu ý của Hà tổng là gì? Gì mà "*kết hôn với giám đốc Giang?*".

- Tôi nghe nhân viên trong công ty nói rằng, cô và giám đốc Giang đang yêu nhau. Nên định hỏi hai người khi nào kết hôn.

Nghe vậy, An Kỳ liền lúng túng, đính chính:

- Hà tổng, Ngài đừng tin những lời đó. Đồ đầu là tin đồn cả, giám đốc Giang là bạn của tôi. Tôi cũng chưa có ý định kết hôn.

- Được rồi, cô đi đi, nếu không sẽ trễ.

- Dạ.

Khi Du An Kỳ vừa quay người đi, Hà tổng lập tức nghĩ:

" *Cô bé này cũng giống Hoa Tử thật. "*

An Kỳ chạy xe đến trước công ty Quang Thái. Cô nói với tiếp tân của công ty rằng, cô là thư ký của Hà tổng, muốn gặp Trương Thần để đưa anh xem hợp đồng. Tiếp tân nghe vậy liền gọi điện lên cấp trên để báo một tiếng. Không lâu sau, Peter từ thang máy bước ra, nhìn thấy là An Kỳ, tâm trạng anh chợt hỗn loạn. Anh cố chút hốt hải, mời An Kỳ vào thang máy và đưa cô lên đến tận phòng làm việc của Trương Thần.

Trong khi thang máy đang đưa cả hai người đến, Peter đã hỏi thăm An Kỳ:

- Du tiểu thư, cô vẫn khỏe chứ?

- Cảm ơn anh, tôi vẫn khỏe.

Còn anh thì sao?

- Tôi... tôi vẫn rất tốt.

Peter có chút lúng túng, tìm đập khá mạnh. Anh mạo muội nói thêm:

- Du tiểu thư, thật ra ngay sau khi cô bỏ đi, Trương tổng... Ngài ấy rất nhớ cô.

- Vậy thì sao?

- Há?

Nhắc đến Trương Thần, vẻ mặt Du An Kỳ hiện rõ sự lạnh nhạt. Anh ta có ra làm sao đi nữa thì liên quan gì đến cô. Peter nghe An Kỳ nói vậy, anh thật sự rất ngỡ ngàng. Thật không ngờ cô lại dứt khoát đến vậy.

Peter vừa nghĩ xong, thang máy cũng đưa hai người đến. Anh mời An Kỳ đi theo lối dẫn đến phòng làm việc của Trương Thần. Đứng trước cửa phòng lớn, Peter gõ cửa, nói:

- Trương tổng, thư ký của Hà tổng đến để cho Ngài xem hợp đồng.

- Vào đi.

Tiếng Trương Thần từ trong phòng vọng ra. Peter, mở cửa cho cô. Nhìn thấy là An Kỳ, Trương Thần quá đỗi ngạc nhiên, nói:

- Tại sao là em?

- Tại sao lại không phải là tôi?

- Không phải... ý anh là, thật không ngờ em lại là thư ký của Hà tổng.

An lúng túng giải thích. Nhưng dường như, An Kỳ cũng không quan tâm đến những lời anh nói.

Cô đưa cho Trương Thần xem hợp đồng, nói rằng nếu có chỗ nào không thích hợp, cô sẽ giúp anh gọi điện cho Hà tổng, để hai người nói chuyện.

Trương Thần đọc một lượt, không nói không rằng, lấy bút ký tên. Đặt bút xuống bàn, anh đứng dậy, nói:

- Sau này, hợp tác vui vẻ.

Dứt lời, anh đưa tay ra định bắt tay. An Kỳ vẫn ngồi đấy, nói:

- Anh vẫn nên bắt tay với Hà tổng thì hơn.

- Hôm nay ông ấy giao chuyện này lại cho em, nghĩa là em chính là người đại diện thay ông ấy.

Nghe anh nói vậy, Du An Kỳ liền đứng dậy, miễn cưỡng bắt tay với anh. Không ngờ anh được nước làm tôi, không chịu buông tay cô. An Kỳ phải rút tay thật mạnh, anh mới chịu buông tay.

Trương Thần nhìn đồng hồ trên tay, rồi ngược lên nhìn Du An Kỳ, nói:

- Cũng đã trưa rồi. Em đã ăn gì chưa? Nếu chưa, chúng ta cùng đi.

- Cũng được thôi, nhưng tôi không muốn ăn cùng anh.

Vừa dứt lời, An Kỳ liền quay người rời đi. Trương Thần vẫn đứng đó, cười chua xót. Anh nghĩ rằng, có lẽ là do anh đã từng làm cô tổn thương, bây giờ cô mới đối xử với mình như vậy. Điều đau khổ nhất của anh chính là, người con gái của mình rời đi trước mắt, nhưng anh lại không có tư cách đuổi theo.

❑background music❑

Hương Mai Như Cố - Châu Thâm, Mao Bất Dịch

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Du An Kỳ nói khích

Chiều hôm ấy, An Kỳ đến nhà hàng để ăn tối. Tối nay cô sang nhà Giang Hải để thăm An Khải và An Nhiên, bây giờ ăn lót bụng một chút.

Trong lúc An Kỳ đang đợi món ăn ra, cô lấy điện thoại và kiểm tra email một chút. Sau khi kiểm tra xong, cô xem lịch làm việc của ngày mai. Lúc cô đang xem, thấy có người đứng gần bàn của mình, An Kỳ liếc nhanh mắt. Song, về mặt cô tỏ vẻ khó chịu. Lại là anh, Trương Thần.

Tại sao mỗi lần cô đi đến đâu, anh đều xuất hiện ở đó? Thực không biết anh đây là cố tình hay thực sự là trùng hợp đến vậy?

Biết An Kỳ nhìn thấy mình nhưng cô vẫn ra vẻ không quan tâm. Trương Thần liền hạ mình, lên tiếng:

- Nhà hàng hôm nay không còn bàn rồi. Em... em... đi một mình sao? Nếu là vậy, anh có thể ngồi cùng không?

An Kỳ đảo mắt một vòng xem xung quanh nhà hàng. Quả thật, hôm nay khách đến nhà hàng rất đông. Cô thờ ơ một hơi dài, mắt vẫn không rời khỏi màn hình, nói:

- Tôi không có bao cả nhà hàng này, anh muốn ngồi đâu thì tùy.

Nghe Du An Kỳ nói vậy, vẻ mặt anh rạng rỡ hẳn lên. Anh đi đến ngồi vào bàn và gọi món.

Món ăn của Trương Thần và An Kỳ được mang lên cùng lúc. Cả hai người ăn trong không khí im lặng và có chút nặng nề. Không lâu sau, tiếng chuông điện thoại của Trương Thần đã phá vỡ bầu không khí đầy ngưng ngạo ấy. Anh nói:

- Anh ra ngoài nghe điện thoại.

Du An Kỳ gật nhẹ đầu, nhưng cô vẫn chăm chú ăn. Anh nhanh chóng ra ngoài nghe điện thoại.

Cùng lúc ấy, từ bên ngoài nhà hàng có thêm một vị khách bước vào. Dương Thi Nhi nghe nói hôm nay Trương Thần đến đây ăn nên cũng cố tình ghé qua. Biết nhà hàng này lúc nào cũng đông khách, cô ta định sẽ giả vờ tình cờ gặp và ngồi cùng.

Đang đảo mắt để xem Trương Thần ngồi ở đâu, vô tình cô bị chăm chú bởi một người. Dương Thi Nhi nhìn thấy An Kỳ, liền có chút hốt hoảng. Cô ta nghĩ, tại sao Du An Kỳ lại ở đây? Thấy cô hình như ngồi một mình, Dương Thi Nhi liền đi đến.

Khi đi đến gần, Dương Thi Nhi thấy chỗ còn trống có để thức ăn đang ăn dở. Cô ta đoán Du An Kỳ không đi một mình. An Kỳ thấy có người phụ nữ đứng trước bàn mình, liền ngược đầu lên xem. Dương Thi Nhi mặt liền ửng đỏ. Cô ta nói:

- Du An Kỳ, đã lâu không gặp.

Cô không thêm đề ý đến, tiếp tục việc ăn của mình. Thấy An Kỳ không đề ý đến, Dương Thi Nhi có chút tức giận và xấu hổ. Nghĩ rằng cô là thứ gì mà dám tỏ thái độ xem thường mình như vậy.

Dù chưa được đồng ý nhưng Dương Thi Nhi đã kéo ghế và ngồi xuống chỗ Trương Thần. Tra hỏi An Kỳ như tội phạm:

- Tại sao cô lại ở đây?

An Kỳ sững lại, cô lấy nĩa lùa những thứ mình không thích ăn sang một bên, cũng chẳng thèm nhìn Dương Thi Nhi, đáp trả:

- Vậy tại sao tôi không thể ở đây?

Cô ta nghe An Kỳ nói vậy, rồi lại nhìn An Kỳ một lượt, bật lên tiếng cười đầy khinh thường, nói:

- Suyt chút nữa không nhận ra cô. Nhìn cô, tôi chợt nhớ đến những người phụ nữ lúc trước hay ve vãn Trương Thần sau khi cô đi.

- Tôi không quan tâm đến cuộc sống đời tư của anh ta cho lắm.

- Nói đi, lần này cô quay về với mục đích gì?

Dương Thi Nhi không kiềm chế được thắc mắc của mình ngay lúc này, liền hỏi:

- Lấy lại những gì thuộc về tôi.

Du An Kỳ dừng ăn, cô ngẩng đầu, mặt đối mặt với Dương Thi Nhi, nói:

Nghe xong, cô ta liền trợn mắt, trong lòng đột nhiên thấy sợ hãi. Khí thế hùng hồn này, không biết làm sao mà An Kỳ có được.

Biết rõ trong lòng Dương Thi Nhi đang nghĩ gì, Du An Kỳ hỏi tiếp:

- Dương tiểu thư có vẻ không vui khi thấy tôi trở về nhỉ?

An Kỳ liền nghĩ rằng cô ta nên mãi mãi như vậy. Có nhất định sẽ khiến cho Dương Thi Nhi có một cuộc sống lúc nào cũng phải sợ hãi và không vui vẻ.

An Kỳ nói tiếp:

- Dù sao thì tôi cũng phải cảm ơn Du tiểu thư một chuyện?

Du An Kỳ nói có chút mờ ám làm cho Dương Thi Nhi thắc mắc muốn biết.

- Là chuyện gì?

- Nếu như năm đó không nhờ Dương tiểu thư gấp rút "đuối" tôi đi thì bây giờ làm sao tôi biết được, Trương Thần đau khổ thế nào khi sống thiếu tôi.

Sợ đi Du An Kỳ châm chọc Dương Thi Nhi là vì cô thấy Trương Thần đã quay vào nhà hàng. Nếu như bây giờ Dương Thi Nhi trở nên kích động một chút, chẳng phải cô ta sẽ bị anh trách hay sao.

Quả như An Kỳ nghĩ, Dương Thi Nhi rất tức giận khi nghe cô nói vậy. Cô ta quát mắng An Kỳ:

- Con tiện nhân, mày...

Ngay sau khi Dương Thi Nhi quát, mọi người trong nhà hàng liền bị tiếng ồm của cô ta làm kinh động mà quay lại nhìn xem đã xảy ra chuyện gì. Cô ta liền cầm lấy ly nước lọc trên bàn, tạt thẳng vào mặt An Kỳ.

Cả nhà hàng đều kinh ngạc với hành động của Dương Thi Nhi. Trương Thần chạy lại, nhìn thấy anh, cô ta khá bất ngờ. Không ngờ người đi ăn cùng Du An Kỳ là anh.

Trương Thần nhìn thấy áo cô bị ướt, liền cởi áo bên ngoài của mình và khoác cho An Kỳ. Anh lấy khăn giấy lau cho An Kỳ, dịu dàng hỏi:

- Em không sao chứ?

- Em không sao.

An Kỳ cố tìnhนิ่ง nịu với anh, cô ngược nhìn anh, vẻ mặt vô tội. Trương Thần nhìn Dương Thi Nhi, ánh mắt đầy ghét bỏ. Cô ta nhìn anh với ánh mắt bị oan, giải thích:

- Trương Thần, anh nghe em giải thích. Là cô ta, cô ta nói khích em, cho nên... cho nên em mới...

- Cho dù cô ấy có nói gì đi nữa thì cô nên biết, hành động vừa rồi của cô rất ti tiện.

Dương Thi Nhi như bị sét đánh khi nghe Trương Thần nói. Cô ta đứng sững mà không hề có bất kì hành động nào.

Trương Thần vòng tay qua vai An Kỳ, thái độ đầy dịu dàng với cô:

- Đi, anh đưa em về.

Du An Kỳ nhìn anh gật đầu, còn cười với anh. Anh cảm nhận được đây là nụ cười chứa đầy hạnh phúc. Vậy nên anh cũng thấy vui trong lòng.

Cả hai người cùng nhau rời đi. Lướt qua Dương Thi Nhi, cô ta vẫn đứng yên đấy, chẳng làm được gì. Cô ta tức giận, siết chặt tay thành nắm đấm, tức đến run người, gằn giọng nói:

- Du An Kỳ, mày giỏi lắm... Tao sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Cứ chờ đó mà xem

❑background music❑

Lan Nhược Tiên Tung - Chung Sở Hy

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cơ hội tốt

Trương Thần đưa Du An Kỳ đi. Vừa ra khỏi nhà hàng, cô liền thay đổi thái độ. An Kỳ gạt tay anh ra khỏi người mình, nói:

- Tôi có thể tự đi.

Cô làm cho anh có chút kinh ngạc. Không ngờ An Kỳ lại đổi thái độ nhanh đến vậy. Anh định đưa Du An Kỳ quay về nhà. Nhưng anh chợt nhớ ra, mình không biết nhà của cô, liền hỏi:

- Nhà của em ở đâu?

- Để tôi lái.

Du An Kỳ không chạy về chung cư của mình. Ngược lại, cô đưa anh đến nhà của Giang Hải.

Đến nơi, An Kỳ liền dừng xe và bước ra ngoài, Trương Thần rời xe theo cô. Cô đứng bên ngoài bấm chuông, Giang Hải liền đi ra mở cửa. Thấy cô anh vui mừng reo lên:

- Em về rồi.

Thấy sắc mặt cô có chút kỳ lạ. Anh nhìn theo hướng mắt của An Kỳ thì thấy Trương Thần. Hóa ra anh ta đưa cô về. Anh mời Trương Thần vào nhà. Cả ba người vừa bước vào, An Nhiên chạy đến và ôm lấy An Kỳ, vui mừng nói:

- Mẹ đến rồi.

An Khải và An Nhiên nhìn thấy Trương Thần, chào anh:

- Chào thúc.

- Thúc thúc cũng đến sao?

An Nhiên hỏi anh.

- Đúng vậy, An Nhiên có thích thúc đến hay không?

- Thích ah...

An Kỳ nghĩ thầm trong lòng, tại sao anh lại biết tên hai đứa nhỏ, liền nhìn sang Giang Hải. Giang Hải cũng chẳng biết phải nói sao với cô.

Hôm ấy, Trương Thần ở lại nhà Giang Hải rất lâu sau mới về. Hai đứa trẻ có vẻ cũng rất quý anh. Điều này cũng chẳng làm cho An Kỳ ngạc nhiên. Bởi vì họ vốn dĩ là ch con mà, nhưng, cô sẽ không cho anh nhận con dễ dàng như vậy.

Sau khi Trương Thần rời đi, An Khải đã tắm xong, hiện đang ở trong phòng ngủ để đọc sách, còn An Nhiên thì đang đi tắm. Du An Kỳ và Giang Hải lúc này đang ngồi gần nhau. Cả hai người im lặng khiến bầu không khí có phần nặng nề. Giang Hải kể:

- Hôm ở nhà hàng, khi em vào nhà vệ sinh, Trương Thần đã tặng quà cho An Khải và An Nhiên. Anh ta cũng đã hỏi tên hai đứa nhóc... Nhìn chúng, có vẻ rất quý Trương Thần.

- Dù gì anh ta cũng là ba của chúng...

Dứt lời, An Kỳ đứng dậy. Giang Hải liền ngược lên, hỏi cô:

- An Kỳ... em... đêm nay em ở lại đây chứ?

- Ừm

Thấy cô đồng ý ở lại Giang Hải vui trong lòng.

Sau khi An Kỳ tắm xong, cô vào phòng của các con, nhìn đồng hồ thấy chẳng còn sớm, hai đứa cũng sớm đã ngủ rồi. An Kỳ đi đến bàn đọc sách của An Khải, thấy trên bàn có hai chiếc hộp nhỏ, cô đoán đây có lẽ là quà mà Trương Thần tặng cho chúng. Khi An Kỳ cẩn thận mở ra xem, là chuông báo động để trẻ em tránh bị bắt cóc. Của An Khải màu xanh nước biển, của An Nhiên màu hồng. Du An Kỳ xem xong, bất giác cười không hiểu lý do. Hóa ra, anh cũng quan tâm bọn trẻ đến vậy.

Mấy ngày sau, An Kỳ được Hà tổng giao công việc là đi gặp gỡ đối tác. Cô cũng được Hà tổng cảnh báo trước, đối tác lần này là một kẻ háo sắc. An Kỳ gật đầu, tỏ ý đã hiểu nhưng trong lòng cô vẫn nghĩ rằng, có háo sắc đến đâu được chứ?

Cô đến địa điểm mà vị đối tác chọn. Nhìn lên bảng tên của quán, cô biết tên này không phải là người đáng hoảng. Ban ngày ban mặt, chọn địa điểm gặp đối tác của mình ai lại chọn quán bar chứ.

An Kỳ đã nhìn sơ qua hình của vị đối tác này. Là một người đàn ông trung niên, đầu bị hói ở phía trước, thân hình vồn có của một kẻ hay uống rượu bia. Du An Kỳ nhìn một lượt trong quán, thấy ông ta ngồi góc dễ giấu người đẹp nhất, cô nhanh chóng đi đến.

Ông ta lúc đầu chỉ lo nhìn ngắm những cô gái xinh đẹp mặc đồ thiếu vải. Nhưng sau khi nhìn thấy đứng gần mình có một cô gái chân dài, liền ngược đầu lên nhìn. An Kỳ liền hỏi:

- Xin hỏi, ngài là Chu tổng?

- Đúng vậy, đúng vậy, mời cô ngồi.

Tên Chu tổng thấy Du An Kỳ liền bị hấp hồn. Ông ta đặc biệt thích vẻ đẹp của An Kỳ. Không phải vẻ đẹp thuần khiết bình thường, nhưng lại có đôi chút bí ẩn.

An Kỳ ra sức nói về vấn đề gặp lần này. Còn ông ta chỉ chăm chú nhìn vào đôi chân và ngực của cô. Sau khi An Kỳ thuyết xong, cô hỏi lão ta:

- Chu tổng, tôi đã nói xong rồi, không biết Ngài còn ý kiến gì hay không?

- Không có... nhưng tôi hy vọng cô sẽ góp chút sức lực để hai công ty có thể hợp tác vui vẻ.

An Kỳ không hiểu ý của ông ta là gì. Nhưng sau khi ông ta dứt lời, cô lập tức hiểu. Lão Chu tổng lấy tay vuốt ve chân của An Kỳ, làm cô cực kỳ khó chịu. Cô thẳng thừng nói:

- Chu tổng, tôi đến đây để bàn công việc. Ngoài ra những chuyện khác, tôi không có hứng thú. Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước.

Dứt lời cô phũ phàng rời đi, lòng đầy hận hực. Lão Chu có chút tức giận. Bởi vì từ trước đến giờ, chưa ai dám khước từ đề nghị này của ông. Nhưng không sao, càng từ chối, ông ta càng muốn có được cô.

Lão Chu cũng rời ngay lập tức, theo sau An Kỳ. Không ngờ đụng trúng Dương Thi Nhi. Ông đỡ cô ta lên, ánh mắt sáng ngời:

- Dương tiểu thư, không ngờ lại gặp cô ở đây.

- Chu tổng, tôi cũng không ngờ gặp Ngài ở đây? Ngài định về sao?

- Không phải, tôi đang đuổi theo cô gái phía trước.

Nhìn theo hướng mắt của lão Chu, Dương Thi Nhi liền nhận ra ngay là An Kỳ.

- Ngài biết An Kỳ sao?

- Cô biết cô gái đó sao?

- Ngài và cô ấy quen nhau sao?

- Cô ta là thư ký của Hà tổng, tôi có hứng thú với tiểu nữ nhân đó.

Dương Thi Nhi liền nghĩ bụng:

" Tên sắc quỷ này, ngay cả Du An Kỳ cũng có hứng thú. Nhưng, đây cũng là cơ hội tốt của mình... "

Vừa nghĩ rồi, Dương Thi Nhi liền nở nụ cười đầy gian ác. Đường như cô ta đã nghĩ ra một ý nghĩ xấu xa nào đó, liền nói với lão Chu.

- Chu tổng, tôi có ý này.

- Ý gì.

- Chúng ta sẽ...

Cô ta nói nhỏ vào tai lão Chu, vẻ mặt của hai kẻ này đều hết sức xấu xa. Có vẻ như Du An Kỳ sắp xảy ra chuyện không hay khi rơi vào bẫy của chúng.

❑background music❑

Bệnh Biển - Cúc Văn Nhân, Deepain

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Trương Thần nổi hỏa

Chào bạn đọc, mình có một thông báo nho nhỏ dành cho các bạn. Bắt đầu từ hôm nay, cách một ngày mình sẽ đăng hai chương " Khế Ước Tình Yêu ". Nếu thích, hãy bình chọn cho truyện nha. Moa.....❑

Tối hôm sau, Du An Kỳ định đến nhà Giang Hải thăm An Khải và An Nhiên. Nhưng trước khi đến, An Kỳ có ghé đến một cửa tiệm để mua ít đồ cho hai đứa nhóc. Ngay sau khi An Kỳ rời khỏi tiệm, cô liền bị đánh thuốc mê và ngắt đi. Do nơi này vắng vẻ nên không ai nhìn thấy cô bị bắt cóc.

An Kỳ được đưa đến một khách sạn. Cô được đặt nằm gọn trên giường. Dương Thi Nhi đi đến, vỗ vào mặt cô, nói:

- Du An Kỳ, tôi muốn cô cả đời này vẫn phải nhớ nỗi nhục nhã này.

Dứt lời, Dương Thi Nhi liền nhếch môi cười đầy gian ác.

Ngay lúc ấy, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Dương Thi Nhi đi đến mở. Biết chắc là lão Chu nên vừa nhìn thấy ông, cô ta đã nở nụ cười. Ông ta hỏi:

- Cô ấy đâu?

Nghe vậy, Dương Thi Nhi né sang một bên, lão Chu nhìn thấy Du An Kỳ đang nằm trên giường, vẻ mặt đầy hãi lòng.

Ông ta nhanh chóng di chuyển vào phòng. Dương Thi Nhi còn chưa rời đi, ông ta đã sờ từ mặt đến tay An Kỳ. Chợt nhận ra cô ta còn chưa đi, lão Chu quay sang hỏi:

- Dương tiểu thư, lần này phải cảm ơn cô. Cô muốn tôi đền ơn thế nào đây?

- Không cần đâu, Chu tổng vui là được. Không phiền cuộc vui của Ngài, chơi vui về.

Dứt lời, cô ta liền vẫy tay chào tạm biệt lão Chu rồi rời đi, lòng thầm vui sướng vì lần này hại được An Kỳ.

Lão Chu định ra tay với An Kỳ, nhưng chợt nhận ra người mình có mùi không ổn, liền vào nhà tắm. Ngay khi ông ta tắm xong, liền đi đến và tiếp tục vuốt ve An Kỳ. Cùng lúc ấy, cô cũng tỉnh lại. Tuy thuốc mê lần này ít, nhưng cũng gây ảnh hưởng đến cô. Cô không nhận ra đây là đầu.

Thấy cô tỉnh lại, lão Chu nói với giọng đầy nham nhở:

- Báo bối, em tỉnh rồi sao?

- Đây... đây là đâu?

- Em không cần biết... nhưng đêm nay, tôi sẽ khiến em cảm thấy sung sướng và khó quên.

Dứt lời, ông ta liền xông đến tấn công Du An Kỳ. Với sức lực hiện tại không nhiều, nhưng An Kỳ vẫn quyết chống trả. Cô quyết không để tên háo sắc này động vào người mình.

Thấy cô chống trả quyết liệt, lão Chu liền tát cô một bạt tay thật mạnh khiến cô bị xây xẩm. Ông ta thấy trên bàn có một tờ giấy, liền mạnh tay giật lấy xem:

" Nếu cần thiết hãy dùng nó. "

Cạnh tờ giấy có một viên thuốc. Lão Chu đi rót một ly nước. Trong lúc ấy, Du An Kỳ cố bò để trốn thoát nhưng bị ông ta phát hiện. Lão Chu đè An Kỳ, bỏ thuốc và đổ nước vào miệng cô.

Đến khi ông ta sơ ý, An Kỳ đập thật mạnh khiến lão Chu bị ngã và văng ra xa. Thời cơ đã đến, cô nhanh chóng dùng sức để ngỗi dậy và bỏ chạy. Cô dùng hết sức bình sinh của mình để rời khỏi nơi chết tiệt này.

Trong lúc cô đang chạy, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng. Nó làm cô cảm thấy khó chịu, người cô cảm thấy nóng rực lên, cô thờ gập gáp, tim đập mạnh.... Nó cũng dần hút đi sức lực của cô. Nhưng cuối cùng, An Kỳ đã bị lão Chu nhanh chóng tóm lại. Cô bị ông ta bế lên và đưa lại vào phòng.

Đúng lúc ấy, Trương Thần cũng vừa bàn xong công việc tại khách sạn này. Anh đang định rời khỏi thì thấy bóng lưng hơi quen, Peter liền nói:

- Trương tổng, phía trước hình như là Chu tổng. Chúng ta có cần qua chào hỏi không?

- Không cần, loại người đó không xứng để tôi phí lời.

Trương Thần vốn biết lão Chu là một kẻ không đáng hoàng. Xuất hiện ở nơi này, chắc là lại định làm hại ai đây.

Ngay khi ông ta vào phòng, liền đặt Du An Kỳ lên giường, nói:

- Báo bối, cô chạy không thoát đâu.

- Dừng mà... đừng động vào tôi..

Ngay sau khi nghe tiếng người con gái với giọng đầy yếu ớt nói, Trương Thần liền đứng người. Anh nhận ra đây là giọng của An Kỳ. Peter cũng nhận ra đây là giọng của cô, liền xoay đầu qua, nét mặt đầy nghiêm trọng, nói với Trương Thần, nói:

- Trương tổng, đây là giọng của Du tiểu thư.

Lập tức Trương Thần liền phi một cước thật mạnh khiến cửa phòng văng ra. Về mặt lão Chu đầy ngỡ ngàng, không biết chuyện gì đang xảy ra. Còn An Kỳ đang cảm thấy khó chịu nằm trên giường, về mặt đỏ ửng lên. Quần áo của cô cũng chẳng còn ngay ngắn, các cúc áo đều bị lão Chu cởi ra.

Trương Thần siết tay thành nắm đấm, ánh mắt đầy hung hãn, như muốn giết chết lão Chu ngay lập tức. Anh ra lệnh:

- Đánh cho tôi.

Peter cũng cảm thấy tức giận, anh lập tức xông đến và đánh ông ta.

Trương Thần đi đến và lấy áo che lại cho An Kỳ. Mắt cô dường như có chút mờ ảo, nhưng cô về vẫn nhận ra Trương Thần. Cô lấy tay sờ mặt anh, hỏi:

- Trương Thần... là anh sao? Anh... đến cứu... tôi?

- Phải, anh đến cứu em đây.

Anh bế An Kỳ đến chỗ Peter đang đánh lão Chu, ra lệnh:

- Dừng tay đi.

Lão Chu ngược nhìn Trương Thần, không hiểu chuyện gì khiến anh ta tức giận mà xông vào đánh mình, tức giận nói:

- Tôi nhất định sẽ kiện cậu tội đánh người.

Vừa nói, ông ta liền lấy tay sờ lên mặt bị đánh đến bầm dập.

Nghe vậy, Trương Thần liền đáp trả:

- Được thôi, tiện thể, tôi cũng kiện ông tội cưỡng hiếp người khác.

Lão Chu đột nhiên sợ hãi trong lòng. Ánh mắt Trương Thần cứ như mũi dao muốn giết ông, nói:

- Nếu động đến nữ nhân của tao thì đó sẽ là lần cuối cùng mày sống.

Dứt lời, Trương Thần liền bế An Kỳ rời đi.

Nghe theo lời của Trương Thần, Peter nhanh chóng đưa anh trở về biệt thự. Trên đường trở về, vì bị bỏ thuốc nên An Kỳ luôn quần lấy Trương Thần một cách kỳ lạ. Cô liên tục chạm vào người anh và gọi:

- Giang Hải... anh có đó không?

Peter có chút lo sợ, bởi vì cô dám gọi tên người đàn ông khác trước mặt Trương Thần. Còn Trương Thần, nghe cô gọi tên liền nổi hỏa. Dám chạm vào người anh mà lại gọi tên kẻ khác.

Anh nhận ra Du An Kỳ đang chạy dịch mặt. Lập tức báo Peter tăng tốc. Anh liền nghĩ:

" Du An Kỳ, anh không biết kiểm chế bản thân đâu. Nếu như em cứ tiếp tục chạm vào người anh, thì đừng trách... "

☐background music☐

Ly Tư - Hoắc Tôn

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vết thương của Trương Thần

Ngay khi về đến biệt thự, Trương Thần nhờ Peter làm cho anh một ly nước chanh. Anh nhanh chóng bế Du An Kỳ vào phòng tắm. Trương Thần đặt cô vào bồn tắm và xả nước lạnh vào người cô. Nhưng An Kỳ vẫn chưa hết thấy nóng, cô nói:

- Trương Thần, tôi rất khó chịu..

Cô vừa nói, tay không ngừng sờ lấy anh.

- Nếu em cứ sờ mãi, ngay cả anh cũng sẽ thấy khó chịu.

- Trương Thần... " *phía dưới* " của tôi cũng rất khó chịu..

Anh bất giác đỏ mặt, cố gắng như với lòng:

" Kim chế... nhất định phải kiềm chế... "

Ngay lúc này, Peter mang nước chanh đến. Trương Thần nhanh chóng cho An Kỳ uống. Anh dỗ:

- An Kỳ, ngoan, mau uống đi.

- Chưa quá...

- Chưa thì em mới hết.

Sau khi uống xong, Trương Thần cho phép Peter quay về nghỉ ngơi. Trong lòng Peter thầm nghĩ rằng, đây là lần đầu tiên trong năm năm qua anh thấy Trương Thần có dáng vẻ dịu dàng đến vậy.

Sáng hôm sau, Du An Kỳ thức dậy, cả người cô đầy mệt mỏi. Cô ngồi dậy, thấy khung cảnh ở đây rất quen, chợt nhận ra đây là biệt thự của Trương Thần. Lúc này, An Kỳ mới phát hiện, cô không mặc quần áo. Không lẽ...

Vừa nghỉ xong, An Kỳ nghe tiếng bước chân từ nhà tắm bước ra, cô quay sang nhìn. Trương Thần lúc này chỉ có mỗi chiếc khăn che phần bên dưới, còn phía trên anh vẫn còn ướt. Thấy cô, anh liền nói:

- Em thức rồi sao?

- Anh... anh... anh đưa tôi về?

- Vậy em nghĩ là lão Chu sao? Em xem, đêm qua em hành hạ anh như vậy.

Dứt lời, anh dí sát vào người An Kỳ. Cô liền đỏ mặt khi thấy trên người anh toàn là vết thương do đêm qua cô gây ra. Nào là dấu răng do cô cắn, có cả dấu vết anh bị cô cào trên người, trên ngực vẫn còn dấu son môi của An Kỳ,...

- Đêm qua em chẳng khác nào con thú bị phát dục cả.

- A... anh muốn gì?

- Không, anh chỉ muốn hỏi em, đêm qua, em thỏa mãn chứ?

- Anh... anh...

Du An Kỳ mặt đỏ bừng bừng, cô xô người anh ra xa rồi ngồi dậy. Nhưng phát hiện quần áo của mình đã không còn nữa. Anh nói:

- Anh đã cho người chuẩn bị quần áo cho em rồi. Anh để trong phòng tắm.

Cô nhanh chóng chạy vào trong. Nếu nán lại lâu, cô lại càng thấy xấu hổ.

Trương Thần thì phì cười.

Đêm qua anh bế cô từ nhà tắm ra. Vì sợ cô mặc đồ ướt ngủ sẽ bị bệnh nên anh đã cời chúng ra. Nhưng anh cũng không ngờ, khi An Kỳ ngủ lại liên tục cắn vào ngực anh. Chẳng những vậy, cô còn lấy tay cào cào vào người anh. Dẫn đến những vết thương như này.

Khi An Kỳ tắm xong, mặc đồ mà Trương Thần chọn, cô thấy cũng không tệ. Cô đi xuống định rời khỏi, thấy anh đang dọn bữa sáng ra bàn. Nghe tiếng bước chân, biết An Kỳ đi xuống, anh liền nói:

- Ở lại đây ăn sáng đi rồi hẳn đi.

- Không cần đâu!

- Ở lại ăn, xem như cảm ơn anh đêm qua đã cứu em.

Du An Kỳ thờ dài, cũng hết cách với anh. Cô đi vào bàn và ngồi xuống. Trương Thần ngắm cô một hồi, cảm thán:

- Em mặc bộ này rất đẹp!

- Cảm ơn.

- Năm năm qua, em vẫn khỏe chứ?

An Kỳ dừng nói, ngược đầu nhìn anh. Vẻ mặt có chút chán nản, hỏi:

- Anh hỏi tôi câu này rất nhiều lần rồi, không thấy chán sao?

- Nhưng em vẫn chưa một lần trả lời anh một cách đáng hoàn.

An Kỳ có chút né tránh, đáp:

- Vẫn tốt.

Sau khi ăn xong, An Kỳ rời đi. Nhưng cô phát hiện mình để quên điện thoại trên phòng nên nhanh chóng quay lên lấy.

Cô vừa rời đi, Trương phu nhân cũng xuất hiện. Nhìn thấy bà, Trương Thần ngạc nhiên hỏi:

- Mẹ, sao mẹ lại ở đây?

- Đêm qua không thấy con về, đoán là con ở đây nên đến xem.

Bà vừa dứt lời, nghe tiếng bước chân ở trên lầu. Bà ngược nhìn, thấy An Kỳ chạy xuống. Nhìn thấy Trương phu nhân, cô cũng không khỏi kinh ngạc, và bà cũng thế.

- An Kỳ... con... con về rồi sao?

- Phu nhân...

Trương phu nhân vừa thấy An Kỳ, bà không kiềm được xúc động, chạy đến ôm lấy cô như ôm lấy đứa con đã xa cách bấy lâu. Bà ân cần hỏi thăm cô:

- Cuộc sống của con có tốt không?

Du An Kỳ thấy bà xúc động, cô cũng thấy vui. Ít ra vẫn có người luôn thương cô như bà. Cô vui vẻ gật đầu.

- Vậy còn...

Nụ cười của An Kỳ cũng chẳng còn tươi tắn. Nhưng cô vẫn gật đầu. Bà hơi ngập ngừng, nhưng rồi vẫn hỏi An Kỳ:

- An Kỳ, ta có thể...

- Dạ được.

- Mẹ à, hai người đang nói gì vậy? Con không hiểu.

Trương Thần vội về mặt thắc mắc. Anh không hiểu Trương phu nhân và Du An Kỳ đang nói gì. Hôn nữa, nhìn họ có chút mờ ám.

- Chuyện của chúng ta, con không cần hiểu.

Lúc này, An Kỳ nhìn đồng hồ, cũng chẳng còn sớm nữa. Nếu cô không đi, chắc chắn sẽ bị trễ giờ làm. Cô vội nói với Trương phu nhân.

- Phu nhân, con phải đi làm, con xin phép đi trước.

- Được.

Dứt lời, bà quay sang nói với Trương Thần:

- Tiểu Thần, con mau lấy xe đưa An Kỳ đi làm.

Du An Kỳ lập tức ngăn cản.

- Không... không cần phiền như vậy đâu phu nhân...

- Không sao đâu, mẹ nói đúng chứ, tiểu Thần.

- Dạ.

Dứt lời, Trương Thần đi đến nắm lấy tay An Kỳ, nói với Trương phu nhân:

- Vậy tui con xin phép.

- Được, đi mau đi, nếu không An Kỳ bị trễ đó.

Trương phu nhân biết rõ, từ lúc Du An Kỳ rời đi, Trương Thần luôn sống trong khổ sở. Lần này cô quay về, bà nhất định phải tạo điều kiện hết mức cho hai đứa.

Đưa An Kỳ đến công ty, cô kêu Trương Thần dừng ở nơi gần công ty là được. Cô sợ nếu lỡ như nhân viên trong công ty nhìn thấy, nhất định sẽ có những tin đồn không đáng có. Trước khi xuống xe, cô không quên cảm ơn anh vì đã cứu mình đêm qua và về bữa sáng lúc này. Anh nói:

- Chiều nay anh đến đón em.

- Không cần đâu.

Dứt lời, cô liền rời đi. Đến khi bóng lưng An Kỳ mất hẳn, Trương Thần lấy trong túi một tờ giấy. Là tờ giấy đêm qua đặt cạnh viên thuốc. Anh thầm nghĩ rằng, nhất định sẽ điều tra kẻ chủ mưu của vụ này cho đến cùng.

☐ background music ☐

Just One Last Dance - Sarah Connor

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: An Nhiên kích động

Du An Kỳ đang làm việc thì Hà tổng nhờ cô gọi Giang Hải lên gặp ông. Cô lập tức gọi xuống cho anh. Sau khi được Hà tổng dặn dò, Giang Hải rời đi.

Trước khi đi, anh đi đến hỏi An Kỳ:

- Hôm qua em có chuyện gì sao? Sao lại không đến nhà anh?

- Ah... Đúng vậy.

An Kỳ không muốn nói cho Giang Hải biết hôm qua suýt nữa cô gặp nguy hiểm. Cô nghĩ thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Giang Hải nói thêm

- Hôm qua An Nhiên đợi mãi nhưng không thấy em đến, con bé rất buồn.

Nét mặt An Kỳ sầm lại thấy rõ. Cô biết bé con là một người rất trọng chữ tín, nếu như thất hứa với cô bé thì... An Kỳ không muốn nghĩ tiếp. Cô nói với Giang Hải:

- Tối nay em sẽ đến.

Tối hôm ấy, An Kỳ đến nhà Giang hải. Cô không quên mua quà cho An Khải và An Nhiên, xem như lời xin lỗi hôm qua không đến. Nhưng cô không ngờ, khi cô đến chỉ thấy mỗi An Khải. Du An Kỳ nghe Giang Hải nói rằng, vì còn giận mẹ đêm qua thất hứa nên bây giờ cô bé không muốn gặp cô. Giang Hải nghĩ bây giờ chỉ còn cách đi đến gặp và giải thích cho An Nhiên, anh chắc rằng cô bé sẽ thông cảm cho mẹ mình.

Du An Kỳ đứng trước cửa phòng của hai đứa, cô gõ cửa và hỏi An Nhiên:

- An Nhiên, mẹ vào được chứ?

Không hề có tiếng trả lời nào. An Kỳ liền nhẹ nhàng mở cửa và bước vào phòng. Cô nhìn thấy An Nhiên đang chìm mền kín người, xoay người sang chỗ khác. An Kỳ lo lắng cho cô bé, nhanh chóng chạy đến hỏi:

- An Nhiên, con bị bệnh sao? Hay thấy không khỏe chỗ nào?

- Con không sao. Mẹ đừng lo cho con.

- An Nhiên, con còn giận mẹ chuyện hôm qua sao? Mẹ xin lỗi, hôm qua mẹ có chuyện rất quan trọng nên không thể...

Du An Kỳ chưa nói hết câu, An Nhiên lại thán nhiên thốt:

- Chuyện quan trọng? Chuyện đó thực sự quan trọng hơn con cái của mình sao?

- Mẹ...

Bất ngờ, An Nhiên đứng bật dậy. Cô bé vút bỏ chăn trên người, đứng lên, giọng nói như chứa đựng rất nhiều uất ức đã cất giấu bao năm:

- Mẹ lúc nào cũng có chuyện quan trọng cả. Và chuyện nào của mẹ cũng quan trọng hơn con cái của mình. Nói thẳng ra, là mẹ chẳng bao giờ quan tâm đến tui con.

- An Nhiên, không phải như vậy đâu. Mẹ...

- Mẹ đã hứa rất nhiều lần sẽ đưa tui con đến gặp ba. Nhưng vừa đến Trung Quốc, mẹ chỉ lo làm việc và làm việc. Mẹ đã rất nhiều lần thất hứa với tui con, nhưng con vẫn luôn tin mẹ có nỗi khổ của mình. Nhưng bây giờ thì con đã hiểu, tui con vốn chẳng quan trọng đối với mẹ.

An Nhiên vừa khóc thút thít, vừa nói. Du An Kỳ cũng cảm thấy có chút chua xót và xấu hổ. Hóa ra mấy năm nay cô chỉ lo làm việc, quên mất mình còn hai người rất quan trọng trong cuộc đời này. Cô thật không ngờ, mình lại tệ đến vậy. Đến cả con cái cũng bắt đầu chán ghét cô.

- Mẹ xin lỗi, mẹ không có ý thất hứa với con.

- Mẹ có biết lúc con ở Los Angeles, con đã bị bạn bè trêu chọc là đứa không có ba. Mỗi đêm trước khi đi ngủ, con đều cầu nguyện mình có thể nhanh chóng gặp lại ba. Để ba biết sự tồn tại của tui con, nhưng chính mẹ đã đáp đố lời cầu nguyện ấy. Trong lòng của mẹ, thực sự không muốn gặp lại ba, có đúng không?

Du An Kỳ cố giữ lòng thật bình thản. Cô hỏi An Nhiên:

- Là ai dạy con những lời này.

- Tự con có thể nhận thấy. Nếu ngay từ đầu mẹ ghét ba, mẹ có thể chọn cách không sinh ra tui con, như vậy mẹ có thể tận tụy với công việc.

An Nhiên vừa dứt lời, Du An Kỳ đã không kiềm được tức giận. Cô tát con bé một cái trượt sự ngỡ ngàng của An Nhiên. Cô bé không ngờ rằng lại có ngày mẹ ra tay đánh mình. An Nhiên lấy tay ôm mặt bị Du An Kỳ đánh, hét lên:

- Con đã nói gì sai chứ? Con ghét mẹ, con ước gì con không phải do mẹ sinh ra.

Dứt lời, An Nhiên lao ra khỏi phòng. Trong lòng An Kỳ muốn níu cô bé lại, nhưng cô không thể. Cô cũng không ngờ mình lại đánh An Nhiên, cô lẽ con bé rất bất ngờ. Cũng đúng thôi, vì từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên An Kỳ đánh con.

Khi An Nhiên vừa vụt ra khỏi phòng và chạy thẳng ra ngoài, Giang Hải đã lập tức đuổi theo. An Khải thấy mẹ vẫn đứng thẫn thờ rồi ngồi xuống giường với vẻ mặt buồn tui. cậu bé liến vào trong. An Khải ôm lấy mẹ, an ủi:

- Mẹ, An Nhiên còn nhỏ, em ấy không ý thức được mình đang nói những gì đâu. Mẹ đừng để trong lòng rồi buồn phiền.

An Kỳ ôm lấy An Khải vào lòng, giọng nói đầy buồn bã:

- An Khải. mẹ thực sự là một người mẹ thất bại.

- Không đâu, đối với con, mẹ là người mẹ vĩ đại nhất. Mẹ đã hy sinh rất nhiều vì con và An Nhiên, chỉ là em ấy không nhìn thấy được điều đó thôi.

Không lâu sau, Giang Hải quay về với vẻ hoảng hốt. Anh nói rằng mình đã cố gắng đuổi theo An Nhiên nhưng vẫn để mất dấu cô bé. Sau một hồi đòi co, cả ba người quyết định chia nhau đi tìm. Giang Hải và An Khải sẽ cùng đi chung. An Kỳ sẽ đi một mình.

Còn về An Nhiên lúc này, cô bé vì bị mẹ đánh nên giận dỗi, bỏ chạy ra khỏi nhà. Nhưng chạy một hồi lại không biết mình đã chạy đi đâu. Ngay lúc này, An Nhiên mới thật sự thấy sợ hãi. Cô bé muốn quay trở về nhưng lại không nhớ đường, đành chỉ biết đứng tại chỗ cố ánh đèn đường chiếu xuống. Nhưng đứng mãi cũng không phải là cách, đường bây giờ vắng vẻ, nhờ đâu gặp kẻ xấu lại chẳng có ai bảo vệ mình. Nghĩ đến đây, An Nhiên càng sợ hơn. Cô bé thấy hồi hận vì hành động nóng nảy của mình. An Nhiên cũng không có ý làm An Kỳ bị tổn thương. Chỉ vì kích động nên mới nói ra những lời ấy.

An Nhiên đi sang đường. Chợt có ánh sáng chiếu đến khiến cô bé cảm thấy chói mắt và sắp không nhìn thấy được gì nữa. Và ánh sáng ấy cứ như lao thẳng rất nhanh về phía An Nhiên khiến cô bé không kịp né đi.

☐background music☐

Thời Gian Đi Đâu Mất Rồi - Lữ Hưng Dương

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thúc Thúc có muốn không?

Du An Nhiên hoảng sợ khi thứ ánh sáng ấy cứ lao thẳng đến mình, cô bé ngã xuống. Chiếc xe chạy đến cũng dừng kịp lúc, nếu không đã tông thẳng vào người An Nhiên.

Peter từ trên xe bước xuống, thấy là một cô bé, anh càng hoảng hơn. Anh đã An Nhiên và hỏi:

- Cô bé, không sao chứ?

- Không sao!

Peter sau khi đỡ An Nhiên và đầu cô bé vào bên lề đường. Anh hỏi thăm thêm tại sao lại xuất hiện ở nơi vắng vẻ thế này. Cô bé trả lời mình đi lạc, không nhớ đường về. Đến khi anh hỏi có cần đi nhờ xe hay không. An Nhiên sợ bản thân gặp kẻ người xấu nên đã từ chối. Nhưng Peter lại không yên tâm để một cô nhóc đứng ở đây một mình. Anh định đưa An Nhiên đến sở cảnh sát, ở đó có lẽ an toàn hơn. Nhưng An Nhiên lại từ chối, cô bé sợ rằng khi mình lên xe, Peter lại không đưa mình đến sở cảnh sát mà đưa đến nơi khác thì sao? Cuối cùng, An Nhiên giả vờ rằng mình đã gọi người thân đến đón để đuổi khéo Peter đi.

Khi Peter quay vào xe, Trương Thần vẫn ngồi đọc hợp đồng, anh hỏi:

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì?

- Có một cô bé bất cẩn bị ngã.

Dứt lời, Peter chạy xe đi. Khi xe chạy, Trương Thần liền bỏ bản hợp đồng xuống, anh nhìn qua ngoài cửa. Ngang đến chỗ An Nhiên đang đứng, Trương Thần,liền nhận ra cô bé, lập tức kêu Peter dừng xe.

Anh liền ngang bước xuống xe, đi đến chỗ An Nhiên. Cô bé ngược nhìn anh, nó cũng nhận ra anh, liền gọi:

- Thúc thúc, là chú sao?

- An Nhiên nhận ra thúc sao?

An Nhiên lúc này mới cảm thấy nhẹ người mà cười. Trương Thần thắc mắc hỏi:

- Sao An Nhiên lại đứng ở đây một mình? Mẹ và An Khải đâu?

- Con...

Thấy cô bé có điều khó nói, cùng với việc đứng bên ngoài cũng không tiện nói chuyện. Trương Thần đưa An Nhiên vào xe và hỏi:

- Giờ thì con có thể kể cho thúc thúc nghe đã xảy ra chuyện gì không?

- An Nhiên cãi nhau với mẹ... nên đã chạy ra khỏi nhà, cuối cùng lại không nhớ đường về...

An Nhiên không nhớ địa chỉ nhà của Giang Hải, Trương Thần chỉ đành đưa cô bé về Trương gia và tìm cách liên lạc với Du An Kỳ. Trên đường trở về, Trương Thần luôn trấn an An Nhiên, anh nghĩ chắc cô bé cũng rất sợ hãi.

Đến Trương gia, An Nhiên không khỏi trầm trồ trước vẻ đồ sộ của ngôi nhà trước mắt mình. Nó chẳng khác nào là một tòa lâu đài hoành tráng trên người về lộng lẫy. Thấy cô bé thất thần, Trương thần nắm lấy bàn tay nhỏ bé xinh xắn ấy, nhắc nhở:

- Chúng ta vào thôi!

Vào đến nhà, Trương lão gia và Trương phu nhân thấy anh dắt về một đứa bé, cả hai vô cùng kinh ngạc. Bà hỏi Trương Thần:

- Tiểu Thần, cô bé này là?

- Cô bé này bị lạc, lúc này còn bị té nên con đưa về xem vết thương. Lát nữa sẽ gọi cho gia đình đến đón.

Cả hai người già nghe anh nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Vì ngoài Du An Kỳ ra, Trương phu nhân còn tưởng từ đâu Trương Thần dẫn về một đứa con chứ...

Sau khi băng vết thương ở chân cho An Nhiên, Trương Thần cho cô bé mượn điện thoại và gọi điện về cho An Kỳ. Cô bé nói mình đang ở cùng thúc thúc, cô liền đoán ra ngay người đó là Trương Thần. Du An Kỳ lập tức đi đến đón con.

Trong lúc chờ An Kỳ đến, Trương phu nhân bắt gặp mà nhìn An Nhiên mãi. Bà cảm thấy có chút gì đó thân thuộc với cô bé. Bà còn nói với Trương Thần:

- Tiểu Thần, mẹ cảm thấy cô bé có những nét nhìn rất quen.

- Vậy sao! Con bé này là con gái của An Kỳ đó mẹ.

Trương phu nhân bất ngờ. Bà gọi An Nhiên đến gần và hỏi:

- Cháu tên là gì?

- Cháu tên Du An Nhiên.

- An Nhiên... cái tên rất hay. Mẹ cháu đặt tên rất hay.

Trương phu nhân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Nhiên, không nỡ buông tay. Trương Thần cảm thấy có chút kỳ lạ. Nhưng anh cũng chẳng bận tâm lắm. Tuy anh cũng có thiện cảm với con của Du An Kỳ, nhưng dù sao đi nữa, chúng cũng không phải là con của anh.

Đoán được Du An Kỳ gần đến, Trương Thần nắm tay cô bé ra ngoài cổng đợi. Trước khi đi, An Nhiên nói với Trương Thần:

- Thúc thúc, An Nhiên muốn sau này được gặp thúc nhiều hơn. An Nhiên rất thích thúc.

Nghe lời nói ngây ngô ấy của một cô bé năm tuổi, trong lòng Trương Thần bất ngờ cảm thấy ngọt ngào khó hiểu. Anh ngồi xuống, nói với cô bé:

- Thúc cũng rất thích An Nhiên, cũng rất muốn sẽ được đến chơi với An Khai và An Nhiên. Nhưng thúc sợ mẹ An Nhiên không thích chứ.

- Không đâu ạ, mẹ nhất định sẽ đồng ý! Bình thường An Nhiên và anh hai chỉ chơi một mình. Mẹ và ba Giang Hải thì đi làm, chúng con thật sự rất buồn. Giá như chúng con có ba bên cạnh chăm sóc thì tốt biết mấy.

- Chẳng phải ba Giang Hải cũng rất tốt với hai đứa sao?

- Thúc thúc hiểu lầm ý của An Nhiên rồi. Ý con là ba ruột...

" *Ba ruột?* " Trương Thần bất ngờ khi nghe An Nhiên nói vậy? Anh hỏi cô bé:

- Thế Giang Hải không phải ba ruột của hai đứa à?

- Con cũng muốn lắm chứ, nhưng chúng con từ nhỏ đã không có ba. Vì ba Giang Hải thương tội con nên nhận làm ba. Nếu như là con ruột của ba Giang, con và anh hai đã mang họ Giang rồi.

Nghe giọng nói An Nhiên có chút buồn bã, Trương Thần liền nghĩ hóa ra là như vậy. Vì cho dù nhìn cỡ nào, anh cũng chẳng thấy An Khai hay An Nhiên giống với Giang Hải cả. Anh an ủi cô bé và hứa sẽ đến thăm, An Nhiên nghe vậy liền vui mừng. Cô bé ngẩng đầu, vẻ mặt đầy phấn khởi, hỏi Trương Thần:

- Thúc thúc, thúc có muốn làm ba của An Nhiên không?

☐background music☐

Đột Nhiên Rất Nhớ Em - Ngũ Nguyệt Thiên

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Em đoán xem?

Trương Thần đứng hình, có chút kinh ngạc. Anh không ngờ đứa bé lại nói với anh điều này. Trương Thần cảm thấy ấm lòng một cách kỳ lạ:

- Thúc thúc cũng có thể sao làm ba của An Nhiên sao?

- Đương nhiên là có thể!

Cô bé ngược nhìn anh, nở nụ cười đầy vui vẻ. Trương Thần ngồi xuống cạnh An Nhiên, tay anh xoa đầu An Nhiên, hỏi:

- Nếu mẹ con không đồng ý cho thúc làm ba của An Nhiên thì sao?

- Sẽ không đâu. Mẹ của An Nhiên rất thương An Nhiên và anh hai, nên sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu nào cả. Với lại, con thấy mẹ cũng rất quý chú.

Có lần An Nhiên nhìn thấy mẹ rất nằng nịu món quà thúc tặng cho con và anh hai. Có lẽ mẹ cũng rất thích nó.

Cô bé thấy Trương Thần như đang suy nghĩ điều gì, liền hỏi tiếp:

- Thúc thúc, vậy thúc có muốn làm ba của An Nhiên không?

An Nhiên nhìn anh với vẻ mặt lăm nẽng. Khiến anh rất buồn cười nhưng cũng không thể từ chối vì sự dễ thương của cô bé.

- Thúc luôn sẵn lòng.

- Ba ba...

Dứt tiếng gọi, An Nhiên ôm lấy Trương Thần. Cô bé dúi đầu vào người anh, cảm nhận hơi ấm từ người ba này. Anh cũng choàng tay ôm cô, giọng nói đầy thương yêu:

- Con gái ngoan.

Không lâu sau, An kỳ đến. Vừa nhìn thấy mẹ, An Nhiên liền chạy ào lòng lòng cô và khóc to một trận. Cô bé liên tục xin lỗi vì đã làm cho mẹ phải lo lắng. Nhìn thấy trán An Kỳ vì chạy đi tìm An Nhiên mà đỏ đầy mồ hôi, anh cảm thấy có chút đau xót. Anh muốn đưa cô và An Nhiên về, nhưng cô lại không đồng ý. Sau một hồi lâu thuyết phục, cùng với sự trợ giúp của An Nhiên. Cuối cùng An Kỳ cũng đồng ý. Anh đưa hai người trở về nhà của Giang Hải. Anh đã cùng An Khai đứng đợi hai mẹ con cô về ở trước cửa. Cho đến khi cả bốn người đều vào nhà, Trương Thần mới yên tâm quay trở về, dù trong lòng anh lúc này đầy khó chịu khi thấy An Kỳ ở cùng người đàn ông khác. Nhưng bây giờ con của cô cũng đã gọi anh là ba rồi, xem như anh vẫn còn cơ hội quay lại với An Kỳ.

Đêm ấy, An Nhiên kể lại với An Khai chuyện cô bé nhận Trương Thần là ba. Lúc đầu An Khai cũng không ngờ em gái mình lại tự ý gọi người khác là ba mà chưa có sự cho phép của mẹ. Nhưng cũng vì hiểu An Nhiên từ nhỏ đã cần tình cảm của ba, An Khai cũng hết cách với con bé này. Trước khi hai đứa chuẩn bị đi ngủ, An Kỳ đã vào phòng:

- An Khai, mẹ muốn nói chuyện với An Nhiên một chút.

Nghe vậy, An Khai lồm khồm ngồi dậy và rời khỏi phòng. An Nhiên ôm lấy cô, nũng nịu. An Kỳ cũng ôm lấy cô bé, trấn an:

- Có lẽ chuyện lúc này đã khiến cho An Nhiên của mẹ sợ rồi. Đừng sợ nữa, con luôn có mẹ.

- Mẹ ơi, An Nhiên lúc đó thật tình rất sợ. Nhưng nhờ có thúc thúc trấn an con giống như mẹ trấn an An Nhiên vậy, nên An Nhiên không còn cảm thấy sợ nữa.

An Kỳ nghĩ, hóa ra anh cũng biết dỗ dành trẻ con. An Nhiên nói tiếp:

- Mẹ ơi, thúc thúc đối với con rất tốt.

- Vậy thì tốt...

An Kỳ nghe vậy, lăm bầm nói:

- An Nhiên có thể nhận thúc ấy là ba không?

Du An Kỳ nghe vậy, trong lòng cô có hơi hoang mang. Cô sợ bọn trẻ nhận anh thì cô sẽ chẳng thể bảo vệ tốt được cho chúng. Sợ sau khi nhận anh, chúng sẽ gặp phải nguy hiểm.

- An Nhiên, con hãy nhớ cho mẹ, con và An Khải là họ Du, không phải họ Trương.

- Nhưng con và anh hai cũng không phải họ Giang.

- An Nhiên, mẹ...

- Mẹ, thức ấy có gì không tốt chứ? Con thật sự rất mong thức ấy có thể trở thành ba của con, như vậy sẽ có thêm người thương yêu và chăm sóc chúng con, cả mẹ cũng thế.

Đứa trẻ này còn nhỏ, An Kỳ không biết phải nói như thế nào đây. Cô có chút khó khăn, nói với An Nhiên:

- Hay là, chúng ta đừng tìm ba nữa, có được không?

- Vậy mẹ hứa với An Nhiên, chấp nhận cho con gọi Trương thức thức là ba, ok?

Nói rồi, An Nhiên nắm chặt bàn tay lại, chỉ chừa mỗi ngón út ra, đưa về phía An Kỳ. Cô có chút ngập ngừng, nhưng rồi cũng nắm chặt tay lại và đưa ngón út hướng về An Nhiên, móc vào tay cô bé. Cô bé vui mừng, ôm lấy cổ Du An Kỳ, cảm ơn cô và có chút ăn năn, nói:

- Mẹ, xin tha lỗi vì sự kích động của con.

- Con là con của mẹ, nếu con làm sai, là do mẹ dạy dỗ không nghiêm. Mẹ không trách con.

Sau đó, An Kỳ rời khỏi phòng. Cô nghĩ rằng, nếu Trương Thần có thể khiến An Khải và An Nhiên gọi anh là ba, thì cô cũng có thể khiến cho anh cách xa chúng.

An Kỳ rời khỏi nhà Giang Hải. Cô định quay về nhà của mình, mặc cho Giang Hải muốn đưa về nhưng cô từ chối. Vừa bước ra khỏi nhà, cô thấy xe của Trương Thần vẫn còn đậu bên ngoài. Cô cứ đi về phía trước, cứ như anh là vô hình. Trương Thần lùi xe gần cô, hạ cửa kính xuống, nói:

- Trời tối như vậy, anh đưa em về.

An Kỳ nhìn bên ngoài, giờ này cũng chẳng còn xe, giờ này ngoài đường cũng nguy hiểm hơn. Nghĩ vậy, cô liền vào xe của anh. Anh cười vui vẻ rồi đưa cô trở về chung cư. Đến nơi, Du An Kỳ vẫn chưa ra khỏi xe, về mặt cô không hề thay đổi, nói:

- Ngay cả nhà tôi, anh cũng điều tra. Vậy tiếp theo anh sẽ điều tra chuyện gì?

- Em đoán xem?

- Hai đứa nhỏ?

An Kỳ xoay qua vấn Trương Thần, về mặt cô nghiêm túc, còn anh cứ như đang đùa giỡn với cô. Nhưng, cô biết được, thái độ hiện tại của anh, chính là nói sẽ làm. trước khi rời đi, Du An Kỳ cũng không quên nhắc nhở Trương Thần:

- Anh tốt nhất là đừng tiếp cận chúng.

□background music□

Phiếu Điều - Châu Tấn

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tung tích của ba

Du An Kỳ đứng trước cửa căn hộ của mình, cô quay sang, thái độ bức dọc, nói:

- Anh về được rồi đó, còn định theo tôi đến khi nào đây?

Thì ra, sau khi An Kỳ rời khỏi xe, Trương Thần vẫn không rời đi mà theo cô lên đến tận nhà. Cô không ngờ anh lại bám lấy mình đến vậy. Thấy cô bước vào, Trương Thần mới chịu quay về. Anh sợ trên đường về căn hộ gặp nguy hiểm nên mới theo sát cô đến vậy.

Du An Kỳ bước vào trong. Cô đứng tựa người vào cửa, nghĩ rằng không ngờ lại nhanh đến vậy. Cô lấy trong túi xách ra một tờ giấy nhỏ. Nhớ lại lúc ở trong phòng với An Nhiên, cô bé đã nhét vào tay mình. An Kỳ mở ra xem:

" Thử bảy tuần này tại công viên X vào lúc chín giờ sáng. Nhớ đưa theo đứa trẻ. "

An Kỳ liền đoán được đây là Trương phu nhân muốn An Nhiên đưa cho cô. Du An Kỳ nghĩ, cho dù bọn trẻ có nhận lại Trương phu nhân nhưng cô cũng không muốn chứng nhận lại Trương Thần.

Vài ngày sau, đúng như đã hẹn, Du An Kỳ đã đến công viên X, nắm hai tay cô là hai đứa nhỏ. Nhìn thấy Trương phu nhân đứng ngay chỗ cầu trượt, cô nhanh chóng đến đó. Cô dẫn An Khải và An Nhiên đến trước mặt Trương phu nhân. Vừa nhìn thấy bà, chúng đã lễ phép chào hỏi. Trương phu nhân khá ngạc nhiên, vì lúc đầu bà chỉ thấy Trương Thần đưa về một cô bé, còn cậu nhóc đi cùng này, bà chưa từng gặp. Bà nhìn An Kỳ có chút nghi hoặc, nhưng nét mặt lại phẳng phất hy vọng, hỏi:

- An Kỳ, năm đó con sinh đôi?

- Dạ.

Du An Kỳ để bọn trẻ chơi đùa với các trò chơi, còn cô và Trương phu nhân ngồi gần đó, vừa trông bọn trẻ, vừa nói chuyện. Thấy An Kỳ hiện tại trông trưởng thành và xinh đẹp hơn so với năm năm trước, bất giác bà cũng thấy vui. Điều làm bà bất ngờ và vui hơn, chính là cô đã sinh cho Trương Thần hai đứa con, một trai một gái.

- An Kỳ, một mình con chăm sóc bọn trẻ, chắc con rất vất vả?

- Dạ không, là một người mẹ, chăm sóc con cái cho dù có vất vả thế nào cũng xứng đáng. Cả, ơn Trương phu nhân đã lo lắng cho con.

- An Kỳ, ta vẫn muốn con gọi ta là " mẹ " giống như năm năm trước, có được hay không?

Trương phu nhân nắm lấy tay An Kỳ, nét mặt thoáng buồn của bà làm cho cô không tài nào từ chối.

- Nhất định là Trương Thần sẽ rất vui nếu như biết con sinh cho nó hai đứa trẻ lành lặn và xinh xắn như này. Nhưng An Kỳ, con đã từng nghĩ đến chuyện cho bọn trẻ nhận lại Trương Thần hay không?

- Chuyện này...

An Kỳ ngập ngừng. Nếu như cô nói cho Trương phu nhân biết, cô không có ý định cho An Khải và An Nhiên nhận lại Trương Thần, chắc rằng bà sẽ rất buồn. Cô cũng không biết nên trả lời như thế nào cho thỏa đáng.

- Mẹ ơi, An Nhiên khát nước.

Trong lúc Du An Kỳ đang phải đau đầu vì suy nghĩ câu trả lời thì An Nhiên chạy đến và lấy lấy tay cô. An Kỳ không mang theo nước, nhìn xung quanh, chỗ này cũng không có máy bán nước tự động. Chỉ có thể bảo An Nhiên nhịn một lát. Trương phu nhân thấy vậy liền lấy ra một chai nước từ trong chiếc túi, đưa cho cô bé. Uống xong, An Nhiên không quên cảm ơn bà.

Không lâu sau, cô bé chạy đến và nói rằng mình đói. Trương phu nhân một lần nữa lấy ra trong chiếc túi ấy một hộp đựng thức ăn. An Nhiên mở ra và ánh mắt sáng hẳn lên. Bà rất chu đáo khi làm cơm nấu cho bọn trẻ với nhiều hình dạng khác nhau. Bà quay sang nói với An Kỳ:

- Mẹ sợ bọn trẻ đói nên làm sẵn thức ăn mang theo.

Sau đó, Trương phu nhân quay sang An Khái và An Nhiên, vui vẻ hỏi:

- An Khái và An Nhiên thấy cơm nắm này bà làm có vừa ăn hay không?

- Rất ngon ah...

Cả hai đồng thanh trả lời. Bà quay sang, tiếp tục nói với An Kỳ:

- Lúc Trương Thần còn nhỏ rất thích ăn cơm nắm. Mỗi lần mẹ làm, nó đều ăn một cách ngon lành như hai đứa nhóc này.

- Nãi nãi ơi, tụi con no rồi.

An Khái và An Nhiên ăn xong, cậu bé liền gọi. Trương phu nhân và Du An Kỳ ngạc nhiên khi nghe cậu bé gọi như vậy. Bà liền hỏi lại để đính chính:

- An Khái, cháu mới gọi ta là gì?

- Nãi nãi.

Du An Kỳ có chút khuôn trương, cô la chúng:

- Hai đứa không được phép gọi lung tung như vậy.

- Sao vậy ạ? Lúc này con và anh hai nghe mẹ gọi bà là " mẹ ". Mẹ từng nói với chúng con rằng bà ngoại đã mất, vậy đây chính là nãi nãi của tụi con.

Chưa có ngày nào mà An Kỳ phải đau đầu để suy nghĩ câu trả lời như ngày hôm nay, toàn những câu hỏi hóc búa đối với cô. Còn về Trương phu nhân, khi nghe bọn trẻ gọi mình một tiếng " nãi nãi " tâm trạng bà trở nên thất hoa cực độ. Bà ôm lấy bọn trẻ vào lòng, giọng nói đầy âu yếm:

- Cháu ngoan của ta...

Thấy bà vui mừng như vậy, Du An Kỳ cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của người khác, đành ngồi yên bên cạnh. Bất ngờ, An Nhiên ngóc đầu lên, hỏi Trương phu nhân:

- Nãi nãi ơi, bà là nãi nãi của chúng con, vậy có phải bà biết tung tích của ba chúng con không?

Câu hỏi này của cô bé khiến Trương phu nhân phải quay sang nhìn An Kỳ. Bà muốn hỏi cô xem, cô có muốn cho bọn trẻ biết sự thật về ba mình hay không? Nhưng có vẻ cô không muốn, liền xoay qua nói với An Nhiên:

- An Nhiên, tối qua những gì con hứa với mẹ, sớm đã quên rồi sao?

- Mẹ... con xin lỗi... con... con sẽ không nhắc đến ba nữa.

Cô bé có lẽ cũng rất khó khăn khi thốt ra lời này. Bởi trong thâm tâm, cô bé vẫn luôn ước ao một ngày nào đó được gặp lại ba và cả gia đình sẽ mãi ở bên nhau như những câu chuyện mà An Nhiên đã từng đọc.

Bọn trẻ lại chạy đi chơi. Trương phu nhân tò mò, hỏi An Kỳ:

- Con thật sự không muốn An Khái và An Nhiên nhận lại Trương Thần sao?

▣background music▣

Ái Thương - Gong Tuấn

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Xác minh

- Con muốn chứ, nhưng nghĩ đến việc chúng sẽ gặp nguy hiểm khi nhận lại Trương Thần, con thật sự rất sợ. Con rất sợ phải mất đi An Khái và An Nhiên, bởi vì con cũng đã từng suýt mất đi chúng. Mẹ, người không trách con vì thiếu can đảm chứ?

Trương phu nhân cũng hiểu cho An Kỳ. Bởi vì những đau khổ của cô vào năm năm trước không phải bà nghe được mà do chính bà chứng kiến. Vì vậy, Trương phu nhân luôn yêu thương và thấu hiểu cho mọi quyết định của An Kỳ. Bà kéo đầu An Kỳ tựa vai mình, nói:

- Chỉ cần con và bọn trẻ luôn vui vẻ và mạnh khỏe, con làm gì mẹ cũng ủng hộ. Nếu con gặp khó khăn, đừng quên con còn có mẹ. Mẹ nhất định sẽ giúp con.

Bà ngưng lại vài giây, nói tiếp với An Kỳ:

- An Kỳ, nếu như có một ngày con cảm thấy mệt mỏi, Trương gia luôn chào đón con, cũng chào đón hai đứa nhỏ. Mẹ và ba, còn có Trương Thần, nhất định sẽ rất vui nếu như con và bọn trẻ ở Trương gia.

- Mẹ à, về chuyện này... con...

- An Kỳ, mẹ không ép con. Mẹ đã nói, chỉ cần ba mẹ con con vui vẻ và mạnh khỏe, mẹ đã thấy rất vui rồi.

- Mẹ, cảm ơn vì đã hiểu cho con.

Du An Kỳ rất mừng vì Trương phu nhân đã thấu hiểu cho nỗi lòng của cô. Cô ôm lấy bà, thể hiện lòng biết ơn cũng như kính trọng của mình dành cho bà.

Trước khi quay về, Trương phu nhân căn dặn Du An Kỳ phải chăm sóc tốt cho bản thân, nếu có thời gian rảnh hãy đưa bọn trẻ đến thăm bà. An Khái và An Nhiên giọng đầy ngọt ngào, chào bà nội rồi rời đi. Về đến Trương gia, thấy Trương phu nhân miệng luôn tươi cười, nét mặt hơn hớn. Đã lâu rồi, Trương lão gia chưa thấy bà vui vẻ đến vậy, liền hỏi:

- Phu nhân vừa đi đâu về mà lại vui đến vậy?

Nhìn thấy Trương lão gia đang ngồi ở ghế, bà liền đi đến ngồi cạnh ông, nói:

- Lão gia đoán thử xem?

- Chắc là em đi gặp An Kỳ?

Bà gật đầu, nhưng nét mặt vẫn đầy hớn hớn, nói tiếp:

- Em còn đi gặp cháu nội của mình.

- Há?

Trương lão gia cứ nghĩ rằng Trương phu nhân muốn con trai lấy vợ đến phát điên nên mới nói vậy. Nhưng không ngờ, bà lại nói đến cháu nội khiến ông càng ngạc nhiên hơn. Ông nắm lấy tay bà, nét mặt đầy an ủi, nói:

- Bà xã, anh biết em muốn tiểu Thần kết hôn để chúng ta nhanh chóng có cháu, nhưng em biết rồi đó, duyên chưa đến, đừng cưỡng cầu.

Trương phu nhân biết Trương lão gia nghĩ rằng mình muốn có cháu nên nói nhảm. Cũng phải thôi, bởi chuyện năm năm trước, bà chưa từng kể cho ông nghe.

- Lão gia, em đã giấu anh một chuyện suốt nhiều năm, có lẽ hôm nay nên nói rõ. Nhưng hứa với em, đừng trách em đã giấu lâu như vậy.

- Trước giờ có chuyện gì anh trách em chưa?

- Anh còn nhớ đứa bé lần trước tiểu Thần đưa về chứ? thằng bé còn nói đó là con của An Kỳ.

- Còn nhớ, thì sao?

- Nó cũng là con của Trương Thần, là cháu nội của chúng ta.

Nói rồi, Trương phu nhân kể lại toàn bộ sự việc năm năm trước cho Trương lão gia nghe. Sau khi kể xong, Trương lão gia lấy tay gõ nhẹ vào đầu bà, trách:

- Em to gan thật, chuyện lớn như vậy lại có thể giấu anh suốt năm năm.

Dù Trương lão gia cảm thấy giận vì Trương phu nhân đã giấu mình về chuyện Du An Kỳ mang thai nhưng ông lại không nổi giận với bà. Trương phu nhân áp đầu vào ngực chồng, làm nũng:

- Anh đã hứa sẽ không trách em rồi mà, với lại tình hình lúc đó rất căng thẳng, em cũng không biết phải giải quyết như thế nào. Bây giờ nói ra, cảm thấy thật nhẹ.

- Hứa với anh, sau này không được giấu anh những chuyện này.

Trương phu nhân thấy ông nhìn mình đầy yêu thương. Bà cũng biết là ông sẽ không trách mắng bà lớn tiếng, liền gật đầu đồng ý. Thấy bà ra ngoài lâu, nghĩ bà đã mệt nên Trương lão gia dặn bà nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi một chút. Nhưng vừa mới quay người, Trương phu nhân kinh hãi khi thấy Trương Thần đứng sững ở gần đó. Nét mặt anh đầy bàng hoàng, có lẽ anh đã đứng đó từ lâu, và cũng có lẽ anh đã nghe hết những gì bà kể với Trương lão gia. Trương phu nhân có chút hoảng và lo lắng, thốt lên đầy bất ngờ:

- Tiểu Thần, sao con... lại ở đây?

- Mẹ, những gì lúc này mẹ kể với ba là thật sao? Hai đứa trẻ của An Kỳ, là con của con và cô ấy sao?

Trương phu nhân bất đắc dĩ gật đầu. Anh trách bà vì đã giấu mình chuyện này, nhưng bà nói:

- Tiểu Thần, mẹ biết con rất giận mẹ. Nhưng tình hình năm đó con cũng biết rồi đó, ngoài nghe theo nguyện vọng của An Kỳ, mẹ cũng chẳng thể làm gì khác. Con bé làm vậy cũng chỉ vì muốn bảo vệ bọn trẻ mà thôi.

- Vậy mẹ cũng biết chuyện vì sao chuyến bay của An Kỳ bị mất liên lạc?

- Không... chuyện này mẹ thật sự không biết.

Trương phu nhân về mặt đầy buồn bã, nói:

- Nếu như năm đó con không cho người mang nhân sâm đến, An Kỳ cũng sẽ không vì vậy mà rời đi.

- Mẹ, chuyện nhân sâm con thật sự không có làm, con không có hại An Kỳ.

- Mẹ tin con, nhưng đáng tiếc năm đó tất cả bằng chứng đều chỉ vào con. An Kỳ cũng vì chuyện đó mà đau buồn, nhất quyết muốn rời đi để bảo vệ An Khải và An Nhiên.

Trương lão gia ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Ông nhớ mấy ngày trước từng nghe người nói rằng thấy Trương Thần tay bế một cô gái bước ra từ khách sạn, sau đó được Peter đưa đi. Nếu ông đoán không sai, cô gái đó chính là An Kỳ. Trương lão gia hỏi Trương Thần:

- Mấy hôm trước ta có nghe người kể lại rằng thấy con bế một cô gái bước ra từ khách sạn.

- Dạ, hôm đó con đi bàn công việc thì thấy An Kỳ bị người ta hãm hại nên đã cứu cô ấy.

- Theo như những gì ta nghĩ, những âm mưu năm năm trước cho đến khi An Kỳ quay về, đều hướng vào con bé.

- Ông xã, ý anh là có kẻ muốn hãm hại An Kỳ sao?

- Đúng vậy, hơn nữa kẻ nghĩ ra những âm mưu này, nhất định là cùng một người.

Trương phu nhân nghe chồng mình nói vậy, liền thán:

- An Kỳ chưa từng hại ai, tại sao lại có kẻ luôn muốn hại con bé chứ? Kẻ đó rốt cuộc là ai?

- Mẹ, người yên tâm. Cho dù có chuyện gì đi nữa, con nhất định cũng sẽ bảo vệ tốt cho An Kỳ và bọn trẻ. Nhưng trước tiên, con cần đi xác minh một chuyện...

☐background music

Đêm - Mao Phương Viên

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đây là cái gì?

Chiều hôm đó, Du An Kỳ vừa tan làm, nhưng Giang Hải lại có chút bận nên cô về trước. An Kỳ lái xe đến nhà anh để thăm các con. Mặc dù ngày nào đi làm về An Kỳ cũng ghé và thăm chúng nhưng cô vẫn luôn rất lo lắng. Cô không biết nếu như người muốn hại cô biết sự tồn tại của bọn trẻ, liệu có đổi mục tiêu hay không? Nhưng quan trọng là bây giờ bọn trẻ vẫn được cô bảo vệ một cách chu đáo, điều này làm cho An Kỳ bớt căng thẳng hơn. Hôm nay cô phải đi về bằng xe buýt vì sáng nay cô không đi xe mà đi nhờ xe của Giang Hải.

Khi An Kỳ đến nhà, cô thấy có xe đậu bên ngoài, nhưng nhìn chiếc xe này có phần lạ lẫm. Cô đi đến bấm chuông, thấy cô con gái vui mừng chạy đến mở cửa. Còn tưởng là đang mừng vì cô đến, liền hỏi:

- An Nhiên hôm nay có gì vui sao?

- Mẹ, xem ai nè.

Du An Nhiên kéo lấy tay An Kỳ, rồi chỉ. Nhìn theo hướng tay cô bé, An Kỳ nhìn thấy Trương Thần đang chơi cùng với An Khải. Cả hai người họ đều đang cười rất vui vẻ. Trương Thần quay sang nói với An Khải:

- Tiểu Khải, mẹ về rồi.

- Mẹ ơi, ba Trương đến đây chơi với chúng con, chúng con rất vui.

An Nhiên mừng rỡ nói. Thấy con gái vui, cô cũng rất vui. Nhưng mỗi lần nhìn Trương Thần, cô liền chuyển sang vẻ chán ghét. Cô hỏi bọn trẻ:

- Hai đứa đã ăn gì chưa?

- Ba Trương lúc này đã làm đồ ăn cho chúng con ăn rồi.

- Mẹ, đồ ăn ba Trương làm thực sự rất ngon. Con và anh hai rất thích. Ba ơi, mỗi ngày ba đều làm cho tụi con ăn có được hay không?

Du An Nhiên kéo áo anh, về mặt nũng nịu nói. Anh ngồi xổm người, đặt tay lên đầu cô bé, nói:

- Chi cần là các con thích, ba nhất định sẽ làm. Chi là không biết mẹ các con nghĩ thế nào?

Dứt lời, anh hướng mắt nhìn Du An Kỳ đang đứng gần đó. Ánh mắt của bọn trẻ cũng chuyển sang cô. Thấy An Nhiên nhìn mình với ánh mắt chứa đầy van xin, cô nói:

- Không được. Công việc của ba Trương rất bận, bận hơn cả ba Giang nữa. Các con không được làm phiền người lớn như vậy, có biết không?

An Khải và An Nhiên nghe mẹ nói vậy, mặt hai đứa đều buồn và thất vọng. Trương Thần thấy vậy liền nói:

- Không sao, dù gì thì dạo này công việc của ba cũng khá nhàn rồi. Ba có thể thường xuyên đến đây thăm và làm đồ ăn cho các con, đừng buồn nữa.

- Yeah!!!

An Nhiên nghe vậy liền vui sướng hét lên. Còn An Kỳ chỉ cảm thấy khó chịu. Trong thời gian ngắn mà anh đã có thể lấy lòng được An Khải và An Nhiên, cũng dần thân với hai đứa trẻ hơn, có lẽ cô đã xem thường anh quá rồi.

Không lâu sau, Giang Hải cũng đã về. Thấy Trương Thần cũng có mặt, lại nhìn thấy vẻ mặt An Kỳ đang vô cùng khó chịu. Vừa nhìn thấy Giang Hải về, Du An Kỳ lập tức nhìn đồng hồ, rồi nói:

- Cũng không còn sớm nữa, mẹ về đây.

- Ba Trương ở đây chơi một chút với tụi con hay cũng quay về?

An Nhiên đang chơi, nghe mẹ nói liền đặt đồ chơi xuống và hỏi. Nhưng Trương Thần chưa trả lời thì An Kỳ đã trả lời hộ anh:

- Ba Trương cũng phải đi rồi.

Dứt lời, cô nắm lấy tay áo anh kéo đi. Đến chỗ Giang Hải, cô dừng lại và dặn anh:

- Giúp em chăm sóc bọn trẻ.

Khi An Kỳ rời đi, Trương Thần cũng đi theo sát cô. Ra đến bên ngoài, Trương Thần liền khởi động xe. Du An Kỳ lập tức bước vào xe, không đợi anh cất tiếng mời. Lên đến xe, anh biết cô có chuyện cần nói, liền hỏi:

- Em muốn đi đâu?

- Về nhà tôi.

Nghe vậy, Trương Thần liền chạy một mạch đến khu chung cư của An Kỳ. Anh theo cô đến tận phòng, nhưng khi nghĩ rằng An Kỳ sẽ đuổi mình về thì cô lại cho anh vào trong. Du An Kỳ kéo tay Trương Thần vào phòng, nói:

- Anh theo tôi.

Vào phòng, anh nhìn cô với vẻ mặt đầy gian manh, nói:

- Em đưa anh vào đây là có ý gì khác sao?

An Kỳ cười lên đầy khinh bỉ, nói:

- Anh nghĩ nhiều rồi. Cãi nhau với anh bên ngoài, hàng xóm sẽ nghe được. Anh hiểu chưa?

Vừa dứt lời, An Kỳ liền lấy một chai nước, uống thắm giọng để lấy sức cãi nhau với anh. Cô ngồi xuống giường, nói:

- Nói đi, rốt cuộc anh muốn gì ở tụi nhỏ?

- Anh chỉ muốn bọn trẻ vui thôi.

Nghe vậy, cô liền gất giọng lên:

- Nhưng tôi không muốn anh đến gần chúng. Tốt nhất là anh hãy tránh xa con của tôi ra, càng xa càng tốt.

- Tại sao?

An Kỳ không trả lời, anh tiếp lời:

- Có phải chúng là con của anh không?

Cô ngược nhìn anh, lần nữa im lặng

- Năm nay An Khải và An Nhiên năm tuổi, trùng khớp với thời gian em bỏ đi.

Du An Kỳ cứ như vậy mà bị Trương Thần ép vào đường cùng. Nhưng dù chết cô cũng không muốn thừa nhận bọn trẻ là con anh. Và thêm một lần nữa, An Kỳ gất giọng với anh:

- Anh điên rồi sao? Tôi đã nói con của anh đã chết rồi, hai đứa trẻ hiện tại là con của tôi, anh vẫn chưa hiểu sao?

Cả hai người im lặng rồi nhìn nhau. Trương Thần cảm nhận được ánh mắt của An Kỳ hiện tại rất nguy hiểm. Cứ như cô có thể làm tất cả để bảo vệ con của mình. Dần dần, khi thấy tâm trạng cô ổn hơn, Trương Thần liền nói với cô:

- Muốn anh tha cho bọn trẻ, được thôi!

Trương Thần lấy trong túi ra một viên thuốc nhỏ, đưa cho An Kỳ. Anh muốn cô uống nó trước mặt anh:

- Đây là cái gì?

- Anh có thể gọi là thuốc kích dục không?

□background music□

Rất Muốn Ôm Em Sống Cuộc Đời Bình Phàm - Cách Bích Lão Phàn

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: A Thần...

* LƯU Ý: 18+

Du An Kỳ có chút nghĩ ngợi. Nhìn anh với cặp mắt thăm dò, nói:

- Tôi uống nó thì được gì? Anh sẽ làm theo lời của tôi?

- Nói nhiều như vậy, cuối cùng em có uống nó hay không?

Cô nhanh tay giựt lấy viên thuốc, đưa vào miệng và uống ngụm nước. Khi thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, An Kỳ liền cảm nhận được nhịp tim cô đập nhanh hơn. Hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn, cả người cô thấy nóng rùng. An Kỳ lấy sức rồi khỏi phòng. Cô định đến phòng tắm và ngâm nước, cuối cùng lại bị anh bắt lại. Trương Thần đặt Du An Kỳ lên giường. Anh cởi từng lớp áo ra, sau đó cởi cả vạt và trối tay cô lại. Còn cô, do tác dụng của thuốc nên nằm không yên trên giường.

- U... hum... hum...

Khi trên người cô không còn một mảnh vải để che thân, cô cũng càng thấy khó chịu vì tác dụng của thuốc. Trương Thần cũng chẳng còn gì trên người. Anh tiến lại gần An Kỳ đang nằm, bên dưới giường đã thấm đẫm chất dịch mật của cô. Anh lấy tay vuốt ve ngực của cô, sau đó nắn mạnh ở phần đầu ngực khiến cô thấy đau, nhưng cũng dần có chút khoái cảm. Cô cất lên tiếng kêu:

- Hicc...ừc...

- Đúng là không uống tiền khi mua loại thuốc tốt như vậy.

- Aa... anh muốn làm gì... thì làm nhanh đi...

Trương Thần tách hai chân An Kỳ ra. Dịch mật ở phía dưới cứ tuôn ra. Anh lấy tay, vuốt phe phía dưới của An Kỳ khiến người cô thấy nóng rực và khó chịu hơn trước. Anh mân mê nơi đó của cô, các đầu ngón tay của anh không ngừng làm cô rên rỉ. Nhưng cô về như Trương Thần vẫn chưa hài lòng với tình hình hiện tại:

- Anh sẽ chưa cho vào nhanh như vậy đâu. Anh muốn chính miệng em phải cầu xin anh.

- Trương Thần... anh là đồ vô liêm sỉ... đồ khốn... biến thái...!

- Em đã như vậy mà vẫn còn có sức để mắng anh, vậy anh nên mạnh tay với em hơn chứ?

Dứt lời, anh liền đưa tay vào nơi đó của Du An Kỳ, vuốt ve bên trong, cảm nhận từng nơi trong cô

- Ah... aaa...humm....

- Không được... anh...mau... dừng lại đi...

- Miệng thì nói vậy, nhưng cơ thể em lại không muốn đó chứ.

- Áa... ư...

- Em nói xem, anh làm thế này, em có thấy sướng không?

- Nhanh lên... nhanh...

Trương Thần ghé sát người cô, nói:

- Em nói gì?

- Anh... mau cho vào đi... tôi sắp phát điên lên rồi...

- Được thôi, nhưng em quên điều kiện anh nói rồi sao. Những gì em cần nói, có cần anh nhắc lại không?

Thấy Du An Kỳ vẫn cứng miệng, anh liền nói:

- Nếu em vẫn không muốn nói thì thôi vậy, anh cũng chẳng muốn ép buộc em làm gì.

Anh giả vờ định mặc đồ rời khỏi, liền nghe tiếng An Kỳ gọi:

- Xin anh... xin anh... hãy chiếm lấy em...

Trương Thần liền quay người lại, nụ cười như biết trước được mọi việc. Anh quỳ lên giường, nói với An Kỳ:

- Em nhớ rõ, hôm nay là em cầu xin anh. Nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ đáp ứng... lòng tự trọng của em.

Vừa dứt lời, anh liền đâm thẳng cự long vào nơi đó của Du An Kỳ làm cô phải rên toát lên:

- Ummm... ummm...

- Tiếng rên của em nghe quyến rũ thật đó.

Khi cự long đã nằm bên trong Du An Kỳ, mặt cô đỏ ửng cả lên, vẻ mặt đầy yêu kiều, hai mắt cô bắt đầu hoa lên. Cũng chính vì cự long nằm bên trong cô nên Trương Thần không thể khống chế được sức của mình. anh không ngừng ra vào nơi đó của cô một cách mạnh bạo, còn nói trêu:

- Nơi đó của em bớt thật...ch...ch... yah.

- Anh vào sâu hơn đây...hum...

- Aaa... um... đừng...mà... sâu quá...

Bên trong Du An Kỳ càng cảm thấy ngứa và nóng ran lên. Cô còn cảm nhận được cự long của anh cũng đã lớn dần hơn bên trong cô...

- Eì... sâu... quá... aaa...um...

- Anh nghĩ là em sẽ thích nó...

Trương Thần phủ lên môi mình lên đôi môi mềm mại của cô. Đã lâu rồi anh chưa được hôn cô một cách say đắm như vậy. Chiếc lưỡi của anh đang dạo chơi trong miệng của cô. Còn cự long của anh đang mãi chơi đùa trong công viên của An Kỳ. Anh rời môi cô, rồi nói:

- Được ôm em như thế này sướng thật.Em có biết là em đang hút lấy anh hay không?

- Ummm...

- An Kỳ, anh muốn nghe giọng em gọi tên anh... hum...

Không hiểu vì sao, trong vô thức, An Kỳ lại nghe lời và gọi tên anh,,

- A Thần... um... hum...

- Nói cho anh biết, nơi nào của em thấy sướng nhất...

- Nơi đó... nơi đó của em sướng nhất... aaaa...

- Anh... mau dừng lại đi...

Nghe Du An kỳ muốn dừng lại, anh liền nhìn cô với ánh mắt không tin, miệng cười đầy bí ẩn. Anh hôn khắp người An Kỳ, nơi nào cũng để lại dấu tích của mình trên cô. Trương Thần cắn lên xương quai xanh của An Kỳ làm cô phải hét lên:

- Aaahhh..

Trương Thần vẫn còn sức dể lấy tay bóp nắn ngực của cô, nói:

- Em rên nhỏ thôi, nếu không nhất định sẽ làm phiền đến hàng xóm.

Dứt lời, anh liền ngậm một bên ngực của cô rồi chơi đùa với nó. Anh lại tiếp tục trêu ghẹo An Kỳ:

- Anh quên mất chỗ này của em cũng đã cứng lên... chắc em cũng muốn anh làm nó đứng không...

Anh lấy tay vuốt ve khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi, đầu tóc của chẳng còn gọn gàng của Du An Kỳ, thì thào vào tai:

- Em có biết em đẹp nhất là khi nào không? Chính là những lúc như thế này, em ngoan ngoan nằm dưới, quấn chặt lấy anh...

Dứt lời, Trương Thần liền lấy tay ấn xuống phần bụng dưới của Du An Kỳ khiến cô phải rên lên:

- Aaaa...ummm...

Khi anh ấn xuống, bên dưới của cô liền siết chặt lấy cơ long của anh lại, anh càng không ngừng tiến vào sâu hơn bên trong cô.

- Du An Kỳ, anh hỏi em lần cuối, chúng có phải là con của anh hay không?

- Ummm... anh không hiểu tôi nói sao?... không phải... chúng... không phải...

- Được thôi! An Kỳ, em nhớ cho kĩ, anh nhất định sẽ khiến cho em chính miệng thừa nhận An Khải và An Nhiên là con của anh.

Dứt lời, cả hai người quấn chặt lấy nhau hơn. Hơi thở nóng hòa lại thành một, dần dần phối hợp đầy ân ái.

◻background music◻

Little Do You Know - Alex & Sierra

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Làm nũng

* LƯU Ý: 18+

- Aaa... nhanh.. quá... anh... chậm chậm lại...

Về mặt ửng đỏ đầy yêu kiều của Du An Kỳ càng làm cho Trương Thần cảm thấy phấn khích. Cô nắm lấy bắp tay của anh, nói nhỏ:

- A... um... t... tôi sắp... ra rồi...!

- Được... vậy chúng ta cùng nhau ra... um...

Trương Thần vừa mới dứt lời, An Kỳ đã cảm nhận được bên trong cơ thể mình có thứ âm ẩm chảy vào. Anh rút cơ long ra khỏi người An Kỳ, cô như trút được gánh nặng. Cả người An Kỳ đầy mệt mỏi, chỉ có thể nép vào người anh. Nhưng nghỉ ngơi chưa được bao lâu, An Kỳ lại bị anh đè xuống và tiếp tục cuộc ân ái.

Anh lấy chai nước gần đó và đổ một ít xuống ngực Du An Kỳ, rồi cuối người liếm sạch nước ấy. Hành động của anh bất giác làm cô run người, bên dưới của cô cũng bị hành động của anh làm cho chảy nước. Anh nhìn cô, tẩm tấc nói:

- Có lẽ là do nước có mùi vị của em nên đặc biệt ngon.

- An Kỳ, chúng ta tiếp tục thôi.

Cơ long của anh lại thức giấc. Anh tiếp tục xâm chiếm lấy cơ thể đang bị rút dần sức lực của cô. Anh hết lần này đến lần khác bắt cô đổi rất nhiều tư thế khó coi làm cô càng thêm mệt mỏi. Trương Thần thì thào vào tai An Kỳ:

- Em thích tư thế này chứ?

Cô nói không nên lời, nghĩ rằng cơ long của anh cứ liên tục đâm vào người cô thế này. Một lúc lâu sau, anh lật người An Kỳ lại, để cô nằm dưới thân mình, cũng để anh nhìn rõ gương mặt xinh đẹp của cô. Sau một hồi không nghe tiếng rên rỉ ăm tai của cô, anh nói:

- Nếu em không phát ra tiếng thì đừng trách...

Thấy cô nằm bất động đầy mệt mỏi, anh càng ra vào liên tục và mạnh hơn khiến cô đau đớn mà phải phát ra thứ âm thanh mà anh muốn:

- Aaa... ummm... ummm...

Trương Thần giữ chặt hai tay Du An Kỳ, đặt lên đỉnh đầu. Anh vừa dùng lực với cơ thể cô, vừa khom người liếm cổ sang vai của cô. Sau đó lại chuyển lên liếm vành tai đã chuyển sang đỏ ửng của An Kỳ.

- Đứng... xin anh.. đừng liếm nữa...

- Anh... định làm đến khi nào đây?...

- Đến khi em thừa nhận chúng là con của tôi...

Dứt lời, anh liền cắn và hôn khắp người cô. Anh siết chặt lấy eo của cô và nâng lên, và lại dùng sức và ra vào nơi đó của cô.

Đến khi không thể chịu được nữa, hai mắt An Kỳ cũng chẳng còn sức dể mở, giọng cô cũng đã dần khản đi, hỏi anh:

- Anh... từ trước đến nay... chưa từng thật lòng với tôi... có đúng không...?

Vừa hỏi dứt câu, Du An Kỳ liền ngất đi dưới cơ thể của Trương Thần. Anh rút cơ long ra khỏi người cô, anh lấy tức lấy chân đạp cho cô. Anh lấy tay kê đầu cho cô nằm, còn xoay mặt cô quay về phía ngực mình. Trương Thần nhẹ nhàng đặt lên trán An kỳ một nụ hôn, dù biết cô không nghe được nhưng anh vẫn nói với giọng buồn bã:

- Nếu như không thật lòng với em, Trương Thần tôi cần phải dùng những thủ đoạn hèn hạ này hay sao?

Nói rồi, Trương Thần ôm Du An Kỳ vào lòng mình. Cảm giác được ôm cô trong lòng thật bình yên cũng thật ấm áp. Năm năm cô rời đi, chưa bao giờ anh tìm lại được cảm giác ấm áp này một lần nào cả.

Sáng hôm sau, khi ánh nắng mặt trời lọt vào phòng cùng với tiếng chim bên ngoài hót líu lo đã làm cho An Kỳ thức giấc. Cô lấy tay che đi ánh nắng đang chiếu vào mắt mình khiến cô bị chói. Cô xoay qua bên cạnh, thấy người nằm kế bên đã rời đi từ lâu. Cô ngồi dậy và rời khỏi giường, đáng về đây khó khăn. Cả người cô không có chỗ nào là không bị đau nhức, hai chân cô run lấy bầy rồi bất ngờ bị ngã về phía trước. Có bàn tay từ phía sau ôm lấy hông của cô, nếu không thì chút nữa cô đã té xuống đất. Anh bế cô lên làm cô vô cùng ngạc nhiên, quát:

- Anh làm gì vậy?

- Thấy em đi không vững nên anh bế em

Nói rồi, anh bế cô đi vào phòng tắm. Anh đặt cô vào bồn tắm và bắt đầu xả nước. Thấy anh vẫn chưa chịu ra ngoài, An Kỳ lấy tay che cơ thể của mình:

- Ra ngoài cho tôi tắm..

- Em che làm gì... cơ thể của em có chỗ nào mà anh chưa được nhìn hay chạm vào chứ?

Anh vừa dứt lời liền gờ thói lưu manh với cô. Lập tức, trên mặt Trương Thần liền hiện lên dấu tay của Du An Kỳ đầy rõ rệt. Anh nũng nịu nói với cô:

- Vì anh thấy em đi lại khó khăn và mệt nên anh muốn tắm để chuộc lỗi với em thôi.

- Anh còn nói, nhờ ơn của anh hết đó...

- Vậy em định cảm ơn anh thế nào đây?

Trương Thần lại nữa dí sát vào người cô, định gờ thói lưu manh liền bị cô mắng:

- Anh có muốn trên mặt hiện dấu tay của tôi nữa hay không?

- Bảo bối, anh đùa thôi... đừng giận anh mà... cho phép anh tắm cho em đi..

- Ai là bảo bối của anh chứ? Mặt anh cũng đầy thật đó Trương Thần..

- Anh chỉ mặt dây với mình em thôi, An Kỳ, em nói gì cũng được, cho phép anh tắm cho em đi..

Trương Thần làm nũng Du An Kỳ liền tục làm cô buồn cười không chịu được, vậy nên cô cũng đồng ý. Thật không ngờ cô lại có cơ hội, biết một Trương Thần khác đầy mặt dày như thế nào. Anh bỏ cả thể diện để cầu xin cô, cô cũng nên động lòng chứ.

▣background music▣

Thể Diện - Vu Văn Văn

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: *quot*; Nếu như *quot*;

Trương Thần ngoan ngoãn tắm cho Du An Kỳ. Anh lấy tay vén phần tóc phía sau của cô lên, lấy nước và nhẹ nhàng đổ xuống lưng của cô. Thấy cô mệt mỏi, Trương Thần không ngần ngại xoa bóp vai cho cô. Anh nhẹ nhàng với bờ vai của An Kỳ, nhìn thấy cô nhắm hai mắt, cơ thể thả lỏng đầy thư giãn, anh hỏi:

- Có thoải mái không?

- Ừm.

Cô vừa nói rồi, Trương thần được nước làm tới. Anh từ từ trượt tay xuống ngực An Kỳ. Nhưng cô biết được liền nhanh tay bắt lấy, bắt mắt nói:

- Biết ngay anh cũng chẳng tốt lành gì.

Nói rồi, cô đứng dậy và lấy áo choàng tắm ngay đó và mặc vào. Cô đi vào phòng để quần áo, sợ anh cũng theo vào làm bậy nên An Kỳ vừa vào đã khóa trái cửa. Biết cô lại giận, Trương Thần liền đi ra nhà bếp và hâm nóng thức ăn lại cho cô.

Sau khi thay đồ, Du An Kỳ thấy Trương Thần vẫn chưa rời đi. Anh ngồi ngay bàn ăn, trên bàn còn có nhiều thức ăn. Cô đoán chắc tất cả đều là Trương Thần làm, đúng là tốn nhiều tâm tư. Cô đi phớt ngang, nói:

- Anh ăn xong thì có thể rời đi rồi.

- Em không ăn sao?

- Tôi phải đi làm.

- À, anh quên nói cho em biết, sáng nay anh đã xin cho em nghỉ phép.

- Cái gì?

Du An Kỳ nghe vậy liền kinh ngạc, quay sang nói. Cô liên tục tra hỏi anh:

- Tại sao anh lại tự tiện quyết định đến như vậy chứ?

- Chỉ là anh thấy đêm qua em vì anh mà gần như sức tàn lực kiệt, giọng em hôm nay cũng đã khan đi, vậy tốt nhất là ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Du An Kỳ nghe anh nói vậy thầm mắng anh:

" Anh mà tốt đến vậy sao? "

Trương Thần đi đến gần cô, thúc vai vào người cô, nói:

- Sau này em muốn nghỉ phép, cứ việc nói với anh. Anh sẽ khiến cho em có một ngày nghỉ ngơi thật tốt để lấy lại sức khỏe.

- Anh biến ngay cho tôi..

Anh lại lần nữa chọc giận An Kỳ. Anh nũng nịu xin lỗi rồi kéo cô vào bàn ăn. Anh liên tục gấp thức ăn làm cho chén của cô đầy đến hết hết chỗ để đựng.

- Anh đừng lo gấp cho tôi nữa, anh cũng ăn đi.

- Vậy, em gấp cho anh đi.

An kỳ cũng hết cách với anh. Cô lấy chén của mình và đổi lại chén với anh, nói:

- Đồ lúc này anh gấp đó, ăn đi.

- Hum.

- Nè, Trương Thần, từ lúc nào anh lại thích làm nũng đến vậy? Khó coi quá đi.

- Vậy sao, nhưng biết sao được, anh chỉ có thể làm nũng với mình em thôi.

Du An Kỳ không thèm bận tâm đến anh. Cô lấy đĩa và gấp đại một món trên bàn và ăn thử. Nghĩ là tài nấu ăn của Trương Thần cũng bình thường. Nhưng khi thức ăn vừa cho vào miệng, An Kỳ đã ngẩng người. Cô nhớ đến món này lúc còn nhỏ bà Du thường làm cho cô ăn. Nhưng do vừa làm thức ăn, vừa làm việc nên khi mang ra, món này luôn bị cháy xén một chút. An Kỳ ngẩng người, hỏi Trương Thần:

- Món này... bị cháy xén một chút.

- Đứng vậy, lúc này vừa làm, vừa sợ em chưa thức sẽ ngủ thức ăn, lo nghĩ nên làm nó bị cháy xén.

Mùi vị này, làm An Kỳ nhớ đến bà Du. Nhớ đến những ngày bà còn bên cạnh mình.

- Em thấy thế nào?

- Tạm ổn.

- Vậy, em ăn món này thử đi.

Anh lấy đĩa gấp cho An Kỳ một món khác. Nhưng anh không đặt thức ăn vào chén mà muốn đút cho cô. An Kỳ ăn thử, món này lại làm cho cô nhớ đến có một lần vào năm năm trước ở biệt thự, cô đã làm nó cho Trương Thần ăn. Không ngờ, anh chỉ mới ăn qua một lần đã nhớ được mùi vị và học nấu.

- Món này, em thấy sao?

- Cũng được.

- Em có nhớ không? Lúc chúng ta còn ở biệt thự, em đã làm món này cho anh ăn. Từ đó anh luôn miệt mài tìm kiếm và học làm nó cho bằng được.

- Vậy sao, tôi chẳng còn nhớ gì cả.

Nét mặt Du An Kỳ lúc này trầm xuống rồi. Cô nói với Trương Thần:

- Ăn xong, anh đưa tôi đến gặp bọn trẻ.

- Được.

Trên xe đến nhà Giang Hải, Du An Kỳ luôn thắc mắc, sau đó hỏi Trương Thần:

- Sao anh lại nghe lời tôi đến vậy?

- Bởi vì anh yêu em.

An Kỳ dừng lời, cô nghĩ lát rồi nói tiếp:

- Anh nghe lời tôi đến vậy, vậy anh có thể nghe theo tôi, tránh xa bọn trẻ có được không?

Nghe cô nói vậy, đột nhiên Trương Thần dừng xe đột ngột làm cô ngã về trước. Cô cảm nhận được sát khí đang ở kế bên nên đã lên xoay qua và nhìn anh. Đúng như cô đoán, Trương Thần đang rất tức giận, anh nhìn qua nói với An Kỳ:

- Du An Kỳ, sẵn đây anh cũng nói cho em biết, những yêu cầu của em, anh đều đồng ý làm theo, trừ yêu cầu anh rời xa em và bọn trẻ.

Dứt lời, anh tiếp tục lái xe. An Kỳ chưa bao giờ cảm thấy đau tim như lúc này. Không ngờ đã nhiều năm như vậy, cô vẫn còn sợ mỗi lần anh giận dữ. Trên đường đi, anh hỏi An Kỳ:

- An Kỳ, anh vẫn yêu em suốt năm năm qua, anh biết em cũng đã từng yêu anh. Hiện tại, em có thể cùng... thử yêu anh lần nữa, có được không?

Du An Kỳ ngả đầu vào ghế, cô thở một hơi thật dài, đáp lại:

- Anh có biết không? Năm năm trước, khi ở trên máy bay, tôi đã từng nghĩ rằng, nếu như lúc đầu anh không vì tôi giống Mạn Mạn mà chọn tôi làm bạn gái, nếu như tôi không nguyện bán thân cho anh hay nếu như không có sự ràng buộc của kẻ trộm, có lẽ bây giờ cuộc sống của tôi sẽ thoải mái hơn.

Nhưng bây giờ tôi lại nghĩ, trên đời này làm gì có nhiều cái "nếu như" đến vậy. Cho đến cuối cùng, đó cũng là chuyện của quá khứ. Tôi hiện tại, không còn quan tâm đến nó. Những chuyện đó, đối với tôi cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Giọng Du An Kỳ khi nói chuyện có chút buồn bã và thể lương. Cũng như cô đã nói với anh, đó đã là chuyện của quá khứ, cô cũng chẳng muốn nhớ đến nó nữa. Nhưng có một điều mà An Kỳ không nói cho Trương Thần biết, dù tâm trí cô bảo phải quên anh đi, nhưng trái tim cô lại không thể.

☐ background music ☐

Bỏ Đẻ Kệ - Lư Tích Quán

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Du An Kỳ nghỉ hoặc

Từ sau những gì Du An Kỳ nói trên xe, cả hai đều im lặng. Trương Thần cũng tập trung lái hơn, làm cho không khí có phần nặng nề. Đến nhà Giang Hải, cả hai người đi đến và bấm chuông. An Nhiên từ trong nhà chạy đến mở cửa. Vừa nhìn thấy là Trương thần và An Kỳ đến, cô bé vui mừng reo lên:

- Anh hai ơi, ba Trương và mẹ đến này.

Cô dắt tay đứa trẻ vào nhà, Trương Thần bước theo sau. Cô hỏi bé con:

- Hai đứa đã ăn gì chưa?

- Chưa ạ, anh hai đang định làm đồ ăn cho con.

Nghe An Nhiên nói thế, Trương Thần liền nói:

- Em đưa An Khải và An Nhiên vào bàn đi, anh vào trong làm đồ ăn cho chúng.

Không lâu sau, từ trong bếp bay ra một hương thơm khiến bọn trẻ không thể cưỡng lại và reo lên:

- Ba ơi nhanh lên, chúng con đói lắm rồi!

- Được rồi, ra đây ra đây.

Trương Thần đeo tạp dề, hai tay mang theo hai đĩa thức ăn vẫn còn nóng đến bay khói. Anh dặn con:

- Ăn từ từ thôi, nóng lắm đó.

An Khải thấy mẹ nhìn cậu bé và em gái ăn rồi đang mỉm cười đầy vui vẻ, cậu hỏi:

- Mẹ không ăn cùng bọn con sao?

- Mẹ các con ăn rồi.

Trương Thần nhanh miệng, trả lời thay An Kỳ.

- Ba ba nấu cho mẹ ăn sao?

An Nhiên hai mắt sáng rực, hỏi. Anh liền gật đầu.

- Đêm qua ba mẹ ở cùng nhau sao?

An Khải cảm cú ẩ, nhưng vẫn mở lời hỏi.

- Đúng vậy!

Trương Thần lần nữa nhanh miệng trả lời, Du An Kỳ có chút không hài lòng, cô đã lấy chân anh, nói nhỏ:

- Anh nói chuyện này với bọn trẻ làm gì?

- Nó đã đủ lớn để hiểu rồi.

Khi đã ăn gần hết đĩa thức ăn, An Khải liền nói với An Kỳ:

- Mẹ ơi, hôm nay chúng ta đến thăm bà ngoại có được không?

Nhắc đến bà Du, Du An Kỳ có chút buồn bã. Cô gật đầu đồng ý với con.

Trước khi đi đến nghĩa trang, An Kỳ đã đặc biệt mua một bó hoa cúc vàng cho bà Du. Đến mộ của bà, cô lẳng lặng đặt bó hoa xuống, nhìn gương mặt đang cười vui vẻ của bà trên tấm bia mà cô cảm thấy đau xót. Nếu như năm đó cô có năng lực để bảo vệ bà, có lẽ bây giờ bà Du vẫn còn đang ở bên cô. Tuy An Kỳ không thể hiện sự đau buồn của mình nhưng các con của cô cũng như Trương Thần đều có thể nhìn thấy. Anh lấy tay choàng qua vai cô, An Nhiên và An Khai lần lượt an ủi:

- Mẹ ơi, đừng buồn nữa.

- Đúng vậy, mẹ vẫn còn có con và ba ba mà.

Không lâu sau, bốn người rời đi. Du An Kỳ muốn quay trở về thăm nhà cũ nên Trương Thần đưa cô quay về. Đến nơi, cô hỏi con của mình:

- Các con ở đây với ba Trương, mẹ sẽ quay lại nhanh thôi.

- Dạ.

Khi An Kỳ vừa rời đi, đập vào mắt An Nhiên là gần đó có một công viên. Cô bé hỏi Trương Thần:

- Ba ơi, đằng kia có công viên, tụi con xuống đó chơi một lát có được không?

Nhìn theo hướng tay của cô bé, đó là một công viên có chút vắng vẻ. Anh gật đầu và đưa các con xuống chơi.

Du an Kỳ đứng trước nhà cũ, cũng may là lúc nào cũng có mang theo chìa khóa, nếu không thì cũng chẳng thể vào được. Bên trong nhà suốt năm năm không ai sống nên có rất nhiều bụi và chuyện bình thường. Rất nhanh sau đó, An Kỳ đã lau dọn sạch sẽ mọi nơi trong nhà. Khi cô đang định ngồi nghỉ mệt thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, xoay qua xem là ai, thì ra là một bác hàng xóm cũ. Bác gái này khá ngạc nhiên khi thấy An Kỳ:

- An Kỳ, là cháu sao? Cháu về rồi à?

- Dạ, chào bác.

Cô mời bác gái này vào nhà. Rót trà và mời bác ấy, bà vừa nhâm nhi ly trà được Du An Kỳ mời, vừa nói:

- Năm năm qua cháu đã đi đâu? Từ sau tang lễ của mẹ cháu, bác chẳng thấy bác xuất hiện ở thành phố F nữa.

- Cháu có việc nên phải xuất ngoại, cũng vừa về đây không được bao lâu.

- Vậy sao, An Kỳ gọi thật đấy. Nếu như bây giờ mẹ cháu còn sống, chắc sẽ tự hào về cháu lắm.

Bác hàng xóm cảm thán. Bà nói tiếp:

- Cũng đã lâu rồi, từ lúc mẹ cháu mất, bác cũng chẳng thấy bạn của cháu đến đây thêm lần nào.

- Bạn của cháu?

- Đúng vậy!

Bà nói tiếp:

- Năm năm trước, có một cô gái rất xinh đẹp, trên người mặc toàn những thứ đắt tiền đến đây. Nghe đâu cô gái đó nói là bạn thân của cháu, vậy nên rất thường xuyên đến gặp bà Du để nói chuyện.

- Bạn thân sao?

Du An Kỳ nghĩ hoặc trong lòng. Người này rốt cuộc là ai chứ? Thường xuyên đến gặp mẹ để nói chuyện? An Kỳ nghĩ ngờ một điều, người này có thể chính là kẻ đã cho bà Du biết cô bán thân cho Trương Thần. Cô hỏi bác gái:

- Bác ơi, bác có còn nhớ cô gái đó trông như thế nào không?

Bác ta suy nghĩ hồi lâu, rồi đáp:

- Bác không nhớ rõ lắm, nhưng nếu gặp lại thì bác có thể nhận ra ngay. Nhưng có một hôm, sau khi nói chuyện với cô gái đó, mẹ cháu trông không ổn chút nào. Sau đó bác thấy bà Du đi vào nhà và gọi điện thoại. Khi thấy bác đứng bên ngoài, bà ấy mời bác vào và nói ngày mai con đưa bà ấy đi tái khám. Bác cũng không ngờ rằng, hôm đó là lần cuối cùng mình nói chuyện với bà ấy.

- Bác ơi...

Du An Kỳ lấy điện thoại ra, dường như định hỏi thêm điều gì nữa. Nhưng chưa kịp đưa điện thoại cho bác gái này thì đã thấy Trương Thần và An Nhiên hốt hoảng chạy vào. Cô bé lắp bắp nói:

- Mẹ.... anh... anh hai..

- An Khải như thế nào?

Thấy biểu cảm của An Nhiên, An Kỳ lo lắng, đứng dậy. Cô nhìn Trương Thần với vẻ mặt đầy khuôn trương, anh cũng dĩa lo lắng nói:

- An Khải bị bắt cóc rồi.

☐background music☐

Chương 64: Tín hiệu cầu cứu

Trên đường quay trở về, Du An Kỳ hỏi An Nhiên đang ngồi khóc bên cạnh:

- An Nhiên, con kể cho mẹ nghe, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh hai con lại bị bắt?

- Lúc đó ba Trương đang ở cùng với tụi con thì đi nghe điện thoại. Con... con thấy ở đằng kia có cầu trượt liền đến đó. Chơi được vài lần thì có một người đàn ông lạ mặt đi đến... híc... con.. con sợ quá nên chạy đi, nhưng bị ông ta bắt lại. Ông ta nói có người muốn gặp con, lúc ấy, anh hai cầm theo một cái cây chạy đến và liên tục đánh vào chân hần. Hần... hần ngã xuống, anh hai kêu con bỏ chạy... đến khi con và ba Trương quay lại thì không còn thấy anh hai ở đó nữa.

- Mẹ... con xin lỗi, tất cả là tại con. Tại con nên anh hai mới bị kẻ xấu bắt cóc... huhuhu..

An Nhiên ngất thở, nước mắt không kiềm được mà khóc. An Kỳ biết, chuyện này cũng không thể trách con bé. Cũng là do cô quá chú quan trọng việc bảo vệ con cái.

An Khải sau khi đánh tên lạ mặt kia thì bị hần bịt thuốc mê và bất tỉnh. Cậu bị mang đến một nơi đầy xa lạ. Nói đúng hơn là bị nhốt ở một nơi đầy hoang vu, vắng vẻ. Cậu bé thấy tên bắt cóc mình đang ngồi gần đó và chơi điện thoại. Liếc sang thấy cậu đã tỉnh, hần liền cao giọng nói:

- Mày tỉnh rồi sao? Lẽ ra tao cũng không muốn bắt mày làm gì, nhưng mẹ mày lại làm chuyện khiến người ta phải căm ghét.

- Ông nói cái gì? Các người là ai? Muốn gì?

Trông An Khải không hề lo lắng hay sợ hãi thứ gì. Kẻ bắt cóc cậu liền đi đến, ngồi xuống kế bên và nói:

- Nhìn mày so với mấy đứa trẻ cùng tuổi bị bắt cóc khác thì mày có lẽ can đảm hơn nhiều đó nhóc.

- Nói đi, ông bắt cóc tôi vì mục đích gì? Nhưng theo tôi đoán, vụ bắt cóc này sẽ không phải vì muốn lấy tiền đâu, đúng không?

Thấy tên bắt cóc nhìn mình có chút kinh ngạc, An Khải đồng dạng nói tiếp:

- Nếu như là bắt cóc tống tiền thì ông đã gọi điện cho mẹ tôi từ lâu rồi. Cho nên theo tôi đoán, ông bắt cóc tôi là vì trả thù?

- Ha... mày thông minh thật đó. Nhưng mà, người muốn trả thù không phải là tao, mà là cấp trên của tao.

- Trả thù? Trả thù bằng cách nào? Giết tôi sao?

- Không. Là giết mẹ mày.

An Khải có chút kinh hãi. Rốt cuộc là người nào lại căm ghét mẹ của cậu đến vậy. Lát sau, sau khi ngồi suy nghĩ rất lâu về chuyện này, An Khải nói với tên bắt cóc:

- Tôi đói rồi, mau tìm thứ gì đó cho tôi ăn đi.

- Mày nghĩ tao sẽ cho mày ăn sao?

- Nếu muốn lợi dụng tôi để trả thù thì nhanh chóng tìm thức ăn đi.

An Khải không hề sợ gì, cậu là vào mặt tên bắt cóc khiến hần tức giận và tìm các phòng khác xem có gì ăn hay không. Lợi dụng hần đi và để điện thoại gần đó, An Khải lấy nó và thật may điện thoại hần không có mặt khóa. Cậu không gọi cho An Kỳ là vì cậu biết tên bắt cóc sẽ không đi tìm thức ăn xa. An Khải đã gửi tin nhắn cho mẹ. Cậu hy vọng với tin nhắn này, cô và Trương Thần có thể tìm được mình.

Lúc này, Trương Thần và Du An Kỳ đang có mặt tại sở cảnh sát. An Nhiên đang kể lại sự việc cho cảnh sát nghe. Sau khi kể xong, An Kỳ đã gọi điện thoại cho Giang Hải, nhờ anh đưa cô bé quay trở về nhà. Những việc còn lại, để cho cô và Trương Thần cùng với cảnh sát giải quyết. Sau một hồi bàn bạc, cảnh sát hỏi:

- Đây có lẽ là vụ bắt cóc tống tiền.

- Không.

Trương Thần phủ định. Cảnh sát và An Kỳ cũng không hiểu rõ, liền hỏi:

- Trương tiên sinh, ý anh là gì?

- Đây rõ ràng không phải bắt cóc tống tiền. Nếu thật sự là vậy thì kẻ bắt cóc từ lâu đã gọi điện đến và yêu cầu chuẩn bị tiền rồi. Đằng này đã hơn nhiều giờ nhưng vẫn không thấy gì.

Anh vừa dứt lời, Du An Kỳ cũng đang ngẫm suy nghĩ gì đó. Sau đó điện thoại cô liền kêu lên một tiếng. An Kỳ mở ra xem, cô kinh ngạc:

- Trương Thần.

Nghe cô gọi, anh lập tức quay sang. Có tin nhắn gửi đến cho cô. Nội dung tin nhắn chỉ có ba chữ: S.O.S. Cảnh sát cảm thấy khó hiểu liền cảm thán:

- S.O.S? Nghĩa là gì?

- Là tín hiệu cầu cứu được thế giới công nhận và sử dụng. Tin nhắn này nhất định là An Khải gửi đến.

Nghe Du An Kỳ giải thích. Cảnh sát xoay qua nói với các đồng nghiệp khác của mình:

- Lập tức tìm ra địa điểm gửi tin nhắn này, chúng ta chúng bị đi giải cứu con tin.

An Khải sau khi gửi tin nhắn, trong lòng cậu đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm. Hy vọng người lớn sẽ nhanh chóng tìm ra địa điểm của mình. Ngay lúc này, tên bắt cóc quay lại. Thấy cậu cầm điện thoại của mình trên tay, liền hung hăng đi đến:

- Mày định làm gì? Báo tin hả?

- Không có, tôi chỉ xem xem mấy giờ rồi.

Hần nhìn lại điện thoại, thấy có dòng tin nhắn S.O.S, liền tức giận và quay sang đánh cậu. Không chỉ bị đánh, hần còn đẩy An Khải ngã, đập đầu xuống đất khiến đầu cậu chảy máu và ngất đi. Sau khi đánh xong, hần liền nhận được điện thoại:

- Lập tức mang theo đứa nhỏ trốn đi.

Nghe vậy, biết được đã xảy ra chuyện không hay. Tên bắt cóc liền bế theo An Khải trên tay và mang theo con dao. Nhưng vừa bước ra bên ngoài, Trương Thần, Du An kỳ và các cảnh sát liền ào vào.

Chương 65: Đỡ thay nhát dao

Thấy đầu An Khải đang chảy máu, Du An Kỳ liền thấy xót xa và đau lòng. Hơn nữa còn bị hấn bắt làm con tin, dao đang kề cổ, cô nhất quyết phải cứu được cậu. Trước tiên, An Kỳ cố đối co với hấn:

- Anh là ai? Tôi không quen biết anh, tại sao lại muốn hại con tôi?

- Cô không biết tôi, cũng không hại tôi, nhưng cô lại là cái gai trong mắt người khác, cô biết không?

- Tôi biết, tôi biết. Vậy nên hãy thả con của tôi. Tôi tình nguyện để anh bắt làm con tin, xin anh đừng làm hại con tôi.

- Bắt cô thì có ích gì, tôi muốn giết nó.

Đứt lời, hấn liền kề dao vào sát cổ An Khải hơn làm cho cổ của cậu chảy máu. Hoảng hốt, chỉ mong hấn dừng nhát thời manh động, An Kỳ nói:

- Dừng mà, đừng giết nó. Nó chỉ là một đứa trẻ. Tôi biết... tôi biết người anh muốn giết là tôi. Vậy nên hãy tha cho nó.

- Tôi nói cho anh biết, nếu như anh giết con của tôi, cả gia đình anh cũng không yên với tôi đâu.

Nghe Trương Thần nói vậy, tên bắt cóc đột nhiên run sợ. Bởi hấn biết Trương Thần, anh là một người có máu mặt ở thành phố này. Hấn cũng biết anh là người nói được làm được. Có lẽ vì vậy nên hấn cũng muốn đầu hàng. Nhưng đột nhiên, không biết từ đâu, Dương Thi Nhiên xuất hiện. Cô ta nhanh nhau nói:

- Anh mau thả cậu bé ấy ra, cảnh sát đã bao vây hết nơi này rồi, anh có chạy cũng không thoát đâu.

- Cô nói cái gì?

Tên bắt cóc nghe cô ta nói vội liền gào lên. Du An Kỳ nghe Dương Thi Nhi nói vậy, liền quay sang nhìn và nạt cô ta:

- Cô mau im miệng cho tôi.

Cô biết, chính năm từ "*đã bao vây hết nơi này*" có thể làm cho tên bắt cóc thấy rằng, cho dù hấn có thả An Khải cũng chẳng sống được bao lâu.

Sau khi đã thành công kéo dài thời gian. Một số cảnh sát khác đã lên vào, tên bắt cóc không hay biết và bị bắt giữ. Hấn xô An Khải ra. Thấy vậy, An Kỳ và Trương Thần lập tức chạy đến bên con. Cô nói với Trương Thần:

- Tôi có thể nhờ anh việc này hay không?

- Em nói.

- Bằng tất cả khả năng, khiến hấn phải ở trong tù mãi mãi vì dám làm hại con của tôi.

An Kỳ sau khi đến bên con rồi nhìn tên bắt cóc với ánh mắt đầy căm thù, thiếu điều muốn giết chết hấn ngay lập tức.

Ngay lúc này, tên bắt cóc vùng lên, làm ngã vài cảnh sát. Hấn chạy đến cầm lấy con dao và vùng lên định đâm An Kỳ. Ngay lúc này, Trương Thần đột nhiên đứng ra làm lá chắn cho cô. Dương Thi Nhi thấy Trương Thần sắp gặp nguy hiểm, cô ta không suy nghĩ nhiều, liền đứng ra bảo vệ anh. Nhát dao đó đâm vào bụng của Dương Thi Nhi trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người có mặt tại đó.

Sau khi đâm Dương Thi Nhi, tên bắt cóc bị một lượng lớn cảnh sát khống chế và bắt được. Dương Thi Nhi và An Khải đều được đưa đến bệnh viện. Ngồi bên ngoài chờ đợi, về mặt Du An Kỳ chưa lúc nào hết lo lắng cho con trai. Cô ngồi bên ngoài mà hồi hộp, không biết đầu của cậu bị thương có nặng hay không. Cô còn sợ chuyện hôm nay sẽ ảnh hưởng đến tâm lý sau này của An Khải. Trương Thần ngồi bên cạnh cô, anh cũng chẳng biết phải an ủi cô bằng cách nào. Anh biết cô rất thất vọng vì đã không bảo vệ được con, nhưng có lẽ đây cũng là việc ngoài ý muốn. Điều anh có thể làm lúc này, chính là nghe theo yêu cầu của An Kỳ, làm cho tên bắt cóc phải ở trong tù mãi mãi.

Trương Thần choàng tay qua vai An Kỳ. Thấy cô vẫn giữ được bình tĩnh đến kỳ lạ, anh nói:

- Nếu bây giờ em muốn khóc thì cứ khóc đi. Đừng cố kiềm nén như vậy.

- Khóc thì có ích gì chứ. Kiềm nén? Tôi vốn đã chẳng còn nước mắt nữa.

Nghe cô nói vậy, đột ngột trong lòng Trương Thần cảm thấy có chút bị thương. Không phải anh bị thương mà là thấy An Kỳ đã trải qua không ít chuyện bị thương dẫn đến mới có một Du An Kỳ quá đỗi mạnh mẽ như hiện nay.

- Tại sao tôi không thấy người nhà của Dương Thi Nhi đến vậy? Anh chưa cho họ hay tin sao?

- Cô ta không có người nhà.

- Đây là ý gì?

- Người mẹ hiện tại của Dương Thi Nhi chỉ là mẹ kế. Mẹ ruột của cô ta một người giúp việc trong Dương gia. Sau khi biết chuyện bà ta dạn dúi với chồng mình và có con, mẹ kế của cô ta cho người giết mẹ ruột và cướp lấy cô ta. Bà của Dương Thi Nhi cũng như mẹ kế từ trước đến giờ chưa từng quan tâm đến cô ta. Trong mắt của hai người đó, Dương Thi Nhi sống hay chết cũng không liên quan gì đến Dương gia.

- Vậy cô ta cũng thật đáng thương!

Du An Kỳ lúc này mới cảm thán.

- Người đáng hận, ắt có điểm đáng thương. Nhưng, Dương Thi Nhi còn có một người anh họ, tên là Dương...

Trương Thần chưa kịp nói hết, đã nghe tiếng bác sĩ gọi anh và An Kỳ vào phòng bệnh của An Khải. Bác sĩ sau khi băng vết thương cho An Khải xong, Trương Thần và Dự Án Kỳ lập tức vào phòng bệnh của cậu. Trương Thần chuẩn bị cho An Khải một phòng riêng, tránh việc cậu không thể nghỉ ngơi vì ồn ào. Nhìn thấy anh hết mực lo lắng cũng như quan tâm đến An Khải, Dự Án Kỳ cũng thấy đỡ lo phần nào. Cô và Trương Thần đến gặp bác sĩ và hỏi:

- Con trai của tôi bị thương ở đâu như vậy có ảnh hưởng gì nghiêm trọng hay không?

- Thương thiếu phu nhân đừng lo, thiếu gia không ảnh hưởng gì nghiêm trọng cả, sau khi tỉnh lại chỉ cần kiểm tra một chút. Nếu không có gì, có thể xuất viện.

- Hà? Chắc là anh hiểu lầm rồi, tôi không phải...

Chưa kịp nói hết lời, Du An Kỳ đã bị ai kia cướp lời rồi nói tiếp:

- Cảm ơn bác sĩ, nhờ ngài kê thuốc tốt cho con trai tôi.

- Dạ được, không làm phiền hai vị.

Thấy cử chỉ của Trương Thần quá đỗi thân mật với Dự Án Kỳ, bác sĩ cũng không muốn can trở hai người nên cũng cười rồi nhanh chóng rời đi. Sau khi bác sĩ vừa rời đi, Du An Kỳ cũng quay trở về phòng bệnh của An Khải. Nhìn thấy con trai vẫn chưa tỉnh, nhưng khi nghe bác sĩ nói cậu bé không sao cùng với việc được Trương Thần trấn an, Du An Kỳ cũng không quá lo lắng. Trong lúc An Kỳ đang nhìn ngắm khung cảnh có phần tĩnh mịch bên ngoài thì An Khải đã tỉnh lại.

- Mẹ...

Cô nghe tiếng con gọi, nghĩ rằng là ảo giác nên quay qua xem thử. Không ngờ thật sự là cậu đã tỉnh lại. Trương Thần đi gọi các bác sĩ đến, họ kiểm tra cho cậu và tất cả đều bình thường. An Khải xuất viện ngay trong hôm đó. Trương Thần định đưa hai mẹ con cô quay về thì nhận được tin Dương Thi Nhi cũng vừa mới tỉnh lại, Nghe vậy, An Kỳ xoay sang nói với anh:

- Anh ở lại với cô ta đi. Dù gì thì cô ta cũng đã cứu anh.

- Vậy... anh nhờ người đưa em về.

- Ừm

☐ **background music** ☐

Loạn Trần Hi - Tướng Tướng

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chuẩn bị tâm lý

Sau khi chiếc xe chở Du An Kỳ và An Khải rời đi xa và mất hẳn dần trong tầm mắt. Trương Thần quay lại vào bệnh viện và vào phòng bệnh của Dương Thi Nhi. Vừa nhìn thấy anh, cô ta cố nở cười để thể hiện vẻ mặt tươi tắn khi gặp anh. Anh ngồi ngay bên cạnh, hỏi:

- Sao cô lại ngốc đến vậy? Thay tôi đỡ nhát dao của tên đó.

- Chỉ là một nhát dao thì có là gì. Vì anh, em có thể làm nhiều chuyện hơn nữa.

- Đừng nghĩ ngu ngốc như vậy. Cô nghĩ ngợi đi, tôi quay về công ty.

Thấy anh sắp rời đi, Dương Thi Nhi lập tức nín kén:

- Anh... ở lại đây thêm chút nữa có được không?

Trương Thần không trả lời, anh đi thêm vài bước thì nghe cô ta nói:

- Em muốn đến làm ở công ty anh.

Tuy không biết ý đồ của Dương Thi Nhi là gì, nhưng Trương Thần vẫn gật đầu đồng ý. Xem như đây là cách anh trả ơn cô vì đã đỡ nhát dao thay anh.

Sau khi Trương Thần rời đi được khá lâu, một vị bác sĩ đến gặp Dương Thi Nhi. Thấy ông ta đến, cô định ngồi dậy liền bị ông ngăn cản:

- Dương tiểu thư nằm cũng được, không nhất thiết phải ngồi dậy đâu.

- Bác sĩ tìm tôi có chuyện gì sao?

Vị bác sĩ này có vẻ khá bần khoản, lưỡng lự không biết có nên nói hay không. Nhưng thân là một bác sĩ, phải có nghĩa vụ báo cáo tình trạng bệnh của bệnh nhân. Trước khi nói, ông có nhắc nhở cô trước:

- Dương tiểu thư, tôi nghĩ cô nên chuẩn bị sẵn tâm lý trước những gì tôi định nói.

Dương Thi Nhi không hiểu ý của bác sĩ.Cô không nghĩ chỉ vì một vết thương nhỏ này có thể lấy được mạng của cô, liền nói với bác sĩ:

- Có chuyện gì thì ông mau nói đi. Không cần phải ra vẻ nghiêm trọng như vậy.

- Dương tiểu thư, vết thương lần này của cô làm cho bụng bị tổn thương nghiêm trọng, dẫn đến... dẫn đến sau này...

Nói đến đây, bác sĩ liền ấp úng:

- Sau này thế nào?

- Sau này Dương tiểu thư không thể sinh con.

Nghe được tin này, Dương Thi Nhi chết điếng. Vết thương nhỏ này cũng làm cho cô sau này không thể sinh con nữa sao? Cô ta đột nhiên kích động. Mất đi khả năng sinh con là một trong những nỗi đau lớn hơn bất kì nỗi đau nào khác trên đời này. Ngay lúc này, dương Thi Nhi dường như khóc cũng chẳng ra nước mắt. Thấy vậy, bác sĩ liền khuyên can cô:

- Dương tiểu thư đừng quá đau lòng.

- Một người phụ nữ khi bị tước đi khả năng sinh con, ông cảm thấy như thế nào?

Vị bác sĩ đột ngột im lặng trước câu hỏi của cô. Dù buồn cỡ nào đi nữa, cô vẫn cố gắng bình tĩnh, cô không thể để nỗi buồn này lấn áp kế hoạch của mình. Cô báo bác sĩ rời khỏi phòng, ở trong, cô ta tự như:

- Mình... mình sắp hoàn thành kế hoạch rồi. Anh ấy đã cho mình vào công ty làm, mình có thể ở bên cạnh Trương Thần nhiều hơn. Mình không cần con, mình chỉ cần Trương Thần. Đúng vậy, chỉ cần có anh ấy, vậy là đủ.

Dứt lời, Dương Thi Nhi thờ đảy một ánh, ánh mắt cô ta cũng trở nên hiềm ác hơn. Dường như, ánh mắt ấy cô ta muốn nói rằng, cô sẽ không từ thủ đoạn nếu như có người cản trở kế hoạch của mình.

Không lâu sau đó, Dương Thi Nhi rời khỏi bệnh viện và đến công ty Quang Thái làm việc. Cô được Trương Thần phân làm việc tại bộ phận nhân sự. Nhưng cô vẻ như cô không được lòng các đồng nghiệp khác vì tính tiểu thư của mình. Nếu như không phải vì cô đã cứu mình thì Trương Thần đã sa thải cô từ lâu rồi.

Hôm đó, sau khi tan làm, thấy anh đang một mình đến hầm đậu xe, Dương Thi Nhi ve vãn theo anh không thành liền hậm hực quay về. Vào đến xe, Trương Thần lấy điện thoại và gọi đến cho Du An Kỳ. Nghe giọng cô có chút không vui, anh hỏi:

- Là ai đã làm cho em không vui vậy?

- Là anh đó. Có chuyện gì, nói mau đi.

- Ngày mốt là sinh nhật của mẹ, em cùng hai đứa nhóc đến dự được chứ? Mẹ rất mong em đến.

- Biết rồi!

Vừa dứt lời, cô liền tắt máy. Từ lúc An Khải xuất viện, anh chưa từng gọi hay đến gặp cô. Cô nghĩ, có lẽ là anh đang bận chăm sóc cho ân nhân của mình. Còn Trương Thần, sau khi An Kỳ đồng ý, anh liền hết sức nhe nhõm. Anh đang nghĩ, mấy hôm nay không liên lạc hay đến tìm cô, không biết cô có nhớ mình hay không. Nếu là đang nghĩ đến anh thì tốt biết mấy. Vừa nghĩ rồi, anh liền hắc hoi một cái, sau đó nói:

- Chắc là có người vừa mắng mình.

Đến hôm sinh nhật, Trương Thần cứ đứng lên ngồi xuống mãi khi chưa thấy mẹ con An Kỳ đến. Thấy anh đứng ngồi không yên, Trương phu nhân cảm thấy buồn cười, nói:

- Con không cần phải đứng lên ngồi xuống mãi như vậy, dù gì bây giờ vẫn còn sớm mà.

- Kệ tiểu Thần đi, cho nó biết cảm giác thế nào là chờ đợi tình yêu.

Trương lão gia ôm lấy Trương phu nhân đang đứng bên cạnh, yêu chiều nói. Sau khi anh cứ đứng lên ngồi xuống như vậy thêm vài lần thì có một chiếc xe đậu trước nhà. Không cần biết có phải là An Kỳ hay không, Trương Thần chạy ào ra ngoài còn nhanh hơn người giúp việc. Thật may, chiếc xe này chờ An Kỳ và bọn trẻ đến. An Khải và An Nhiên lần lượt xuống xe. Bọn nhóc thấy anh liền lớn giọng gọi:

- Ba.

- Ngoan, mẹ các con đâu?

Anh vừa nói rồi, Du An Kỳ từ trong xe bước xuống. Tối hôm đó, cô mặc một chiếc váy caro cỡ V tay phồng. Vừa bước xuống như, Trương Thần liền bị cô cướp mất hồn phách, cứ nhìn cô đắm đuối mà quên mất việc phải đưa ba mẹ con vào nhà.

□background music□

Khiên Ti Hí - Ngân Lam, Aki A Kiệt

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Coi như em giỏi

Từ trong nhà nhìn ra, thấy ba mẹ con Du An Kỳ đã đến, Trương phu nhân vui mừng lao ra đón. Khi ba mẹ con cô đã bước vào nhà, bà mới kêu người Trương Thần, nhắc nhở:

- Người ta đã vào nhà rồi, con định ở đây đến bao giờ?

Dứt lời, cả hai mẹ con bà cùng vào trong.

An Khải và An Nhiên vừa vào đến nhà đã cùng cầm hộp quà và tặng cho Trương phu nhân. Cả hai đứa cũng không quên chúc bà:

- Nãi nãi, chúc mừng sinh nhật. Chúc người có một tuổi mới luôn tràn đầy hạnh phúc và niềm vui.

Trương phu nhân vui vẻ nhận lấy món quà từ cháu của mình. Bà nâng niu nó trên tay, nói:

- Món quà mà An Khải và An Nhiên tặng, chắc chắn sẽ là món quà mà bà thích nhất trong ngày hôm nay. Bà mở ra xem, có được không?

Bọn trẻ liền gật đầu đồng ý. Bên trong hộp quà là một chiếc khăn lụa của Hermès. Trương phu nhân cực kì thích chiếc khăn lụa này. Nhìn bà trân trọng nó, An Kỳ liền cảm thấy thoải mái vì chọn được món quà ưng ý đến vậy.

Thấy bữa tiệc có vẻ hơi ít người, An Kỳ liền hỏi bà:

- Mẹ, chúng con có đến sớm quá hay không? Sao vẫn chưa thấy khách đến vậy?

- Không phải đâu! Vì tiệc sinh nhật lần này của mẹ chỉ làm trong gia đình nên không mời người ngoài đến.

Nghe vậy, An Kỳ mới hiểu ra. Sau khi Trương phu nhân ước điều ước và thổi nến, đây có lẽ cũng chính là thời khắc vui nhất. Bà chia bánh sinh nhật vào mỗi đĩa và mang cho An Khải và An Nhiên. Hai bọn trẻ này cứ nghịch liên tục, còn lấy bánh sinh nhật trét đầy người. Mặc cho An Kỳ cố nhắc nhở, nhưng được sự bảo bọc của Trương lão gia và Trương phu nhân, chúng vẫn cứ nghịch như vậy. Và khi An Kỳ cảm thấy hết cách, định quay đi và ngồi xuống ghế thì bị ai kia trét một miếng kem lên mũi.

- Đến lượt anh sao?

- Em trét anh, chẳng phải chúng ta hòa nhau sao?

Nói rồi, anh đứng dậy và nhắm mắt lại cho cô trét. Nghe Trương Thần nói vậy, An Kỳ liền ồ lên một tiếng rồi cầm đĩa bánh sinh nhật lên. Không khí lúc ấy bỗng nhiên trở nên rộn ràng hơn bằng tiếng cười của tất cả mọi người đang có mặt. Hóa ra, An Kỳ không lấy kem trong bánh trét anh, cô cầm nguyên đĩa bánh và cứ thế úp vào mặt của Trương Thần. Trước tiếng cười đầy thỏa mãn của cô và bọn trẻ cũng như ba mẹ, anh đành chịu thua mà nói:

- Coi như em giỏi.

Dứt lời, Trương Thần liền kéo An Kỳ vào nhà vệ sinh. Sau khi anh rửa mặt, anh liền rửa giúp cho An Kỳ. Thấy vậy, cô liền giữ khoảng cách với anh, nói:

- Tôi tự làm được.

Cô sợ, nếu như ở gần anh như vậy mãi, cô sẽ lần nữa thói từ bỏ anh.

- Em xem, em đã là mẹ rồi mà vẫn như An Nhiên vậy.

- Anh còn nói. Không phải anh trét tôi trước sao.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Sau khi lau xong vết kem trên mũi của Du An Kỳ, anh liền nắm lấy tay cô và kéo ra ngoài. Mọi người chơi với nhau được một lúc, Du An Kỳ thấy cũng không còn sớm nên định ra về:

- Ba mẹ, không còn sớm nữa, chúng con phải về rồi.

- Tiểu Thần, con mau đưa An Kỳ về đi.

- Xe con vừa hay đã hết xăng rồi.

- Không sao đâu! Con tự kêu xe về là được rồi.

An Kỳ nhất quyết không muốn làm phiền ý tốt của Trương lão gia. Nhưng cô vừa dứt lời, Trương Thần lại nói rằng:

- Bảo vệ giờ này cũng đã khóa cổng rồi, không thể ra vào bên ngoài.

Trương lão gia và Trương phu nhân nhìn nhau, như hiểu được việc gì đó. Trương phu nhân liền quay sang hỏi cháu của mình:

- Đêm nay hai đứa có muốn ở lại đây hay không?

- Dạ được.

An Nhiên nhanh nhẩu đáp.

- Vậy đêm nay hai đứa ngủ với gia gia và nãi nãi, đồng ý chứ?

- Đồng ý.

Cả hai đứa đều vui vẻ nhận lời mời với vẻ thích thú. Còn về An Kỳ, ngay từ đầu cô có vẻ không mong muốn chuyện này, nhưng sau khi nghe Trương phu nhân nói, cô liền miễn cưỡng đồng ý.

- An Kỳ, hôm nay là sinh nhật của mẹ, con có thể vì mẹ mà đồng ý, có được hay không?

Và sau khi An Kỳ đồng ý qua đêm ở đây, thì lại có thêm vấn đề phát sinh. An Nhiên vô tư hỏi:

- Vậy đêm nay mẹ sẽ ngủ ở đâu?

- Có lẽ nãi nãi sẽ chuẩn bị cho mẹ một căn phòng gần với phòng của các con.

Khi cô ngồi xuống, xoa đầu con và nói thì Trương Thần lập tức đáp lại:

- Trương gia ngoại trừ phòng cho ba mẹ và anh ra thì không còn phòng nào khác.

Vì thế nên, đêm đó, Du An Kỳ cũng đã rất miễn cưỡng để ngủ cùng với Trương Thần. Đêm đó, sau khi theo anh lên phòng, anh liền vào nhà tắm. Trong lúc đợi anh, An Kỳ nhận được điện thoại của Giang Hải.

- An Kỳ, hôm nay mấy giờ em và bọn trẻ về?

- Hôm nay chúng em phải ở lại Trương gia, sáng mai em sẽ đưa bọn trẻ trở về.

- Được!

Vừa tắt máy, Giang Hải liền cầm lấy ly rượu vang đang đặt trên bàn, nói:

- Đêm nay tao lại ở một mình rồi.

Về phần An Kỳ, sau khi Trương Thần bước ra từ nhà tắm, trên người anh chỉ quần đùi mỗi chiếc khăn che đi bên dưới. Cảnh tượng khiến biết bao nhiêu nữ nhân phải đỏ gục nhưng lại chẳng có tác dụng gì với cô.

- Tôi không có mang theo quần áo.

- Vậy đêm nay chúng ta cùng nhau không mặc đồ.

An Kỳ có chút ỨC CHẾ, cau mày nói:

- Nghiêm túc.

- Anh đã chuẩn bị quần áo cho em, tất cả đều đặt trong nhà tắm.

Dứt lời, cô liền đóng sầm cửa, khiến anh tối mặt, nói:

- Minh như thế lại chẳng có sức hút với An Kỳ sao?

☐ **background music** ☐

Hít Thở Sâu - Trịnh Hồng

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Không làm phiền

Sau khi đã tắm xong, An Kỳ mặc quần áo mà Trương Thần đã chuẩn bị sẵn cho mình. Là một chiếc váy ngủ, nhưng nhìn có chút quen. Khi đã mặc nó trên người và nhìn vào gương, cô phát hiện đây chính là chiếc váy ngủ mình để sót ở biệt thự. Không ngờ anh vẫn còn giữ và cất giữ kĩ càng cho đến tận bây giờ.

Bước ra từ nhà tắm, Trương Thần hiện tại đã mặc thêm một chiếc quần thể thao bên dưới, còn phía trên, anh lại không mặc áo. Anh bị vẻ đẹp của An Kỳ làm cho điên đảo thần trí. Dù đang đọc sách, nhưng khi thấy cô vừa bước ra, anh liền đặt sách xuống. Nhìn cô thật kĩ từ trên xuống dưới rồi trầm trồ khen ngợi:

- Nhìn em vẫn đẹp như xưa. Không đúng, phải nói là đẹp hơn.

- Dẻo miệng.

Dứt lời, cô liền ngồi xuống giường. Trương Thần liền xích đến gần, nói:

- An Kỳ, có phải ông trời sai em xuống để câu dẫn hay không?

- Không. Ông trời sai tôi xuống để hành hạ anh đó.

- Thật không ngờ, khẩu vị của em cũng nặng thật đó.

Biết ý nghĩ trong đầu của Trương Thần, Du An Kỳ liền nói:

- Không nói với anh nữa.

Nói rồi, cô liền lấy gối nằm và phân chia ranh giới. Anh thấy vậy liền cảm thấy khó chịu:

- Em đang chia ranh giới sao?

- Đúng vậy! Hai chúng ta, nước sông không phạm nước giếng.

- Được thôi.

Vừa nói dứt câu, Trương Thần liền kéo người Du An Kỳ xuống giường. Anh đè lên người cô, không quên giữ lấy hai tay. An Kỳ lập tức phản kháng:

- Anh... anh đã lấn qua bên tôi rồi kìa.

- Vậy sao. Anh thích như thế đấy.

- Đây là chỗ của tôi.

- Nhưng đây là phòng của anh.

Trương Thần tuyên bố khiến An Kỳ chỉ biết im lặng. Anh cúi người, áp sát vào người cô. An Kỳ lúc này cũng đỡ người ra, không biết nên làm gì. Lúc này, cửa phòng của hai người mở ra.

- Mẹ ơi...

An Nhiên định vào phòng nói chuyện với mẹ trước khi ngủ. Nhưng khi thấy cô và Trương Thần đang thân mật với nhau, cô bé đột nhiên bất động. Trương phu nhân chạy vào và đưa An Nhiên ra ngoài, không quên nói:

- Mẹ xin lỗi hai đứa. Mẹ... không làm phiền các con nữa, mẹ đi đây.

Ngay lúc này, Du An Kỳ biết được rằng, cho dù cô có giải thích thì vẫn không thể xóa bỏ được hiểu lầm ấy. Cô giận nên đã đá Trương Thần sang một bên. Cô ngồi dậy và lấy ra một quyển sách, sau đó chăm chú đọc nó. Vài tiếng sau trôi qua, Trương Thần nhìn đồng hồ, cũng đã hơn mười giờ đêm, An Kỳ vẫn chưa chịu ngủ, anh liền nhắc:

- An Kỳ, đừng đọc sách nữa, chúng ta đi ngủ thôi, anh buồn ngủ lắm rồi!

Không thèm quan tâm đến anh, cô đang bị thu hút bởi nội dung của quyển sách này nên trả lời đầy phũ phàng:

- Muốn ngủ thì anh ngủ trước đi, tôi đâu có kêu anh chờ tôi.

Vừa nói, cô vừa đọc sách mà chẳng bận tâm về anh chút nào. Thở một hơi dài, Trương Thần giật lấy quyển sách trên tay An Kỳ và đóng nó lại. Anh đặt sách trên bàn và tắt đèn, bật đèn ngủ. Trương Thần cũng không quên kéo tay cô nằm xuống và ôm lấy cơ thể ấm áp của cô.

- Anh làm gì vậy?

- Ngủ.

- Có cần thiết phải ôm tôi như vậy khi ngủ hay không?

- Cần thiết.

Dứt lời, anh siết chặt người cô hơn sau đó nhắm hai mắt lại và ngủ. An Kỳ thúc cùi trỏ vào ngực Trương Thần nhưng anh vẫn không phản ứng gì. Cô cảm nhận rất rõ từng hơi thở của anh phả vào sau gáy và tai của mình. Anh thủ thi vào tai An Kỳ:

- Em đừng đi có được hay không?

Du An Kỳ vẫn im lặng. Cô lấy tay của mình từ từ gỡ tay anh ra khỏi người mình. An Kỳ xoay người lại, nhìn gương mặt Trương Thần đang ngủ. Bất chợt, anh mở mắt rồi nói:

- Em định nhìn đến bao giờ đây?

- Ai nhìn anh?

Xấu hổ vì bị phát hiện, cô chưa kịp xoay qua để đỡ trốn thì bị ai kia ôm vào lòng. Lần này, cô nhất quyết kháng cự một cách kịch liệt. Nhưng chống cự không được bao lâu thì đã ngủ mất rồi. Trương Thần liền buồn cười, nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi nói:

- Ngủ ngon, cô gái của anh.

Nửa đêm, trong lúc ngủ, Du An Kỳ đã mơ thấy một giấc mơ. Trong mơ, cô thấy mình ở một nơi rất tối, nhìn đằng xa thấy có ánh sáng, cô liền tiến đến gần. Khi đến, cô lại thấy có một bóng dáng quen thuộc đang đứng xoay người về phía mình. An Kỳ liền cất tiếng hỏi:

- Là ai?

Cô vừa dứt câu hỏi, người kia liền xoay người lại. Du An Kỳ cảm thấy bất ngờ, người đó là bà Du. Vừa nhìn thấy mẹ, cô liền hân hoan mà reo lên:

- Mẹ, người quay về với con rồi sao?

Nhưng khác với vẻ mặt hân hoan của Du An Kỳ, bà Du nhìn cô với ánh mắt đầy giận dữ và buồn rầu. Bà Du không nói câu nào, chỉ nhìn An Kỳ rồi lẳng lặng biến mất, mặc cho cô có gọi to đến thế nào, vẫn không thấy bà xuất hiện lần nữa. Giật mình thức dậy, An Kỳ liền ngồi bật dậy, thở hổn hển và cổ hất thở sâu. Lúc này, Trương Thần dường như cũng bị đánh thức bởi khi anh xoay người lại không thấy cô nằm kế bên. Anh ngồi dậy và hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Sao trán em lại đỏ đây mồ hôi lạnh thế?

Anh vừa nói, vừa lau đi mồ hôi trên trán An Kỳ. Cô vẫn còn thờ mẫn, tim lúc này đập cũng nhanh hơn.

- Không có gì. Chỉ là tôi vừa gặp ác mộng thôi.

Nói rồi, cô xoay đầu nhìn anh. Ánh mắt có chút buồn bã:

- Xin lỗi vì đã đánh thức anh.

- Không sao.

Trương Thần đỡ An Kỳ nằm xuống, ôm lấy cô và dịu dàng nói:

- Có lẽ ác mộng vừa nãy làm em hoảng sợ rồi! Yên tâm, có anh ở đây, anh sẽ ở bên cạnh bảo vệ em, đừng sợ.

Vừa nói, anh vừa vuốt đầu cô. Bất chợt, An Kỳ tựa đầu vào ngực anh, cô thở đầy nhẹ nhõm và bắt đầu lại giấc ngủ. Không hiểu vì sao, khi nghe Trương Thần trấn an, An Kỳ cảm thấy không còn sợ bất cứ chuyện gì nữa. Trong lúc ôm lấy An Kỳ, Trương Thần lấy hết can đảm để thổ lộ:

- An Kỳ, anh sẽ lại bắt đầu theo đuổi em. Anh đã đánh mất em một lần rồi, nhất định sẽ không đánh mất em một lần nào nữa.

☐background music

Chờ Người Nổi Ấy - Uyên Linh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Dắt cho đi dạo

Từ sau mơ thấy ác mộng, Du An Kỳ đã xin nghỉ việc hẳn ở công ty. Một trong những mục đích thôi thúc cô quay trở về đây chính là tìm kẻ đã cho mẹ cô biết sự việc năm đó của mình và Trương Thần.

Một lần nữa quay trở về nhà cũ sau một tháng, An Kỳ tìm gặp bác hàng xóm. Có lẽ, đây cũng là lần cuối hai người gặp nhau. Bởi, qua ngày hôm nay, bác ấy sẽ chuyển đi nơi khác để sinh sống. Nhắc đến chuyện có người tự xưng là bạn thân của mình, An Kỳ hỏi bác lại:

- Bác ơi, lần trước bác nói, bác không nhớ rõ dung mạo về người bạn kia của cháu. Nhưng nếu được gặp lại, bác sẽ nhớ, có đúng không?

- Đúng vậy!

Bác ấy một mực đính ninh như vậy.

- Vậy, bác xem có phải người này hay không?

- Đúng rồi, chính là cô bé này.

Du An Kỳ lấy điện thoại và cho bà xem hình của Dương Thi Nhi. Quả nhiên là cô ta. An Kỳ tức giận, cô siết tay lại thành nắm đấm, chỉ hận không thể giết cô ta ngay lập tức. Tuy Dương Thi Nhi cũng rất đáng thương, nhưng cô ta cũng không nên vì thế mà kéo người khác xuống chung.

Sau khi rời khỏi nhà cũ, An Kỳ nhận được điện thoại của Hà Hoa Tử. Cũng đã lâu rồi hai người chưa nói chuyện với nhau, cô lập tức nghe máy:

- Hà tỷ, em nghe đây.

- An Kỳ, chị nghe nói em đã nghỉ việc. Công ty có điều gì làm em không vừa lòng sao?

- Dạ không, em muốn xin nghỉ để điều tra chuyện năm đó.

- Oh, vậy nếu cần giúp gì, em cứ nói với chị.

Nghe giọng Hà Hoa Từ có chút ập ứng và lúng túng, Du An Kỳ hỏi:

- Hà tỷ, chị có chuyện gì muốn nói với em sao?

- À, chỉ là chị định hỏi em về chuyện cái tên đáng ghét kia thôi.

- Chị nhớ anh Đồng Lượng sao?

- Du An Kỳ, em điên rồi phải không. Ai thèm nhớ hắn làm gì, chị chỉ muốn biết hắn đã chết hay chưa thôi.

An Kỳ sau khi trên Hoa Từ, liền cười khúc khích. Cô đáp:

- Anh ấy vẫn như vậy. Vẫn miệt mài cho người tìm kiếm chị.

- Không nói với em nữa, chị phải đi chơi với bạn rồi. Tạm biệt, nói chuyện sau.

- Nè chị...

Biết rõ An Kỳ định nói đã khuya rồi sao còn đi chơi nên Hoa Từ vừa nói dứt câu thì lập tức ngắt máy. Cô biết, nếu như nghe sẽ bị ai kia cảm râm. Từ trong phòng, Hoa Từ nghe tiếng đàn ông nói vọng vào:-

- Hoa Từ, chúng ta đi được chưa? Cậu đã ở trong đó hơn ba mươi phút rồi đó.

Hà Hoa Từ bước ra khỏi phòng. Nhìn người đang ung dung ngồi trên ghế, quát:

- Dương Việt Bản, cậu thôi cảm râm đi.

Cô vừa dứt câu, Dương Việt Bản đứng bật dậy. Anh đi đến, khoác lấy vai Hoa Từ, cả hai người vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ.

Du An Kỳ dự định sẽ quay trở về chung cư để nghỉ ngơi. Trên đường trở về nơi giữ xe, An Kỳ gặp Dương Thi Nhi đang đi cùng Trương Thần. Cô ta đang khoác lấy tay anh, nhưng anh lại bức dọc và từ chối. Trong lúc anh đi lấy xe, cô ta ngồi ngay ghế để chờ đợi. Nhìn từ xa, thấy Du An Kỳ đang đến gần, liền cao ngạo, nói:

- Yao! Là Du tiểu thư sao? Cô đến đây một mình à?

- Nếu tôi đến bằng hai mình, sợ sẽ khiến cho Dương tiểu thư hoảng sợ đó.

Dương Thi Nhi lập tức cảm nín khi nghe Du An Kỳ đáp trả với nét mặt cực bình tĩnh. Cô nói tiếp:

- Vết thương lần trước của Dương tiểu thư không biết đã hồi phục chưa?

- Oh! Nhờ có sự chăm sóc đặc biệt của Trương Thần nên nó cũng đã nhanh hồi phục hơn. Hôm nay, anh ấy đặc biệt đưa tôi đi dạo nữa. Cô nói xem, anh ấy có tốt không?

Dương Thi Nhi lúc này liền khoe mẽ.

- Trương Thần còn cho tôi đến công ty anh ấy làm việc. Tôi càng có nhiều cơ hội hơn cô đó, Du An Kỳ.

Cô nói nói xong, liền nhếch mép cười khinh bỉ An Kỳ. Trong lòng như đã nắm chắc phần thắng. An Kỳ cười khi, thờ dầy ngạo ngãn trước sự cao ngạo của Dương Thi Nhi.

- Tôi không quan tâm là Trương Thần cho cô vào làm ở công ty của anh ta hay cho cô đến Trương gia để đường thương. Nhưng có điều này tôi muốn nhắc nhở Dương tiểu thư.

Cô cúi người, áp sát mặt Dương Thi Nhi, thốt:

- Nhớ kĩ, tôi quay về đây, chỉ đơn giản là để trả thù, là tính nợ mới đòi nợ cũ. Những đau khổ mà tôi phải trải qua, lần lượt cũng sẽ khiến cho những kẻ hại tôi ném mùi vị của chúng.

Bất giác, Dương Thi Nhi nghe Du An Kỳ nói vậy liền run sợ bần bật. Mặt cô ta trở nên tái xanh, ánh mắt nhìn An Kỳ đầy căm phẫn nhưng thực chất đang rất hoảng. Cô đứng dậy, nở nụ cười như chưa từng nói hay xảy ra chuyện gì, nói với Dương Thi Nhi:

- Dương tiểu thư sao lại xanh mặt và run như thế? Tôi chỉ trả thù kẻ đã hại tôi thôi. Nếu cô không có hại tôi, không việc gì phải sợ.

Ngay khi cô vừa nói xong, Trương Thần chạy xe đến. Nhìn thấy Du An Kỳ, anh lập tức rời khỏi xe và chạy ào đến:

- An Kỳ, thật trùng hợp, em cũng đi dạo ở đây sao.

- Ừm

- Trương Thần, anh quay lại rồi.

Vừa nhìn thấy anh, Dương Thi Nhi liền đứng bật dậy. Cô ta khoác lấy tay Trương Thần. Sự An Kỳ sẽ hiểu lầm, anh lập tức hất tay cô ta ra. Thấy anh đối xử với mình đầy phủ phàng, liền ngược nhìn anh đầy đau lòng. Thấy cảnh tượng ấy, An Kỳ liền cười lớn trong lòng, cô nói:

- Tôi đi đây, không phiền anh vất vả đi dạo.

Dương Thi Nhi sau khi nghe cô nói, liền tức giận, hét:

- Du An Kỳ, cô nói ai là chó há?

Mặc kệ cô ta ở phía sau có hét lớn tiếng như thế nào đi nữa, An Kỳ vẫn không quan tâm. Du An Kỳ rời đi, lòng thầm đắc ý. Cô lấy chiếc kính mát đeo lên và bước đi, mặc kệ tất cả. Cảnh tượng ấy, trong An Kỳ thật ngẫu nhiên biết bao.

☐background music

Chỉ Vì Quá Yêu Em - Trương Kinh Hiền

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 70: Bị quấy rối

Dạo gần đây, điều làm Du An Kỳ phiền lòng nhất chính là bọn trẻ. Khi thấy chúng quá đồi thân thiết với Trương Thần, cô rất lo sợ. Cô sợ chúng lại gặp nguy hiểm từ người cha này. Hôm nào Trương Thần cũng đưa An Khải và An Nhàn đi chơi, không thì đưa chúng về Trương gia để chơi. Đến chiều tối mới chịu đưa chúng quay về. Cô biết rõ, Trương Thần biết cô không thích điều này nhưng vẫn làm.

Một buổi tối nọ, cảm thấy tâm trạng không tốt, An Kỳ liền nghĩ ngay đến rượu. Trong lúc cô đang nhắm nhĩ ly rượu trên tay thì có bàn tay vỗ vào lưng cô. An Kỳ liền xoay qua, nhìn lên xem là ai.

- Anh đến rồi sao?

Giang Hải kéo chiếc ghế bên cạnh ra và ngồi xuống.

- Xảy ra chuyện gì khiến em tìm rượu để bầu bạn vậy?

Cô hít một miếng rượu, chậm chậm nói:

- Anh nói xem, em có nên cho bọn trẻ nhận lại anh ta hay không?

- Vậy em nghĩ sao về chuyện này?

- Tuy chưa nhận lại anh ta, nhưng lần trước An Khải đã xảy ra chuyện. Việc này luôn làm cho em canh cánh trong lòng. Em sợ...

- Vậy em định trốn tránh chuyện này đến khi nào? An Kỳ, có những chuyện, em trốn tránh được một lúc nhưng không thể trốn tránh được cả đời. Chẳng hạn như chuyện em vẫn còn yêu Trương Thần.

- Aristotle có câu như thế này: Người vượt qua được nỗi sợ của mình sẽ thực sự có tự do. Hãy nhớ, nếu trái tim em tự do, linh hồn cũng sẽ tự do.

Giang Hải vừa dứt câu thì nhận được điện thoại gọi đến.

- Anh ra ngoài nghe một lát.

Cô cầm ly rượu lên, lại hít một miếng. Lúc này, người vừa hát trên sân khấu đã đi xuống. An Kỳ liền đi lên đó, người trong ban nhạc hỏi cô:

- Tiểu thư, cô muốn hát bài gì?

- Bạch nguyệt quang.

Tiếng nhạc du dương, tiếng hát đầy cảm xúc của An Kỳ làm cho cả quán rượu đột nhiên trở nên trầm lặng hơn:

" Anh là nỗi đau mà em không thể diễn tả bằng lời.

Muốn quên lãng, lại không nhận được hồi tưởng.

Em như kẻ lưu vong ngả nghiêng suốt dọc đường.

Mối ràng buộc với anh, em không cách nào buông bỏ. "

Ngay khi vừa hát xong, cả quán rượu đều ngập tràn tiếng vỗ tay cũng như hò hét. Du An Kỳ quay lại chỗ ngồi và uống miếng rượu. Không hiểu sao từ lúc lên đó, cô luôn cảm thấy bứt rứt trong lòng. Gần đó, có hai thanh niên thấy cô ngồi uống rượu liền tiến đến. Đến bàn, tên tóc vàng liền nói:

- Em gái, em hát hay lắm đó!

- Cảm ơn.

- Sao em cảm ơn lại chẳng có tí cảm xúc nào hết vậy? Hay là như này, em đến bàn kia, uống với tụi anh.

Tên còn lại nói, còn chỉ tay về phía bàn của hắn.

- Nếu anh muốn tìm người uống rượu cùng thì đến quán bar. Với lại, các anh nghĩ mình là ai? Xứng để tôi qua đó uống cùng?

An Kỳ vẫn đầy bình thản cầm ly rượu lắc qua lắc lại trong tay. Trong khi đám thanh niên nghe cô nói liền chết lặng. Tên vừa nói chuyện với cô liền tỏ ra vô cùng tức giận.

- Cô...

Gần đó, có một người đàn ông đeo mắt kính. Anh ta thấy vậy liền lấy điện thoại ra và gọi điện báo:

- Trương tổng, Trương phu nhân uống rượu, bị quấy rối.

Trương Thần đang xem hồ sơ liền vội vã rời đi.

Quay trở lại quán rượu. Tên tóc vàng vẫn giữ được bình tĩnh. Hắn lấy tay nâng cằm An Kỳ lên để xem gương mặt của cô. Hắn nhếch môi cười:

- Em gái, nhìn em đẹp lắm đó.

- Em năm nay bao nhiêu tuổi? Đã đủ tuổi đến khách sạn chưa?

Dứt câu, hắn liền choàng tay lên vai An Kỳ, còn vuốt ve khiến cô khó chịu. Từ phía sau, một bàn tay nắm lấy tay của tên thanh niên, lớn tiếng nói:

- Không muốn bị mất cánh tay này thì bỏ ra.

Giọng nói hùng hồn của Giang Hải làm cho hai tên thanh niên phải khiếp sợ mà bỏ chạy. Thấy Du An Kỳ vẫn còn tâm trạng để uống, quả thật, lúc này cô vẫn còn rất điềm tĩnh. Giang Hải liền la cô:

- Du An Kỳ, em say đến mức không biết bảo vệ bản thân mình sao?

- Anh la em làm gì? Đáng lẽ em định ra tay thì anh lại đến rồi,

- Đi thôi, đừng uống nữa.

Dứt lời, Giang Hải liền nắm lấy tay An Kỳ và lôi ra khỏi quán rượu. Sau khi rời đi, đứng gần cửa quán, anh vẫn còn la cô:

- Hôm nay em uống hã hê rồi. Từ đây về sau, anh sẽ không cho em động đến một giọt rượu nào?

- Tại sao chứ? Em không muốn alihh....

Nghe anh nói, An Kỳ liền không đồng ý.

- Em còn cãi. Em đã là mẹ hai con rồi, nếu để chúng biết mẹ của mình uống rượu, có biết chúng sẽ suy nghĩ như thế nào hay không? Quan trọng hơn là, dạo này sức khỏe em không tốt.

- Sức khỏe em không tốt khi nào?

- Em còn chối sao? Dạo trước đến nhà anh, đang yên đang lành, bỗng nhiên em cảm thấy khó chịu rồi buồn nôn, đã vậy còn thấy mệt rồi chóng mặt. Anh định đưa đi bệnh viện lại không chịu. Thật không biết phải nói sao với em đây.

- Giang Hải, sao anh lại giống mấy bà đi hàng xóm quá vậy, thích lải nhải.

- Em..

Giang Hải cũng hết cách nói An Kỳ.

Một chiếc xe chạy đến đậu gần đó. Thấy Trương Thần từ trong xe bước ra, lúc này người đeo kính vừa điện, nói cô đã rời quán. Anh liếc sơ qua xem cô có còn ở đây hay không liền thấy Giang Hải đang đứng cùng với cô. Giang Hải cũng nhìn thấy Trương Thần bước từ trên xe xuống và đứng gần đó. Anh liền đẩy Du An Kỳ vào tường, một tay chống lên tường.

- Anh... muốn làm gì?

- An Kỳ, Trương Thần đang đứng gần đây. Em có muốn làm chọc tức Trương Thần hay không?

Giang Hải cúi sát đến người An Kỳ, thủ thủ vào tai cô.

- Anh có kể gì sao?

Về mặt An Kỳ trở nên hớn hờ. Cô xoay đầu nhìn anh, cười đầy thắc mắc

- Có.

Dứt lời, Giang Hải lấy tay nâng mặt An Kỳ lên. Chưa dừng lại tại đây, anh không quên đặt lên môi lên đôi môi mềm mại như cánh hoa của cô.

☐ **background music** ☐

Bạch Nguyệt Quang - Trương Tín Triết

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Em nghe cho rõ đây

Cảnh Giang Hải và Du An Kỳ hôn nhau cứ thế đập thẳng vào mắt Trương Thần. Anh tức giận đến run người, nghiến răng, tay siết chặt thành nắm đấm. Anh đi đến, lôi Giang Hải ra khỏi An Kỳ và giơ tay lên, dấm thẳng vào mặt Giang Hải. Bị đánh bất ngờ nên Giang Hải ngã xuống đất, nhưng anh cũng nhanh chóng đứng dậy rồi đánh trả. Cả hai người đánh nhau quyết liệt. Du An Kỳ đi đến ngăn cản. Cô cố tách hai người ra nhưng lại bị đẩy ra chỗ khác. Nhưng dường như Trương Thần mặc kệ cô đang can ngăn. Anh muốn cô tránh sang một bên, để anh dạy dỗ Giang Hải. Nhưng có lẽ, vì mạnh tay nên Trương Thần đã vô ý xô ngã cô.

Cô chống tay xuống đất và cố gắng đứng dậy. An Kỳ đi đến chỗ hai kẻ đang đánh nhau, thẳng tay xô Trương Thần ra xa. Cô cũng không quên giáng cho anh một cái tát đầy đau đớn, rồi lớn tiếng quát:

- Anh điên đủ chưa?

- Anh điên? Phải, anh thật sự điên rồi. Anh vừa nhận được tin em uống rượu bị quấy rồi liền lo lắng chạy đến. Anh thấy hấn cường hơn em liền đánh hấn.

Vừa nói, Trương Thần cũng vừa cười tự giễu. An Kỳ liền quát lại anh:

- Là chúng tôi tự nguyện hôn nhau, liên quan gì đến anh?

Nghe Du An Kỳ nói thế, về mặt Trương Thần liền buồn rười rượi. Giang Hải liền đi đến kế bên, cố tình choàng tay qua eo An Kỳ, giọng đầy giễu cợt, nói:

- Trương tổng, phiền anh lần sau trước khi đánh người khác, phải xem lại bản thân có tư gì hay không?

Một lần nữa thấy Giang Hải chạm vào người Du An Kỳ, Trương Thần liền cảm thấy vô cùng khó chịu, ánh mắt đầy tức tối. Anh lập tức đến dấm vào mặt Giang Hải, cảnh cáo:

- Đừng chạm vào người phụ nữ của tôi.

Sau đó, anh tiếp tục đánh Giang Hải không ngừng. Những cú dấm sau càng mạnh tay hơn, khiến cho Giang Hải không thể nào đỡ được cũng như đánh trả lại, chỉ có thể để cho anh đánh đến khi chán thì sẽ tự dừng lại. Du An Kỳ lúc này thấy Giang Hải bị đánh cũng chẳng thể đánh trả lại, cô lo lắng cho Giang Hải, liền tục ngăn Trương Thần:

- Đừng đánh nữa... đừng đánh nữa...

Vừa nói, cô liền bị anh nắm chặt lấy cổ tay, trừng mắt nhìn rồi nói:

- Em lo lắng cho hấn?

- Anh buông tay tôi ra... buông ra...

Trương Thần dùng lực để nắm tay An Kỳ, khiến cô bị đau ở cổ tay. Cô vừa nói vừa đánh vào người anh không ngừng. Nhưng càng đánh, cô càng cảm nhận được mình chẳng còn tí sức lực nào nữa. Trước mắt An Kỳ đen dần và rồi, cô đã ngất đi. Trương Thần vội bế cô vào xe và đưa về biệt thự, bỏ mặt Giang Hải đang nằm trên đường.

Trở về biệt thự, anh đưa cô vào phòng và gọi đi Quế đến chăm sóc. Còn anh thì ở suốt trong phòng làm việc. Anh căn dặn đi Quế, khi nào cô tỉnh lại, lập tức báo cho anh biết. Một lúc sau, khi anh đang đọc sách, nghe đi báo rằng cô đã tỉnh lại, anh vội vội chạy đi mà không kịp gấp sách lại ngay ngắn.

Bước vào phòng, thấy Du An Kỳ đang ngồi co người trên giường, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, nét mặt vô cùng buồn bã nhìn ra bên ngoài. Trương Thần đi đến, hỏi cô:

- Em có đói không? Nếu đói, anh mang thức ăn lên.

An Kỳ không để ý, ánh mắt cô vẫn hướng ra bên ngoài.

- Lúc này em ngất đi, anh thật sự rất lo...

Thấy cô vẫn ngồi bất động, gương mặt cũng chẳng thể hiện tí cảm xúc nào. Trương Thần không thể kiềm chế được nữa. Anh trở nên hung hăng, đi đến chỗ An Kỳ ngồi và đè cô xuống giường, không quên giữ chặt hai tay cô hai bên, giận dữ nói:

- Du An Kỳ, em tốt nhất đừng vượt quá giới hạn của anh.

- Anh thích khống chế người khác đến vậy sao?

Giọng nói vô cảm của cô làm cho anh chết lặng.

- Có ai nói với anh rằng, khi anh trối buộc một người, cho dù anh có nuông chiều, dịu dàng với họ thì vẫn khiến họ cảm thấy chẳng thoải mái.

- Anh hỏi em, em có thật sự yêu anh chưa?

- Chưa. Cả đời này tôi cũng chưa bao giờ yêu anh.

- Vậy anh càng phải khống chế em, và em cũng không có tư cách gì để phản đối điều đó.

Trương Thần nghe cô trả lời đầy kiên định. Anh ngược đầu, hít một hơi thật dài rồi nhìn cô với ánh mắt đầy dục vọng.

- Du An Kỳ, em nghe cho rõ đây, anh không có được em, những kẻ khác càng không.

Dứt lời, giọng nói anh đầy nguy hiểm, nói:

- Em biết anh định làm gì em mà, đúng không?

- Anh cứ làm những gì anh muốn, và tôi sẽ xem đó như bị chó cắn.

- Được, vậy em chuẩn bị nhận hình phạt đi.

☐background music

Anh Thật Sự Yêu Em - Lý Tông Thịnh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Trong cuộc đời em, có anh không?

Trương Thần nắm chặt hai tay Du An Kỳ, đặt trên đỉnh đầu. Anh không ngừng dùng sức với cơ thể nhỏ bé của cô. Đây là lần thứ mấy khi quan hệ, An Kỳ cũng chẳng thể nhớ. Mỗi khi vừa xong một lần, cô chỉ nghỉ ngơi được một chút, lại bị anh đè ra và tiếp tục.

Bị anh hành hạ nhiều lần, An Kỳ cũng chẳng còn nhiều sức. Với giọng nói yếu ớt, cô hỏi anh:

- Ah... Trương Thần... anh.. ngày mai không cần đi làm sao?

Trương Thần vừa hôn khắp cơ thể Du An Kỳ, điềm nhiên trả lời:

- Anh là Tổng giám đốc của công ty, không đến đó hai ba ngày cũng không đến nổi phá sản?

- Anh có ý gì?

- Ý trong lời nói, em vẫn chưa hiểu sao?

Anh từ từ sát vào tai An Kỳ, nói nhỏ:

- Ý là, chúng ta sẽ quán quyết bên nhau suốt hai ba ngày tới.

Vừa dứt lời, Trương Thần liền chuyển xuống cổ của Du An Kỳ, cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô khiến cô đau đón hết lên.

- Đừng quên, em mãi mãi thuộc về anh.

Du An Kỳ nghe anh nói vậy liền thất kinh. Cô sẽ tiếp tục bị anh giày vò trong hai ba ngày nữa. Làm sao cô có thể chịu nổi đây. Thật không ngờ, tính chiếm hữu của anh lại lớn đến vậy. Bây giờ cô cũng chẳng còn sức để chống cự với anh nữa.

- Trương Thần, tôi van xin anh, xin anh mau dừng lại. Anh muốn tôi làm gì tôi đều nghe theo, chỉ xin anh mau dừng lại. Tôi thật sự đã kiệt sức rồi.

An Kỳ vừa nói, cô vừa thở gấp, mồ hôi trên trán không ngừng đổ xuống. Cô thành khẩn van xin anh, chỉ hy vọng anh buông tha cho mình.

- An Kỳ, chúng ta bắt đầu lại với nhau, có được không?

Du An Kỳ nghe lời đề nghị của Trương Thần, cô im lặng, cắn chặt môi, không cho bản thân phát ra tiếng. Quay lại với anh, còn đau khổ hơn việc bị anh hành hạ giống như bây giờ.

- Nếu như em không đồng ý với lời đề nghị của anh, vậy chúng ta cứ tiếp tục giữ mối quan hệ như bây giờ. Thề xác của em đã thuộc về anh cách đây năm năm, bây giờ, nó vẫn thuộc về anh, sau này cũng vậy.

Nói xong, anh liền dùng sức lên cơ thể của cô. Còn cô, chỉ biết cắn răng chịu đựng. Khấp người Du An Kỳ, từ trên xuống dưới, không có chỗ nào là không có dấu hôn và những dấu vết khác mà Trương Thần để lại. Anh nhìn phần bụng bị rạn do sinh con của An Kỳ, đau lòng nói:

- An Kỳ, em rất giỏi trong việc chọc giận anh. Em có biết cảm giác của anh thế nào khi con của mình gọi người đàn ông khác là ba không?

Trương Thần vòng tay qua ôm eo cô, siết chặt lấy nó. Lúc này, người An Kỳ đã đỏ đẫy mồ hôi, nhưng anh lại cảm nhận được mùi hương quen thuộc mỗi khi quán quyết bên cô. Hơi thở nóng ẩm của cô lại thờ đầu đặn, phả bên tai anh

- Cơ thể, hơi thở, mùi hương của em đều thuộc về anh, chỉ riêng anh.

Đếm đủ, cả hai người đã quán quyết suốt bên nhau. Sáng hôm sau, khi Trương Thần thức dậy thì Du An Kỳ vẫn nằm ngoan ngoãn ngủ bên cạnh. Chiếc chăn vô tình bị trượt xuống, khiến anh thấy những dấu vết đêm qua mình để lại trên người cô. Nhìn, anh cảm thấy có chút xót xa cho An Kỳ. Anh chỉ mong, qua chuyện đêm qua, cô sẽ không hận mình vì đã hành hạ cô đến vậy. Thấy gương mặt đang ngủ đầy bình yên của Du An Kỳ đột nhiên nhăn mày, anh nghĩ có lẽ là cô mơ thấy ác mộng. Ác mộng đó, cũng có thể là anh. Trương Thần kéo chăn lại, đắp cho cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi nói:

- An Kỳ, những gì đêm qua em nói, đều là thật lòng? Trong cuộc đời em, có anh không?

Trương Thần quay vào nhà tắm và thay đồ đến công ty. Sắp tới, công ty có một dự án quan trọng, có thể anh sẽ không quay về biệt thự một, hai ngày. Nhưng sau dự án này, anh nhất định sẽ dành thời gian để ở bên cạnh Du An Kỳ. Bởi vì, anh đang quyết tâm theo đuổi cô lần nữa.

Trước khi rời đi, vì sợ An Kỳ sẽ bỏ đi nên anh đã cho người canh giữ phòng, tuyệt đối không cho cô ra ngoài, cho đến khi anh quay trở lại. Ngoài đi Quế mang thức ăn vào, còn lại không được phép làm trái.

Nhưng mới được một ngày, Trương Thần đã nhận được điện thoại của di Quế. Di báo lại, Du An Kỳ chẳng chịu ăn gì cả. Cả ngày, cô chỉ ngồi co gồi trên giường rồi nhìn ra ngoài. Cũng chẳng chịu mở miệng nói chuyện một lời. Dù rất lo lắng cho An Kỳ, nhưng vì công việc vẫn chưa xong nên Trương Thần cũng không thể quay về biệt thự xem tình hình của cô. Anh căn dặn di Quế, mỗi ngày đều làm những món mà An Kỳ thích rồi mang vào phòng cho cô. Và anh sẽ sớm quay trở về biệt thự.

Chiều hôm ấy, khi Trương Thần và Peter đang đi đến phòng họp, chuẩn bị cho cuộc họp chuẩn bị diễn ra. Đang trên đường đi, Peter nhận được điện thoại. Di Quế báo đến An Kỳ bị ngất, hiện giờ đang ở bệnh viện. Nghe vậy, Trương Thần lập tức cho dời lại cuộc họp, anh nhanh chóng chạy đến bệnh viện. Hành động đầy đột ngột của Trương Thần đã làm cho tất cả nhân viên trong công ty phải bất ngờ. Vì Tổng giám đốc của họ nổi tiếng là không đi trễ, nhưng sáng nay lại đến trễ hơn thường ngày. Hơn nữa, việc dời cuộc họp càng làm cho nhân viên trong công ty cảm thấy thiếu kì hơn. Không biết là ai có thể làm cho anh phải vất vả đến vậy.

Khi Trương Thần đang quỳnh quáng chạy đến, thấy di Quế đang ngồi bên ngoài đợi. Anh liền chạy đến, hỏi đi với tâm trạng đầy lo lắng:

- Di Quế, An Kỳ thế nào rồi?

- Thiếu gia, Du tiểu thư đã vào được một lúc rồi.

Sau một hồi với người đầy lo lắng, Trương Thần không ngừng đi qua lại thì bác sĩ cũng đã ra. Khi họ vừa ra, anh lập tức chạy ào vào trong, xem Du An Kỳ của mình như thế nào. Nhìn vẻ mặt của cô có chút xanh xao do nhịn ăn, tâm Trương Thần như bị nhéo mạnh. Anh đau lòng, vuốt tóc cô, hỏi bác sĩ:

- Có ấy bị gì vậy? Có nghiêm trọng không?

☐background music

Vui Vẻ - Nhậm Nhiên, Tiểu Lai Ca

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hộp quà và những lá thư

Khác với vẻ mặt của Trương Thần, bác sĩ có phần bình tĩnh, nói:

- Trương tổng đừng quá lo lắng. Vị tiểu thư này chỉ là đang mang thai, đã được một tháng. Do nhin ăn và mệt mỏi nên mới ngất đi thôi. Lát nữa tôi sẽ đi lấy thuốc cho cô ấy.

- Cái gì? Mang thai? Anh nói thật chứ?

Nghe bác sĩ thông báo, Trương Thần vô cùng bất ngờ. Du An Kỳ mang thai đã được một tháng. Chính là đêm anh cả hai người phát sinh quan hệ do thuốc anh đưa cho cô? Đúng là như vậy.

Anh ngồi dậy, đi đến chỗ bác sĩ, căn dặn:

- Lấy cho cô ấy loại thuốc tốt nhất dùng để dưỡng thai, bao nhiêu tôi cũng có thể chi trả.

Có lẽ vì do tiếng ồn làm ảnh hưởng đến Du An Kỳ nên cô đã tỉnh lại. Cô gơ tay lên trước mắt, do mới tỉnh lại nên trước mắt cô hơi mờ. An Kỳ thấy Trương Thần đang nói chuyện với một người khác. Với giọng nói có phần yếu ớt, cô cất tiếng hỏi:

- Đây là đâu?

Nghe giọng của Du An Kỳ phát ra từ phía sau. Anh biết rằng cô đã tỉnh lại nên liền quay người về sau và chạy đến bên cô. Thấy cô muốn ngồi dậy, anh liền ngăn lại, nói:

- Em đừng ngồi dậy, cứ nằm đó đi.

- Anh làm sao vậy? Sao cứ cười mãi thế? Bác sĩ, tôi bị gì vậy? Tại sao tôi lại ngất?

Hết nhìn gương mặt vui vẻ đầy khó hiểu của Trương Thần, Du An Kỳ quay sang nhìn vị bác sĩ cũng đang tươi không kém, hỏi. Nhưng Trương Thần lại cướp câu trả lời của bác sĩ. Anh với tinh thần đầy phấn khởi, thông báo:

- An Kỳ, bác sĩ nói em đã mang thai được một tháng rồi.

Khác với sự phấn khích của Trương Thần. Mặt của Du An Kỳ có phần khó coi. Nhìn sắc mặt cô có phần không tốt, anh liền hỏi:

- Em sao vậy?

Lúc này, miệng Du An Kỳ đang lẩm bẩm: "*Không thể nào!*". Sau khi lẩm bẩm được vài lần, cô bất ngờ thốt lên:

- Không thể nào, bác sĩ, có khi nào ông chuẩn đoán sai không? Rõ ràng tôi có uống thuốc tránh thai, sao lại có thai được?

Vị bác sĩ suy ngẫm hồi lâu, sau đó trả lời trước vẻ mặt có phần ngờ ngạc của An Kỳ:

- Tiểu thư, xin hỏi, một tháng trước, sau khi quan hệ, cô đã uống thuốc tránh thai khi nào?

- Ngay sau khi thức dậy.

- Vậy khoảng thời gian sau, cô có thường xuyên uống rượu hay không?

- Có.

- Việc uống thuốc tránh thai nhưng vẫn có thai của tiểu thư có thể do hai trường hợp gây ra: Một, thuốc mà cô uống là thuốc tránh thai giả; Hai, do cô thường xuyên uống rượu dẫn đến thuốc tránh thai bị mất tác dụng khi được sử dụng với rượu do ethanol ngăn cản quá trình hấp thụ của thuốc.

Bác sĩ nói rồi, Trương Thần liền ra ám hiệu cho ra ngoài. Anh biết việc có thai là điều mà Du An Kỳ không hề mong muốn trong lúc này. Trong lúc cô đang nằm trên giường với vẻ mặt vẫn còn khá bất ngờ thì anh lại vuốt má cô, động dục nói:

- Anh sẽ chịu trách nhiệm với em.

Du An Kỳ vẫn không có chút phản ứng nào. Anh nói tiếp:

- Chúng ta sẽ tổ chức một hôn lễ thật hoành tráng. Anh sẽ cho em một danh phận và cho bọn trẻ một mái ấm như em mong muốn.

- An Kỳ, gả cho anh, có được không?

Nghe những lời chứa đựng nhiều tình cảm thế này, Du An Kỳ cuối cùng cũng bị anh làm cho cảm động. Nhưng ngay lúc này, cô lại không nói lời nào, liền quay người sang chỗ khác, cố tình tránh né anh. Cô nghĩ, làm sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho anh như thế được. Còn anh, cứ nghĩ là cô từ chối, liền buồn bã rời đi. Trước khi đi, không quên nói:

- Em nghỉ ngơi đi. Anh quay về nhà một lát.

Không biết một lát của Trương Thần là bao lâu. Du An Kỳ đã đợi anh suốt cả buổi trưa nhưng không thấy anh quay lại. Chiều hôm ấy, do nằm trong phòng bệnh hết sức buồn chán nên cô đã ra bên ngoài sân bệnh viện và đi dạo một chút. Sau khi đã thấm mệt, Du An Kỳ liền ngồi xuống ghế gần đó.

Từ xa, có một cậu bé mặc đồ bệnh nhân chạy đến chỗ cô. Trên tay cầm theo một hộp quà hình vuông khá lớn và nhét vào tay An Kỳ. Khi cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu nhóc liền giải thích:

- Là một người rất yêu chị nhờ em gửi đến.

Dứt lời, cậu bé liền bỏ đi lăm, cô còn chưa kịp moi được tin tức nào. Cô nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra, bên trong có rất nhiều lá thư. An Kỳ lấy lá thư đặt ở vị trí đầu tiên ra xem

" Ngày đầu tiên em rời đi, anh không nghĩ bản thân lại rơi vào cảnh tuyệt vọng đến vậy. "

" Ngày thứ hai, nhận được tin máy bay của em mất liên lạc, anh điên cuồng cho người tìm kiếm."

" Ngày thứ ba, không có tin tức của em..."

" Ngày thứ tư, vẫn không có tin tức của em..."

.....

" Ngày thứ chín, sau nhiều ngày tìm kiếm nhưng vẫn không có tin tức, anh đã tìm đến rượu. Ít nhất thì nó có thể làm cho anh có ảo giác rằng em vẫn còn bên cạnh anh.

Em từng hỏi anh, nếu một ngày anh mất đi " cả thế giới", thì thế giới ngoài kia liệu có còn quan trọng? Cuối cùng, anh cũng đã tìm được câu trả lời rồi. Nếu có một ngày, anh mất đi " cả thế giới " thì thế giới ngoài kia cũng chẳng còn quan trọng. Vì " cả thế giới " của anh, chẳng còn bên cạnh anh nữa, anh còn cần thế giới ngoài kia làm gì..."

" Ngày thứ mười, An Kỳ, em quay về đi, có được không? Anh biết anh đã sai rồi..."

" Ngày thứ mười một, em vẫn chưa quay về..."

....

" Ngày thứ một nghìn tám trăm hai mươi lăm, em đã rời đi được năm năm rồi. Hôm nay anh nhìn thấy một người rất giống em... Hóa ra anh không nhìn nhầm, người đó chính là em. Nhưng, theo em còn có một người đàn ông khác và hai đứa nhóc. Anh nghe chúng gọi em là mẹ, còn tên kia là ba. Lúc ấy, anh liền nghĩ đến đứa con của chúng ta..." "

" Ngày thứ một nghìn tám trăm sáu mươi ba, anh biết tin em mang thai được một tháng. Anh rất háo hức, chờ đợi con của chúng ta, nhưng có vẻ em lại không muốn sinh con ra... "

❑background music❑

Đóa Trường Vĩ Trong Tay - Lâm Tuấn Kiệt, Đặng Tử Kỳ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tha thứ

Du An Kỳ cẩn thận đọc từng lá thư Trương Thần đã viết trong năm năm. Đọc đến lá thư thứ một nghìn tám trăm sáu mươi ba, đây cũng là lá thư cuối cùng có trong hộp quà. Cô không kiềm được xúc động, nói với về gần bên:

- Ai nói là em muốn bỏ con của chúng ta chứ?

- Vậy nghĩa là, em đồng ý giữ lại con.

Trương Thần bất ngờ xuất hiện từ phía sau làm Du An Kỳ không khỏi ngạc nhiên. Nhìn thấy anh, cô cố gắng che dấu đi mọi cảm xúc lúc này của mình. Cô đứng dậy và nhanh chóng chuẩn bị. Nhưng vẫn là anh nhanh nhẹn, chạy đến ôm An Kỳ từ phía sau, nói:

- Em đừng trốn tránh anh nữa, có được không? Em không mệt, nhưng anh lại rất mệt khi phải tìm em..

- Trương Thần, anh..

- An Kỳ, em nghe anh nói hết đã.

- Anh xin lỗi, vì những điều đã làm tổn thương em. Anh biết, em có thể không tha thứ cho anh, nhưng nếu thật sự là vậy, cả đời này anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Du An Kỳ cảm thấy có chút khó chịu khi bị Trương Thần ôm như vậy, cô định xoay người để dễ chịu một chút. Nhưng Trương Thần lại nghĩ cô chán nghe anh nói và định rời đi, anh càng ôm chặt cô hơn. Anh nói với giọng đầy thành khẩn:

- Làm tổn thương em là điều anh không bao giờ muốn. Em chấp nhận lời xin lỗi của anh, có được không? Anh muốn được ở bên cạnh chăm sóc em và các con. Cả đời này, anh không muốn rời xa em thêm một giây phút nào nữa...

- Trương Thần, anh buông em ra trước đi rồi nói tiếp...

Lúc này, An Kỳ lấy tay khẽ đánh vào tay anh. Giờ, anh mới nhận ra là mình đã ôm chặt cô biết bao, liền buông tay ra và điu cô đến bên ghế ngồi xuống.

- Anh xin lỗi, anh không cố ý ôm em chặt như vậy.

- Người làm ba như anh, sao có thể sợ ý đến vậy chứ? Làm em và con cảm thấy khó chịu.

- Bởi vì, anh có rất nhiều điều muốn nói với em.

Dứt lời, anh liền áp sát vào người vào An Kỳ:

- Em, chấp nhận lời xin lỗi của anh chứ?

- Lúc này anh nói những gì, em không nhớ.

Du An Kỳ vén phần tóc lên tai, bình thản nói:

- Em không nhớ cũng được, anh sẽ chứng tỏ bằng hành động.

Nói rồi, anh liền nhìn cô với ánh mắt đầy tà mị. An Kỳ lúc này có chút rối, cô lúng túng nói:

- Em nhớ rồi, đều nhớ hết rồi!

- Nhớ thì tốt.

- Nhưng... em không nói sẽ tha thứ cho anh.

- Em muốn anh lặp lại mấy lời xin lỗi lúc này một lần nữa, hay là...

Chưa kịp nói hết câu, Trương Thần đã bị Du An Kỳ cướp mất lời:

- Bởi vì em chưa từng nghĩ mình sẽ giận anh.

- Em nói thật chứ?

- Không! Nói dối đó.

An Kỳ vẫn còn sức để đùa giỡn với Trương Thần. Còn anh thì cạn lời với cô. Cô ôm lấy Trương Thần, giọng nói đầy dịu dàng:

- Em tha thứ cho anh. Tha thứ cho những tổn thương anh đã gây ra. Nhưng có một điều, em phải nói với anh, người đàn ông của em, hoặc là của riêng em, hoặc không có mối quan hệ gì.

- Trương Thần này, dù là thể xác hay bất cứ thứ gì khác, chỉ thuộc riêng về một mình Du An Kỳ em thôi.

Nói dứt câu, cả hai người cùng nhìn nhau, nở nụ cười hạnh phúc. Anh hôn lấy An Kỳ một cách ngọt ngào. Chứng kiến sự lãng mạn của hai người là buổi hoàng hôn buông xuống, có cả Trương lão gia, Trương phu nhân, An Khải và An Nhiên trước sự bất ngờ của Du An Kỳ. Tất cả mọi người anh cũng vui mừng, cuối cùng hai người họ cũng đã quay về bên nhau.

Sau buổi ấy, Du An Kỳ được mọi người đưa trở về phòng. Trương phu nhân dịu An Kỳ lên giường, nói:

- An Kỳ à, sau khi xuất viện, mẹ nghĩ con nên đến đến Trương gia. Ở đó có mẹ và Trương Thần, cũng có nhiều người giúp việc, để chăm sóc con hơn. An Khải và An Nhiên cùng ở đó với con.

- Nhưng không phải Trương Thần còn bận việc ở công ty sao?

- Việc này con không cần lo. Thằng nhóc này sau khi biết tin con mang thai liền chạy đến xin ba tiếp quản công ty thay nó, bởi nó phải chăm sóc con.

Trương lão gia vừa cười vừa nói, như có ý trêu Du An Kỳ.

- Con cảm ơn mọi người

Du An Kỳ cảm thấy không còn cách nào khác, liền cúi đầu cảm ơn.

- Cảm ơn gì chứ, con vốn là một phần của Trương gia, không cần khách sáo làm gì.

Trương phu nhân xoa đầu cô, nói. Trương Thần lúc này từ ngoài bước vào sau khi nói chuyện điện thoại. Thấy anh, Trương phu nhân bắt chọt nói:

- À, mẹ và ba phải về trước. An Khải và An Nhiên có muốn về cùng hay không?

- Chúng con muốn về cùng với ba Trương.

- Được

Khi ba mẹ anh rời đi, anh liền nói với An Kỳ:

- An Kỳ, anh đã cho người đến căn hộ của em để chuyển đồ đến Trương gia, còn về đồ của An Khải và An Nhiên, anh sẽ cho người đến nhà của Giang Hải.

- Ừm. Nhưng mà, có chuyện này, hôm trước anh ra tay nặng với anh Giang Hải rồi đó, sau này...

- Anh đã đến xin lỗi rồi, em đừng lo lắng.

- Vậy thì tốt.

Nghe Trương Thần nói vậy, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Ít ra, cô vẫn là nguyên nhân làm cho họ đánh nhau. Nếu Giang Hải có bị làm sao, cô sẽ thấy cắn rứt lương tâm lắm. Cũng nhân tiện ngày hôm nay, An Kỳ muốn cho bọn trẻ biết về ba của mình. Cô gọi An Khải và An Nhiên đang đứng gần đó đến.

- Không phải lúc trước hai đứa muốn biết ba ruột của các con hay sao? Vậy bây giờ mẹ sẽ nói cho các con biết. Ba Trương đây, chính là ba ruột của các con.

Khác với những gì Du An Kỳ tưởng tượng. Cô nghĩ chúng sẽ rất bất ngờ, hoặc sẽ trách cô vì sao không nói chuyện này sớm hơn. Nhưng không, vẻ mặt cả hai nhóc rất bình tĩnh, An Khải còn thản nhiên nói:

- Chúng con biết.

☐ background music ☐

Nửa Bản Tình Ca - Ngô Thiên Nghi

* Mỗi ngày một chương, các bạn thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Trương Thần nịnh nọt

Nghe Du An Khải nói đầy bình thản, Trương Thần và Du An Kỳ cũng không khỏi bất ngờ. Chuyện này cô luôn che giấu, làm sao chúng lại biết? Cô hỏi với giọng hoang mang:

- Làm sao các con biết?

- Chỉ cần là thứ con muốn biết, con nhất định sẽ làm rõ cho đến cùng.

Vẫn với giọng nói thản nhiên ấy, An Kỳ nghe xong liền lên liếc sang Trương Thần, thầm nghĩ:

" Không biết là giống ai..."

- An Khải, An Nhiên, đêm nay ba phải ở lại với mẹ, không thể đưa hai đứa về được. Ba sẽ bảo Peter đưa hai đứa về nghỉ ngơi.

Anh ngồi khụy xuống gần chúng, nói. Nghe vậy, cô liền lấy tay chạm khẽ vào vai anh, nhắc nhở:

- Đừng quên anh mới nhận lại các con đó. Sao có thể...

- Nhưng anh lại muốn ở lại với mẹ của chúng

Trương Thần đáp rồi, An Nhiên mỉm cười, cô bé nhanh nhẩu nói:

- Không sao đâu mẹ.

Nghe con gái mình nói vậy, cô cũng nhẹ lòng đi phần nào. Sau đó, Peter đưa hai đứa nhóc này trở về Trương gia. An Nhiên ngồi cạnh An Khải, cô bé đã gác trên vai anh mình từ khi nào không hay. Còn cậu thì lặng lẽ nhìn cảnh đêm bên ngoài đầy tịch mịch rồi lẳng lặng nhớ về những chuyện lúc trước.

An Khải nhớ, có một hôm, cậu phát hiện Du An Kỳ đang xem một bức ảnh rồi trở nên buồn bã. Sau khi nhìn thấy cậu bé, cô nhanh chóng cắt bức ảnh đi, cậu cũng không hỏi vì sao mẹ buồn cả hai chỉ nhìn nhau rồi cười nhạt. Không lâu sau, khi quay vào phòng lấy đồ, cậu vô tình nhìn thấy bức ảnh ấy. Người trong hình là Trương Thần và Du An Kỳ. Tấm hình này được chụp lúc hai người đi khu vui chơi, cô vẫn luôn cất giữ nó một cách cẩn thận, cũng chưa từng cho ai xem.

Về mặt An Khải sau khi xem hình liền thay đổi. Tâm trí cậu lúc này có chút hoang mang, kèm theo sự nghi hoặc. Ngay lập tức, cậu lên gọi điện cho Hà Hoa Từ và tra hỏi.

Sau cuộc gọi ấy, cậu bé cũng đã biết được những thứ mình muốn. Cũng may, những thứ cậu muốn đến không quá muộn. Hóa ra người ba mà cậu và em mình luôn kiếm tìm lại ở gần cậu đến vậy. Vừa nghĩ xong, cũng vừa hay đã đến Trương gia. An Khải lay lay An Nhiên, cả hai đứa cùng nhau vào nhà với sự chào đón của Trương lão gia và Trương phu nhân.

Quay trở lại bệnh viện, Du An Kỳ đang nhìn Trương Thần với ánh mắt thăm dò, hỏi anh:

- Anh đã chuẩn bị những thứ này bao lâu rồi?

- Em đi bao lâu, anh chuẩn bị bấy lâu.

Dứt lời, anh liền dút vào miệng cô miếng táo vừa mới gọt.

- Chắc anh đã tốn nhiều tâm tư lắm nhỉ?

Cô vừa gặm miếng táo ngọt, vừa nói.

- Chỉ cần em vui, xem như anh không uống phí công sức.

- Thật ra em cũng không vui cho lắm. Em muốn biết anh khổ sở thế nào khi sống thiếu em? Muốn xem anh điên cuồng tìm em, nhưng cuối cùng, anh có tìm em sao?

Cô nhìn anh với ánh mắt trách móc, thấy vậy, anh liền đáp:

- Ai nói anh không tìm em chứ? Em có biết, vì không tìm được em mà ngày nào anh cũng làm bạn với rượu. Còn em, ngay cả một tin tức cũng chưa từng cho anh biết.

- Cũng đúng, vì năm đó...

Nói đến đây, Du An Kỳ đột nhiên ngừng lại. Cô sẽ không nói cho anh biết, năm đó cô may mắn được người tốt giúp đỡ, phong tỏa hết tất cả các tin tức về mình. Trương Thần đột nhiên cảm khái:

- Nhưng người điên cuồng hơn anh, có lẽ phải nói đến Lý Đồng Lượng. Cậu ta không màn ngủ nghỉ mà tìm Hà Hoa Từ, cuối cùng vẫn bất lực.

Nhưng rồi, anh nói tiếp:

- Bỏ qua chuyện đó đi. Chuyện bây giờ anh muốn nhất, chính là hỏi tội em đó, An Kỳ.

Dứt lời, Trương Thần liền dè người cô xuống giường. Cô bất ngờ, áp úng hỏi:

- Em... em đã làm gì sai chứ?

- Em còn dám nói? Nếu như anh không biết, có phải cả đời này em không định cho An Khai và An Nhiên nhận lại anh?

- Em cũng có nỗi khổ của mình mà.

Cô tiếp lời:

- Anh thấy đó, chưa nhận anh là ba, An Khai đã bị bắt cóc. Nếu như em cho chúng nhận lại anh, sau này lại càng tệ hơn.

- Nhưng bây giờ chúng vẫn bình an đó thôi.

Trương Thần vừa nói xong, cả hai người đưa mắt nhìn nhau. Anh nắm lấy tay cô, định ninh:

- An Kỳ, em yên tâm. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, anh cũng sẽ dùng cả mạng sống để bảo vệ em và các con.

- Đừng nói những điều không may mắn đó.

Cô nghe anh nói vậy, bất chợt trách.

- An Kỳ, chúng ta kết hôn đi, sau đó chúng ta sẽ đi sửa lại họ của các con.

- Rốt cuộc anh muốn cưới em, hay muốn đi sửa lại họ cho con?

Nghe vậy, anh liền nịnh nọt An Kỳ, nói:

- Đương nhiên là cưới em rồi!

- Em muốn sinh đứa bé này xong, sau đó mới tính đến chuyện hôn nhân.

- Tất cả đều nghe theo em.

Khi cả hai người định hôn nhau, cửa phòng lúc này đột nhiên mở ra. Trước hành động đầy ám muội của Trương Thần và Du An Kỳ, bác sĩ đột nhiên xấu hổ vì mình đến không đúng lúc. Ngay lập tức, cô liền đẩy người anh ra rồi hắt gọng. Bác sĩ vội về mặt vẫn còn xấu hổ, nói:

- Ủm... quan hệ trong lúc mang thai cũng tốt cho đứa bé trong bụng... tôi... không làm phiền hai vị. Sáng mai tôi sẽ qua khám.

Dứt lời, bác sĩ liền rời đi, cô còn định giải thích. Ai kia đứng gần đó cười khúc khích, về đây khoái chí.

- Bác sĩ hiểu lầm mà anh vẫn còn cười được sao?

- Đâu? Ông ấy hiểu đúng mà.

Cô cứ nghĩ anh sẽ trả lời: "*Đâu? Anh đâu có cười*". Thật không ngờ...

Thấy cô quay người đi vì giận dữ, Trương Thần đi đến, nói:

- Bác sĩ đã biết điều đến vậy, chỉ bằng chúng ta...

- Không. Không cho anh động vào người em.

- Được rồi, được rồi. Anh nghe theo em. Vậy đêm nay anh sẽ ôm em ngủ.

- Ủm.

☐background music

Fine - Tae Yeon (SNSD)

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Bắt ngờ dành cho Dương Thi Nhi

Dương Thi Nhi tâm trạng bất ổn sau khi biết tin du An Kỳ lần nữa mang thai. Cô ta nghĩ, chẳng lẽ cô lại chịu thua An Kỳ như vậy sao? Không được, cho dù có thua, cũng phải kéo Du An Kỳ xuống cùng với mình. Cô ta đi đến trại giam, gặp kẻ lần trước đã bắt cóc An Khai. Nhìn thấy cô, hắn như nhìn thấy Phật, vui mừng quá đỗi, cứ như chết đi sống lại.

- Dương tiểu thư, cuối cùng cô cũng đến. Tôi đợi cô lâu lắm rồi. Dương tiểu thư, xin cô... xin cô hãy cứu tôi ra khỏi nơi đây. Sau vụ bắt cóc thẳng nhóc lần trước, luật sư của Trương tổng khiến tôi phải ở trong này đến cuối đời.

Dương Thi Nhi nghe hắn nói xong, vẫn không nói lời nào. Cô ta im lặng, rồi đưa mắt nhìn hắn một cách khinh bỉ.

- Cứu anh? Anh đang nói mơ sao?

- Dương tiểu thư, cô nói vậy là sao? Tôi đã làm theo yêu cầu giao dịch của hai ta, cô...

Lúc này, thấy cô ta có vẻ trở mặt, hắn dường như tái mặt. Nếu như Dương Thi Nhi không chịu giúp hắn xin giảm án, vậy thì thật sự cả đời hắn sẽ ở trong tù đầy tội tâm.

- Nhờ nhát dao của anh, làm tôi từ nay về sau cũng chẳng thể có con. Tôi không kiện anh, xem như là may mắn lắm rồi.

- Cô...

Hắn không ngờ Dương Thi Nhi có thể trở mặt vô tình đến vậy. Cho dù hắn có ở trong tù, cũng sẽ không để cô ta sống bên ngoài yên ổn. Hắn vội về bình tĩnh, thần nhiên ngồi tựa lưng vào ghế, nét mặt hống hách.

- Xem ra, tôi phải dành cho cô một bất ngờ rồi.

- Bất ngờ gì?

- Tiết lộ một chút. Là đoạn ghi âm của hai chúng ta, sẽ được đưa tận tay người mà cô luôn muốn che giấu.

Nghe hắn nói vậy, Dương Thi Nhi tức giận. Cô ta đập mạnh tay xuống bàn, đứng bật dậy khiến chiếc ghế phía sau cũng bị ngã. Cô chống hai tay lên bàn, thách thức:

- Anh dám?

- Cô nói thử xem, bây giờ tôi ở tù chung thân, vậy còn chuyện gì tôi không dám làm nữa.

Hắn vừa nói hết câu, liền được đưa đi vì đã hết thời gian gặp mặt. Dương Thi Nhi vẫn không khỏi lo sợ. Cô tự nhủ, chắc hẳn vì muốn cô giúp nên chỉ hù như vậy thôi. Nhưng nếu hắn làm thật thì sao? Nhờ đâu đoạn ghi âm ấy đưa đến tay Trương Thần, cô không biết làm sao để hết tội.

Cũng chính vì sợ Trương Thần nhận được đoạn ghi âm, nên ngày nào Dương Thi Nhi cũng bám theo anh ở công ty để chắc chắn một điều rằng anh chưa nhận được. Cũng vì điều đó, ngày nào cô ta cũng phải sống trong sự nơm nớp lo sợ. Nhưng cũng may là, đã mấy ngày liền, vẫn chưa có điều gì bất ổn. Trương Thần sau khi làm việc cũng quay về Trương gia, chăm sóc Du An Kỳ, còn những việc khác, anh hoàn toàn không để tâm đến.

Trương lão gia và Trương phu nhân đưa bọn trẻ đi du lịch. Họ có tình để Trương Thần và Du An Kỳ ở nhà để vun đắp tình cảm. Mỗi ngày ngoài việc thức dậy, ăn sáng rồi đọc sách, An Kỳ cũng chẳng có việc gì để làm. Lâu dần cô cảm thấy cuộc sống an nhàn này lại có phần tẻ nhạt. Đúng lúc ấy, cô nhận được cuộc gọi đến từ Hà Hoa Tử.

- An Kỳ, chị nhận được tin em mang thai, là thật sao?

Giọng nói bên này của Hoa Tử có hoang mang

- Dạ.

- Em quay lại với Trương Thần? Đang ở Trương gia?

Hà Hoa Tử ở bên này đoán.

- Dạ, Hà tỷ, chị hay thất đó. Em ở đây làm gì chị cũng biết, vậy mà em lại chẳng biết chút tin tức gì về chị. Giờ thì em đã hiểu cảm giác của anh Đông Lược.

- An Kỳ, chị đã dặn em rồi, trước mặt chị đừng nhắc tới cái tên đó. Hắn có làm gì cũng không liên quan đến chị.

Nhắc đến Lý Đông Lược, Hà Hoa Tử lại tỏ vẻ không hài lòng.

- Em ở Trương gia, vậy bọn nhóc đâu?

- Chúng đi du lịch với ba mẹ rồi.

- Yo, em đã kêu chú Trương và dì Trương là ba mẹ rồi sao? Vậy định khi nào mới kêu Trương Thần là lão công đây?

Hoa Tử trêu chọc, còn Du An Kỳ chỉ biết cười khúc khích.

- Hà tỷ, đừng trêu em nữa.

- Được rồi, được rồi. Ở đây cũng không còn sớm, chị đi ngủ đây. Em nhớ giữ sức khỏe đó.

- Dạ, tạm biệt chị.

Sau khi vừa tắt máy, Du An Kỳ liền cười tủm tỉm, nhớ đến lời Hà Hoa Tử nói lúc nãy, cô bất giác gọi "*lão công*" rồi lẩn nữa bật cười. Trương Thần lúc này từ nhà tắm bước ra, anh chỉ quần mỗi khăn ở phía dưới, trên người vẫn còn đọng nước. Nhìn thấy cơ thể của anh, cô bất giác đỏ mặt rồi vào phòng tắm để rửa mặt. Cô nhìn trong gương rất lâu, rồi thốt với về màn nguyệt:

- Cứ như thế này thì thật tốt.

Đến khi cô rời phòng tắm, vẫn còn thấy Trương Thần ở đó. Thắc mắc vì sao giờ này anh vẫn chưa đi làm, cô hỏi:

- Anh chưa đi sao?

- Anh đợi em ra để thất cả vật cho anh.

Anh đưa cả vật đang cầm trên tay cho cô. Trong lúc cô thất, anh nhỏ giọng nói khiến cô lẩn nữa đỏ mặt:

- Lúc này trong phòng tắm, anh nghe được em gọi lão công, không ngờ giọng em lại ngọt đến vậy.

- Em không có gọi, chắc là anh nghe lầm rồi.

- Oh! Vậy sao? Vậy bây giờ em thử gọi anh nghe thử xem, xem có giống với giọng anh nghe lầm hay không?

Bị anh dồn ép đến vậy, Du An Kỳ liền bí bách.

- Lão... công...

- Em nói gì? Anh nghe không rõ.

- Lão công, chúc một ngày tốt lành.

Vừa dứt câu, cũng vừa hay cô vừa thất cả vật xong cho anh. Cô còn hôn lên môi anh như cách anh thường làm với mình. Trương Thần bất giác đỏ mặt. Anh cúi người, đến tai cô, nói nhỏ:

- May cho em là hôm nay anh đến công ty, nếu không, em cũng đừng hòng xuống được giường.

☐background music☐

Em Vẫn Thích Anh Rất Nhiều - Hạ Uyển An

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Gặp nhau

Qua hôm sau, Trương Thần cũng giống như mọi ngày, chuẩn bị đến công ty. Nhưng khi biết Du An Kỳ định ra ngoài đi dạo. Anh sợ cô đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, về mặt hết sức lo lắng cho sự an toàn của cô, hỏi:

- Em đi một mình được chứ? Hay hôm nay anh không đến công ty để đi dạo cùng em, được chứ?

- Đường nhiên là không được. Em muốn đi dạo một mình hơn, yên tĩnh một chút.

Trương Thần biết rõ là An Kỳ chỉ mình phiền. Nhưng thử hỏi, anh làm sao có thể không lo lắng cho nữ nhân của mình chứ? Lúc trước anh lo lắng cho cô một, bây giờ cô đang mang thai, anh càng lo hơn.

- Được rồi. Nhưng có chuyện gì, em nhất định phải gọi ngay cho anh đó.

- Biết rồi, biết rồi, anh mau đi làm đi.

Sau khi hối thúc anh, cô cũng ra ngoài đi dạo. Khi đã đi được hơn ba mươi phút và đã thấm mệt, An Kỳ dừng lại dưới gốc cây và ngồi xuống ghế ngay đó. Một người đàn ông lạ mặt, đeo khẩu trang và đội nón, che kín mặt đi về phía cô. Cảm thấy có chút bất thường, An Kỳ liền đứng dậy và rời đi. Trong lúc đi, không cũng không quên liếc nhìn về phía sau. Quả nhiên, người này vẫn bám theo cô. Đi một hồi, người đàn ông này dường như đã để mất dấu cô.

Anh ta nhìn và tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy. Ngay lúc này, cô như từ một nơi nào đó mà bước ra, đứng sau lưng anh ta. Giọng nói đầy đồng đặc, hỏi tên đi theo sau:

- Anh là ai? Là ai sai anh bám theo tôi?

Nghe giọng hết sức khi phách của Du An Kỳ, anh ta chợt cảm thấy có chút run sợ. Anh chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào như cô. Cứ như một nữ thần có thể tự sinh tự diệt, mạnh mẽ, không cần ai bên cạnh. Thấy hấn cứ đứng ngẩn ngơ nhìn mình, cô càng lớn giọng hơn, hùng hổ nói:

- Nếu anh không nói, tôi đánh gọi cảnh sát đến và tố cáo anh tội theo dõi người khác.

- Đứng, đứng mà...

Lát sau, tại một quán cà phê, cả hai người đã ngồi cùng với nhau. Người này lấy trong túi ra một chiếc USB, đưa cho An Kỳ, nói:

- Anh tôi nhờ tôi đưa thứ này cho cô. Anh ấy nói, chỉ có cô mới có thể giúp anh ấy.

- Anh của anh là ai?

- Là người đã bắt cóc con trai cô, còn bị chồng cô làm cho anh ấy ở tù chung thân.

Nghe anh ta nói vậy, trong lòng An Kỳ có chút tức giận. Cô nghĩ, bắt cóc con trai cô, còn muốn cô giúp giết án. Cô khoanh tay trước ngực, ngã người tựa vào ghế, vẻ mặt kiêu kì, giọng có chút xem thường.

- Tại sao tôi phải giúp anh ta chứ? Nói ra thì, tù chung thân đối với anh của cậu, tôi thấy đã là nhân từ lắm rồi.

Anh ta nghe An Kỳ nói vậy, dường như đã tuyệt vọng. Thấy mặt anh ta cúi xuống, hồi lâu vẫn chưa nói thêm bất kì điều gì, cô liền mở miệng:

- Nếu không còn gì nữa, tôi đi đây.

- Xin chờ đã.

Cô về như, cho dù bằng cách nào, anh ta vẫn sẽ giúp anh mình.

- Xin cô hãy cho tôi thêm năm phút.

Nói rồi, hấn nhét USB vào tay An Kỳ, cũng không quên nói:

- Tôi nghĩ cô sẽ cần tới nó. Tôi đoán cô rất muốn biết kẻ đứng đằng sau vụ bắt cóc ấy.

Hắn nói tiếp:

- Anh tôi làm vậy, chỉ vì muốn kiếm tiền để đóng học phí của tôi. Năm nay đã là năm tư đại học của tôi, anh ấy rất kì vọng vào tôi và cũng không muốn tôi phải bỏ học.

- Muốn kiếm tiền thì thiếu gì nghề cho anh cậu. Sao lại chọn làm nghề bắt lương như vậy?

Du An Kỳ nói tiếp:

- Hiện tại, cậu đang cần bao nhiêu?

- Dạ?

Anh ta nói với giọng đầy hoang mang, không hiểu ý của cô. Cô lấy trong ví ra một số tiền không nhỏ và đặt ngay trước mặt anh ta, hỏi:

- Nhiều đó có đủ không?

- Tôi.. tôi không thể nhận số tiền này.

- Không sao, cậu cứ nhận nó đi. Còn về việc anh của cậu, tôi sẽ không để anh ta ở tù một mình đâu.

Dứt lời, An Kỳ liền đứng dậy rời đi. Khi cô vừa rời khỏi ghế và quay người đi, người này đột nhiên đứng bật dậy, gọi:

- Tiểu thư...

Cô quay đầu lại, nhìn xem anh ta còn chuyện gì muốn nói. Trước mặt cô là cảnh anh ta đứng cúi đầu trước mình, nói:

- Xin lỗi vì những việc làm của anh tôi, cũng cảm ơn cô vì đã dành thời gian nghe tôi kể, cảm ơn cô đã đồng ý giúp anh em tôi.

Lúc anh ta ngẩng đầu thì An Kỳ đã đi rồi. Nhưng dường như lúc này, lướt qua mắt anh là hình ảnh cô vui vẻ nở nụ cười.

Về đến nhà, Du An Kỳ lập tức cắm USB vào laptop. Trong USB có một đoạn ghi âm, cô bắt đầu bấm vào nghe thứ:

- Dương tiểu thư, đứa bé này, giải quyết như thế nào?

- Cứ để nó như vậy trước đã. Nếu nó có phản kháng gì thì đánh cho nó ngất. Tuyệt đối đừng giết nó, bởi người tôi muốn anh giết không phải là nó, mà là mẹ nó.

- Dạ, còn về tiền...?

- Đây! Nhớ cho kĩ, bây giờ anh có thể tùy ý hành hạ nó. Nhưng phải giữ mạng của nó để giết mẹ nó

Du An Kỳ nghe rõ đoạn đối thoại của hai kẻ này. Cô nghe rõ từng lời, từng lời một của chúng. Cô càng cảm phần hơn khi giọng nữ trong đoạn ghi âm không ai khác chính là Dương Thi Nhi. An Kỳ tức giận, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt tràn đầy sát khí, găng giọng:

- Dương Thi Nhi, lại là cô. Lần này, tôi sẽ không tha cho cô dễ dàng đâu.

□background music□

Từ Khóa - Diệp Huyền Thanh

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Không rảnh!

Trưa hôm ấy, Trương Thần đang bận xem hồ sơ, nghe có tiếng gõ cửa nên anh cho vào. Dương Thi Nhi bước vào, trên tay còn cầm theo một hồ sơ khác. Anh không thèm nhìn mặt, lạnh lùng xem hồ sơ tiếp, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Đây là dự án của em, anh xem xem.

- Đặt lên bàn đi.

Thấy cô ta vẫn đứng đó chưa đi, anh hỏi tiếp:

- Còn chuyện gì?

- Không có gì, chỉ là muốn mời anh đi ăn thôi.

- Không rảnh.

Câu trả lời làm cho Dương Thi Nhi có chút xấu hổ. Không ngờ anh lại từ chối dứt khoát đến vậy. Nhưng cô vẫn không chịu đi, cô ta nói:

- Vậy em đợi anh làm xong công việc, rồi chúng ta đi.

- Tôi không có thời gian để đi ăn cùng cô đâu, vậy nên đừng đợi làm gì cho mất thời gian.

Trương Thần vừa nói rồi, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Peter bước vào. Đi phía sau anh là Du An Kỳ, anh còn lịch sự đưa tay ra mời cô:

- Du tiểu thư, bên này.

- Cảm ơn anh.

Sau khi đã đưa An Kỳ vào phòng, Peter liền rời đi. Nhìn thấy Du An Kỳ, mắt Trương Thần liền sáng rực lên, hơn là nhìn thấy vàng. Thấy cô đến, anh bất ngờ nhưng cũng hết sức vui mừng. Anh đi đến và đưa cô đến ghế ngồi.

- An Kỳ, em đang mang thai, đến đây làm gì?

- Chỉ là muốn xem bộ dạng chăm chỉ của anh như thế nào thôi.

- Không biết Dương tiểu thư cũng ở đây. Không biết có làm phiền hai người đang làm việc hay không?

Du An Kỳ nhìn Dương Thi Nhi với ánh mắt cười nhạo. Cho dù cô ta có làm cách nào đi nữa, bây giờ người ở bên cạnh Trương Thần vẫn là An Kỳ, không phải Dương Thi Nhi. Cô ta chỉ đành ngậm đắng nuốt cay, chấp nhận tình hình hiện tại. Cố nén sự tức giận của mình.

- Không đâu, chúng tôi đã bàn xong công việc rồi. Tôi xin phép.

Quay người rời đi, ánh mắt Dương Thi Nhi tràn đầy sự ganh ghét.

- Trương Thần, lúc này có người đưa cho em USB, nói rằng trong đây có thông tin về chủ mưu bắt cóc An Khải.

Du An Kỳ cố tình nói lớn cho Dương Thi Nhi nghe. Quả nhiên, cô ta khi bước đến cửa nghe vậy liền dừng lại. Quay sang nhìn Du An Kỳ, trong lòng lúc này run sợ khi thấy cô cũng đang nhìn mình, còn nhếch môi cười. Trương Thần nhận lấy USB từ tay Du An Kỳ, rồi cắt vào ngăn kéo trong tủ. Cô ta biết rõ, bây giờ anh rất bận nên sẽ không tra cứu chuyện này ngay bây giờ. Chỉ còn một cách, chính là cô sẽ trộm nó. Nghĩ rồi, Dương Thi Nhi mới an tâm ra ngoài.

- An Kỳ, em yên tâm. Những kẻ muốn hại em và con chúng ta, anh sẽ bắt chúng phải trả giá.

Anh hỏi tiếp:

- Em đã ăn gì chưa?

- Vẫn chưa.

- Đi, anh đưa em đi ăn.

Dứt lời, anh liền nắm lấy tay An Kỳ và rời công ty. Nhìn thấy anh nắm chặt tay Du An Kỳ và lái xe rời đi, ánh mắt tất cả nhân viên liền hướng đến hai người. Tất cả nhân viên đều lộ lên đây chính là vị lão bà bí ẩn của Trương tổng. Thật không ngờ khi ở bên cạnh Du An Kỳ, các nhân viên mới có thể nhìn thấy một mặt khác của vị tổng giám đốc nào đó. Yêu thương, chiều chuộng và rất quan tâm đến người khác, khác với vẻ lạnh lùng hàng ngày. Nhìn thấy đám nhân viên cứ nháo nháo lên, người bực nhất vẫn là Dương Thi Nhi. Thấy Peter đứng gần đó, cô liền đi đến hỏi:

- Trương Thần và cô ta đi đâu vậy?

- Trương tổng đưa Du tiểu thư đi ăn.

Nghe xong, Dương Thi Nhi càng tức giận hơn. Rõ ràng, lúc này cô mời anh đi ăn, anh lại từ chối đầy phũ phàng. Bây giờ lại tự mình đưa Du An Kỳ đi ăn.

Chiều hôm ấy, Dương Thi Nhi trước khi tan làm thì nhìn thấy Peter cũng đang rời đi. Cô đi đến bắt chuyện, giọng có chút e dè, hỏi:

- Ah, Peter nè, từ lúc Trương Thần quay trở về công ty đến bây giờ, cậu thấy anh ấy có gì bất thường không?

- Bất thường? Không có. Nhưng tại sao cô lại hỏi vậy?

- Không... không có gì. Cảm ơn anh.

Lòng Dương Thi Nhi có chút đắc ý. Trương Thần không có gì bất thường, nghĩa là anh ấy chưa xem qua USB. Đang đi được vài bước, đột nhiên Peter quay đầu lại nói:

- Dương tiểu thư, có chuyện này tôi phải nhắc nhở cô. Ở đây là công ty, cô không thể tùy tiện gọi Trương tổng bằng đích danh của Ngài ấy.

Peter nói xong thì liền rời đi. Không để tâm đến vẻ mặt đầy khó chịu của cô ta lúc này. Công ty thì đã sao? Cho dù ở bất cứ đâu, cô cũng đều muốn tất cả mọi người biết Trương Thần là ủa mình. Đó là những suy nghĩ trong lòng của Dương Thi Nhi.

Tối đến, khi tất cả nhân viên trong công ty đã về hết, Dương Thi Nhi lén lút quay trở lại công ty. Cô ta đến thẳng phòng làm việc của Trương Thần. Đoán trước được cửa phòng sẽ khóa nên cô ta đã lấy trong túi một tấm thẻ ATM và dùng nó để mở cửa. Không lâu sau, cánh cửa đã được mở bởi chiếc thẻ một cách dễ dàng. Dương Thi Nhi dùng đèn của điện thoại để tìm USB. Cô nhớ anh cất nó trong ngăn tủ, nhưng lại không thấy anh cất nó ở ngăn nào. Mở ngăn thứ nhất, ngăn thứ hai rồi đến ngăn thứ ba cũng không có. Đến ngăn cuối cùng - ngăn thứ tư, nhất định sẽ có. Đúng như suy đoán, nó được đặt ở ngăn thứ tư. Tìm thấy nó, cô ta không khỏi vui mừng mà reo lên:

- Tìm được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Lừa

Ngay sau tiếng hò reo của Dương Thi Nhi, đèn trong phòng liền bật sáng lên hết. Trương Thần và Du An Kỳ bước ra từ một căn phòng nhỏ dùng để nghỉ ngơi trong phòng anh. Nhìn thấy hai người họ, Dương Thi Nhi bất giác run sợ. Cô ta nhanh chóng giấu USB ra phía sau người mình.

- Dương Thi Nhi, cô đến đây làm gì?

- Em... em... em đến tìm đồ.

Môi run lấy bối, giọng nói lắp bắp của Dương Thi Nhi làm cho Du An Kỳ có chút há dạ. Ít nhất, cô cũng đã hài lòng được một phần trước sự sợ hãi của cô ta.

- Dương tiểu thư đang tìm thứ này, có phải không?

Vừa nói rồi, An Kỳ liền giơ chiếc USB trong tay cho Dương Thi Nhi nhìn rõ.

- Nó... nó, vậy còn cái này.

- Dương nhiên là giả.

- Hai người biết đêm nay tôi đến là để lấy nó nên đã lừa tôi?

- A Thần, anh xuống dưới một chút đi, em có chuyện cần nói với cô ta.

Trương Thần có chút lo lắng. Anh sợ Dương Thi Nhi sẽ làm hại đến cô. Bởi vì bây giờ, cô ta cũng chẳng còn là một Dương Thi Nhi đơn giản như trước.

- An Kỳ, em nhớ phải cẩn thận.

Ngay khi Trương Thần vừa rời đi, Dương Thi Nhi liền có vẻ mặt đầy đáng ghét, nói:

- Giữa tôi và cô còn có chuyện để nói?

- Cô không có, nhưng tôi có.

Du An Kỳ nói rồi, cô bước đến gần Dương Thi Nhi, thẳng tay giáng cho cô ta một bạt tay bên má trái. Cái tát làm cô ta điếng người, liền lấy tay ôm má, trừng mắt nhìn Du An Kỳ hỏi:

- Cô dám đánh tôi?

- Đánh cô thì đánh cô, chẳng lẽ tôi còn phải chọn ngày sao?

Ánh mắt Du An Kỳ lúc này tràn đầy căm phẫn.

- Là cô gián tiếp dẫn đến cái chết của mẹ tôi, hại tôi phải chịu cảm giác thống khổ khi mất đi người thân. Là cô cho người bắt cóc con trai tôi, muốn tôi một lần nữa phải chịu cảm giác mất đi người. Dương Thi Nhi, từng chuyện từng chuyện cô gây ra, đã bao lần cô mơ thấy ác mộng? Há?

Du an Kỳ vừa nói, cô vừa kích động tiến đến gần và chỉ tay vào ngực Dương Thi Nhi. Tiến đến mép bàn của Trương Thần, An Kỳ cũng vừa nói xong. Dương Thi Nhi nhìn cô lúc này đầy kinh hãi, khác xa với năm năm trước.

Nhưng cô ta vẫn không lấy đó mà dừng lại, vẻ mặt khinh khỉnh, nói:

- Vậy thì đã sao? Tất cả những chuyện đó đều do tôi làm? Vậy thì sao? Du An Kỳ cô làm gì được tôi? Giết tôi sao?

Nghe vậy, An Kỳ cười lên một tiếng, đầy khinh thường. Cười xong, nét cô lại trở nên độc ác. Cô lấy tay bóp lấy cằm của Dương Thi Nhi, nói:

- Đừng tưởng bây giờ tôi không dám giết cô. Tôi hận bây giờ không thể lột da róc xương cô. Nhưng Dương Thi Nhi cô sao có thể chết dễ dàng như thế được. Tôi sẽ cho cô biết cảm giác, thế nào là "muốn sống không được, muốn chết cũng không xong".

Trước mặt Dương Thi Nhi bây giờ, chính là một Du An Kỳ nói được làm được. Không sợ bất kì điều gì.

- Kết thúc rồi!

Du An Kỳ vừa cảm thán, bên dưới công ty đã nghe có tiếng xe cảnh sát đến. Trương Thần nhanh chóng đưa cảnh sát lên phòng làm việc của mình. Cảnh sát vừa đến đã thấy Dương Thi Nhi nắm lấy vai Du An Kỳ, dường như muốn bắt cô làm con tin. Nhưng những chuyện này sao làm khó được cô. An Kỳ bắt lấy tay Dương Thi Nhi và xoay người ra về sau cô ta. Tình hình đã được thay đổi, cảnh sát nhanh chóng lấy lệnh bắt giữ Dương Thi Nhi về tội chủ mưu bắt cóc trẻ em và nhanh chóng đưa cô ta đi.

Trương Thần đi đến ôm lấy Du An Kỳ vào lòng. Anh hết sức lo lắng, hỏi:

- Em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

- Em không sao, nhưng anh ôm em chặt như vậy làm em rất khó thở.

Nghe vậy, anh nhanh chóng buông cô ra, không quên xin lỗi. Trước khi đi, Dương Thi Nhi có ngóay đầu lại nhìn, thấy hai người vẫn hạnh phúc, cô ta liền ngậm ngùi rời đi.

Xong vụ ấy, Trương Thần liền đưa An Kỳ quay về nghỉ ngơi. Trên đường về, anh không quên hỏi cô:

- An Kỳ, chiều lúc này em học ở đâu thế?

- Lúc xa anh, em nghĩ mình nên học một số chiêu thức để tự vệ nên đã học được nó. Đơn giản nhưng cũng rất hiệu quả.

- An Kỳ, lúc này anh thật sự rất lo. Anh lo, nếu như em không học được chiêu tự vệ ấy, Dương Thi Nhi sẽ làm hại đến em

Cô biết anh đang tự trách mình, liền nắm lấy tay anh đang đặt ở cần số, an ủi:

- Anh đừng tự trách mình như vậy, chẳng phải bây giờ mọi thứ đều tốt rồi sao.

- An Kỳ, em có biết rằng, mỗi hành động của em đều đang câu dẫn anh không?

Nghe vậy, Du An Kỳ liền thay đổi nét mặt, cô nhanh chóng rút tay về.

Trong khi dừng xe để chờ đèn đỏ, Trương Thần nhận được điện thoại. Nghe giọng anh có chút nghiêm trọng, sau khi tắt máy, cô liền hỏi:

- A Thần, có chuyện gì sao?

- Cảnh sát vừa gọi đến, trên đường đưa Dương Thi Nhi về sở cảnh sát thì phía trước có tai nạn, nhân lúc cảnh sát sợ ý, cô ta đã bỏ trốn.

- An Kỳ, Dương Thi Nhi bỏ trốn, anh lo cô ta sẽ tìm đến và làm hại em. Anh sẽ cho vệ sĩ đi theo bảo vệ em.

Vừa nghe vậy, cô liền từ chối:

- Không cần đâu, em biết bản thân mình cần làm gì mà.

- Nhưng mà...

- Anh đừng lo lắng, em sẽ ở nhà, không có chuyện gì, em sẽ không ra ngoài, được chứ?

Nghe An Kỳ nói vậy, Trương Thần cũng yên tâm được phần nào.

Từ ngày Dương Thi Nhi bỏ trốn cũng đã hơn một tuần, cảnh sát vẫn chưa tìm được tung tích của cô ta. Trương Thần cũng hợp tác với cảnh sát, cho người đi điều tra nhưng vẫn không tìm được gì.

Đã hơn sáu giờ chiều, bọn nhỏ đã qua Trương gia từ sớm, định vài ngày mới về. Du An Kỳ và đi Quế đang ở trong bếp, cùng làm món ăn tối. Bên ngoài có tiếng bấm chuông liên hồi, cô liền nói với đi Quế rằng để mình ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, An Kỳ có chút kinh ngạc. Sau đó, một tiếng động lớn phát ra. Đi Quế nghe được, lập tức từ trong bếp chạy ra. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, đi Quế không khỏi hốt hoảng.

❑background music❑

Anh Nghe Kỳ Cho Tôi - Trương Bích Thần.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mười năm

Hon một tiếng sau, Trương Thần từ công ty trở về biệt thự. Trên đường về, anh gọi mãi cho Du An Kỳ nhưng vẫn không thấy cô nghe máy. Dự cảm chẳng lành, anh lập tức báo Peter phóng ga, chạy về biệt thự. Đến nơi, anh thấy cửa mở toang hoang, chạy vào nhà thì thấy di Quế nằm ngay cửa. Anh lay lay đi dậy, khi thấy đi mở mắt, anh liền gắng hỏi:

- Di Quế, An Kỳ đâu? Cô ấy đâu rồi?

- Thiếu... thiếu gia... Du tiểu thư bị Dương tiểu thư... bắt đi rồi...

Biết được thông tin này, Trương Thần như chết đứng. Anh lập tức cho Peter đưa đi Quế vào bệnh viện, còn mình sẽ liên lạc với cảnh sát.

Còn về Du An Kỳ, cô lúc này tỉnh lại sau khi bị tiêm thuốc gây mê. Cô thấy mình đang nằm trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng. Dương Thi Nhi đứng gần đó, thấy cô đã tỉnh lại liền tiến đến:

- Tỉnh rồi sao?

- Dương Thi Nhi, cô cũng gan thật, lại dám bắt cóc tôi.

- Tôi bị cô ép đến đường cùng như hôm nay, vậy tôi còn phải sợ chuyện gì nữa?

- Tôi ép cô...

Nói xong, An Kỳ cười lên một tiếng đầy khinh bỉ, xoay đầu sang chỗ khác rồi nói tiếp:

- Cô có ngày hôm nay, đều là do cô tự mình gây ra, không ai ép cô cả.

- Cô còn dám nói là không phải cô ép tôi?

Đứt lời, Dương Thi Nhi tiến đến, bóp chặt lấy cổ An Kỳ, trừng mắt nhìn cô, nói rõ:

- Tôi luôn tự hỏi, tại sao Du An Kỳ có lại may mắn đến vậy? Đã uống nhân sâm hầm gà đó tại sao lại không bị sảy thai chứ?

- Dương Thi Nhi... hóa ra là do cô... là cô năm đó đã hại tôi suýt nữa mất con.

Du An Kỳ nghe được liền giận run người.

- Phải, là do tôi làm, tất cả đều là do tôi làm. Nhưng tại sao, cô lại may mắn đến nỗi có thể bình an sinh ra đám tạp chủng đó.

- Cô có thể thuận lợi mang thai thêm một lần nữa, còn tôi thì sao? Tôi bị mất đi khả năng làm mẹ, tôi không thể sinh con cho người tôi yêu, An Kỳ cô có thể hiểu cảm giác đó của tôi không?

Dương Thi Nhi mất lúc này đã đỏ hoe, nước mắt cô ta cứ lăn dài trên má không ngừng, đau buồn mà không thể ngừng khóc. Nhưng cho dù là vậy, cô ta cũng quyết không để cho Du An Kỳ sống yên ổn. Cô ta lấy trong người ra một cây dao dây sắt và nhọn, An Kỳ trong lòng lo sợ nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên, hỏi:

- Có muốn làm gì?

- Du An Kỳ, tôi cho cô hai lựa chọn: Nếu muốn chết nhanh gọn thì mau nhảy xuống dưới, còn nếu cô muốn từ từ chết, tôi có thể ban cho cô vài nhát dao.

- Cô điên rồi sao, Dương Thi Nhi? Có làm vậy chỉ khiến tội của bản thân mình càng nặng thêm mà thôi.

- Vậy thì đã sao? Ít nhất tôi cũng diệt được cái gai của mình.

Du An Kỳ im lặng, suy ngẫm một hồi, dứt khoát nói:

- Không, tôi không chọn, ít nhất tôi cũng không muốn chết dưới tay cô.

Dương Thi Nhi nghe liền liền nổi giận. Tầm lấy tóc An Kỳ, vừa kéo đến thành sân thượng, vừa nói:

- Con khốn này, nếu cô đã không chọn, vậy để tôi giúp cô.

Khi Du An Kỳ đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Trương Thần và cảnh sát liền ập đến. Dương thi Nhi hét hoảng, nhưng An Kỳ đang ở trong tay cô, bọn họ chắc chắn sẽ không dám làm gì cô đâu. Lập tức, cô ta đã biến An Kỳ thành con tin của mình. Tất cả cảnh sát đồng loạt hướng súng về phía Dương thi Nhi, đồng thời ngay lúc ấy, cô ta cũng đưa lưỡi dao vào cổ An Kỳ, tuyên bố:

- Nếu các người dám bắn tôi, thì cô ta cũng không sống nổi đâu.

Hốt hoảng, Trương Thần liền giơ tay cho cảnh sát dừng mạnh động, anh lo sợ Dương thi Nhi sẽ làm hại Du An Kỳ, liền nói:

- Đứng, đừng làm hại cô ấy.

- Trương Thần, anh lo cho con khốn này đến vậy sao? Vậy em càng muốn nhìn thấy cảnh anh khóc khi nó chết, giống như năm đó anh đã khóc khi Mạn Mạn mất vậy.

Dương Thi Nhi cười nhếch môi, dí sát dao vào cổ An Kỳ khiến máu chảy xuống dao, Trương thần càng kích động hơn, nói:

- Dương Thi Nhi, nếu như cô muốn sống thì đừng động đến cô ấy, bằng không, tôi sẽ cho cô hối hận vì được sinh ra.

Nghe chính miệng trương Thần nói những lời này với mình, trong lòng cô ta cảm thấy đầy chua xót. Cuối cùng cũng khóc không ra nước mắt, nói:

- Em yêu anh nhiều như vậy, tại sao một chút tình cảm, anh cũng không dành cho em? Khi Mạn Mạn mất, người ở bên cạnh anh là em. Khi Du An Kỳ bỏ đi, người ở bên cạnh anh cũng là em. Từ sau khi cô ta quay trở về đây, em đã sớm nhận ra cô ta không còn yêu anh nữa. Cô ta trước nay cũng chưa từng yêu anh, chỉ muốn lợi dụng anh. Người có ta yêu nhất, chỉ có chính bản thân mình mà thôi. Em vì anh, làm tất cả mọi chuyện. Vì bảo vệ anh, em còn chẳng thể có con. Người yêu anh nhất chỉ có em, chỉ có mình em... Nhưng tại sao? Tại sao anh lại không yêu em chứ?

Trương Thần cố giữ bình tĩnh, giải thích:

- Trên đời này, không ai quy định cô yêu ai, người đó sẽ yêu lại cô, cô hy sinh vì anh thì người đó sẽ thấy cảm động. Đối với một người không yêu cô, cho dù cô có hy sinh to lớn cách mấy, trong mắt họ, cô chẳng khác nào con ngốc.

Dương Thi Nhi dường như chẳng còn hy vọng nữa nữa. Bây giờ cô mới nhận ra, tất cả mọi chuyện đều do mình tự đâm đầu vào.

- Trương Thần, em đợi anh năm năm để quên đi Mạn Mạn, đợi anh năm năm để quên đi Du An Kỳ. Em dùng thời gian mười năm để ở bên cạnh anh ủi anh, chỉ hy vọng có một ngày anh chấp nhận em. Nhưng vậy thì đã sao chứ? Suốt mười năm qua, cho dù em có nỗ lực cách mấy, em vẫn không thể có được anh. Thậm chí nghĩ anh cũng chưa từng nghĩ đến em một lần. Anh nói xem, em ngốc lắm đúng không?

Hoa Hồng Đỏ - Bành Tịch Ngạn

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hồ thẹn

Vừa nói, Dương Thi Nhi vừa lui đến thành sân thượng, nói tiếp:

- Em thật sự đã sa ngã rồi, cũng chẳng thể quay đầu lại nữa.

Dứt lời, cô ta định kéo Du An Kỳ cùng nhảy với mình. Lúc này, nghe tiếng kêu chứa đựng sự lo sợ tội đồ của Trương Thần, anh gọi lớn tên của Du An Kỳ. Ngay lúc này, Dương Thi Nhi mới thật sự nhận ra, mình sai rồi, ngay từ đầu mình đã yếu sai người rồi.

Nghĩ rồi, cô ta xô An Kỳ về phía Trương thần và nhảy thẳng xuống từ sân thượng. Du An Kỳ quay người lại và nhanh nhẹn bắt lấy tay Dương Thi Nhi. Trong lúc quay người nắm lấy tay cô ta, phản búng của An Kỳ bị đập mạnh vào thành sân thượng. Thấy Du An Kỳ đang giúp mình, Dương Thi Nhi vùng vẫy liên hồi, hỏi:

- Cô đang làm gì vậy? Mau buông tay ra, nếu không sẽ chết chung đó.

Thấy cảnh hai người họ sắp gặp nguy hiểm, Trương Thần và cảnh sát lập tức chạy ào đến. Họ cũng đưa tay để cô ta nắm lấy nhưng không. Dương Thi Nhi vẫn quyết định chọn cái chết, quyết không nắm lấy tay bọn họ, cô ta hét:

- Tôi đã tha mạng cho cô, cô lại muốn gì nữa?

- Tôi không muốn cô chết. Có rất nhiều cách để chuộc lỗi, tại sao lại là cái chết.

Mặc dù bây giờ Du An Kỳ cảm thấy bụng mình đã đau nhưng vẫn nắm chặt lấy tay Dương Thi Nhi, tiếp tục khuyên:

- Dương Thi Nhi, cô nói có đã sa ngã, nhưng với tình hình hiện tại, cô đã càng sa ngã hơn. Thật ra, sa ngã không đáng sợ, vào lúc sa ngã lại hoàn toàn tỉnh táo mới đáng sợ.

Có lẽ vì thấy Du An Kỳ nói đúng. Bản thân cô ta muốn chết chỉ là đang sa ngã hơn, vì thấy tội lỗi của mình quá nặng cũng như vì thấy hồ thẹn với những gì mình đã làm với người khác nên mới chọn cái chết. Nhưng cái cô ta không ngờ nhất, chính là An Kỳ đã cứu mình. Người mà cô ta muốn giết hết lần này đến lần khác lại không muốn cô ta chết. Sau khi nghe cô khuyên, cuối cùng Dương Thi Nhi cũng đưa tay cho cảnh sát kéo lên.

Du An Kỳ tựa vào người Trương Thần, còn anh ôm lấy vai cô. Dương Thi Nhi bị còng tay và có rất nhiều cảnh sát đi theo. Đi ngang đến An Kỳ, cô ta dừng lại, quay sang nhìn An Kỳ. Nhưng lần này ánh mắt lại đầy sự hồ thẹn và biết ơn, nói:

- An Kỳ, cảm ơn cô, cảm ơn cô đã cho tôi thêm một cơ hội.

Nói xong, cảnh sát liền đưa cô ta đi. Họ vừa đi rồi, Du An Kỳ cũng chẳng thể trụ được nữa. Cô ngã xuống đất trước sự ngỡ ngàng và lo lắng của Trương Thần. Hai tay cô ôm lấy bụng, thấy vậy nên anh càng lo hơn, hỏi:

- Em không sao chứ, An Kỳ?

- Bụng... bụng của em... đau quá...

Ngay lập tức, anh bế cô lên xe và chạy ngay đến bệnh viện. Các bác sĩ chạy vào trong xem tình hình của Du An Kỳ, y tá báo Trương Thần nên ở ngoài đợi. Ở ngoài này, anh không ngừng hét lo sợ, anh sợ cô gặp chuyện, sợ đứa bé bị chấn động mạnh,... Đến khi các bác sĩ bước ra, họ có vẻ đã thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy họ đã ra, anh liền chạy đến, hỏi:

- Vợ tôi thế nào rồi?

- Trương tổng, phu nhân không sao.

- Vậy còn đứa bé?

- Đứa bé bị chấn động mạnh, nhưng may mắn là không sao.

Cô được đưa về phòng bệnh. Lúc cô vừa tỉnh lại, đã thấy Trương Thần ngồi ngay bên cạnh, nhìn mình chăm chăm, còn vuốt tóc mình. Thấy cô tỉnh lại, anh liền nở nụ cười đầy vui mừng.

- Anh bị sao vậy?

- Anh không sao.

Trương Thần nói tiếp:

- An Kỳ, em biết không? Lúc anh ở ngoài phòng đợi em, anh thật sự rất lo, anh lo em sẽ gặp chuyện, lo đứa bé này không giữ được. Anh sợ em sẽ bỏ đi như năm năm trước, anh lại phải một mình chịu cảnh cô đơn.

- Anh ngốc quá, chẳng phải bây giờ em và con đều bình an hay sao.

Cô tiếp lời:

- Nhưng anh cũng giỏi thật. Trong một thời gian ngắn như vậy đã tìm ra được em ở đâu.

Nói đến đây, An Kỳ nhớ lại mấy ngày trước. Do lúc ấy cảnh sát vẫn còn đang truy lùng Dương thi Nhi. Do sợ cô sẽ gặp chuyện không hay nên đã lấy một chiếc đồng hồ, đeo vào tay cô và dặn:

- Anh có gắn định vị trong chiếc đồng hồ này. Chỉ cần em đi đến đâu, anh đều có thể định vị được. Như vậy khi gặp nguy hiểm, anh dễ dàng cứu em hơn.

Bạn Không Thật Sự Vui Vẻ - Ngũ Nguyệt Thiên

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 82: Đại kết thúc

Sau khi nằm viện được một ngày, Du An Kỳ nhất định muốn anh cho về nhà. Trương Thần muốn để cô ở đây cho các bác sĩ dễ theo dõi nhưng vẫn phải chiều theo ý cô. Quay trở về, Trương Thần lại bận rộn với công việc, cô thì ở nhà chăm sóc các con của mình.

Một tối nọ, cô nhận được một hợp quả lớn. Khi mở ra, bên trong là một chiếc váy đỏ một dây. Vừa suy nghĩ, điện thoại cô liền có người gọi đến.

- An Kỳ, em nhận được quà chưa?

- A Thần, anh định bày trò gì nữa sao?

- Không, lần này anh rất ngoan, xem như là bù đắp lại những ngày qua anh bận rộn. Hai tiếng nữa sẽ có người đến đón em

- Nhưng mà đi đâu?

- Bí mật.

Bên kia điện thoại, anh tỏ vẻ thần bí. Sau khi nói chuyện xong, Du An Kỳ liền chờ dài một tiếng rồi đi chuẩn bị.

Hai tiếng sau, có một chiếc xe đẩy sang trọng đến và đón cô đi. Trên xe, cô cố gắng hỏi người này định đưa cô đi đâu nhưng chỉ nhận được câu trả lời rằng, ông chủ bảo phải giữ bí mật. Xe dừng trước một nhà hàng năm sao. Du An Kỳ vừa xuống xe đã được các nhân viên nhiệt tình đón tiếp, họ đưa cô lên tầng chín của nhà hàng. Đứng trước cánh cửa, An Kỳ vẫn chưa thể hình dung được chuyện gì đang xảy ra. Nhân viên mở cửa và mời cô vào.

Bước vào trong, dọc theo lối đi của Du An Kỳ có trải cánh hoa hồng. Đây chắc là phòng ăn ngoài trời mà Trương Thần đã chuẩn bị. Những cánh hoa hồng được trải dọc đến tận bàn ăn. Và ngay bàn ăn, anh đang ngồi đó, cùng với những ánh nến đang cháy đầy lãng mạn. Anh nhìn thấy cô, như nhìn thấy tiền nữ, cứ nhìn chăm chăm. Chiếc váy anh lựa, quả thật rất hợp với cô. Anh đi đến và mời cô ngồi vào bàn. Trương Thần lần nữa ngắm cô, cảm thán:

- Em đêm nay rất đẹp!

Bất ngờ trước lời khen của anh, An Kỳ mặt đỏ ửng. Lúc này, An Kỳ mới để ý đến chiếc bánh trước mặt mình. Bên trên có ghi dòng chữ: "*Gà cho anh*". An Kỳ cười khì, nói:

- Anh định cầu hôn em sao? Không thể nghĩ ra cách gì lãng mạn hơn sao?

Nghe vậy, Trương Thần liền búng tay một cái. Ngay lập tức, nhân viên trên tay mang theo một chiếc thức ăn và đặt trước mặt Du An Kỳ. Cô có chút kinh ngạc, bên trên món ăn ấy là một đóa hoa hồng, phía trên đóa hoa là một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim đầy tinh xảo. Nhìn thấy vẻ mặt của cô, cô vẻ như đúng ý anh. Trương Thần lấy chiếc nhẫn ra, từ từ tiến đến là quý xuống cầu hôn cô.

- Gà cho anh đi, An Kỳ. Anh không cảm thấy yên tâm khi thấy em cùng người đàn ông khác.

Tuy những lời này chưa thật sự gọi là lãng mạn, nhưng cô lại cảm nhận rõ hơn ý nghĩa của câu này. Cô cũng không muốn ở bên cạnh những người đàn ông khác. Sau vài giây suy nghĩ, Du An Kỳ đã gật đầu. Anh nhẹ nhàng đeo nhẫn vào tay cô và khẽ hôn lên nó. Anh nói:

- Không phải chiếc nhẫn này đẹp, mà vì em đẹp nên đeo gì cũng đẹp.

- Dẻo miệng.

An Kỳ ra một chiếc kẹp ngọc trai, nói:

- Anh còn nhớ nó chứ?

Đây vốn dĩ là món quà đầu tiên mà Trương Thần tặng cho Du An Kỳ.

- Vì là món quà anh tặng, nên nó chưa từng rời xa em một giây phút nào.

Hóa ra, cô đã luôn giữ nó bên mình suốt năm năm. Dù lúc ấy giận anh nên bỏ đi, nhưng cô lại chưa một lần nào có ý định vứt nó. Anh nhận lấy nó và nhẹ nhàng cài lên mái tóc của cô.

Đêm hôm đó, cả hai người đã quấn quít bên nhau không rời. Quần áo dưới đất bị vứt khắp nơi, còn trên giường lúc này, An Kỳ đang tựa đầu vào ngực anh, còn anh thì choàng tay qua vai cô. Thì thào:

- An Kỳ, anh của năm năm trước đã vô tình để mất em, bây giờ anh sẽ dùng cả quãng đời còn lại của mình để bù đắp và trân trọng em.

- Em không cần anh phải bù đắp, chỉ cần anh ở bên cạnh em thôi.

Vừa nói, cô vừa lấy tay vẽ vời lên cơ thể của anh.

- Quãng đời còn lại, chỉ mong có em bên cạnh, bách niên giai lão, răng long đầu bạc. Anh chỉ cần như vậy thôi.

Trời đã khuya, mắt Du An Kỳ cũng chẳng thể mở nổi. Hai mắt cô lim dim, dường như sắp vào giấc ngủ thì nghe tiếng Trương Thần nói:

- An Kỳ, chúng ta làm một bản kế ước nữa được không?

- Nội dung là gì?

An Kỳ nhỏ giọng, như chẳng thể cưỡng lại được cơn buồn ngủ này.

- Lâm vụ anh.

- Trong bao lâu?

- Cả đời.

- Thành giao.

Dứt lời, Du An Kỳ liền mở mắt. Cô ngược đầu và quay sang nhìn anh. Bất giác lấy tay kéo người anh đến và hôn một cách đầy say đắm và mạnh mẽ. Cảnh tối trong phòng, dần trở nên mờ mờ ảo ảo dưới ánh đèn.

☐background music☐

Quãng Đời Còn Lại - Vương Nhị Lăng

*** Minh xin chia sẻ một chút về bài hát hôm nay. Lúc mới nghe bài "*Quãng Đời Còn Lại*" này, mình liền nghĩ đến sẽ dành nó cho chương cuối của truyện. Tựa như lời hứa của Trương Thần đối với Du An Kỳ. Nên mình hy vọng các bạn hãy nghe thử và sẽ thích bài này cũng như những bài hát ở các chương trước.**

*** Cùng nhau đón ngoại truyện nào!**

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Ngoại Truyện 1

Khi Du An Kỳ chuyển dạ sinh bé thứ ba, cô đau gần như không còn ý thức được chuyện gì. Bụng này không ngừng đau nên cô chỉ có thể la hét và cầu nguyện cho đứa bé nhanh chóng ra đời. Có lúc, cô còn suy nghĩ vẫn vơ, hay nên đập đầu vào tường vài cái để bụng bớt đau hơn. Nhưng vì được Trương Thần ở bên cạnh động viên nên cô cảm thấy an ủi hơn phần nào. Do từ cung đã mở được 6 phần nên An Kỳ được chuyển thẳng đến phòng sinh, và giờ phút quan trọng đối với gia đình họ sắp đến.

Du An Kỳ ở trong phòng chịu đau đón bao lâu, thì ở ngoài này Trương Thần sốt ruột bấy lâu. Sau bao nhiêu đau đớn, cuối cùng đứa bé cũng đã chào đời. Ở ngoài phòng, nghe tiếng khóc của con cất lên, ai cũng hết sức vui mừng. Càng mừng hơn khi đây là một đứa bé trai và vô cùng khỏe mạnh.

Cô được bác sĩ đưa về phòng hồi sức. Khi tỉnh lại, người đầu tiên An Kỳ nhìn thấy lại là mẹ chồng tương lai của mình. Cô nghe bà kể lại, lúc đợi cô sinh, ngoài này khi vừa nghe tiếng khóc đầu tiên của đứa bé, Trương Thần đã lẳng lặng rơi nước mắt. Các bác sĩ vừa rời khỏi phòng, anh liền ào đến hỏi cô như thế nào,... Nghe xong, cô chỉ biết cười khì. Vừa xong, ai kia từ ngoài cũng bước vào phòng, anh còn bế theo đứa bé đến, thế là Trương phu nhân đánh nhường lại không gian riêng tư cho hai người.

Anh bế đứa bé đến và ngồi ngay bên cạnh. Cô nhìn mặt đứa con mới chào đời của mình, cảm giác hạnh phúc đến lạ thường. Cô hỏi anh:

- An Khải và An Nhiên đâu? Sao em không thấy chúng đến?

- Hai đứa mới đến thăm tiểu bảo bối, định vào thăm em nhưng sau khi nghe anh nói em cần nghỉ ngơi nên đã theo ba mẹ về Trương gia rồi.

Anh nhìn đứa bé mình đang bế trên tay, nói với vẻ mặt đầy nghiêm nghị:

- Tiểu bảo bối, mẹ con phải chịu rất nhiều đau đớn mới có thể sinh ra con, vậy nên sau này lớn lên con phải biết yêu thương mẹ, rõ chưa?

Đứa bé nhìn anh, chớp chớp hai mắt rồi nhoen miệng cười.

- Con còn nhỏ, làm sao nó hiểu được chứ. Với lại phụ nữ nào lại không chịu cảnh đau đớn này chứ.

- Nhưng dạy con phải dạy từ thuở còn thơ.

Nói rồi, Trương Thần có chút ngậm ngùi, hỏi:

- An Kỳ, sinh con đau lắm có đúng không?

Cô khẽ gật đầu, nói:

- Sinh con đương nhiên là đau rồi. Nhưng đây là cái đau của sự hạnh phúc chứ không phải là cái đau của bệnh tật.

- Vậy lúc em sinh An Khải và An Nhiên ở Los Angeles có phải rất cô đơn không?

- Cũng không gọi là cô đơn, bởi vì lúc đó em còn có Hà tỷ và anh Giang Hải ở bên cạnh.

Nghe rồi, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô và hôn lên, tự trách:

- Để em phải chịu khổ rồi.

Lát sau, cả hai người cùng nhau nhìn ngắm khuôn mặt đầy khả ái của bé cưng. Du An Kỳ cũng tiện miệng hỏi Trương Thần:

- Anh định đặt tên con là gì?

- Em mong muốn gì ở tiểu bảo bối.

An Kỳ suy ngẫm một hồi, chốt:

- Bình an và sự sáng suốt.

- Bình an, sáng suốt... um..

Nghĩ một hồi, Trương Thần lập tức nghĩ ra một cái tên, liền nói:

- Hay ta đặt tên con là An Triết. An trong bình an như em muốn, cũng là tên lót của em; Triết trong thông thái, thông minh.

An Kỳ xoay qua nói với đứa bé:

- Sau này chúng ta sẽ gọi con là An Triết, con chịu không?

Cô vừa nói xong, cậu bé lần nữa nhoen miệng cười.

Khi Trương An Triết được sáu tháng tuổi, lúc này Trương Thần và Du An Kỳ bàn đến chuyện kết hôn. Ngày đi thử váy cưới, do anh bận công việc nên không thể đến cùng cô. Nhưng vẫn may, cô còn Trương phu nhân bên cạnh. Bà mang theo cả ba đứa trẻ, để chúng giúp mẹ mình chọn váy cưới trong ngày trọng đại nhất.

Trương Thần sớm đã nhờ nhà thiết kế làm những bộ váy cưới đặc biệt dành cho cô. Cho nên hôm nay An Kỳ chỉ có nhiệm vụ đến thử chúng và quyết định mình thích chiếc váy nào nhất. Thử đến chiếc váy thứ năm, Du An Kỳ có vẻ khá mệt mỏi khi phải thay ra thay vào nhiều lần. Khi dây kéo đang kéo nửa chừng thì không thể kéo được nữa, cô nói vọng ra bên ngoài:

- Mẹ ơi, có thể kêu người vào giúp con kéo dây áo không?

Bên trong này, cô nghe tiếng Trương phu nhân trả lời, nhưng trong giọng nói như có điều gì đó khác thường. Du An Kỳ nhìn vào gương xem bộ váy mình đang mặc, nó có vẻ là chiếc váy mà cô vừa ý nhất. Bên ngoài có người vén màn vào. Cô hết sức kinh ngạc khi nhìn vào gương, người bước vào không phải ai khác mà là Trương Thần. Cô quay đầu sang, hỏi:

- Anh... Không phải anh đang bận ở công ty sao?

- Anh sớm đã xong việc nên muốn đến xem lão bà thử váy cưới như thế nào.

Nhìn hình ảnh phản chiếu qua gương, anh thấy có đoạn dây kéo vẫn chưa thể kéo lên trên. Ngay lập tức, anh kéo cô đến và hôn cô vô cùng mạnh mẽ đến nỗi cô không thể thở được. Cùng lúc ấy, anh cũng đã dễ dàng kéo giúp cô dây kéo. Đây là chiếc váy cưới được nhà thiết kế rất đầu tư. Chiếc váy cưới có phần truyền thống như cũng không thiếu phần hiện đại. Phần cổ của chiếc váy cưới được làm kiểu truyền thống như xường xám. Phần tay chiếc váy cưới được thiết kế sát vào tay nhưng ở phần vai lại có một lớp voan dài bao lấy. Lớp voan ấy dài gần bằng phần đuôi của váy cưới. Và đặc biệt, chiếc váy cưới này còn được nhà thiết kế khéo léo đính kim cương theo như mong muốn của Trương Thần. Anh muốn trong ngày cưới, cô là cô dâu lộng lẫy nhất và hạnh phúc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ngoại Truyện 2

Hôn lễ của hai người được tổ chức tại khách sạn sang chảnh bậc nhất Trung Quốc. Đây cũng là địa điểm mà các ngôi sao điện ảnh thường chọn để tổ chức hôn lễ của họ.

Hôm ấy, trong phòng trang điểm, An Kỳ đang ngồi để nhân viên trang điểm cho mình thì Trương Thần bước vào. Nhìn thấy vẻ mặt của cô có chút buồn bã, anh liền đi đến bên cạnh và hỏi:

- Sao vậy? Em hồi hận khi gả cho anh sao?

- Không có.

- Không có thì cười lên cho anh xem, hôm nay em là cô dâu của anh, phải cười thì mới đẹp được.

Cô liền cười một cái rồi nhanh chóng trở lại dáng vẻ ban đầu. Trương Thần mang ghế đến và ngồi bên cạnh. Anh nắm lấy bàn tay của cô, trấn an:

- Đừng lo gì cả, anh luôn ở bên cạnh em.

- Em lo quá, lát nữa sẽ gặp rất nhiều người, em thật sự rất ngại. Nhưng có khoảng bao nhiêu vị khách quý?

- Để anh xem... ừm... hình như là có Phong tổng và vợ cả anh ấy, Phó tổng của đến cùng với vợ, Vũ tổng cũng thế, và cả Giám đốc Mặc cũng cùng vợ đến.

Nghe xong, Du An Kỳ liền dò đầu bức tóc, than:

- Sao lại nhiều khách quý đến vậy chứ? Thế, anh Đồng Lượng có đến không?

- Hôn lễ của chúng ta, cậu ấy sao có thể thiếu. Thôi, em chuẩn bị đi, anh ra ngoài xem họ chuẩn bị.

Đến khi nhân viên đã trang điểm xong, Du An Kỳ cũng đã khoác trên người chiếc váy cưới. Nhưng về mặt cô lúc này cũng chẳng mấy tươi tắn. Cô ở trong phòng một mình, nhìn vào gương. Bất giác cánh cửa một lần nữa mở ra, cứ ngỡ là Trương Thần lại vào nên cũng không quan tâm, cứ nhìn xuống bàn. Nhưng khi tiếng kêu ấy cất lên, Du An Kỳ liền xoay người lại, trong lòng hết sức kinh ngạc:

- Angel!

Chính là giọng nói của Hà Hoa Tử. Nhìn thấy Hà hoa Tử, hai mắt Du An Kỳ liền sáng rực trở lại. Hoa Tử đi đến và ôm lấy An Kỳ vào lòng, không quên chúc phúc:

- Tân hôn vui vẻ.

- Cảm ơn chị.

Du An Kỳ nói tiếp:

- Em cứ nghĩ là chị không đến nên buồn từ sáng đến giờ.

- Ngốc quá, ngày trọng đại của cuộc đời em sao chị lại không đến chứ? Em sắp là vợ người ta rồi, mau cười lên, cho chị thấy sự hạnh phúc của em.

Du An Kỳ liền nở nụ cười hạnh phúc, theo nư ý của Hà Hoa Tử. Đối với cô, Hoa Tử đến tham dự hôn lễ hôm nay chính là món quà lớn nhất mà cô nhận được. Cô tiếp tục hỏi thăm:

- Chị quay về đây, có ai biết không?

Hoa Tử lắc đầu, nhưng trên môi vẫn nở nụ cười.

- Vậy khi nào chị rời đi?

- Ngày mai.

Du An Kỳ không kiềm được mà than:

- Sao chị lại chịu khổ đến vậy chứ. Đến tham dự hôn lễ của em mà cứ như tù nhân trốn ngục, nhanh đến rồi nhanh đi.

- Hôm nay ngày vui của em, đừng nói những chuyện này nữa. Chị ra ngoài đây, em cũng chuẩn bị đi, sắp đến giờ làm lễ rồi.

Khi váy cưới Du An Kỳ chạm đất, Giang Hải ngồi ở bàn gần sân khấu nhất không khỏi ngược nhìn trước vẻ đẹp lộng lẫy của cô hôm nay. Hà Hoa Tử thì ngồi trong một góc, bất giác mỉm cười, mừng vui cho cô. Đến phần ném hoa cưới, cô về như khách mời ai cũng háo hức, muốn có được đóa hoa của cô đầu. Nhưng hạnh phúc cũng nên thuộc về người xứng đáng có được nó. Đóa hoa cưới cứ thế mà nằm trong tay Lý Đồng Lượng. Mọi người thấy vậy liền nhanh chóng đến chúc mừng anh sớm tìm được người cùng mình đi đến suốt cuộc đời. Hoa Tử cũng thầm chúc cho anh rồi quay người rời đi. Nhưng có vẻ như, chỉ có anh là biết rõ, nhiều năm qua anh vẫn luôn tìm kiếm tung tích của người cùng mình đi suốt cuộc đời, nhưng anh lại không biết rằng, hôm nay người ấy cũng có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Ngoại Truyện 3

Hôn lễ của Du An Kỳ vừa kết thúc, vài tháng sau, cô nhận được tin Giang Hải chuẩn bị quay trở lại Los Angeles. Nhận được tin này, An Kỳ tức tốc chạy đến sân bay. Cũng may, cô vừa đến, Giang Hải cũng chuẩn bị vào cửa hành lý. Cả hai người đứng nói chuyện vài câu trước khi anh đi. Có trách:

- Anh thật quá đáng, đi lại không nói với em và các con một lời.

- Anh xin lỗi, do chuyện này quá đột ngột nên anh không kịp nói cho em biết. Đừng giận mà.

Trương An Nhiên chạy đến, kéo kéo áo của anh, vẻ mặt buồn bã, hỏi:

- Ba Giang ơi, ba đi rồi thì khi nào mới về thăm chúng con?

Anh ngồi xuống, vuốt đầu cô bé, nở nụ cười rồi an ủi:

- Khi nào các con muốn gặp ba, ba sẽ về ngay lập tức, đừng buồn nữa.

Nói rồi, anh xem đồng hồ, rồi đứng lên, quay sang nói với An Kỳ:

- Anh phải đi rồi, vợ chồng em và các con ở lại bảo trọng.

An Kỳ gật đầu xong, anh cũng quay người rời đi, không nhìn lại phía sau. Khi đã hoàn thành hết thủ tục, hiện tại Giang Hải chỉ ngồi chờ đến giờ lên máy bay thôi. Khi anh đang xem điện thoại và liếc nhìn thì thấy có một chiếc ví bị đánh rơi. Anh liền ngược nhìn xem có ai gần đây không, thấy có một cô gái đang đi cách đó không xa. Nghĩ là của cô nên anh cảm lấy và đi đến hỏi:

- Tiểu thư.

Nghe tiếng gọi, cô gái liền quay người lại. Nhìn thấy cô ấy, Giang Hải không khỏi kinh ngạc. Cả hai người đồng thanh kêu lên:

- Là anh/cô?

Nhớ đến lần đầu tiên cả hai người gặp nhau, cũng thật tình cờ. Hôm ấy, sau khi Trương Thần ghen và đánh Giang Hải đến ngất đi. Trong khi Trương Thần kéo Du An Kỳ đi, để lại anh nằm ngất giữa đường. Đúng lúc này, cô ấy đi ngang qua và thấy liền đưa anh đến bệnh viện. Trong mắt anh, cô là một người mang dáng vẻ và phong thái đầy tao nhã. Giọng nói lại rất dịu dàng.

- Tiểu thư, xin lỗi vì đã làm phiền cô, cũng cảm ơn cô đã đưa tôi đến bệnh viện. Hay là, cô cho tôi thông tin để liên lạc, lần sau gặp lại tôi sẽ mời cô đi ăn một bữa.

- Không cần đâu, tôi chỉ là tình cờ thấy anh gặp nạn nên giúp đỡ thôi. Cũng chẳng phải ơn lớn lao gì.

- Vậy cô cho tôi biết tên, được chứ?

Lúc này, thấy cô có vẻ gấp gáp, chuẩn bị về. Giang Hải lấy hết dũng khí, hỏi. Cô gái ấy quay người định rời đi, nhưng khi nghe anh nói vậy, chỉ cười nhẹ rồi đáp:

- Nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại, và đến lúc ấy, tôi sẽ nói cho anh biết tên của tôi.

Cô gái chỉ trả lời ngắn gọn rồi quay người rời đi. Cũng kể từ hôm ấy, Giang Hải cũng chưa từng gặp lại cô. Bẵng đi một thời gian, chính là ngày hôm nay, cả hai người mới có thể gặp lại. Nhìn cô gái, Giang Haie mỉm cười đầy vui vẻ như gặp lại bạn cũ đã lâu chưa gặp, ánh mắt đầy thân thuộc, nói:

- Chúng ta quả thực rất có duyên với nhau. Lần này, cô có thể nói cho tôi biết tên của cô rồi chứ?

- Tôi tên Mộ Uyển Di.

Uyển Di đưa tay ra phía trước, muốn bắt tay với anh.

- Tôi tên Giang Hải.

Anh bắt tay Uyển Di một cách đầy lịch sự. Trong giây phút ấy, dường như có một dòng điện vô hình chạy vào tim hai người, khiến họ cứ đứng đó ngẩn ngơ cười và ngắm nhìn đối phương mãi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Ngoại Truyện 4 (Đoản văn)

Một buổi tối, Du An Kỳ nằm vào lòng Trương Thần. Cả hai đang dần chìm vào giấc ngủ thì cô hỏi:

- Lão công,

- Hửm?

- Lần đầu tiên gặp em sau nhiều năm xa cách, anh đã nghĩ đến điều gì đầu tiên?

Trương Thần hai mắt vẫn nhắm chặt, không nghĩ ngợi nhiều mà trả lời:

- Nghĩ đến cánh cùng em quần quýt.

Du An Kỳ nghe vậy, không kìm lòng được mà thốt lên:

- Vô sĩ

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Ngoại Truyện 5

* Lưu ý: 18+

Cứ đến ngày cuối tuần, Trương An Khai, Trương An Nhiên cùng với Trương An Triết về Trương gia từ sáng và tối sẽ được vợ chồng Trương Thần đến đón. Hôm ấy cũng không ngoại lệ, Du An Kỳ thấy vẫn còn sớm nên mang cho chồng một ly nước cam. Nhìn thấy anh uống hết, lòng cô đầy vừa ý. Cô nói:

- Lão công, bây giờ vẫn còn sớm, hay là vợ chồng mình chơi một trò chơi đi.

- Chơi thể nào?

Nghe vậy, Du An Kỳ liền lấy dây trói hai tay Trương Thần, cột vào thành giường. Cô cời từng cúc áo của anh đến rón. Tiếp đến, An Kỳ trở lại nơi cuối giường. Anh muốn xem cô định làm gì tiếp theo. Và không ngờ, cô cời từng món đồ của mình ra. Phoi bầy cơ thể trước mặt anh, đột nhiên cơ thể Trương Thần nóng ran lên, vô cùng khó chịu. Cô lại bò lên giường, hôn từ rón anh lên đến ngực. Cô càng chạm vào, Trương Thần càng không thể khống chế được. Lúc này, anh mới nhận ra có gì đó không đúng với ly nước.

- Lão công, em có thể nghe thấy nhịp tim của anh.

- Em định ám hại chồng mình sao?

- Chỉ là một viên xuân dược, anh sao có thể chết vì nó được chứ.

Nhìn xuống bên dưới của Trương Thần, thấy cự long của anh đã ngẩng đầu và đã cương cứng hết cả lên. Cô nói tiếp:

- Em còn một món quà nữa, anh chờ chút.

Năm phút trôi qua, đó là năm phút mà Trương Thần cảm thấy lâu nhất từ trước đến nay. Khi Du An Kỳ bước ra từ nhà tắm, cô mặc lại quần áo bình thường và thản nhiên nói:

- Em đi đón bọn trẻ đây, anh ở nhà " vui vẻ " nha

- An Kỳ, em nói vậy là sao? Vậy, còn anh thì sao?

- Anh tự " giải quyết " đi. À, niệm tình anh là chồng em nên em sẽ tắt đèn để anh không cảm thấy xấu hổ. Em đi đây.

- Em dám... Ngày mai... em đứng hồng xuống giường..

Có lẽ thuốc đang phát huy tác dụng. Cô nhìn anh trong tình cảnh này, cảm thấy hả hê, đáp trả:

- Lúc trước anh đối xử với em thế nào, bây giờ em cũng đối xử với anh như vậy. Hơn nữa, anh thoát được sợi dây có thì hãy nói tiếp chuyện ngày mai nha.

- Em..

Trương Thần chưa kịp nói hết câu, đã nghe tiếng Du An Kỳ khóa cửa rồi tiếng bước chân của cô xa dần. Lần này, anh tự thầm nghĩ trong lòng rằng, em được lắm.

Bước đến công, Du An Kỳ chợt nhận ra, cô đã để quên chìa khóa xe trên phòng. Nếu bây giờ lên lấy, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cô chợt nhận ra, lúc này mình đã trói anh lại, chắc sẽ không sao. Khi lên đến phòng, An Kỳ rón rén bước vào và mở đèn để tìm chìa khóa xe thì không thấy Trương Thần đâu. Trên giường chỉ còn lại sợi dây lúc này. Bất ngờ, từ phía sau của cô bị ai kia ôm lấy và ném lên giường, không quên khóa cửa lại. Ngay lúc này, cô càng cảm nhận rõ hơn độ nguy hiểm của anh, liền lùi về sau, hỏi:

- Sao anh...?

- Em nghĩ rằng sợi dây ấy có thể trói được anh sao? Em xem thường anh quá đó, lão bà.

Dứt lời, anh liền với tay lấy sợi dây, và lần này, người bị trói là Du An Kỳ.

- Em đã chuẩn bị để trở thành vật để anh " giải quyết " chưa?

Không đợi An Kỳ trả lời, Trương Thần liền cúi người hôn lấy môi cô. Vừa hôn, anh vừa cời từng món đồ trên người cô và ném xuống dưới giường. Lười cả hai người đang chơi đùa cùng nhau dường như rất vui vẻ. Sau tiết mục hôn nhau, có lẽ cũng đã đến tiết mục chính. Cự long của anh đã cương cứng hơn lúc này. Anh trượt tay xuống nơi đó của cô và thấy nó đã ẩm ướt, anh liền đưa ngón tay của mình vào trong mà mon tròn.

- Lão công, dừng mà...ah... ah... chúng ta... còn đi đón các con... ah...ah

- Đêm nay đánh đề nó ngủ lại Trương gia. Còn em, đêm nay có vẻ hơi cực đó, bởi vì sáng mai em không cần phải xuống giường..

Dứt lời, anh liền rút tay ra và tiến thẳng cự long vào người An Kỳ.

- Anh không ngờ bên trong em lại ấm và tron đến vậy... hum..hum..

- Ah...ah... a... anh... chậm thôi...

- Trách anh sao... ai bảo em đùa với lửa chứ?

Vừa không ngừng dùng sức, Trương Thần còn dùng tay xoa nắn nơi đầy đặn của An Kỳ và mút nó. Tay anh nắn đầu ngực của cô, nói:

- Chỗ này của em cũng cứng cả lên..hum..hum..

Dù An Kỳ có chút xấu hổ. Cự long của anh đang không ngừng khuấy đảo bên trong của cô.

- Ah... ah...!! Sâu... sâu quá... Em... em ra mắt...

Dứt lời, dưới đó của Du An Kỳ liền chảy ra một thứ nước. Xong, nhìn cô có chút nhẹ nhõm. Trương Thần lại liên tục nhấp người làm cô không kịp được mà rên lên.

- Nơi đó của em bóp chặt thật đó... chắc nó cũng phần kích lắm...

- Ah... ah... ah... ummm...

Bên trong cô cứ quăn chặt lấy anh như muốn thấu tóm toàn bộ anh. Xong, anh liền cúi người quăn chặt lấy môi cô và tiếp tục quăn lấy nhau.

Ngay lúc này, tại Trương gia, bọn trẻ cứ đứng trông ba mẹ đến đón. Nhưng bây giờ cũng không còn sớm, chúng chỉ có thể ngủ lại đây. Còn tại biệt thự thì...

Càng lâu, gương mặt Du An Kỳ càng đỏ lên, vẻ mặt lại càng yêu kiều.

- Anh... ra đây...

Trương Thần vừa nói dứt, trong người cô có thứ âm ấm chảy thẳng vào tử cung. Đêm đó, đúng là không nhớ nổi anh đã ra bên trong cô bao nhiêu lần. Có lẽ nhiều đến nỗi bụng cô cũng căng cứng lên. Khấp người từ trên xuống dưới, không chỗ nào là không có dấu vết anh đã chạm qua. Sáng hôm sau, khi đến đón bọn trẻ, An Kỳ vẫn cảm thấy giận vì cuối cùng kế hoạch đêm qua lại thất bại, định dạy anh một bài học nhưng không ngờ "*gậy ông đập lưng ông*". Làm cô sáng nay phải khó khăn lắm mới xuống được giường. Nghỉ rồi, Trương Thần ngồi kế bên cạnh, khẽ nhẹ vào người cô.

- Lão bà, đến nơi rồi.

Cả hai người bước xuống xe, nắm lấy tay nhau rồi bước vào ngôi nhà đầy nguy nga, tráng lệ với tâm trạng vô cùng hạnh phúc.

The End.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.